

UNIVERZITA TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ
FAKULTA HUMANITNÍCH STUDIÍ
Institut mezioborových studií Brno

Zjevné zločiny českých soudů a jejich důsledky
na úseku rodinného práva

Křiklavé, škodlivé a stereotypní determinanty domácího násilí
způsobující poškození všech účastníků soudního řízení

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Vedoucí diplomové práce:
doc. PhDr. Jiří Sedlák, DrSc.

Vypracoval:
Mgr. Bc. et Bc. Karel Janský

Brno 2008

Motto:

„Protože jsem poznal trýzeň žízně,
vykopal jsem studnu,
aby z ní i jiní mohli pít.“

Ernest Thompson Seton

Prohlašuji, že jsem předloženou diplomovou prací na téma „Zjevné zločiny českých soudů a jejich důsledky na úseku rodinného práva“ zpracoval samostatně a použil jen literaturu uvedenou v seznamu literatury.

Brno, 25. března 2008

.....

Mgr. Bc. et Bc. Karel Janský

Děkuji panu doc. PhDr. Jiřímu Sedlákovvi, DrSc. za velmi užitečnou metodickou pomoc, kterou mi poskytl při zpracování mé diplomové práce.

Rovněž bych chtěl poděkovat Dr. Karlu Navarovi, in memoriam, bývalému soudci v důchodu, který mi velkou měrou pomohl v prosazení práva a který mi vlastně nevědomky dal podnět k názvu této práce, protože on sám označoval mnohá jednání dnešních soudů za zločinná.

Mgr. Bc. et Bc. Karel Janský

Obsah

ÚVOD	4
I. TEORETICKO - METODOLOGICKÁ ČÁST	8
1. VYMEZENÍ PŘEDMĚTU A OBJEKTU	8
1.1. PŘEDMĚT DIPLOMOVÉ PRÁCE	8
1.2. OBJEKT DIPLOMOVÉ PRÁCE	9
2. PODKLADY A METODIKA	11
2.1. PODKLADY	11
2.2. METODIKA	15
3. CÍL PRÁCE.....	16
4. POJEM ZLOČIN V NÁZVU DIPLOMOVÉ PRÁCE	19
5. HYPOTÉZY STANOVENÉ V DIPLOMOVÉ PRÁCI.....	28
6. RODINNÉ TÝMY	30
7. ROZVODY V ČESKÉ REPUBLICE	33
7.1. PROBLEMATIKA ROZVODŮ	33
7.2. ROZVODOVOST V POROVNÁNÍ S POČTEM OBYVATEL	34
7.3. VÝVOJ ROZVODOVOSTI	35
7.4. HISTORIE ROZVODOVOSTI	37
7.5. SŇATKY A ROZVODY V ROCE 2007.....	38
7.6. SŇATKY A ROZVODY V ROCE 2006.....	38
7.7. SŇATKY A ROZVODY V ROCE 2005.....	38
7.8. VÝVOJ ROZVODOVOSTI ČR V MEZINÁRODNÍM SROVNÁNÍ.....	43
8. ŘEŠENÍ ROZVODŮ SOUDY V ČESKÉ REPUBLICE.....	47
8.1. SOUDCI ŘEŠÍCÍ RODINNÉ PRÁVO	47
8.2. NEROVNOST STRAN U SOUDNÍHO JEDNÁNÍ	54
8.2.1. <i>Orgán sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD)</i>	55
8.3. DOMÁCÍ NÁSILÍ U SOUDŮ VĚTŠINOU NEŘEŠENÉ.....	57
8.4. SOUDNÍ JEDNÁNÍ V OPATROVNICKÝCH VĚCECH	60
8.5. LHANÍ U SOUDU.....	65
9. POROZVODOVÁ PÉČE O DĚTI	66
9.1. STYKY S DĚTI	66
9.2. MAŘENÍ VÝKONU SOUDNÍHO ROZHODNUTÍ	67
9.3. STRÍDAVÁ PÉČE DĚTÍ.....	69
9.4. SVĚŘENÍ DÍTĚTE DO PÉČE JEDNOHO Z RODIČŮ	70
10. VÝŽIVNÉ NA DĚTI.....	72
10.1. VÝŽIVNÉ NA ÚZEMÍ ČESKÉ REPUBLIKY	72
10.1.1. <i>Výživné do roku 1950</i>	72
10.1.2. <i>Výživné po roce 1950</i>	74
10.2. ZKUŠENOSTI Z NORSKA	83

10.3.	DALŠÍ PŘÍKLADY ZE SVĚTA	86
10.4.	VYMÁHÁNÍ ALIMENTŮ	89
10.5.	ZNALECKÉ POSUDKY	90
10.5.1.	<i>Rozbor konkrétního soudního posudku</i>	91
10.6.	EXEKUCE DĚTÍ	95
10.7.	OPRAVNÉ PROSTŘEDKY	96
10.8.	DOHODA ROZVÁDĚJÍCÍCH SE RODIČŮ	97
11.	DALŠÍ PROBLÉMY ČESKÉHO SOUDNICTVÍ	99
11.1.	VYBAVENÍ SOUDŮ INFORMAČNÍMI TECHNOLOGIEMI	99
11.2.	PREZIDENT SOUDCOVSKÉ UNIE	100
12.	ZKUŠENOSTI ZE SVĚTA	102
II.	PRAKTICKÁ ČÁST – VÝZKUMNÉ ŠETŘENÍ	104
13.	A) DOTAZNÍKOVÝ VÝZKUM	104
13.1.	DOTAZNÍKOVÝ VÝZKUM	104
13.1.1.	<i>Pravidla sestavení dotazníku</i>	105
13.1.2.	<i>Dotazník, pomocí kterého výzkum probíhal:</i>	106
13.1.3.	<i>Výsledky dotazníkového výzkumu</i>	113
13.1.4.	<i>Interpretace výsledků dotazníkového výzkumu</i>	137
14.	B) ROZBOR SOUDNÍHO ŘÍZENÍ AUTORA DIPLOMOVÉ PRÁCE	139
14.1.	VLASTNÍ ZKUŠENOST AUTORA DIPLOMOVÉ PRÁCE	139
14.2.	KONTEXT S VÝVOJOVOU TEORIÍ SIGMUNDA FREUDA	140
14.3.	PŘEDSTAVENÍ AUTORA DIPLOMOVÉ PRÁCE	143
14.4.	ROZVOD	148
14.5.	ZRUŠENÍ SPOLEČNÉHO NÁJMU	149
14.6.	ODJEZD DO USA A PŘÍJEZD DOMŮ	149
14.7.	BYTOVÝ PROBLÉM A TRESTNÁ ČINNOST BÝVALÉ MANŽELKY	150
14.8.	STYKY S DĚTMI	150
14.9.	ORGÁN SOCIÁLNĚ-PRÁVNÍ PÉČE O DĚTI A PSYCHOLOGOVÉ	151
14.10.	SOUDNÍ SPOR O DĚTI	152
14.11.	VLASTNÍ VÝZKUM – STYKY S DĚTMI	155
14.12.	WEBOVÉ STRÁNKY PRO DĚTI	156
14.13.	HLAVNÍ POCHYBENÍ SOUDU VE VĚCI 22 P 54/98	157
15.	C) ZKUŠENOSTI LIDÍ Z DOTAZNÍKOVÉHO VÝZKUMU	165
16.	DISKUZE	167
17.	ZÁVĚR, NÁVRHY ŘEŠENÍ	170
17.1.	LEGISLATIVNÍ OPATŘENÍ	170
17.1.1.	<i>Změna Ústavy</i>	170
17.1.2.	<i>Změna zákona o soudech a soudcích</i>	171
17.2.	OPATŘENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROCESNÍHO CHODU SOUDNICTVÍ	172
17.2.1.	<i>Procesní a funkční audity českých soudů</i>	172

17.2.2.	<i>Možnost dovolání k Nejvyššímu soudu a judikatura</i>	172
17.2.3.	<i>Roční uzávěrky soudců týkající se procesních chyb</i>	172
17.2.4.	<i>Stanovení maximální délky soudního řízení</i>	172
17.2.5.	<i>Zavedení principu neviny pro rodiče</i>	173
17.2.6.	<i>Vzdělávání soudců</i>	173
17.3.	DALŠÍ OPATŘENÍ	174
17.3.1.	<i>Zavedení poměru péče o dítě</i>	174
17.3.2.	<i>Sestavení rodinných týmů</i>	174
17.3.3.	<i>Více odpovědnosti pro rodiče</i>	175
	RESUMÉ	176
	ANOTACE	177
	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	178
	SEZNAM PRÁVNÍCH NOREM	185
	ZÁKONY:	185
	OSTATNÍ DOKUMENTY	186
	<i>Usnesení:</i>	186
	<i>Vyhlášky:</i>	186
	<i>Sdělení:</i>	186
	<i>Pokyny:</i>	186
	<i>Instrukce:</i>	186
	<i>Nariadení rady ES:</i>	187
	<i>Deklarace:</i>	187
	<i>Úmluvy:</i>	187
	SEZNAM OBRÁZKŮ	188
	SEZNAM TABULEK	189
	SEZNAM GRAFŮ	190
	INTERNETOVÉ STRÁNKY ŘEŠÍCÍ PODOBNOU PROBLEMATIKU	191
	ADRESY ORGANIZACÍ ŘEŠÍCÍ PODOBNOU PROBLEMATIKU	192
	SEZNAM A KONTAKTNÍ ADRESY RODINNÝCH PORADEN	194
	VYSVĚTLIVKY A DOPLŇKY	198
	PŘÍLOHY	ZA STR. 202

Úvod

V České republice se ročně rozvede tisíce manželských párů¹, přibližně každé druhé manželství, a stejně tak se rozejde velké množství párů, které mají spolu děti, ale nejsou sezdáni. Pokud rozvod probíhá bez existence dětí, jde většinou vše rychle. Pokud ale rodiče děti mají, nastupují komplikace. Závažné podle toho, jak jsou schopni se oba dohodnout. Bohužel, u mnohých párů se stupňuje vzájemná nevraživost a nastávají „boje“ o děti, většinou v rámci dlouhotrvajících soudních sporů.

Není žádným tajemstvím, že mnohé případy, které skončí u soudu, se táhnou i pět a víc let. A ze strany soudců poté přichází velice známé klišé – „případ je mimořádně složitý, je zapotřebí mu věnovat dlouhý čas“. Aby přitom svá slova podložili činy, stává se z takových soudních sporů běh na velmi dlouhou trať. Otázkou jen zůstává, zda se tzv. „složitý“ případ zjednoduší tím, že se bude řešit po dobu mnoha let².

Čas od času na problematiku upozorní média, většinou ve spojitosti s žalobami odmítaných rodičů ve Štrasburku, anebo při exekucích dětí – což široká veřejnost téměř vždy jednoznačně odmítne. Stejně tak se lidé zamítavě staví k těm rodičům, většinou otcům, kteří bojují za svá práva stýkat se s vlastními dětmi. Argumentace bývá většinou jednoznačná – „proč nenechají ubohé matky dětí a děti samotné v klidu!“.

Platí známé pravidlo, že „čas je nejlepším hojičem ran“. Mnozí rozvádějící se rodiče by byli jistě schopni se časem domluvit. Samozřejmě poté, co opadnou vášně. Většinou to ale možné není, protože české soudy spor mezi rozvádějícími se rodiči neustále živí. Ať záměrně, či z nedbalosti. Zde platí druhé pravidlo, které říká – „nesypte rány solí“. Tady tou solí je čas! Jak mají opadnout vášně, když se rodiče dětí setkávají léta u soudu? Je opravdu nutné vést spory tak dlouhou dobu? I na to se pokusí odpovědět diplomová práce.

¹ Kolem 20 000 rozvodů manželství s nezletilými dětmi ročně.

² JUDr. Alice Žižlavská, kancelář veřejného ochránce práv.

„Co je dobré pro oba rodiče, je dobré i pro dítě. Co je dobré pro dítě, jsou oba rodiče“ = Základní teze skandinávského modelu opatrovnických regulací.

Prvořadým zájmem státu je, aby právo dítěte na oba rodiče nebylo jen prázdnou deklarací, ale aby děti v České republice byly opravdu aktivně vychovávány oběma rodiči. Více než polovina manželství se rozvádí a přibližně třetina dětí se rodí bez toho, aby byli rodiče sezdáni. Úpravami v opatrovnické oblasti je dnes postižena většina dětí a mladistvých a stát tak přebírá přímou zodpovědnost za koncepčně správné působení na psychiku celé mladé generace. Sociální pracovníce by měla postupovat rychle, protože prodleva s sebou přináší komplikace, prohloubení problému a je vždy v neprospěch dítěte. Hrozí rozvoj syndromu zavrženého rodiče, při kterém je cesta k nápravě již velmi komplikovaná a pomalá.

Mezinárodní souvislosti při nedodržování zákonů státní správou: Od roku 2006 vydává Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku rozsudky odsuzující Českou republiku pro porušení práva na rodinný život rodičů, převážně otců. Systematické porušování Ústavy ČR i smluv o základních právech a svobodách – především práva dítěte na oba rodiče, práva každého na rodinu a rodinný život, práva rodičů na výchovu svých dětí, zákazu diskriminace kvůli pohlaví či příslušnosti k menšinové skupině, práva na ochranu majetku, zákazu nucených prací, práva na zdravý apod. K 1. únoru 2007 bylo za porušení základních práv v rodinných vztazích vyplaceno úspěšným stěžovatelům odškodné v celkové výši přibližně 3 miliony korun. [KONFERENCE RODINA A DÍTĚ, 25. ÚNOR 2008, POŘÁDAL VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV V BRNĚ]

Její součástí je analýza současného stavu – teoretického i praktického, a rovněž formulování závěrů s návrhy na praktická řešení. Rozhodně nemůže postihnout celé spektrum kroků potřebných k nápravě české justice a systému rodinného práva vůbec. Zabývá se pouze úzkým okruhem problémů, a to rozvodem, porozvodovou péčí o děti a výživným na děti. Pokud by se ovšem přijalo několik jednoduchých opatření – o kterých je psáno dále, vyřeší se velká část uvedené problematiky. Ta pak bude zahrnovat v budoucnu jen zlomek problémových případů – na rozdíl od dnešního stavu.

Neobstojí ani častý argument soudců, že sporů táhnoucích se pět a víc let je málo. Je to sice špatné přirovnání, ale justiční vraždu Milady Horákové také nepřestaneme odsuzovat jen proto, že v porovnání se všemi souzenými byla těch popravených jen malá část! Osobně jsem poznal hodně, dětem oddané matky i otce, na kterých byly našimi soudy spáchány opravdu hrůzné zločiny³! O tom, i o termínu zločin, je zde psáno také.

K nápravě není zapotřebí miliónů korun, ani složitě měnit zákony. Nejsem samozřejmě proti tomu, když se budou zákony upravovat k lepšímu. Ovšem na vyřešení většiny negativních jevů v naší justici dnes stačí jediné. Začít pracovat! Pokusím se to dokázat.

Zájemcům o porozvodovou problematiku výchovy dětí doporučuji přečíst si vynikající knihu Richarda Ades Warshaka – Rozvodové jedy [WARSHAK, 2003]. Kniha je burčující už svou předmluvou, ve které náš přední odborník PhDr. Eduard Bakalář vyzvedává následující, veřejností často používanou formuli: „Nechte to zatím být, situace se časem zklidní, děti k vám najdou cestu samy“. A k názoru samotného Warshaka dodává i názor svůj: „Nenajdou“.

S tímto vnímáním osobně naprosto souhlasím. To, že má člověk v klidu čekat, až si k němu děti najdou cestu samy, je formulace, kterou používají lidé, snažící se v dobré víře pomoci „postiženému“ rodiči alespoň trochu. Tím se ale problém neřeší, jen „zakopává pod koberec“. Totéž tvrdí prof. Richard Gardner, autor koncepce syndromu zavrženého rodiče. Jde o závažnou diagnózu a rozhodně by se před ní neměly zavírat oči. Richard Ades Warshak jde ve své knize dál, popuzení dětí proti druhému rodiči nazývá rozvodovými jedy.

Diplomová práce ukazuje, že i když v České republice existují zákony, tak v rodinném právu je taková džungle, že kdyby soudci rozhodovali hozením si kostky – tak by jejich rozsudky byly mnohem spravedlivější. S určitou nadsázkou můžeme konstatovat, že v České republice funguje

³ Někteří odborníci hovoří o pojmu **formalismus a libovůle**, a to i renomovaní právníci a soudci. Za všechny názor soudce Nejvyššího správního soudu:

„Ke konkrétním případům se samozřejmě vyjadřovat nemohu, neboť nelze vyloučit, že o nich bude NSS v budoucnu rozhodovat. V obecné rovině je však nezbytné, aby správní orgány při svém rozhodování ctily nejen principy formální zákonnosti, tzn. soulad s pozitivním právem, nýbrž aby respektovaly i obecné ústavní principy, jako je zejména proporcionalita a předvídatelnost (legitimní očekávání). V konkrétním případě tak je nutno poměřovat důsledky každého rozhodnutí i z hlediska závažnosti případného porušení práva účastníky řízení a s přihlédnutím k vlastní dosavadní rozhodovací činnosti. V opačném případě se totiž může správní orgán dopustit takových excesů, jako je **přepjatý formalismus či dokonce libovůle**, což jsou jevy v právním státě zcela nepřipustné.“ [ČANĚK, 2005]

„rozvodový průmysl“, ve kterém se dobře žije soudcům, některým sociálním pracovnícům, advokátům a soudním znalcům v oboru psychologie či psychiatrie. Naopak rodiče, a především jejich děti, bývají mnohdy obětmi hrůzných zlých činů zmíněné skupiny – tedy zločinů.

Pokud by mělo dojít v praktikách našich soudů k nějaké výraznější změně, soudci zabývající se rodinným právem by ztratili pocit důležitosti, mnozí by museli konečně začít pracovat a ne jen se vymlouvat na složitost případů. Že nemám pravdu? Položme si jednu otázku, která se prolíná celou touto prací. Zjednoduší se případ, když bude ležet u soudu deset let?

A právě mým záměrem je dokázat, že většina dlouhodobých tahanic „o děti“ je naprosto zbytečných a většinou to není v zájmu nikoho – kromě lidí, kteří si nechtějí plnit své povinnosti a soudců, mnohdy opravdu líných. Ani to se nebojím v úvodu konstatovat.

Trochu nesměle mohu diplomovou práci uvést jako druhý díl publikace Richarda Ades Warshaka – Rozvodové jedy. Autor ve své knize dokonale analyzuje podstatu problému. Já na ni navazuji a ukazuji, jak soudy přispívají k tomu, o čem píše. Podíváme-li se na praktiky českých soudů tak zjistíme, že situace u nás činí Warshakovu knihu stále vysoce aktuální. Otázkou ovšem je, zda někdo kompetentní má o skutečné řešení opravdu zájem! Pokud by totiž došlo v České republice k nastolení funkčního rodinného práva, zpětně by se ukázalo, jak hrůzný systém v této zemi dlouhá léta přetrvával.

Při vši úctě k Warshakovi s ním ale musím také polemizovat. V kapitole „Kdy to vzdát“ uvádí sedm důvodů, proč by rodič měl vzdát styk s dětmi. Většinou jsou logické, ale se dvěma bych tak úplně nesouhlasil⁴. Zkusím jeho slova zjednodušit. Říká v nich, vzdejte to tehdy, když děti, které vás vždy milovaly, vás dnes nenávidí jen proto, že nějaký soudce řešil kauzu mnoho let a poskytl ex-partnerovi dostatek času na to, aby děti proti vám soustavně poštvával.

Když jsem chtěl děti do vlastní péče já, protože mi s nimi bylo bráněno ve styku, zašel jsem k psychologovi, soudnímu znalci PhDr. Tomáši Novákovi, který se sám touto problematikou podrobně zabývá a je autorem celé řady odborných knih, článků a rozhlasových vystoupení. Požádal jsem ho, aby mi poradil kroky, jakými postupovat při žádosti o svěření dětí do mé péče. Bylo to v době, kdy mi bývalá manželka protiprávně naprosto znemožnila styk s dětmi. Jenom z toho důvodu jsem žádal děti do vlastní péče.

Myslel jsem tím rady ve vztahu k dětem, ne právní rady ve vztahu k soudu. Zmíněný psycholog mi odpověděl: „*Neztrácejte čas, stejně vám je soud nedá, je to zbytečné se snažit*“. Hrozné je, že tento psycholog sám vypracovává pro soudy psychologické posudky a přesně ví, že soudcům slouží pouze k tomu, aby si z nich vybrali slova a věty, které podpoří jejich škodlivé rozhodovací stereotypy!

⁴ Bod číslo 2 – Vyčerpali jste všechny zákonné postupy ke zlepšení situace. Bod číslo 3 – Soud uznává, že vás děti zavrhuji bezdůvodně, ale nedovolí, aby ve vaší domácnosti zůstaly dostatečně dlouho na to, aby se dostaly z negativního vlivu vašeho ex-partnera. [WARSHAK, 2003]

Tehdy jsem si skutečnost uvědomil naplno. Proč řešit problém psychologicky až dodatečně, jak to například vynikajícím způsobem popisuje Warshak, když se nabízí jiné řešení, které vyřeší – ať nepřeháním – minimálně 50 % případů⁵? Je to řešení právní cestou. Ty zbylé, opravdu závažné, se mohou řešit tak, jak Warshak a jiní psychologové doporučují. Ale je tu problém. Museli bychom zasáhnout do pohodlného života soudců – a to problém je! Větší, než si mnozí lidé dokážou vůbec představit.

Jsem si vědom, že diplomová práce je prací vědeckou a z toho pohledu jsem také přistupoval k jejímu zpracování. Částečně subjektivní přístup daný popisováním mého konkrétního soudního případu je dán skutečností vlastního prožitku a ten sděluji formou vědecké práce. Člověk, který neprožil na vlastní kůži dopad soudních rozsudků – zmetků, těžko může danou problematiku obsáhnout, v celé její hloubce. Adresné pojmenování problému je přitom důležité zejména v oboru sociální pedagogiky, kde se prolínají čtyři obory, silně zasahující do rozvodové a porozvodové problematiky. Právo, psychologie, pedagogika a sociologie.

Ještě něco zde musím uvést – i když se budu později opakovat. Práce není zaměřena proti soudcům, policistům, psychologům či proti sociálním pracovníkům. I když o všech se tu bude hodně psát. Naopak! Diplomovou práci bych chtěl věnovat všem soudcům a dalším lidem zmíněných profesí, kteří berou svou práci jako poslání a vykonávají ji poctivě! Myslím si, že všechny zmiňované profese jsou opravdu tak trochu posláním. Především sami soudci, a další zúčastnění lidé, by se měli snažit ve svém okruhu zjednat pořádek. Aby si jich – a jejich práce, opět lidé mohli začít vážit.

Za ta léta, co se danou problematiku zabývám, jsem se osobně seznámil s řadou soudců a s lidmi zmiňovaných profesí. Velmi často i oni měli stejné, či podobné názory. Jmenovat je tady ale nemohu. Zde nesu na trh jen svoji kůži.

Po osobních zkušenostech a studiu problematiky mám hrůzu z toho, že někteří soudci v České republice, a další zainteresované osoby, pracují tak, jak nejlépe umí. Mějme z toho strach všichni!

⁵ Jsem ale přesvědčen, že pokud se bude postupovat podle závěrů této diplomové práce, tak bude ve skutečnosti vyřešeno minimálně 80 % současných případů!

I. TEORETICKO - METODOLOGICKÁ ČÁST

1. Vymezení předmětu a objektu

1.1. Předmět diplomové práce

Předmětem diplomové práce je rodinné právo, které je v České republice typickou kategorií soukromého práva a ve vztahu k občanskému právu je jeho speciálním odvětvím. Základním právním podkladem rodinného práva je zákon o rodině č. 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Dalšími legislativními dokumenty v oboru rodinného práva jsou Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, Občanský zákoník, Občanský soudní řád a další jiné zákony nebo mezinárodní úmluvy, např. Úmluva o právech dítěte. Jejich podrobný seznam je uveden v závěru diplomové práce.

Rodina je stále důležitým společenským institutem, i když v posledních letech hodně mladých lidí žije tzv. „na hromádce“. V zájmu každého civilizovaného státu by měla být zakotvena faktická péče o rodiny a zajišťování co nejlepších podmínek k jejich existenci. Paradoxem je, že mnohé „přírodní“ národy k rodinám přistupují zodpovědněji, než je tomu v našem, prý „civilizovaném“ světě.

Součástí rodinného práva jsou tři hlavní oblasti. Vztahy mezi manžely (osobní i majetkové), vztahy mezi rodiči a dětmi a vztahy v oblasti náhradní rodinné výchovy. Mimo to sem zahrnujeme i práva a povinnosti rodičů a dětí, určení otcovství, vyživovací povinnost v rodině a sociálně právní ochranu dětí. Základním pojmem rodinného práva je manželství, tedy zákonem stvrzený trvalý svazek mezi mužem a ženou. Ten může vzniknout pouze předepsanou formou před příslušným úřadem nebo církví.

Uzavřené manželství může i zaniknout. Pro zánik manželství zákon o rodině vyjmenovává několik způsobů. Nejčastějším je rozvod, ale může jít např. i o smrt manžela nebo prohlášení za mrtvého. Rozvod může být nesporný – též smluvený (soud nezkoumá příčiny rozvratu manželství a rozvede ho při splnění zákonných podmínek), nebo sporný (soud přezkoumává příčiny rozvratu manželství).

Zákon též stanoví, z jakých důvodů nelze manželství rozvést. Jde o případy, kdy by rozvodem byla způsobena újma nezletilému dítěti, jestliže s rozvodem nesouhlasí manžel, který se na rozvratu manželství převážně nepodílel a jemuž by byla rozvodem způsobena zvlášť závažná újma. Uvedená podmínka se týká hlavně nemocných, invalidů nebo osob odkázaných na pomoc manžela. Na straně druhé ovšem nelze nikoho nutit v setrvání v nefunkčním svazku. Proto zákon o rodině připouští možnost rozvodu u těch osob, které spolu nežijí v manželství po dobu delší než tři roky. Zároveň soud musí uznat nemožnost obnovení spořádaného manželského soužití.

Pokud jeden z manželů se nemůže po rozvodu samostatně živit – a na rozvratu manželství se převážně nepodílel, může soud uložit jeho bývalému manželovi povinnost ho vyživovat.

Pro diplomovou práci jsou nejdůležitější oblasti rodinného práva řešící vztahy mezi rodiči a dětmi (styky rozvedených rodičů s dětmi), stanovení vzájemné vyživovací povinnosti rodičů a dětí (existuje též vyživovací povinnosti mezi ostatními příbuznými, mezi manželi, výživné rozvedeného manžela a příspěvek na výživu a úhradu některých nákladů neprovdané matce) a určení otcovství. To může vzniknout na základě tří domněnek (otcem je manžel matky, prohlášením rodičů o otcovství a rozhodnutím soudu).

Rodinné právo též řeší výkon práv a povinností mezi rodiči a dětmi (určuje rodičovskou zodpovědnost – mezi nejdůležitější práva a povinnosti řadí péči o dítě), vnější zásahy do vztahů mezi rodiči a dětmi (např. výchovná opatření – napomenutí, dohled a omezení) a náhradní výchovu (pěstounská péče, osvojení a svěření dítěte do péče jiné osobě než rodiči).

Diplomová práce není průvodcem rodinného práva, ale popisuje a nabízí řešení nejpalčivějších problémů rodinného práva, většinou začínajících rozvodem nebo rozchodem rodičů.

1.2. Objekt diplomové práce

Objektem zkoumání jsou v diplomové práci české soudy a jejich soudci, kteří jsou podle autora hlavním zdrojem problémů při řešení sporů v rodinném právu. Zmíněné konstatování je podloženo osobní zkušeností a výsledky dotazníkového výzkumu, který je proveden v rámci diplomové práce. Osobně si myslím, že se ani soudci nevymykají průměru korupce v České republice a svá rozhodnutí v tzv. zájmu a blahu dítěte mohou vynášet někdy proto, že za ně můžou dostat slušně zapláceno. A nejde přitom jen o jejich plat. Jsem toho názoru, že část soudců je zkorumpována a jako takoví rozhodují – především ve svůj prospěch.

Připouštím, že jsou to silná slova. Ale jak například pohlížet na soudkyni, která se odmítne zabývat při stanovování výživného trestnou činností matky dětí, která byla pravomocně odsouzena za tři úmyslné trestné činy? Navíc řekne, že nejsou důležité příjmy matky pro posouzení potřeb dětí, a otcí nepřipustí jako důkaz dotaz na úřad práce, zda s tímto orgánem spolupracuje – nicméně mu vyměří výživné ve výši 3 900 Kč – když on sám má sociální příspěvek v nezaměstnanosti 4 300 Kč? Přitom otec je na Úřadu práce veden prokazatelně z důvodu trestné činnosti matky dětí!⁶ Podle mého názoru zmíněná soudkyně očekává exekuci, ze které chce pravděpodobně požadovat „svůj podíl“. A aby toho nebylo málo, tak ještě vyhoví požadavku matky a otcí zakáže úplně styk s dětmi, bez jakéhokoli zjišťování skutečného stavu – naprosto protichůdně, oproti rozhodnutí městského soudu.

⁶ Arabskými čísly jsou v textu diplomové práce označeny poznámky pod čarou, římskými čísly jsou označeny vysvětlivky a doplňky umístěné na konci diplomové práce před přílohami.

Že nemám pravdu? Možná nemám. Ale zmíněná soudkyně by měla být stíhána za taková svá rozhodnutí stejně, jako by úplatek skutečně přijala. Člověk obviněný ze sexuálního obtěžování také musí prokazovat, že nikoho neobtěžoval. Proč by tedy zmíněná soudkyně neměla být stíhána stejně tvrdě, jako za prokázanou korupci, když její rozhodnutí o korupci přímo napovídá?

Výše uvedené o podezření soudkyně z korupce je mým názorem. Ale pokud budeme všichni o podobných případech jenom mlčet a bát se promluvit, tak k nápravě v naší zemi nikdy nedojde. A to zdaleka neplatí jen o porozvodové problematice při výchově dětí, ale v justici vůbec. A české zvláště!

Rozvádějícím se rodičům nepomůže navštívit specializovanou poradnu, advokáta či dokonce veřejného ochránce práv. Zmínění odborníci mohou rodičům totiž sdělit pouze to, jak by to mělo být! Uvedu příklad.

Navštíví-li rodič, který nemá děti ve své péči třeba veřejného ochránce práv – ombudsmana, dostane zelený leták⁷, ze kterého se mimo jiné dozví např. to, že jako ne svou vinou sociálně potřebný nemůže dostat stanovené vysoké výživné. Následně u soudu však dostane povinnost platit výživné ve výši 4 500 Kč s odkazem, že soud nemá povinnost zkoumat, jak se do těžké životní situace dostal a ještě k tomu má platit několik let zpětně! Na situaci nemá přitom vliv skutečnost, že matka dětí má čistý příjem 25 000 Kč! To podle soudce není důležité. Abych byl přesný, je to důležité podle zákona, ale ne podle soudce. A to je rozdíl, protože soudce je na zákonu nezávislý – tedy podle praxe v rodinném právu určitě!

A co pomůže otci, když se od advokáta, či jiného odborníka, dozví, že pokud mu je určen styk s dětmi, tak je mu matka povinna děti dávat? Když totiž ona nebude chtít, tak on už děti nikdy neuvidí a nepomohou mu ani články v novinách, ani proklamativní zastání úředníků nebo odborníků. Zločinnosti českých soudů v oblasti rodinného práva může zabránit jen tvrdá ruka zákona a hlavně stanovení jasných pravidel – v České republice však dosud NEEXISTUJÍCÍCH!

Jsem vděčný za to, že jsem mohl vystudovat na vysoké škole obor sociální pedagogiku, protože mi pomohl se na celou zde zmiňovanou problematiku podívat očima právníka, psychologa, pedagoga i sociologa. I když to není zrovna příjemný pohled tak věřím, že diplomová práce pomůže otevřít v České republice širokou diskusi na téma rozvodů a porozvodové péče o děti a že konečně dojde k tomu, že naši soudci budou rozhodovat alespoň podle nějakých pravidel – a ne pouze „střílet od boku“!

⁷ Z informačního letáku veřejného ochránce práv:

„V případě, že je povinný rodič nezaviněně sám sociálně potřebný, nemá možnost ani schopnost plnit svoji vyživovací povinnost k dítěti, vyživovací povinnost se nestanoví“. V letáku je zmínka i o druhé skutečnosti, ale ta v tomto případě nenastala: „Jestliže by se rodič vyhýbal práci, nespolupracoval s příslušným úřadem práce apod., mohl by soud vycházet při hodnocení možnosti a schopnosti takového rodiče z možnosti příjmů, tzn., kolik by asi činil jeho příjem, kdyby pracoval ve svém oboru nebo z toho, kolik vydělával, než se vzdal bez důležitého důvodu zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti nebo jiného majetkového prospěchu.“

2. Podklady a metodika

2.1. Podklady

Teoretickým východiskem diplomové práce je zkoumání vztahu objektu (soudy a soudci) a předmětu (rodinné právo) k rozvádějícím se rodičům a jejich dětem, přesněji k části předmětu zabývajícímu se rozvody za účasti nezletilých dětí a porozvodovou problematikou jejich výchovy a výživy. Tato část je podrobně rozebrána jak v rovině zákonů, judikatury, tak v rovině právní a soudní praxe. Teoretické části je zde věnována velká pozornost z toho důvodu, že ta je následně konfrontována s praxí a se skutečným průběhem aplikace rodinného práva v České republice.

Na většinu teoretické části se následně odkazuje praktická část, která je v diplomové práci reprezentována třemi výzkumnými projekty:

1. Dotazníkový výzkum

- Textový rozbor, kapitola č. 14

2. Rozbor soudního řízení autora diplomové práce

- Textový rozbor, kapitola č. 15
- Přepisy videonahrávek styků s dětmi, příloha č. 1
- Dopis dědečka dětí na OSPOD s vážnými poznatky, příloha č. 2
- Termíny, kdy nebyly umožněny styky s dětmi, příloha č. 3
- Žádosti o pomoc při styku s dětmi adresované OSPOD, příloha č. 4
- Matkou naplánované kroužky dětí v době, kdy měly být se svým tátou, příloha č. 5
- Videonahrávky styků s dětmi, přiložené CD

3. Vyhodnocení zkušeností a výpovědí účastníků soudních řízení

- Textový rozbor, kapitola č. 16
- Textové názory a zkušenosti respondentů, příloha č. 6

Všechny tři výzkumné projekty mají za cíl zhodnotit současný stav a porovnat ho s teoretickými východisky. Důležitou součástí jejich vyhodnocení je určení jejich dopadů na účastníky soudních řízení, tedy na otce, matky a samozřejmě také na samotné děti. Škodlivé praktiky dnešních soudů jsou totiž zaměřeny jak proti otcům, tak proti matkám a konec konců i proti samotným dětem. Nepomohou ani deklaratorní ujišťování soudců, že tomu tak není. Důkazy jsou proti nim jednoznačné!

Dotazníkového výzkumu uskutečněného v rámci diplomové práce se zúčastnilo celkem 1 093 respondentů (589 mužů a 504 žen), což již představuje zajímavý vzorek populace.

Rozbor soudního řízení autora diplomové práce představuje víc jak desetileté praktické zkušenosti s aplikací rodinného práva před soudy téměř všech stupňů a rovněž před dalšími zainteresovanými institucemi – orgánem sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD), psychologickou a psychiatrickou poradnou, Policií ČR.

O praktikách českých soudů svědčí i příhoda, které jsem se zúčastnil při studiu sociální pedagogiky. Jednou jsme měli ve škole seminář a tam vystoupil spolužák s příspěvkem, který mě velmi zaujal. Jeho sestra prý nastoupila k okresnímu soudu jako mladá soudkyně a dostala na starost opatrovnické kauzy. Po krátkém čase přišla kontrola – prý měla za sebou hodně vyřízených případů, a to v krátkém období. Není se čemu divit, vždyť „podkopala autoritu“ starších kolegů, pro které je nemyslitelné pracovat rychle – byť třeba efektivně.

Zkušenosti jsou důležitým podkladem diplomové práce, proto se třetí výzkumný projekt věnuje praktickým postřehům a prožitkům respondentů dotazníkového výzkumu.

Na diplomové práci, i když studium bylo zahájeno později, pracuji díky osobní zainteresovanosti bohužel už přes deset let. Na začátku sporu existovaly dvě možnosti. Rezignovat na styk s dětmi, anebo za ten styk bojovat. Dodnes nevím, zda jsem udělal dobře, že jsem zvolil druhou cestu. Moje bývalá manželka se svou matkou používaly děti, dvě dcery narozené v letech 1991 (Alenka) a 1993 (Radka), doslova jako živé štíty a neštítily se téměř ničeho.

Při sepisování diplomové práce byla pro mne výhodou skutečnost, že jsem jako jejího vedoucího získal odborníka, který se touto problematikou zabývá již mnoho let. Je jím zkušený psycholog doc. PhDr. Jiří Sedlák, DrSc.

To, co jsem prožil za uplynulých deset let, chci nejdříve předložit na akademické půdě a poté i široké veřejnosti knižně jako doklad toho, co je v České republice v současné době v aplikaci rodinného práva možné. Zdaleka nešlo jen o spor mezi mnou a bývalou manželkou, jak se snažily častokrát mnohé orgány prezentovat. Jednalo se někdy i o doslova zločinné jednání českých soudů a dalších institucí, které byly v případě angažovány.

Hodně se mluví o domácím násilí. S tím naprosto souhlasím. Je potřeba proti němu bojovat všemi možnými způsoby. Je také pravdou, že agresory bývají většinou muži. Zapomíná se ale na druh domácího násilí, kterého se dopouštějí převážně ženy. Proto podtitulem diplomové práce je název:

„Křiklavé, škodlivé a stereotypní determinanty domácího násilí způsobující poškozování všech účastníků soudního řízení“.

Jde o to, že v České republice si některé ženy z manželství udělaly slušný byznys, ve kterém jim děti slouží jako pojistka. Ony potom jen „v klidu“ využívají svých „výhod“ svobodných matek a domáhají se výživného na sebe a na děti. Nezastavíme-li tento stoupající trend, bude „komplikovaných“ soudních sporů přibývat.

Vždyť co je lepší, než se vdát, přivést na svět děti, nechat manžela nahromadit majetek a potom se dát rozvést. Získat přitom velkou část majetku a navíc státem zaručené alimenty na děti. Nechci zde zpochybňovat institut výživného, ale jde mi o to, abych připomenul, že v manželství i po rozvodu musí mít oba rodiče stejná práva, ale též stejné povinnosti. Nebo ještě jinak řečeno, práva a povinnosti musí být rozděleny rovnoměrně v duchu genderového přístupu.

Chápu, že po přečtení těchto řádků mnoho žen začne protestovat. Dával jsem například číst diplomovou práci před jejím dokončením jedné ženě z Prahy, která mi napsala ne příliš dobře čtivé hodnocení⁸. Já ji moc dobře chápu, protože její emoční zainteresovanost byla obrovská. Nebyl to jediný případ, podobných rozhovorů jsem za poslední měsíce absolvoval desítky! Málo lidí se o této problematice totiž dokáže bavit nezaujatě, na odborné úrovni a bez emocí – bez vtahování osobních prožitků a zážitků. Po svých zkušenostech se jim přitom vůbec nedivím! I to je důvod, aby soudní rozhodnutí byla rychlá!

Když mluvíme o odpovědnosti, je zde vhodné přiřadit ještě jednu odpovědnost – našim soudcům. Protože ti rozhodují o „životech a osudech lidí“ a mnohdy tyto životy beztrestně „poškozují“. Řidič, když bude jezdit od patníku k patníku napříč silnicí, tak velmi brzo přijde o řidičský průkaz. Chirurg, pokud mu budou umírat bezdůvodně pacienti, tak nebude moct dále léčit. Ale soudce, který psychicky „likviduje“ lidi, ten je beztrestný. Pořád mám na mysli rodinné právo, právo rodičů na výchovu svých dětí a právo dětí na oba rodiče. Tak, jak to zaručuje například Listina základních práv a svobod.

„Čl. 32, odst. 4 – Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů; děti mají právo na rodičovskou výchovu a péči. Práva rodičů mohou být omezena a nezletilé děti mohou být od rodičů odloučeny proti jejich vůli jen rozhodnutím soudu na základě zákona.“

A praxe České republiky? Práva rodičů a dětí jsou v některých případech omezována sice pomocí soudů, ale bez opory v jakémkoli zákonu, bývá to pouze na základě zvůle soudců! Značný podíl na tom mají sociální pracovníci a soudní znalci, kteří připravují soudu podklady. Soudce, který se se spisem často seznamuje až na jednání, potom spoléhá na návrhy sociálního pracovníka, který si nakonec stejně ještě přetvoří k obrazu svému – a k obrazu svých škodlivých rozhodovacích stereotypů.

Je mylnou představou veřejnosti, že soudci rozhodují podle individuálních případů. Touto formulí se pouze zaštiťují, ovšem ve skutečnosti, jak bude uvedeno podrobněji dále, střílejí od boku. Současný stav práva v České republice jim to bohužel dovoluje, tak toho využívají.

⁸ “Tak já to budu připisovat postupně: jaký mají matky samoživitelky výhody, nechceš se na mě přijít podívat? Bydlíme ve sklepě společně s potkany a holubi. Zkrácený úvazek kvůli imunitě dítěte jsem získala jen náhodou a musím teda hodně překousnout, abych to zvládala, v zásadě mám práci na celý úvazek, ale za poloviční plat. Nepolemizuju o soudcích, zvláště, jestli tam budeš někde mít soudní znalce - to jsem zajedno.” [NÁZOR ÚČASTNÍKA DOTAZNÍKOVÉHO VÝZKUMU TÉTO DIPLOMOVÉ PRÁCE, 2008]

Někdo při čtení této práce jistě podotkne – „ale co ty ubohé ženy, které jsou týrány svými muži?“ Možná to bude znít tvrdě, ale o tom ať napíše diplomovou práci někdo jiný. Nemohu být spásou celého světa a například neobtěžovat jen proto, že děti v Africe hladoví. Tím se žádný problém nevyřeší. Uvedeným konstatováním rozhodně ale nechci zpochybňovat závažnost jiných témat a kauz.

Také spisovatel Jaroslav Foglar, o kterém zde budu psát, byl napadán za to, že píše jen o klucích a ne děvčatech. Byla to jeho chyba? Nebyla! On psal o tom, čemu rozumí. Stejně tak já píši o tom, čemu rozumím já. O dalším, ať napíše někdo jiný.

V případě mém a mých dvou dětí byl ze strany soudů hrubým způsobem porušen princip „Rule of law“, který říká, že nikdo nemůže být trestán, pokud neporušil právo a nikdo (ani stát) nemůže být mimo zákon, tedy každý je vázán platným právním řádem.

Já jsem byl trestán spolu se svými dětmi ne vinou špatných zákonů České republiky, ale vinou „šlompácké“ práce konkrétních soudců, kteří, aby své pochybení a nesmyslné časové prodlevy zakryli, tak se oháněli těžko měřitelnými „zájmy dítěte“. Díky tomu musím konstatovat, že tento státní režim není právním státem⁹, protože i „výkony“ jednotlivých soudců určují způsob vlády a metody státní regulace společnosti. Politická teorie a praxe rozeznává dvě základní metody uskutečňování státní moci – právní a mimoprávní. Mimoprávní metoda vládnutí může být realizována buď v souladu s právem, nebo v rozporu s právem. Tento státní režim se deklaruje jako demokratický, ale metoda vládnutí je zde díky soudní moci mimoprávní.

Z politologické definice [ADAMOVÁ, 2001, str. 240] by pro něho tedy mělo být příznačné materiální a právní zajištění politických práv, svobod a povinností občanů, dodržování principu legality a legitimacy, úsilí o stabilitu veřejného pořádku a vědomí právní jistoty u převažující části společnosti. Pokud tedy chceme opravdu o tomto státním režimu hovořit jako o demokratickém a právním, musí v něm být zajištěno právo dětí vyrůstat a stýkat se s oběma rodiči a rodiče musí mít zaručeno právo stýkat se se svými dětmi. Nejen teoreticky, ale rovněž i prakticky! Pouhé slovní ujišťování, že to, v čem žijeme, je součástí právního státu, rozhodně nestačí – když praxe je úplně jiná.

⁹ JUDr. Pavel Rychetský, předseda Ústavního soudu:

„Je proto třeba si právem položit otázku, jaká je příčina toho, že české soudnictví neodpovídá potřebám vyspělé demokratické země. Potřeby se dají vyjádřit dvěma základními požadavky na fungování soudnictví. Prvním požadavkem je rozhodování v reálném čase. Soud, který není schopen poskytnout ochranu právům a svobodám účastníka v době, kdy to ještě pro něj má význam, je soudem, který nemá smysl. Druhým požadavkem, který je třeba klást na soudnictví, je požadavek předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Ten, kdo se obrací na soud, musí mít alespoň elementární jistotu, že ví, jak v takové věci soud rozhodne. To je základem fungování spravedlnosti, a bohužel musím konstatovat, že ani jeden z těchto dvou požadavků kladených na výkon soudní moci není v České republice uspokojivým způsobem řešen. Domnívám se, že je proto potřeba pokusit se pojmenovat příčiny tohoto stavu. Dovolte mi, abych zdůraznil, že budu-li vyjmenovávat příčiny tohoto stavu tak, jak je vnímám já, bude to vyjmenování v pořadí nahodilém, nikoli podle významu, tak jak se mi tyto příčiny vybavují, když po řadu měsíců skutečně mám problém s tím, že ani nespím, jaký problém mi způsobují tisíce stížností občanů, které dostávám na naše soudnictví.“ [Stav české justice, 2003]

V první části se věnuji mimo jiné poměrně obsáhle pojímům zlo, čin a jejich spojení do slovního tvaru zločin. To je důležité hlavně z toho důvodu, že pojem zločin je uváděn v názvu diplomové práce. **Musíme totiž konečně začít rozlišovat pojmy „nesprávné právní posouzení soudem“ od „zlých úmyslů ve snaze poškodit“.**

Odpůrci této práce jistě podotknou, že mnou navrhovaná řešení nepostihnou všechny případy. To je pravda. Ale pokud vyřeší třeba jen 50 – 80 % případů, soudům a dalším orgánům zbude dostatek času na řešení těch zbývajících 20 – 50 %, které je zapotřebí řešit jinými způsoby. Nebo si snad někdo myslí, že nemám pravdu a že soudy řeší problematiku dětí po rozvodu dobře? Budu potěšen, když mi sdělíte svůj názor na následující e-mail: karel@jansky.cz.

Rád vaše připomínky či příběhy zohledním v navazujícím doktorském studiu. Čtenářům diplomové práce ještě sděluji, že již nadále nebudou používány internetové stránky zřízené jako podklad pro sběr poznatků od čtenářů, které existovaly po dobu tvorby diplomové práce na adrese <http://www.zlocinysoudu.estranky.cz>. Stejně tak již nebude využívána e-mailová adresa diploamkaUTB@seznam.cz. Jako jediný kontakt do budoucna platí výše uvedené elektronické spojení s mým jménem a příjmením.

2.2. Metodika

- Rozbor současné právní legislativy České republiky a některých dalších států
- Rozbor právní, psychologické a další literatury zabývající se řešeným problémem
- Rozbor další literatury, jako jsou například novinové články, články v odborné literatuře a internetové články
- Rozbor výsledků dotazníkového výzkumu provedeného autorem diplomové práce
- Rozbor názorů a zkušeností konkrétních lidí zajištěných autorem diplomové práce
- Analýza rozhovorů s lidmi, kteří prožili soudní spor týkající se dětí rozvádějících se rodičů
- Analýza diskuzí s odborníky různých oborů, kteří se danou problematikou dlouhodobě zabývají
- Využití výsledků pětiletého studia oboru sociální pedagogika
- Aplikace získaných poznatků do konkrétních závěrů, které jsou využitelné v praxi

3. Cíl práce

Cílem diplomové práce je poukázat na skutečnost, že u nás v rodinném právu existuje státní mašinérie reprezentovaná některými soudci, psychology a sociálními pracovníky, kteří systematicky zajišťují, aby děti rozvedených rodičů neměly klid. Nejde mi o to, aby diplomová práce vyzněla jako deník „zhrzeného otce“, který se chce někomu mstít, či stěžovat si. Díky své vytrvalosti, pílí a důslednosti jsem nasbíral dostatek důkazů, kterými svá tvrzení dokládám.

Věřím, že po zveřejnění diplomové práce vyvolá širokou diskuzi, která třeba přispěje k nápravě a odpovědné orgány si konečně uvědomí, že podceňování dopadů špatně aplikovaného rodinného práva v České republice bude tomuto státu přinášet v budoucnu čím dál víc problémů, které se budou kumulovat. Jde o to, že děti postižené vleklými rozvody rodičů budou mít také jednu děti a situace se mohou opakovat.

Mým cílem je rovněž analyzovat obor sociální pedagogiky jako vědní disciplíny, která může být nápomocna při řešení sporů v rodinném právu tím, že se na něho nedívá pouze úzce z pohledu jedné disciplíny, ale pohledem právním, psychologickým, pedagogickým a sociálním.

Tímto odstavcem jsem možná nechtěně formuloval hned v úvodu i jeden ze závěrů, protože problémem dnešního řešení porozvodových styků s dětmi je v mnoha případech úzký pohled našich soudců, kteří chápou spory jako čistě právní záležitost a pokud si nechají vypracovat například psychologický posudek, tak si z něho nakonec stejně vyberou jen ty věty, nebo části vět, které potvrzují jejich stereotypní názor.

I když jsem si plně vědom možných právních důsledků předkládané diplomové práce, chci ji přesto napsat tak, jak vše cítím. Na zločinech, jak je budu popisovat dále, se podílí nejen soudci, ale i další lidé. A protože diplomová práce řeší též můj konkrétní soudní případ, beru ji rovněž jako konkrétní obžalobu zcela konkrétních lidí. Za sebe, i za moje děti. Až jednou někdo bude zkoumat zločiny tohoto režimu, může mu tato práce posloužit jako podklad k vytvoření skutečných obžalob.

Po osobních zkušenostech tvrdím, že až se jednou budou počítat zmrzačení lidé tohoto režimu, bude hodně lidí překvapeno jejich počtem. Rovněž možná diplomová práce pomůže lidem, kteří se sami setkají s problémy zde uvedenými. Je dobré, aby věděli, co mohou čekat.

Nejdůležitějším cílem diplomové práce je tedy to, aby se podařilo odhalit, za použití konkrétních důkazů praxe současných soudních sporů týkajících se porozvodové péče o děti. Mně a mým dětem už tato studie nepomůže. Jiným snad ano.

Znám dost lidí, kteří si zručnosti dnešních soudních praktik v opatrovnických případech uvědomili stejně jako já až po pěti i více letech a potom se z toho psychicky zhroutili. Přeji si, aby se někdo odpovědný po přečtení této práce zamyslel a aby se situace začala řešit především

v zájmu dětí, ale též v zájmu matek i otců. Proti všem těm jsou totiž paradoxně často dnešní soudní praktiky namířeny.

Nebude ale stačit pouze pořádat odborné konference, na kterých se jedinou diskutovanou skutečností stane péče o rozvodem postižené děti a na kterých se problematika české justice přejde pouhým konstatováním, že není vše v pořádku. Chápu, že se například psycholog nebude chtít zabývat právní problematikou. Jsem ale přesvědčen, že chceme-li v dané problematice přinést skutečná řešení, bude multioborový přístup nezbytný!

Například právě psycholog musí důrazně říct, že třeba střídavá péče o děti a styky dětí s oběma rodiči jsou v první řadě problémem psychologickým a ne právním! Psychologie jako věda musí dát podklady zákonodárcům, kteří na základě nich přijmou vhodné zákony – a soudci poté budou rozhodovat, zda jsou dodržovány. Musí už jednou skončit praxe, kdy se soudci staví do role psychologů a v pouhých desítkách minut rozhodují bez odborných podkladů, jak na běžícím páse, co je a co není dobré pro konkrétní děti!

Smyslem diplomové práce není rozhodně „bojovat“ proti soudcům a očerňovat jejich práci. V justici je jistě velká spousta kvalitních soudců, kteří své práci rozumí a dělají ji dobře. Špatní a líní soudci ovšem kazí dobrou pověst všech zodpovědných a výsledky jejich „práce“ jsou často také víc vidět. Je to dáno i určitou komunikační propastí mezi soudci, novináři a vůbec celou veřejností.

Nejdůležitějším předpokladem, aby se práce soudů v České republice zlepšila, je její publicita – o problémech hovořit a psát, aby se veřejnost dozvěděla, jaké existují praktiky na našich soudech. Tyto informace ovšem „shora“ samy k lidem nepřijdou. Oni sami se musí zajímat o to, jak vůbec české soudnictví funguje. A také sami soudci se musí snažit, aby se justice špatných a líných soudců zbavila formou samočisticího procesu. Aby si veřejnost soudců jako celku mohla opět vážít.

Pro naplnění předcházejících slov je zapotřebí na lavici obžalovaných posadit justici. Přesně o to se diplomová práce snaží.

V porozvodové péči o děti musí s právem spolupracovat i psychologie, pedagogika a sociologie. Tři posledně jmenované vědní disciplíny ovšem nejsou rozhodně určeny k tomu, aby následně zachraňovaly to, co někdo jiný svou neschopností v oblasti práva pokazí!

Řešením by jistě bylo zvolit si americký model, kdy si občané města volí své soudce a státní zástupce. Zní to možná nereálně, ale tam to funguje. Mínění veřejnosti jistě neovlivní názor soudce na jednotlivé kauzy, ale ovlivní je, když soudce začne vydávat rozsudky odporující nejen právu, ale i logice a zdravému rozumu. Zvláště tehdy, bavíme-li se v rodinném právu o naprosto neměřitelných pojmech, jako je zájem a blaho dítěte.

Když jsem začal shromažďovat potřebné materiály, tak jsem byl jimi přímo zahlcen. Mnohé z nich jsem zde zapracoval. Ale i tak si myslím, že velká část čtenářů tuto diplomovou práci pořádně nepochopí. Není možné se jim divit! Celé šíří problému porozumí až ten člověk, který se v podobné situaci ocitne sám a uvědomí si, jak zrudný je náš soudní systém týkající se porozvodové péče o děti.

Tady rovněž patří dík všem rodičům, kteří za svá práva a za práva svých dětí bojují a na problém upozorňují. Bez nich by se o tom nemluvalo a dál by vše zůstávalo při starém. Jenom málokdo si uvědomuje, jakým peklem tito rodiče musí díky české justici procházet. Nejen oni, ale také jejich děti!

A že jde o závažný problém, svědčí například vyjádření ministra spravedlnosti k této problematice¹⁰. Vláda České republiky tento návrh projednala a přijala Usnesením ze dne 10. listopadu 2004 pod č. 1108: „k podnětu Rady vlády České republiky pro lidská práva k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. Uváděné Usnesení Vlády České republiky je v diplomové práci uveřejněno v plném znění v příloze číslo 7.

¹⁰ Ministr spravedlnosti vládě navrhuje opatření k zajištění práv dětí:

Z podnětu Rady vlády ČR pro lidská práva vláda projednala podnět k zajištění práv dětí oddělených od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči. Fakt, že v praxi dochází často k porušování práva dítěte odděleného od rodičů, upozornil také výbor pro práva dítěte OSN.

I když je legislativní zázemí ochrany dítěte v českém právním řádu dostatečné, problémem je aplikace a využívání legislativních možností. Vláda proto ve středu projedná zásadní opatření, která by měla vést ke zlepšení situace.

Nedostatečně jsou ve prospěch dětí využívány:

- možnost soudů svěřit dítě do společné, případně střídavé výchovy obou rodičů
- využívat možnosti nových rozhodnutí o výchovném prostředí dítěte ve chvíli, kdy se opakovaně a bezdůvodně brání oprávněnému rodiči ve styku s dítětem
- možnosti řešení sporů prostřednictvím rodinné mediace
- terapie dítěte a rodiny

Ministerstvo spravedlnosti proto vypracuje seznam soudních znalců s vyznačením odborníků na syndrom zavrženého rodiče. Ministerstvo spravedlnosti také zajistí seznámení soudců s existencí nových specializovaných pracovišť pro diagnostiku a terapii dětí (rodin). Současně bude vypracován postup a zajištěn výcvik pro soudní vykonavatele tak, aby soudní rozhodnutí byla vykonávána s ohledem na děti samotné, které nesmějí být traumatizovány.

Cílem ministerstva spravedlnosti je maximálně zkrátit soudní řízení tím, spíše, že jde o případy, kdy se rozhoduje o dětech. Proto ministr spravedlnosti Pavel Němec bude při jednáních s předsedy příslušných soudů apelovat na rychlejší projednávání případů, které se týkají právě dětí.

Petr Dimun, mluvčí Ministerstva spravedlnosti ČR, 10. 11. 2004

Zdroj: <http://portal.justice.cz/ms/ms.aspx?j=33&o=23&k=2492&page=5&d=24934>

4. Pojem zločin v názvu diplomové práce

Pokud někdo spáchá zlý čin, je to vlastně zločin! Ne třeba z trestněprávního hlediska, ale zločin to pořád je. Konečně je zapotřebí nazývat věci pravými jmény. V kapitole podrobně vysvětluji termín zločin, a proč jsem ho v souvislosti s touto diplomovou prací použil. V další části potom popisují konkrétní skutky jednotlivých „zlých lidí“.

Pokud totiž nebudeme poukazovat i ve vědeckých pracích, kterou diplomová práce bezesporu je, na pedagogické a psychologické důsledky právních zmetků českých soudů, dovolíme, aby narůstala morální devastace mladých lidí i tím, že je odstavíme od těch rodičů, kteří mají zájem se jim věnovat a jsou schopni jim dát do života to nejlepší, co děti mohou dostat. Jenom proto, že někdo špatně pracuje¹¹.

Je naprosto legitimní zabývat se otázkou zla ve všech oborech našeho života a konání. Rovněž v českém soudnictví. Je zapotřebí vzít na vědomí, že ve světě zlo je a vysvětlit, kdo je za něho odpovědný [VŠEOBECNÁ ENCYKLOPEDIE, 1998, str. 475].

Už Winston Spencer Churchill řekl, volně citováno: *“demokracie je jedním ze špatných způsobů vládnutí, ale bohužel dosud nikdo nevymyslel nic lepšího“*. Vše vždy záleží na konkrétních lidech. A podle mého názoru na českých soudech konkrétní lidé, tedy konkrétní soudci, zapříčiňují a podporují morální devastaci dětí. Ať vědomě, či nevědomě. Důsledky jsou přitom stejné a málokdo si je v plně šíři dosud uvědomuje.

V diplomové práci se snažím na tyto nešvary upozornit, odhalit je, ale také nabídnout mnohá konkrétní řešení. Díky svým praktickým zkušenostem považuji jednání některých soudců za zločinné, proto jsem zvolil téma a název diplomové práce právě *„Zjevné zločiny českých soudů a jejich důsledky na úseku rodinného práva“*.

Popisují mimo jiné následky činnosti některých konkrétních soudců, abych na tento negativní jev upozornil a tím také pomohl těm slušným soudcům. Aby se zvýšila prestiž jejich poslání a aby již nevznikaly další oběti, mnohdy amatérského přístupu, některých jejich „kolegů“ v otázce rodinného práva.

¹¹ JUDr. Pavel Rychetský, předseda Ústavního soudu:

„Myslím si, že velmi významným problémem, který je jednou z příčin celkového stavu justice, je naprosto nevyhovující a špatná organizace práce na soudu.“

A pak chci zmínit poslední, co zmiňuji nerad, a předesílám, že to není paušální odsudek, že doufám, že jde o ojedinělé případy, ale bohužel se domnívám, že existují, protože tomu nasvědčuje opravdu velké množství stížností, které dostávám od občanů. Jmenuje se to arogance soudce. Bohužel se zdá, že je mnoho soudců, kteří si vysvětlili polistopadový vývoj v této zemi tak, že se stali nedotknutelnými osobami, že soudcovská nezávislost znamená spolu s talárem, se státním znakem a s výrokem jménem republiky jejich absolutní postavení a k účastníkům podle dopisů, které dostávám, se chovají občas arogantně a povýšeně. To, čeho musíme dosáhnout, je opak. Soudce je stejný státní úředník jako každý jiný a je zde od toho, aby sloužil občanům, nikoli proto, aby je poručníkoval.“ [Stav české justice, 2003]

Nedá mi to, abych se nezastavil u procesu s Jiřím Kajínkem, který je díky velké medializaci znám široké veřejnosti. Mně rozhodně nepřísluší tuto kauzu posuzovat. Ale mé právní vědomí je značně podlomeno, když z médií je mi známo, a nikdo to dosud nevyvrátil (!), že nebyla provedena ani rekonstrukce činu, která se provádí u všech závažných trestných činů. Jako tomu bylo například u vraždy pracovníka TV NOVA Velíška či u tzv. „Lesního vraha“.

Podle spisového materiálu provedla TV NOVA rekonstrukci a například zjistila, že Kajínek zastřelil jednoho muže, poté obešel auto zepředu a zastřelil druhého muže. Ten v klidu čekal, až ho Kajínek přijde zastřelit. I bývalý ministr spravedlnosti JUDr. Pavel Rychetský silně o tomto případu pochyboval. A rozhodně nebyl a není sám!

Proč výše uvedenou kauzu uvádím? Protože mi na ní něco připomíná můj soudní případ, který v diplomové práci rovněž zpracovávám. Mně také nebyly dovoleny důkazy a soud k nim nezaujal žádné stanovisko¹². Aby se jimi nemusel zabývat, prostě je ignoroval. Ale pojďme zpátky ke Kajínkovu případu. Dne 8. 3. 2006 přinesly večer všechny večerní zprávy zpravodajství o tom, že Kajínkovi soud zamítl žádost o obnovu procesu [TELEVIZNÍ NOVINY, 8.3.2006].

Večer poté TV NOVA zveřejnila neveřejnou nahrávku z porady soudu [NA VLASTNÍ OČI, 8. 3. 2006]. Nikoli z tajné, jak se soud snažil prezentovat, ale jen z neveřejné porady. Soud se proti tomuto zveřejnění ohradil a podal trestní oznámení [ČTK, 9.3.2006]. A předmětný soud napsal Ministru spravedlnosti dopis s žádostí, aby se nahrávkou nezabýval. Tedy meritem věci. Je zřejmé, že si soudci myslí, že si mohou dovolit téměř vše a schovávat se přitom za soudcovskou nezávislost.

A v čem dalším tento případ připomíná moji kauzu? Nelichotivý výrok soudce na adresu Jiřího Kajínka, kdy mluví o člověku bez konkrétních důkazů jako o póvlu, je otřesný. Zvláště proto, když tento soudce ovlivňuje prakticky život druhého člověka! Já zase vím, že jeden soudce, který soudil mě, tak že zastává názor „*Udělal sis děti, tak plat!*“ A vlastní argumenty ve spisu ho prakticky nezajímají.

Já bohužel podobnou nahrávku jako TV NOVA nemám a toho soudce tím pádem takto jmenovat nemůžu. Ale mohu podobný přístup soudu částečně dokumentovat na základě předložených důkazů a poukázat na skutečnost, jak diletantsky s nimi bylo naloženo.

Na pochybení a zlé činy – zločiny konkrétních soudců a soudů musíme upozorňovat, i když na nás soudci budou podávat trestní oznámení a budou argumentovat svou nezávislostí. Kdyby třeba někdo ještě před časem napsal něco o provázanosti české justice s podsvětím, měl by ho

¹² Obecný soud v každé fázi řízení váží, které důkazy vzhledem k návrhovému petitu je třeba provést, případně zda a nakolik se jeví nezbytné či žádoucí dosavadní stav dokazování doplnit. Věci soudu pak je, jak s rozporem mezi provedenými důkazy naloží. Je však jeho povinností provedený důkaz odporující důkazům ostatním hodnotit a zdůvodnit, proč jej odmítá nebo pokládá za nevěrohodný a v odůvodnění rozhodnutí své stanovisko k tomuto důkazu přiměřeně vyložit (§ 132 odst. 1, § 157 odst. 2 o.s.ř.). [ÚS 582/01]

každý za blázna. A přitom je dlouho veřejným tajemstvím, že třeba díky zmanipulovaným konkurzům, za aktivní účasti českých soudců, jsou u nás likvidovány záměrně celé firmy!

Nemyslím si, že veřejnost věří tomu, že tzv. Bedrychův gang je ojedinělou kauzou. V opačném případě, pokud budeme jen mlčet, tak se totiž může stát, že si ze soudců „vychováme novodobou nedotknutelnou šlechtu“, která bude rozhodovat o našich osudech a životech sebehlopěji, ovšem s kulatým razítkem – tudíž to bude vždy pravda.

Nejsem rozhodně prvním člověkem v dnešní době, kdo takto uvažuje. Nasbíral jsem stovky článků, které se této problematice věnují. Mohu uvést například zajímavý postřeh Ondřeje Neffa ve stati Legální zločin [NEFF, 1997], ze kterého cituji:

„Pojem "legální zločin" je prastarý. Označují se jím činy, které sice odporují obecnému právnímu vědomí, avšak nelze je stíhat, protože jsou v souladu s literou zákona. Jejich pachatelé obvykle jednájí na základě detailních znalostí práva a svůj čin dovedou procpat skulinami v houštině těch podivně pokroucených liter, jimž se říká paragraf.“

Ještě si dovoluji uveřejnit jeden článek, který dokládá, o jak živé téma, jakým je české soudnictví, se jedná [TICHÝ, 2006]:

„Stav české justice a příkladná problematika soudu s Kájínkem se úzce dotýká každého z nás. Pokud nějaký soudce soudí a česká legislativa a justice takovému soudci přímo umožňuje soudit s tím, že člověk je pro něj předem póvl nebo ještě něco horšího, je potom člověk postaven do role oběti vydané libovůli a povýšenému soudnímu egocentrismu, který může postihnout pro cokoliv kohokoliv z občanů.“

„Páni soudci se dopouštějí velmi často diktátu arogance moci ve své nafoukané povýšenosti, pocházející z práva nad člověkem rozhodovat, zejména pak, když si vůbec dovolíte odmlouvat, nesouhlasit, protestovat a bránit se.“

„Páni soudci vůbec nemají rádi, když odporujete jejich předem vytvořeným názorům a úsudkům a velmi rádi poté soudí spíše podle kultu osobnosti a kultu postavení, než podle skutečného práva, pravdy a spravedlnosti. Velmi mnohdy a často dokážou s právem a legislativou tak čarovat, kouzlit a manévrovat, že běžný smrtelník nemá žádnou šanci, leda byste měli tak věhlasného advokáta, že soudce respektuje pro změnu advokátní kult osobnosti a nedovolí si proti věhlasnému advokátovi své soudcovské triky uplatnit.“

Čtu-li následující článek [STÍN, 2004], opět se mi vybavuje „můj soudní příběh“:

„Česká republika je zemí, v které dochází k justičním omylům, možná i justičním zločinům, přičemž moc soudní projevuje velkou nechuť svá selhání napravovat. Právo a spravedlnost jsou zde nesouvisející pojmy a „stabilita soudního rozhodnutí“ je důležitější než právo a spravedlnost.“

Tzv. stabilita soudního rozhodnutí. Ta má dvě roviny. V mém případě Městský soud v Brně rozhodl, že můj styk s dětmi byl díky matce dětí narušen, a tudíž musí být zachován v nadstandardním režimu i nadále. A krajský soud, aniž by si nechal vypracovat jakýkoli jiný posudek, tak mi styk s dětmi zakázal, protože je prý narušena vazba mezi mnou a dětmi¹³.

Vzhledem k matce bývají rozsudky opravdu stabilní. Ve vztahu k otci ale značně nestabilní¹⁴. V tomto případě je chybné obojí! Cílem diplomové práce není zastávat se jen otců. Naopak. Pokud se najde soudce, jehož rozhodovacím stereotypem je bezmyšlenkovitý příklon k syndromu zavrženého rodiče, tak klidně přisoudí dítě otci, i když matka malé dítě ještě kojí a tím ji to fakticky soudně zakáže. O křiklavých a škodlivých rozhodovacích stereotypech bude psáno dále podrobněji, protože pojmenování tohoto soudního zlovyku je důležité pro pochopení mnohého.

Když se soudce potřebuje ohánět výroky soudních znalců, mnohdy i vytrženými z kontextu, učiní tak. Ale když se mu soudní posudek nehodí do jeho zaběhlých soudních rozhodnutí, ignoruje klidně názor odborníka – psychologa, pedagoga, psychiatra a zvolí raději svou argumentaci, kterou ani nijak nezdůvodní. On to přece nemusí, on je soudce, který rozhoduje v zájmu dítěte!

Diplomová práce je také dokladem toho, jak jeden rodič může za asistence líného soudce zdevastovat morální vývoj dětí, jak Policie ČR v této zemi dokáže zajišťovat beztrestnost vybraným lidem (předkládám opravdu konkrétní a nezvratné důkazy) a jak soudy mohou jednat tak, že se to nedá nazvat jinak, než zlým úmyslem.

A právě tady je podklad pro název diplomové práce. Chci ale upozornit, že slovo zločin v názvu není chápán ve smyslu trestním, ale že jde pouze o logické spojení dvou slov: **zlo** a **čin**.

V mém pojetí hovořím o zločinu hlavně z toho důvodu, že z vlastní praxe vidím, jak katastrofální škody z pedagogického a psychologického hlediska některá rozhodnutí soudů přinášejí. Je také nepochybné, že zločin musí být zkoumán jako normální jev, který má sociální roli [BOUDON, 2004, str. 241]. I proto se snažím tento pojem důkladně rozebrat a ne jen ho slepě aplikovat a něco za zločin označit.

Pojmu zlo a zločin, jak ho pojmají různé slovníky a další práce, se věnuji dosti podrobně. Slovu zločin se většinou trestní zákoníky vyhýbaly [SLOVNÍK NAUČNÝ, 1873, str. 384] a dodnes vyhýbají.

¹³ Abych byl přesný, soud mi styk s dětmi nezakázal, ale prostě ho dál neurčil, aby se zbavil dalšího otce, který jim otravuje jejich poklidný život. Přitom před zásahem krajského soudu jsem měl s dětmi určen široký styk a krajský soud si pro své rozhodnutí nenechal udělat žádný odborný posudek. Existuje sice znalecký posudek z oboru psychologie, ale právě podle něho mi městský soud určil s dětmi velmi široký styk. Tak podle čeho, a hlavně v čí prospěch rozhodoval krajský soud? To netuším!

¹⁴ JUDr. Pavel Rychetský, předseda Ústavního soudu:

„Myslím si, že nemůžeme pominout jako druhou příčinu tohoto stavu, zejména v oblasti nejednotného soudního rozhodování, značnou nestabilitu právního řádu. ... Dnes žijeme v době, kdy jen Evropská unie chrlí 900 směrnic ročně a 500 direktiv, které jsou přímo závazné. Nemůžeme slíbit soudcům, že budou žít v neměnném právním řádu, naopak musíme je přinutit k tomu, aby program celoživotního vzdělávání, tak jako se požaduje třeba u lékařů, byl programem i pro soudce.“ [Stav české justice, 2003]

Pro zajímavost uvádím, že již v ČSR byl institut zločinu zrušen trestním zákonem z roku 1950. Do tohoto roku se rovněž u nás rozdělovaly delikty na zločiny, přečiny a přestupky, dokud je nenahradila jednotná kategorie trestných činů. Až nový návrh trestního zákona, který nyní připravuje ministerstvo spravedlnosti, s pojmem zločin znovu počítá¹⁵.

Nejpřesnější definici pojmu čin jsem našel v Politologickém slovníku [ADAMOVÁ, 2001, str. 278]: „čin je definován jako lidské jednání“ Zajímavá definice činu je uvedena v Ottově naučném slovníku z roku 1893 [OTTO, 1893, str. 680]: „Čin jest projev lidské vůle jakožto pochod na zevnějšku provedený; ovšem i výsledek jeho tak sluje. Přičítáme jej člověku a pokládáme ho zaň odpovědným“ ... „Složeniny jako dobročin, zločin, přečin, účín a j. vyžadují zvláštního pro sebe objasnění;“.

Já uvádím podrobnější studii složeniny slova zlo a čin níže a do kontextu se svým zpracovávaným tématem to podrobně rozvádím v následujících kapitolách. Pro vysvětlení pojmu zločin musíme pochopit spojení činu samého (*actus reus*) se zlým úmyslem (*mens rea*). Podle Slovníku politického myšlení [SCRUTOR, 1990, str. 176] může *mens rea* zahrnovat velmi složité stavy myslí jako je nedbalost (při níž nejde o určitý úmysl), všeobecnou touhu škodit atd.

Dále se budu snažit podrobně dokázat, že některá rozhodnutí a konání soudů, se kterými jsem se osobně setkal, či jsem se s nimi seznámil, spadají do kategorie zlých úmyslů nebo činů. Ať úmyslných z nedbalosti, nebo šlo o opomenutí. Důležitá ovšem zůstává pořád skutečnost, jaký to mělo v konečném důsledku dopad na účastníky soudního řízení, především na děti, o které soudu prý vždy jde především. Někdy prostě dobrý úmysl nestačí a může být naopak spouštěcím mechanismem velkého zla.

Dnes už bereme jako pouhý fakt, že se soudní spory ohledně dětí táhnou pět, osm, deset i více let. Často jen řekneme, že je to hrozné a že by se to dítě nemělo. Zamyslí se ale někdo skutečně nad tím, jaké to má důsledky? A je to opravdu potřeba, aby se tak dělo? Jedná se o přetíženost soudců, anebo jde o jejich pouhou neschopnost či lenost?

Když soudce nevyzve dva roky soudního znalce, aby mu předložil zadaný posudek, či je to chyba? Opravdu si nemůže soudce koupit za cca 100 Kč diář a do něho on, anebo jeho podřízení,

¹⁵ V současné době Parlament ČR projednává rekonstrukci trestního práva hmotného – trestní zákoník. Nově je zde navrhován i termín zločin.

§ 14

Přečiny a zločiny

- (1) Trestné činy se dělí na přečiny a zločiny.
- (2) Přečiny jsou všechny nedbalostní trestné činy a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby do tří let.
- (3) Zločiny jsou všechny trestné činy, které nejsou podle trestního zákona přečiny; zvláště závažnými zločiny jsou trestné činy uvedené v § 86 odst. 2 a ty úmyslné trestné činy, na něž trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let.

Zdroj: [<http://portal.justice.cz/ms/ms.aspx?j=33&o=23&k=381&d=168724>, 2008]

zapsat termín, do kdy má být posudek předložen – a pokud se tak nestane, tak posudek zadat jinému znalci? Jedno moje „novější“ podání leželo na soudu přes dva roky, aniž by se jím vůbec někdo zabýval, aby byl alespoň zaslán protistraně k vyjádření.

Soudcům jsme dali volnou ruku a pod záminkou toho, že rozhodují „v zájmu dítěte“ jsme jim umožnili, aby rozhodovali, aniž by vůbec spis prostudovali. Kdo jim to dokáže? Oni přece rozhodují – „v zájmu dítěte“ a každý případ musí „posuzovat individuálně“. Ovšem zájem dítěte¹⁶ a individuálnost jsou tak neměřitelné hodnoty, že se za nimi skryje i líný soudce, který rozhoduje pouze podle svých zaběhnutých pravidel – podle zmíněných stereotypů.

Mohlo by se zdát, že tu jsou ještě advokáti a soudní znalci. Ti ale proti soudcům nepůjdou. Pokud si rozvádějící rodič přizve k soudnímu jednání advokáta, tak většinou se od něho dozví: „*Nic sám neříkejte, až se vás soudce zeptá, on moc dobře ví, co má dělat!*“ A zmíněný rodič až pozdě zjistí, že se mu vůbec průběh jednání nelíbil a připadá mu, jako kdyby se v soudní síni mluvilo úplně o jiné rodině!

Nedávno jsem četl jednu velmi zajímavou knihu od Zdeny Frýbové [FRÝBOVÁ, 2001, str. 181–182]. Až mi při čtení jejích řádků naskakovala husí kůže: „*To, že jednoho dne, kdy byl chvíli sám doma, naházel do dvou kufrů pár svých osobních věcí a zmizel, aby se objevil až před soudem při rozvodovém řízení – to se jeho ženě podařilo výhradně cílevědomým působením na dítě, které milovala, vychovávala a zpracovávala se sadismem šilence. Byla to výchova, kterou lze označit za zločinnou, a je s podivem, že na ni – jako na mrzačení osobnosti – nepamatuje žádný paragraf trestního zákoníku. Manželku sice pokládal za ženu bláznivou a zlou, ale věděl, že na dítěti lpí a shání pro ně vše nejlepší, a tak ho ani nenapadlo, že by mu dokázala leptat duši jedem nenávisti k otci. K rozvodu se odhodlal pouze v zájmu dítěte. Sám už byl otupělý tak, že manželku téměř nevnímal a ve vlastní jasnější budoucnost už vůbec nevěřil. Doufal, že když manželce zmizí z očí, ona se uklidní a vytvoří dítěti prostředí snad o něco přívětivější. Byla to naděje planá. Že otcovské nadšení může vyhasínat tváří v tvář faktu, že synáček při pohledu na tatínka modrá – to ji nenapadlo.*“

To, co popisuje Zdena Frýbová, mi připomíná můj život v době, když jsem odjížděl na dvouměsíční pobyt do USA. Třeba to, jak si bývalá manželka před dětmi přála, abych tam umřel. Proč soud tehdy nenechal na mou žádost udělat znalecký posudek? Pokud by se to nepotvrdilo, klidně bych ho zaplatil. Když bych ho nechal udělat sám, budu obviněn protistranou, že je zmanipu-

¹⁶ Zájem dítěte, tak jak tento termín figuruje v zákoně o rodině, je velice těžké jednoznačně interpretovat a jak vyplynulo z expertních rozhovorů, je tato interpretace mnohdy založena na vlastním subjektivním úsudku jednotlivých aktérů rozvodového řízení. Oslovení experti se rozhodně shodují v tom, že jednoznačným zájmem dítěte je, aby rodina byla zachována, a pokud to již není možné, tak je v zájmu dítěte, aby si uchovalo kontakt s oběma rodiči nadále i po rozpadu jejich manželství. Prvořadým cílem soudců je tedy, aby dítě mělo kontakt s oběma rodiči, pokud se ovšem nejedná o patologické osobnosti či osoby, které by dítě výrazně v životě disharmonizovaly. [DUDKOVÁ, HASTRMANOVÁ, 2007]

lovaný. Není jiná odpověď než ta, že soud měl prostě **zlý úmysl** to neudělat. Stejně tak orgán sociálně-právní ochrany dětí.

V paměti mi hluboce zůstává už mnoho let zkušenost jednoho mého známého, Ing. Pavla Bauera [BAUER, P.]. Ten řešil svůj spor o zlepšovací návrh s jednou firmou u soudu sedm let. V polovině devadesátých let navštívil ze zoufalosti prezidentskou kancelář, konkrétně tehdejšího kancléře prezidenta Václava Havla, pana Medka. Tam mu bylo řečeno, že „**musíme být k soudcům přece shovívaví, oni se to teprve učí!**“

To proboha necháme učit vybranou skupinu lidí – soudce, na nevinných lidech? Já například navrhuji, podle mého názoru ojedinělé řešení, kdy by soudci museli zveřejňovat ročně procentuálně, kolik případů jim bylo vráceno z nadřízeného soudu kvůli procesním chybám. To by do jisté míry také ukázalo na kompetentnost jednotlivých soudců.

Kdyby tak, jak někteří soudci pracovali například chirurgové, to by bylo mrtvých pacientů! A soudce přitom bere často větší plat, než právě chirurgové. Když chtěl bývalý ministr spravedlnosti Bureš, aby se soudci vzdělávali, ti to brali jako útok na svou soudcovskou nezávislost. A ministr Bureš ve své funkci skončil. Když chtěl ministr spravedlnosti Němec předložit sněmovně zákony na zlepšení práce soudců, tak nemohl, protože soudci „prý zákony neakceptovali“. Ptá se někdo mě, zda budu respektovat například zákon o pozemních komunikacích? Diskutovat nové zákony se soudci ano, ale aby je museli akceptovat?

Jak již bylo uvedeno výše, slovo zločin nenavrhuji v diplomové práci jako slovo převzaté z trestního práva. Jde opravdu o spojení dvou slov. Zlo a čin. Abych mohl argumentovat, prostudoval jsem většinu slovníků z nejrůznějších oborů vydaných od konce 19. století. Samozřejmě, mnohé slovníky uvádějí víc významů pojmů slova zlo a zločin.

Zajímavý pohled na zločin má slovník [PŘÍRUČNÍ SLOVNÍK NAUČNÝ, 1967, str. 863], který o pojmu zločin píše mimo jiné jako o zvláště zavrženíhodném jednání. Stejný význam je uveden v Malém encyklopedickém slovníku [MALÝ ENCYKLOPEDICKÝ SLOVNÍK, 1972, str. 1404]. Když to převedu na svůj případ, tak tehdejší stanovení výživného ve výši 3 900 Kč při příjmu sociálních dávek v částce 4 300 Kč a vědomém zamítnutí návrhu na dotaz na úřad práce – zda s ním spolupracuji, je zvláště zavrženíhodným jednáním soudu.

Protože jsem hledal vysvětlení pojmů zlo a čin mimo trestněprávní rovinu v různých oborech, nemohl jsem vynechat ani Psychologický slovník [ČERNOCKÝ, 1948, str. 514], který uvádí termín zločinnost: „*Zlý čin je skutkem osobnosti k mravním a společenským řádům*“ Jedná se sice již o trochu krajní význam pro tuto diplomovou práci, ale na druhé straně mravní a společenské řády České republiky rozhodně nemají v úmyslu poškozovat rodinné vztahy, jak se tomu děje rozhodnutími některých soudců.

Ilustrovaný slovník [NOVÝ VELKÝ ILUSTROVANÝ SLOVNÍK NAUČNÝ, 1932, str. 273] pojednává o zlu jako o opaku dobra a rozlišuje fyzické zlo a morální zlo (špatná povaha a podobně). To je pravděpodobně převzato minimálně z Komenského slovníku z roku 1938 [KOMENSKÉHO SLOVNÍK NAUČNÝ, 1938, str. 579], který uvádí naprosto stejnou definici. Já sám se snažím v práci dokázat, že špatné rozhodování některých soudců v oblasti rodinného práva není důsledkem špatného systému, ale právě vinou špatné morálky konkrétních soudců.

Všeobecná encyklopedie [VŠEOBECNÁ ENCYKLOPEDIIE VE ČTYŘECH SVAZCÍCH, 1998, str. 689] definuje termín zlo jako „*souhrnný rys všeho, co škodí, ruší, kazí; opak dobra.*“ ... „*převládá v evropské tradici názor, že zlo je nedostatek dobra (řádu, ducha atd.).*“

Zajímavě a široce definuje zlo encyklopedie [MALÁ ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIIE, 1999, str. 1197], kteřá připisuje zlu i neúmyslnému jednání, kdy důsledky jeho skutků mohou být katastrofální. Jistě většina odborníků z oboru psychologie a pedagogiky potvrdí, že praktiky dnešních soudů v oblasti rodinného práva mají mnohdy velmi negativní dopad na děti a jejich rodiče. Encyklopedie uvádí: „*zlo, morální kategorie odpovědnosti člověka za důsledky svých skutků, byť neúmyslných. Zlo je relativní, jako o hodnotě o něm nemůže rozhodovat věda. Křesťanské tradice (Pavel z Tarsu) a také I. Kant spojuje zlo se zlou vůlí, s úmyslem škodit, způsobit utrpení nebo újmu. Z ontologického hlediska je ve filozofické tradici zlo chápáno jako kterákoli nedostatečnost nebo degradace (Platón) bytí.*“

Ve stejném smyslu je definováno zlo i v Ilustrované encyklopedii [ILUSTROVANÁ ENCYKLOPEDIIE, 1995, str. 472]. Výše uvedenou definici doplňuje podrobněji z filozofického hlediska Filozofický slovník [DUROZOI, ROUSSEL, 1994, str. 333]: „*Jako zlo označujeme všechno, co překáží dokonalosti člověka a zahrnuje zkušenosti, v nichž převládá utrpení nebo úhona.*“

„*Filozofickou složitost pojmu vyzdvihl Leibniz; rozeznává zlo metafyzické, které tkví v pouhé nedokonalosti, zlo fyzické, které působí utrpení, a zlo mravní, které spočívá v hříchu. Na rozdíl od dobra je za mravní zlo odpovědná osoba, která se ho dopustila, i když teologie vidí jako prvopočátek zla veskrze špatné mocnosti nadpřirozené (démon, ďábel). Podle Kanta je špatný ten, kdo činí zlo nahodile, kdežto ďábelské zlomyslnosti se dopouští ten, kdo záměrně koná zlo pro zlo, takže zdrojem zla je zlá vůle a záměr škodit. Kant se tak připojuje k linii křesťanských spisovatelů (svatý Pavel), kteří považují páchání zla za výsledek úmyslné volby, na rozdíl od linie druhé – sahající od Augustina až po Malebranche, jejíž myslitelé spatřují ve zlu jen nedostatek pozornosti.*“

Z novějších prací je například zlo popsáno ve Filosofickém slovníku [HORYNA, 2002, str. 449] následovně: „*zlo – fil. Kategorie chápána jako protiklad dobra. Zlo a dobro představují krajní meze intervalu, v jehož rozmezí se odehrávalo hist., situačně a kontextuálně proměnlivé morální*

hodnocení situací, událostí, jevů a vztahů vázaných na úmyslnou a záměrnou činnost člověka a jím stanovené normy. " ... „Zpravidla se za zlo označuje to, co záměrně a úmyslně působí bolest a utrpení, škodí, je neprospěšné, neužitečné, ohrožující; to, co je cíleně destruktivní vůči záměrům a usilování jednajících (jednotlivce, skupiny, společnosti).“... „Zlo představuje obecnou kategorii etiky, jejímž prostřednictvím lze morálně hodnotit jevy, události a jednání mezi lidmi; dnes i jednání a aktivity lidí vůči biotickému i abiotickému prostředí.“

V této kapitole byl podrobně zdůvodněn název diplomové práce na základě analýzy slov **zlo a čin** a byly zde uvedeny některé konkrétní činy, především soudů, které za zločin pokládám. Abych nebyl v tomto konstatování sám, vypůjčím si názor jednoho respondenta mého dotazníkového výzkumu, tedy konkrétního člověka, přesněji řečeno otce poškozeného českými soudy¹⁷.

Na několika místech je v diplomové práci citována interpelace místopředsedkyně Sněmovny Parlamentu ČR Miroslavy Němcové na ministra spravedlnosti JUDr. Pavla Rychetského v Poslanecké sněmovně (10. dubna 2003) - [Stav české justice, 2003]. Předmětem byl - stav české justice. Tato interpelace je i dnes aktuální, protože tehdejší ministr spravedlnosti je nyní předsedou Ústavního soudu – a dnes se spolupodílí na utváření práva v České republice.

¹⁷ ¹⁷ „Zažil jsem následující a zcela banální rozvod (z pohledu muže v ČR). Dopustil jsem se (při zpětném pohledu) snad všech chyb, které jsem mohl udělat. Synovi bylo 6 měsíců, když se moje žena odstěhovala i se synem (nyní bych to kvalifikoval jako únos - změna trvalého bydliště...). Měl jsem představu, že rozvod dohodou (tj. v této době = dohoda o majetku, svěření dítěte do péče matky, přistoupení na vyšší výživného dohodou) bude to nejlepší, co mi zajistí přístup k synovi. V tomto jsem se však velice mýlil. Časem jsem zjistil, že matce by stačilo posílat peníze. Byl jsem označen za někoho, kdo pořád otravuje život jiným (nestačilo mi se vídat se synem 3 hod týdně). Jakékoli pokusy o domluvu narážely na neochotu matky (navrhoval jsem neutrální prostředí, prostředníka k domluvě, zajistil jsem pomoc dětské psychologické poradny). Poslední možností bylo soudní jednání. V tuto dobu jsem ještě věřil v spravedlnost v našem soudním zřízení.“

Nyní již vím alespoň následující:

1. Tyto kauzy soudí skoro vždy ženy
2. Na OSPOD jsou jenom ženy
3. Rozsudek nesmí být moc revoluční ani zpátečnický (tj. otcí dáme najevo, že žádné novoty jako "střídavá péče" zavádět nebudeme a matce lehce naznačíme, že otec má opravdu nějaká práva. Tzn., řídíme se zásadně tím co je v "zájmu dítěte" a co nazýváme běžným stykem (víkend za 14dní). Děláme to tak většinou už několik desetiletí a nikdo si "nestěžuje". Pokud si chceme krýt trochu záda - pak známý odborný znalec vypracuje za peníze rodičů posudek na míru (nejlépe opět zlatý střed).
4. Co se týká výživného tak citelně chybí metodika určení jeho výše. Určuje se tudíž dle čísla dveří, ve kterých se stanoví. A představa, že platíte výživné dle řádného rozhodnutí ještě naznamená, že nejste potencionálním dlužníkem (zpětné zvýšení výživného).
5. Za ztrátu iluzí jsem však nezaplátil pouze penězi, ale také vztahem se svým synem. Po těch všech jednáních (nakonec mi nezbylo nic jiného, než navyšovat své požadavky novými návrhy na rozšíření styku – „otec už zase něco chce, vždyť tady byl před 2 lety“) se se synem vídám "každý sudý víkend a pár dní o prázdninách".
6. Přístupem rodiče, který má nezletilého v péči, se dítě dá velice lehko manipulovat. Dítě je pak schopno Vám do očí tvrdit něco čemu ani samo nerozumí.

Řešením těchto patových situací je jediné. Dodržování jednotného zákona a metodik. A to i samotnými soudci. Nevykládat si právo podle toho jak se mi to zlíbí. Kvalifikování odborníci. A hlavně rychlé rozhodování. Sankce při nerespektování rozhodnutí. Velice se skláním před těmi, co to nevzdali a o své děti i přes tuto nepřízeň bojují. Snad i díky nim to také nevzdávám. Omlouvám se, můj pohled je samozřejmě subjektivní, nasekal jsem určitě spoustu gramatických chyb, myšlenky jsou asi na přeskáčku. Ale snad Vám to pomůže. S pozdravem ZV. [NÁZOR ÚČASTNÍKA DOTAZNÍKOVÉHO VÝZKUMU TÉTO DIPLOMOVÉ PRÁCE, 2008]

5. Hypotézy stanovené v diplomové práci

Diplomová práce pracuje s několika hypotézami, které kopírují dotazníkový výzkum. Ten je rovněž základním podkladem pro jejich vyhodnocení. Hypotézy jsou sestaveny tak, že odráží názory autora diplomové práce a v závěrečném hodnocení jsou konfrontovány také s druhou částí výzkumného projektu (vědecký rozbor soudního řízení autora diplomové práce) a s teoretickými podklady z první části.

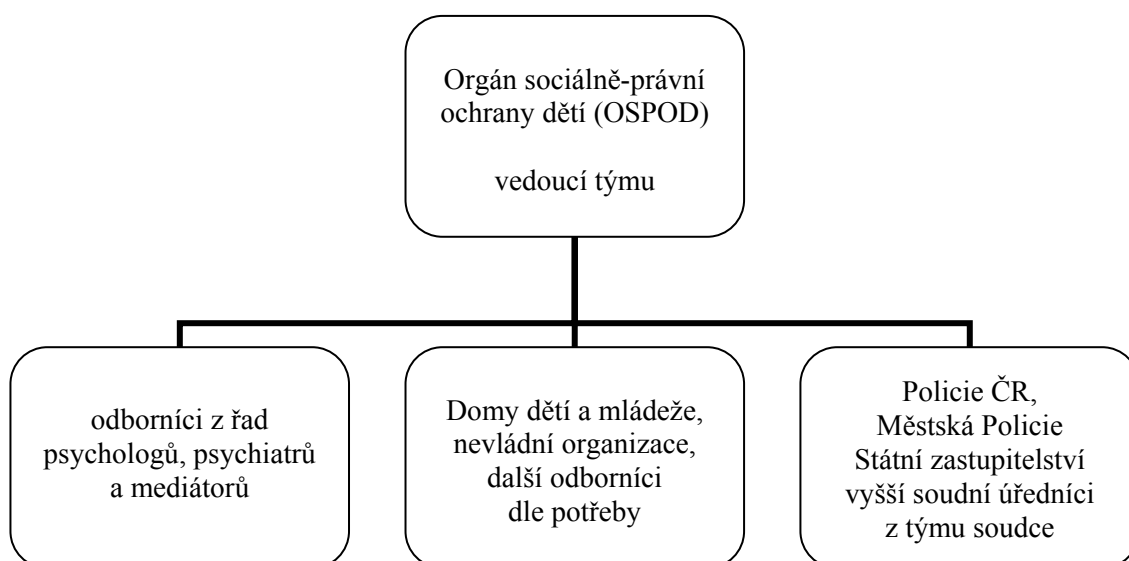
U každé hypotézy je uvedeno číslo otázky z dotazníkového výzkumu, která sloužila jako podklad pro její vyhodnocení. To bylo zaměřeno na skutečnosti, jak se od sebe odlišují názory žen a mužů. Další, podrobnější vyhodnocení dotazníkového výzkumu bude provedeno v rámci doktorského studia.

1. **Hypotéza číslo 1** – názor, že české zákony nedostatečně řeší porozvodovou problematiku nezletilých, zastává většina mužů i žen (otázka č. 22).
2. **Hypotéza číslo 2** – názor, že průtahy v rodinných sporech při soudních jednáních způsobují soudci, zastává většina mužů i žen (otázka č. 14).
3. **Hypotéza číslo 3** – názor, že rychlé soudní rozhodnutí je pro řešení porozvodové problematiky za účasti nezletilých nejdůležitější, zastává většina mužů i žen (otázka č. 16).
4. **Hypotéza číslo 4** – názor, že soudní řízení negativně ovlivňuje psychickou pohodu účastníků jak co do intenzity prožívání (v kategoriích velmi silně a silně na rozdíl od kategorií málo, velmi málo a neovlivnil mě), tak z hlediska délky prožívání (v kategoriích velmi dlouho a dlouho na rozdíl od kategorií krátce, velmi krátce a neovlivnil mě), zastává většina mužů i žen (otázka č. 7 a 6).
5. **Hypotéza číslo 5** – názor, že existují po rozvodu či rozchodu vážné problémy ve styku s dětmi s oběma rodiči (v kategoriích nepřekonatelné problémy a značně velké problémy na rozdíl od kategorií menší problémy, zanedbatelné problémy a žádné problémy), zastává většina mužů i žen (otázka č. 9).
6. **Hypotéza číslo 6** – názor, že ochota domluvit se s druhým rodičem na styku s dětmi je nejdůležitější podmínkou pro jejich svěřením do péče jednomu z nich (na rozdíl od všech ostatních kategorií), zastává většina mužů i žen (otázka č. 13).

7. **Hypotéza číslo 7** – názor, že nezbytečným soudním zjišťováním při stanovování výše výživného je zkoumání zájmových aktivit dětí (na rozdíl od všech ostatních kategorií), zastává většina mužů i žen (otázka č. 15).
8. **Hypotéza číslo 8** – názor, že delším soudním projednáváním soudního případu týkajícího se dětí se toto jednání nezjednoduší (v kategoriích spíše ne a rozhodně ne oproti kategoriím rozhodně ano a spíše ano), zastává většina mužů i žen (otázka č. 17).
9. **Hypotéza číslo 9** – názor, že děti by se neměly nikdy účastnit pohovorů u soudu, zastává více mužů než žen (otázka č. 18).
10. **Hypotéza číslo 10** – názor, že střídavou péčí má soud určovat i v případě, když s ní souhlasí pouze jeden z rodičů, zastává více mužů než žen (otázka č. 19).
11. **Hypotéza číslo 11** – názor, že při stanovování výživného s ohledem na mimoškolní aktivity dětí se mají nejdříve posoudit příjmy rodičů (oproti tomu, že by se nejdříve zjišťovaly zájmové aktivity dětí), zastává většina mužů a menšina žen (otázka č. 20).
12. **Hypotéza číslo 12** – názor, že by soud při stanovování výše výživného měl zkoumat pouze příjmy toho rodiče, který nedostal děti do péče, zastává méně mužů než žen (otázka č. 21).

6. Rodinné týmy

V závěru diplomové práce je navrhováno zřízení rodinných týmů, jako nedílné součásti řešení rodinného práva před soudy všech stupňů. To je jedním z navrhovaných řešení, které tady jako autor diplomové práce předkládám. Mají sloužit jako prostředník mezi rozvádějícími se nebo rozcházejícími se rodiči, kdy se jedná také o nezletilé děti. Sestavení takových rodinných týmů a jejich uvedení do praxe ulehčí práci soudů a navíc zprůhlední, zefektivní a zkrátí celé řízení před soudem. Struktura takových rodinných týmů by byla následující:

Obrázek 1 – Schéma rodinných týmů

Rodinné týmy mají za úkol zajišťovat mnohem širší služby a činnosti, jako je například řešení domácího násilí, výchovných problémů u mladistvých, pomoc v drogové problematice atp. Jedná se vlastně o volné spojení odborníků z různých oblastí a o jejich koordinovanou spolupráci při řešení konkrétních případů.

Důležitou činností rodinných týmů by bylo rovněž koordinované řešení problematiky rozvodů a rozhodů rodičů, u kterých jsou účastny nezletilé děti, s pravomocí podávat podněty a návrhy soudu k řešení, když zjistí, že jsou ohroženy zájmy nezletilých dětí. Rodinné týmy by především působily v oblasti kontroly dohod rodičů, kdy se na ně může obrátit kterýkoli rodič, který si myslí, že např. není dodržována dohoda o výživném nebo při styku s dětmi.

Vedoucím týmu a jeho koordinátorem by byl vždy orgán sociálně-právní ochrany dětí, který by také určoval, který člen rodinného týmu bude řešit jaký konkrétní úkol. Psycholog třeba zajistí pohovor s dítětem a rodiči, OSPOD navštíví rodinu a přezkoumá placení výživného a nevládní organizace zkontroluje předávání dětí.

Příklad použití rodinného týmu může být následující. Soud schválí dohodu rodičů o styku s dětmi a o výživném na nezletilé děti. Jedna strana dohodu nebude plnit bez zřejmého důvodu, který by musel být vysvětlen rodinnému týmu, např. prostřednictvím OSPOD.

Žena třeba uvede, že otec týrá dítě – a některá ze složek rodinného týmu si v krátké době předvolá podezřelého rodiče s dítětem k odbornému pohovoru. Jiný příklad – matka přestane dávat dítě otci v dohodnutých termínech a otec požádá OSPOD jako vedoucího rodinného týmu o spolupráci. Situace se začne řešit v rámci týdnů, maximálně měsíců. Rozhodně ne v řádu let, jak je tomu v dnešní soudní praxi.

Rodinný tým, aby se nestal „zbraní jednoho rodiče proti druhému“, provede neohlášenou kontrolu několika předání dětí. V případě, že se styk neuskuteční, odborník z rodinného týmu sepíše zápis, že například matka nepředala děti otci, anebo že si otec pro děti vůbec nepřišel. Uvedená, předem neohlášená kontrola se ještě minimálně jednou zopakuje a výsledek je možno do tří měsíců odeslat prostřednictvím vedoucího rodinného týmu na soud. Samozřejmě, že nejdříve se odborníci z rodinného týmu pokusí mezi rodiči nastolit smír a zajistit dodržování dohod.

Pokud se jeden z rodičů odmítne účastnit sezení organizovaných některou složkou rodinného týmu, bude mu to přičteno ke škodě. Rodinné týmy mohou takto řešit i problematiku výživného. Celá činnost je postavena na skutečnosti, zda rozhádané strany dodržují předem dohodnutá pravidla. Pokud ne, ve velmi krátké lhůtě se o tom dozví soud. Ten zatím nemusí zakročit, ledaže by jakkoli hrozilo přímé ohrožení dětí.

Může nastat i jiný příklad. Problém se nevyřeší a jeden z rodičů se tedy sám obrátí na soud. Ten již ovšem nemusí provádět zdlouhavá šetření, protože většinu podkladů dostane od rodinného týmu. Rozhodnutí tak padne do půl roku, ve složitějších případech do jednoho roku. Pokud soud zjistí potřebu ještě dalších skutečností, toto za něho provede některá složka rodinného týmu.

Obrátí-li se na soud rodič bez dřívějšího kontaktování rodinného týmu, je to možné, ale pro soud to bude znamením, že není něco v pořádku, když uvedený rodič nevyužil nejdříve možnosti vyřešit situaci prostřednictvím rodinného týmu. Na druhé straně zůstává právo rodičů obrátit se na soud přímo, když například je bezdůvodně šikanován rodinným týmem. Tento problém již musí posoudit soud.

Uvedený návrh rodinných týmů si neklade za cíl zvládnout všechny problémy, ale jeho úkolem je počet problémů minimalizovat hned v zárodku. Rodinný tým, na který se rodiče mohou obrátit, určí soud, s možností řešení podjatosti tohoto rodinného týmu na základě podání některého z rodičů a jeho výměny.

Nejhorším prohřeškem kteréhokoli z rodičů bude, když bezdůvodně nebude dodržovat sjednanou dohodu či nařízení soudu. Tady nastoupí podobná situace, jako je například v obchodním styku směnka. Soud okamžitě udělí „neposlušnému“ rodiči sankce bez zdlouhavého dokazová-

ní, případně ihned rozhodne o změně výchovné péče. Když se jeden z rodičů předem neobrátil na rodinný tým a začne u soudu očerňovat druhého rodiče „jako blesk z čistého nebe“ až u soudního jednání, přičte se mu to rovněž k tíži.

Mezi rodiči řešícími spolu spory se toto velmi rychle roznese, že lhát, či nedodržovat dohody se nevyplácí. A nejvíce sporných případů se vyřeší tak, že prostě nikdy nenastanou! Je to velice jednoduché – a velmi účinné řešení postavené na důslednosti a rychlosti celého procesu, kdy u dětí ještě nenastane syndrom zavrženého rodiče a kdy jeden z rodičů nebude muset „kupovat obědy dítěti pět let zpátky – až na ně dostane peníze“.

Zcela neudržitelná je nynější situace u soudů, kdy několik stání se řeší jenom to, do jakých kroužků děti chodí a oprávněnost výše výživného, které požaduje matka. Když rodiče budou vědět, že stejně nic nezatají a nepodaří se jim soudní řízení protahovat, raději v mnoha případech spor mezi sebou vyřeší vzájemnou dohodou. Budou totiž vědět, že rodinné týmy předmětné skutečnosti zkoumají daleko podrobněji – a hlavně, že na to mají mnohem více času než soud u jednání, kde se stejně nejvíce času ztratí neustálým čtením spisu před účastníky jednání.

Někdy to ale jít nemusí. Třeba tehdy, když ještě některý z rodičů nebude mít rozchod dobře vyřešen po psychické stránce. Ale od toho zde budou rodinné týmy – ne represivní, ale pomáhající! A k soudu se dostane opravdu jen to, co rodinné týmy nevyřeší a také to minimální, co je dáno zákonem. Například konečné schválení určité dohody.

7. Rozvody v České republice

7.1. Problematika rozvodů

Z právního posouzení je rozvod faktickým ukončením manželství na základě rozhodnutí soudu. V České republice je rozvod od roku 1949 jedinou formou právního zániku manželství. Do roku 1965 soud nepovolil rozvod, pokud ten byl zaviněn pouze jedním z partnerů a druhý s ním ne-souhlasil.

Ke změně došlo v roce 1963 novelou zákona, kdy bylo zrušeno řízení o míře provinění. Od roku 1965 novela zákona umožnila rozvod manželství i bez souhlasu toho manžela, který nenesl na rozvodu vinu – pokud spolu manželé nežili déle než tři roky. V roce 1973 bylo zrušeno i před-běžné řízení o smíření manželů jako velmi málo účinné.

Současné podmínky týkající se rozvodů byly v České republice upraveny novelou zákona o rodině, která nabyla účinnosti od 1. srpna 1998. Tehdy byly změněny podmínky, za kterých může být rozvod uskutečněn. Ihned poté u nás došlo ke krátkodobému přerušení růstu rozvodovosti.

To se záhy změnilo a v roce 2004 dosáhla míra rozvodovosti v České republice historického maxima, kdy bylo rozvedeno 33 060 manželství. Na rozdíl od jiných sledovaných demografických procesů se intenzita rozvodovosti příliš neměnila. Od šedesátých let minulého století patří u nás mezi největší v Evropě.

Pro srovnání v roce 1930 se v celém tehdejší Československu, tj. včetně Podkarpatské Rusi, rozvedlo 5 609 párů, což bylo 4,3 % z počtu manželství uzavřených tamtéž v daném roce. Zároveň šlo o jisté varování. Rozvodovost rostla. V Rakousku-Uhersku nikdy nepřekročila 3 % z počtu sňatků v daném roce.

V současnosti ubývá rozvodů velmi mladých manželství do tří let trvání. Naopak roste počet zralých párů směřujících do soudní síně za účelem znovuzískání svobody. Typicky rozvádějí se pár jsou dva středoškoláci s dítětem. Ženě je 36 let, muž je o dva roky starší.

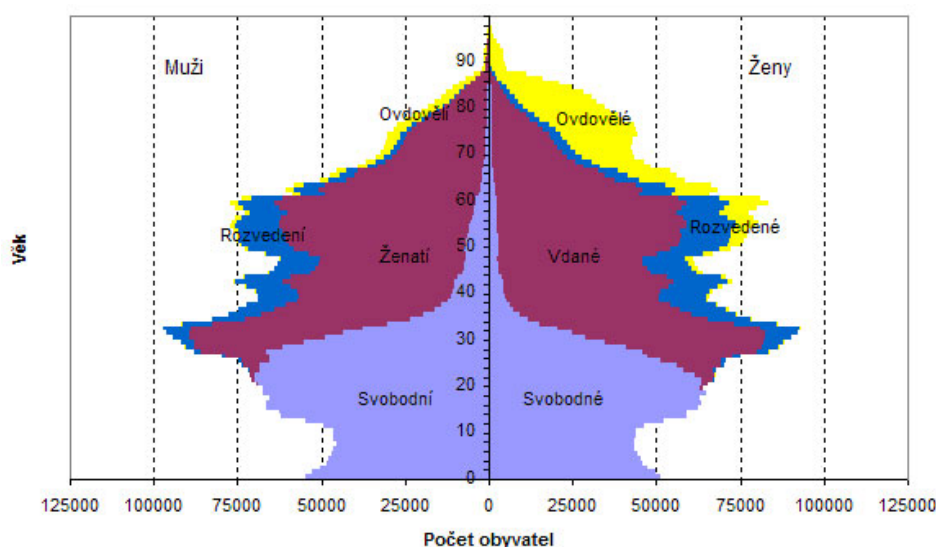
Rozvod je vážná věc. Na psychiku má dopad srovnatelný s úmrtím někoho blízkého. V průběhu rozvodové pře lze očekávat i zhoršení zdravotního stavu. Rozvod je pro účastníky i pro společnost ztráta. Otázkou pouze je, jak velká ta ztráta bude. Obě pohlaví přitom nejhůře vnímají rozvod typu „blesk z čistého nebe“. V průběhu rozvodového boje je možné všechno.

Tvrzení, „že to by manžel/ka nikdy neudělal/a“ je nadměrně optimistické. V těch případech platí: „*nikdy neříkej nikdy*“ [NOVÁK, PRŮCHOVÁ, 2007].

7.2. Rozvodovost v porovnání s počtem obyvatel

Statistické údaje o rozvodech v České republice byly převzaty z Českého statistického úřadu [www.czso.cz]¹⁸.

Úhrnná rozvodovost je ukazatel, vyjadřující podíl sňatků, zaniklých rozvodem. Výpočet vychází z délky trvání manželství. V ČR na konci 20. století překračovala úhrnná rozvodovost 0,40, čímž vyjadřovala, že za dané intenzity rozvodovosti, pokud by zůstala zachována, by rozvodem skončilo přibližně 40 % manželství. Úroveň úhrnné rozvodovosti v ČR překračují jen některé další východoevropské země, ze západní Evropy pouze Spojené království, kde je rozvodovost tradičně velmi vysoká.

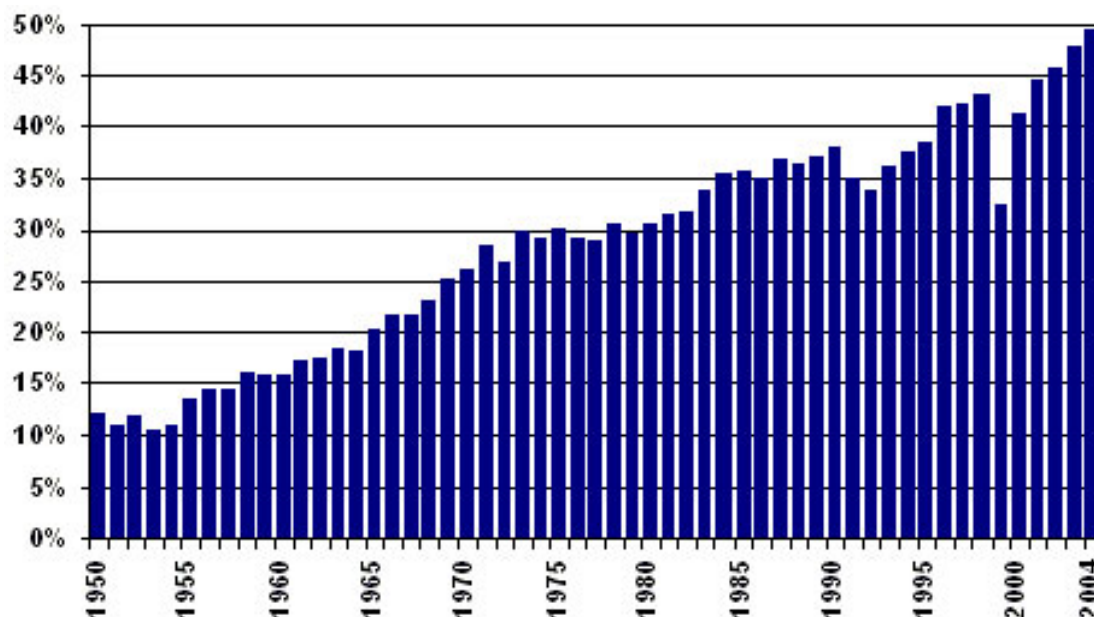

Graf 1 – Balance obyvatelstva podle pohlaví, věku a rodinného stavu k 31.12.2006

Jednou ze základních sledovaných charakteristik rozvodovosti je příčina rozvratu manželství. Ta ale v současné době ztrácí vypovídací hodnotu, protože čím dál tím víc rozvodů se dnes řadí do kategorie „ostatní příčiny“. Pro potřeby diplomové práce je důležitější charakteristikou trend rozvodovosti, který, jak bylo konstatováno, je trvale stoupající. V roce 2006 přišlo rozvodem o úplnou rodinu 28 117 nezletilých dětí oproti roku 1975, kdy to bylo 25 662 dětí. Příznivou charakteristikou je skutečnost, že v roce 1975 se do pěti let rozvedlo 37 % manželství a v roce 2006 číslo kleslo na 18 % manželství rozvedených do pěti let.

¹⁸ **Rozvody.** Sleduje se počet zániků manželství, o kterých zaslala zpravodajská jednotka (soud) Českému statistickému úřadu statistické hlášení o rozvodu. Do roku 2006 přitom podléhala hlášení všechna rozvodová řízení, i ta, která neskončila rozvodem manželství. Rozvodová statistika zachycuje také věk, vzdělání, státní občanství manželů, počet nezletilých dětí, datum uzavření sňatku či pořadí rozvodu. V případě územního členění jsou rozvody tříděny podle posledního společného trvalého bydliště manželů. Z hlediska časového určení byly až do roku 2006 rozvody tříděny podle data odeslání hlášení o rozvodu, od roku 2007 je určující datum nabytí právní moci rozvodu manželství. **Hrubé míry rozvodovosti** vyjadřují relaci mezi počtem příslušných demografických událostí a počtem obyvatel. Vyjadřují se zpravidla v promilách, čili v přepočtu na 1 000 obyvatel, rozhodující je přitom střední stav obyvatelstva daného území v daném čase. **Úhrnná rozvodovost** představuje procentuální podíl manželství, která by se nakonec rozvedla za předpokladu neměnných měr rozvodovosti podle délky trvání manželství, setrvávajících na úrovni daného roku (v případě let 1928-30 a 1931-33 za tříleté období).

7.3. Vývoj rozvodovosti

Graf 2 – Úhrnná rozvodovost v letech 1950-2004

Výpočet úhrnné rozvodovosti vychází z třídění počtu rozvodů v daném roce podle délky trvání manželství, které jsou dávány do poměru s výchozími počty sňatků. Přesný význam úhrnné rozvodovosti je tak podíl manželství končících rozvodem za předpokladu zachování intenzity rozvodovosti pozorované v daném roce po zhruba následujících 30 let.

Regionální rozdíly v intenzitě rozvodovosti byly významné, i když dochází k jejich postupnému snižování. V roce 1993 byla úroveň úhrnné rozvodovosti nejvyšší v krajích Libereckém (0,47), Karlovarském (0,45), Královéhradeckém (0,42) a v hlavním městě Praze (0,41).

Nejnižší intenzita rozpadu manželství byla v kraji Zlínském s úrovní 0,28. Nízká rozvodovost byla také v krajích Vysočina, Olomouckém, Moravskoslezském a Jihomoravském. Ve všech těchto krajích s nízkou rozvodovostí je vysoký stupeň náboženského přesvědčení obyvatel.

V roce 2003 byla tradičně vysoká úroveň rozvodovosti v severozápadních Čechách, kde úhrnná rozvodovost překročila úroveň 0,5 (v krajích Karlovarském (0,55), Ústeckém (0,53) a Libereckém (0,52). V průběhu let 1993 až 2003 se výrazně změnila intenzita rozpadu manželství v Středočeském kraji - v roce 1993 byl tento kraj průměrný (úhrnná rozvodovost (0,35), avšak v roce 2003 již zaujímal druhé místo spolu s krajem Ústeckým (úhrnnou rozvodovost 0,53) [ČESKÝ STATISTICKÝ ÚŘAD, 2008].

Věk	Celkem	Svobodní	Ženatí	Rozvedení	Ovdovělí
Muži	5 026 184	2 180 563	2 296 401	430 437	118 783
0-14	760 065	760 065	-	-	-
15-19	333 223	333 050	171	2	-
20-24	356 689	345 163	10 875	643	8
25-29	424 645	313 701	100 574	10 285	85
30-34	461 730	183 197	239 242	38 945	346
35-39	362 618	73 427	232 841	55 658	692
40-44	357 652	48 431	241 392	66 459	1 370
45-49	329 481	35 538	228 707	62 765	2 471
50-54	378 166	32 106	273 102	67 738	5 220
55-59	378 098	23 653	287 377	57 562	9 506
60-64	300 913	13 739	238 876	35 621	12 677
65-69	202 212	7 439	164 173	16 796	13 804
70-74	154 885	4 864	123 628	9 241	17 152
75-79	123 091	3 332	91 974	5 565	22 220
80-84	71 992	2 007	47 218	2 561	20 206
85-89	23 546	562	13 106	577	9 301
90-94	5 958	159	2 708	19	3 072
95+	1 220	130	437	-	653
15-64	3 683 215	1 402 005	1 853 157	395 678	32 375
65+	582 904	18 493	443 244	34 759	86 408
Průměrný věk	38,6	20,9	51,8	48,9	72,0
Věk	Celkem	Svobodné	Vdané	Rozvedené	Ovdovělé
Ženy	5 261 005	1 785 663	2 290 674	546 646	638 022
0-14	719 449	719 449	-	-	-
15-19	318 024	316 894	1 118	11	1
20-24	338 264	303 467	32 624	2 108	65
25-29	404 827	220 176	165 240	18 846	565
30-34	441 030	100 968	283 640	54 372	2 050
35-39	345 992	33 768	240 568	67 866	3 790
40-44	343 907	20 012	242 138	74 833	6 924
45-49	323 364	13 993	230 398	67 278	11 695
50-54	385 692	13 349	273 862	74 216	24 265
55-59	400 845	12 090	277 997	66 310	44 448
60-64	340 078	9 352	220 131	46 747	63 848
65-69	248 539	5 916	139 554	25 906	77 163
70-74	215 959	4 664	94 219	18 668	98 408
75-79	202 197	4 812	58 679	15 456	123 250
80-84	150 377	4 273	23 943	10 122	112 039
85-89	58 831	1 640	4 966	3 100	49 125
90-94	18 954	532	1 161	737	16 524
95+	4 676	308	436	70	3 862
15-64	3 642 023	1 044 069	1 967 716	472 587	157 651
65+	899 533	22 145	322 958	74 059	480 371
15-49	2 515 408	1 009 278	1 195 726	285 314	25 090
Průměrný věk	41,7	18,8	49,0	50,1	72,5

Tabulka 1 – Věkové složení obyvatel k 31.12.2006

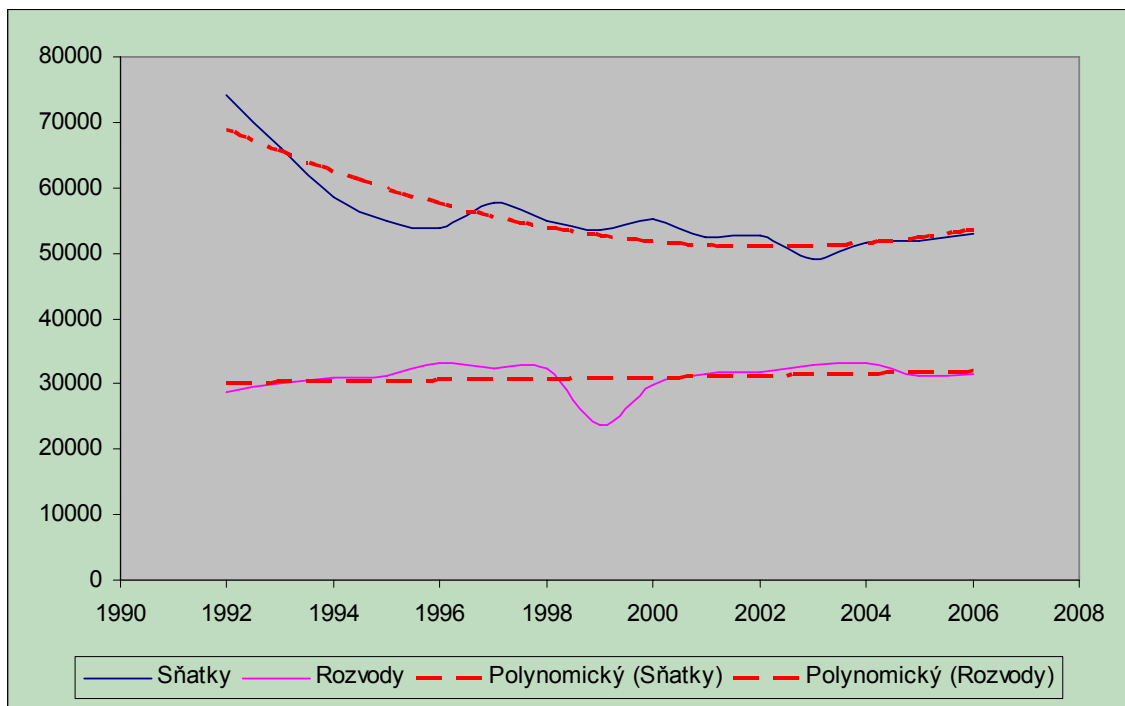
Rok	Příčina na straně muže			Příčina na straně ženy			Rozvody celkem
	alkohol.	rozdíl povah	nevěra	alkohol.	rozdíl povah	nevěra	
1989	3 377	11 715	4 963	326	11 715	4 615	31 376
1990	3 301	12 978	4 795	447	15 745	5 390	32 055
1991	2 945	11 972	4 341	281	11 972	3 985	29 366
1992	2 870	12 402	4 224	289	12 402	3 830	28 572
1993	2 877	14 644	4 276	243	14 644	3 648	30 227
1994	2 851	15 194	4 232	246	15 194	3 554	30 939
1995	2 915	15 179	4 002	225	15 550	3 277	31 135
1996	2 907	16 318	4 119	247	16 664	3 136	33 113
1997	2 818	15 983	3 979	251	16 388	2 925	32 465
1998	2 629	16 399	3 898	247	16 739	2 718	32 363
1999	1 509	10 617	2 105	156	11 150	1 510	23 657
2000	1 719	13 967	2 371	144	14 573	1 676	29 704
2001	1 648	14 692	2 284	167	14 964	1 480	31 586

Tabulka 2 – Rozvody v České republice podle příčiny rozvratu manželství

	1975	1995	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Rozvody manželství bez nezletilých dětí	8903	9027	10637	11037	11346	12119	12255	12078	12412
1 dítě	10443	12880	11084	11940	11756	11748	11802	10872	11004
2 děti	5608	8003	7015	7586	7667	7929	7993	7376	7085
3 a více dětí	1200	1225	968	1023	989	1028	1010	962	914
Rozvody manželství s nezletilými dětmi celkem	17251	22108	19067	20549	20412	20705	20805	19210	19003
Celkový počet nezletilých dětí v rozved. manželstvích	25662	32792	28215	30385	30260	30927	31008	28732	28117
podíl rozváděných manželství s nezletilými dětmi v %	66	71	64,2	65,1	64,3	63,1	62,9	61,4	60,5

Tabulka 3 – Rozvody podle počtu nezletilých dětí v letech 1975 – 2006

7.4. Historie rozvodovosti

Graf 3 – Sňatky a rozvody v České republice v letech 1992-2006

7.5. Sňatky a rozvody v roce 2007

Počet uzavřených manželství byl o 4,3 tisíce vyšší než v roce 2006 a dosáhl počtu 57,2 tisíce. Za nárůstem stojí přitom především sňatky v měsíci červenci, kdy bylo oddáno 10,8 tisíce párů, o 3,5 tisíce víc než o rok dříve. V jediném dni 7. 7. 2007 se uskutečnilo rekordních 4 406 sva-
teb. Z údajů tabulek sňatečnosti vyplývá, že při zachování současné úrovně sňatečnosti by před
dosažením 50 let věku vstoupilo do manželství 71,1 % žen a 64,5 % mužů, tedy o 1,5 procenta
víc než odpovídalo hodnotám sňatečnosti v předchozím roce.

Průměrný věk při prvním sňatku dosahoval 31,2 let pro muže a 28,6 roku pro ženy, tedy přibliž-
ně o 0,2 roku víc než v roce 2006. Podíl sňatků, kdy byl alespoň jeden ze snoubenců cizinec,
představoval 8,7 % všech sňatků. Častější jsou sňatky mužů – cizinců s ženou s českým státním
občanstvím (2 845) než naopak (1 940). Manželství, kdy byli oba snoubenci cizinci, bylo u nás
v roce 2007 uzavřeno 184. Zároveň bylo během roku 2007 rozvedeno 31,1 tisíce manželství,
což byl počet o 0,3 tis. nižší než v roce 2006. Ukazatel úhrnné rozvodovosti dosáhl stejně jako
v roce 2006 hodnoty 48,7 % manželství končících rozvodem. Průměrná délka rozváděného
manželství činila 12,3 roku, nejvyšší intenzita rozvodovosti je ve třetím až šestém roce manžel-
ství. Pětina lidí se rozvádí opakovaně. Dvě pětiny rozváděných manželství byly bez nezletilých
dětí, při zbylých 59 % případech přišlo rozvodem o úplnou rodinu 27,5 tisíce nezletilých dětí.

7.6. Sňatky a rozvody v roce 2006

Počet uzavřených manželství byl o 1,0 tisíce vyšší než v roce 2005 a dosáhl počtu 52,9 tisíce.
Při zachování současné úrovně sňatečnosti by před dosažením 50 let věku vstoupilo do manžel-
ství 70 % žen a 63 % mužů, naopak svobodných by zůstalo 30 % žen a 37 % mužů. Průměrný
věk při prvním sňatku dosahoval 31,0 let pro muže a 28,4 roku pro ženy, v obou případech
o 0,3 roku víc než v předchozím roce. Zároveň bylo během roku 2006 rozvedeno 31,4 tisíce
manželství, což byl počet o 127 vyšší než v roce 2005. Ukazatel úhrnné rozvodovosti dosáhl
hodnoty 48,7 % manželství končících rozvodem.

7.7. Sňatky a rozvody v roce 2005

Počet manželství uzavřených během ledna až prosince loňského roku byl o 382 vyšší než v roce
2004. Počet sňatků tak dále stagnuje na hodnotách okolo padesáti tisíc a úroveň sňatečnosti
zůstává nízká: při zachování současné úrovně sňatečnosti by zůstalo svobodných 31 % žen
a 37 % mužů. Průměrný věk při prvním sňatku dosahoval v loňském roce 30,7 let pro muže
a 28,1 roku pro ženy. V roce 2005 bylo rozvedeno celkem 31,3 tis. manželství. Tento počet byl
o 1,8 tis. nižší v roce předchozím a dokonce nejnižší za posledních pět let. Úhrnná rozvodovost,
tedy podíl manželství končících rozvodem, se v roce 2005 snížil na 47,3 % a zdá se, že vývoj
rozvodovosti kulminoval v roce 2004 (49,3 %).

Tabulka 5 – Úhrnná rozvodovost v Českých zemích 1919 – 2006

Rok	Absolutní údaje			Relativní údaje		Analytické údaje
	Střední stav obyvatelstva	Sňatky	Rozvody	Sňatky na 1000 obyvatel	Rozvody na 1000 obyvatel	Úhrnná rozvodovost (%)
	1919	9921710	123263	2056	12,4	0,2
1920	9978420	135714	3618	13,6	0,4	5,4
1921	10002030	125417	4902	12,5	0,5	7,4
1922	10112730	107341	5523	10,6	0,5	8,1
1923	10198370	98922	4683	9,7	0,5	6,5
1924	10277770	95786	4566	9,3	0,4	6,1
1925	10369760	96787	4585	9,3	0,4	5,9
1926	10442610	96175	4448	9,2	0,4	5,5
1927	10495940	96294	4625	9,2	0,4	5,6
1928	10549221	102264	4768	9,7	0,5	\
1929	10597761	104498	4650	9,9	0,4	5,6
1930	10648057	101158	4962	9,5	0,5	/
1931	10702208	96349	5252	9,0	0,5	\
1932	10750003	95075	5171	8,8	0,5	5,8
1933	10791313	92433	5240	8,6	0,5	/
1934	10826082	87247	6038	8,1	0,6	10,1
1935	10853125	85247	6359	7,9	0,6	10,4
1936	10872519	88486	7552	8,1	0,7	12,1
1937	10888540	93309	7268	8,6	0,7	11,3
1938	10877442	90391	6690	8,3	0,6	.
1939	11105990	134582	7441	12,1	0,7	.
1940	11159539	115261	7945	10,3	0,7	.
1941	11129373	95720	7668	8,6	0,7	.
1942	11054018	103008	7992	9,3	0,7	.
1943	11034846	85138	8508	7,7	0,8	.
1944	11109341	74124	9554	6,7	0,9	.
1945	10692912	80133	9410	7,5	0,9	.
1946	9523266	93909	11711	9,9	1,2	.
1947	8765230	97815	10409	11,2	1,2	.
1948	8893104	95844	10834	10,8	1,2	.
1949	8892613	93898	10625	10,6	1,2	11,3
1950	8925122	95166	11312	10,7	1,3	12,1
1951	9023170	91333	10261	10,1	1,1	10,9
1952	9125183	78579	11219	8,6	1,2	11,9
1953	9220908	70309	9897	7,6	1,1	10,7
1954	9290617	70720	9989	7,6	1,1	11,0
1955	9365969	71263	12221	7,6	1,3	13,7
1956	9442040	80701	12809	8,5	1,4	14,5
1957	9513758	62760	12521	6,6	1,3	14,5
1958	9574650	68635	13589	7,2	1,4	16,1
1959	9618554	71354	13222	7,4	1,4	15,9
1960	9659818	74173	12970	7,7	1,3	15,9
1961	9588016	74003	13939	7,7	1,5	17,2
1962	9621808	77296	14137	8,0	1,5	17,6
1963	9668741	80118	14703	8,3	1,5	18,5
1964	9730019	80573	14446	8,3	1,5	18,1
1965	9785102	81757	16196	8,4	1,7	20,3
1966	9826188	84807	17435	8,6	1,8	21,8
1967	9854241	87214	17352	8,9	1,8	21,6
1968	9877632	89146	18647	9,0	1,9	23,1
1969	9896695	90408	20550	9,1	2,1	25,2
1970	9805157	90624	21516	9,2	2,2	26,1
1971	9830602	91864	23616	9,3	2,4	28,4
1972	9868379	95337	22392	9,7	2,3	26,8
1973	9919519	99518	25271	10,0	2,5	29,9
1974	9994761	98048	24970	9,8	2,5	29,1
1975	10062366	97373	26154	9,7	2,6	30,1

Rok	Střední	Sňatky	Rozvody	Sňatky na 1000 obyvatel	Rozvody na 1000 obyvatel	Úhrnná rozvodovost (%)
	stav obyvatelstva					
1976	10128220	94929	25544	9,4	2,5	29,2
1977	10189312	93011	25442	9,1	2,5	28,9
1978	10245686	90338	27071	8,8	2,6	30,6
1979	10296489	84496	26191	8,2	2,5	29,5
1980	10326792	78343	27218	7,6	2,6	30,7
1981	10303208	77453	27608	7,5	2,7	31,4
1982	10314321	76978	27821	7,5	2,7	31,9
1983	10322823	80417	29319	7,8	2,8	34,0
1984	10330481	81714	30514	7,9	3,0	35,6
1985	10336742	80653	30489	7,8	2,9	35,8
1986	10340737	81638	29560	7,9	2,9	34,9
1987	10348834	83773	31036	8,1	3,0	36,7
1988	10356359	81458	30652	7,9	3,0	36,3
1989	10362257	81262	31376	7,8	3,0	37,2
1990	10362740	90953	32055	8,8	3,1	38,0
1991	10308682	71973	29366	7,0	2,8	34,8
1992	10317807	74060	28572	7,2	2,8	34,0
1993	10330607	66033	30227	6,4	2,9	36,2
1994	10336162	58440	30939	5,7	3,0	37,5
1995	10330759	54956	31135	5,3	3,0	38,5
1996	10315353	53896	33113	5,2	3,2	41,8
1997	10303642	57804	32465	5,6	3,2	42,1
1998	10294943	55027	32363	5,3	3,1	43,1
1999	10282784	53523	23657	5,2	2,3	32,4
2000	10272503	55321	29704	5,4	2,9	41,3
2001	10224192	52374	31586	5,1	3,1	44,6
2002	10200774	52732	31758	5,2	3,1	45,7
2003	10201651	48943	32824	4,8	3,2	47,9
2004	10206923	51447	33060	5,0	3,2	49,3
2005	10234092	51829	31288	5,1	3,1	47,3
2006	10266646	52860	31415	5,1	3,1	48,7

Tabulka 6 – Rozvody podle krajů a okresů

Kraj, okres	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003
Česká republika	30 227	30 939	31 135	33 113	32 465	32 363	23 657	29 704	31 586	31 758	32 824
Hlavní město Praha	3 879	3 826	4 205	4 096	4 112	4 418	3 041	3 842	4 099	3 854	3 884
Středočeský kraj	3 171	3 390	3 329	3 608	3 568	3 663	2 667	3 303	3 401	3 529	3 837
Benešov	178	205	226	203	230	197	192	205	256	239	247
Beroun	254	258	276	243	247	273	155	203	220	205	217
Kladno	538	599	508	595	604	636	387	502	558	524	560
Kolín	244	304	317	329	290	278	235	243	316	279	318
Kutná Hora	221	251	238	251	233	217	176	192	182	218	224
Mělník	183	178	239	229	331	561	314	355	325	320	355
Madá Boleslav	382	391	366	344	372	353	318	390	375	381	372
Nymburk	201	261	247	266	261	240	161	256	247	248	297
Praha-východ	207	264	217	413	301	267	201	271	232	333	413
Praha-západ	243	179	248	230	232	213	160	216	211	274	298
Příbram	349	332	289	326	293	303	227	311	318	330	324
Rakovník	171	168	158	179	174	125	141	159	161	178	212
Jihočeský kraj	1 694	1 989	1 914	1 900	1 938	1 687	1 641	1 718	1 867	1 990	2 001
České Budějovice	417	653	616	605	608	545	473	521	606	680	628
Český Krumlov	193	215	210	169	211	186	197	193	197	203	186
Jindřichův Hradec	233	271	262	265	293	213	253	250	260	245	276
Písek	183	231	200	214	190	180	159	174	176	212	186
Prachatice	133	141	156	143	165	141	126	140	151	164	149
Strakonice	243	195	195	207	200	167	160	178	179	192	233
Tábor	292	283	275	297	271	255	273	262	298	294	343
Pízeňský kraj	1 702	1 808	1 732	1 888	1 760	1 622	1 289	1 672	1 696	1 693	1 874
Domažlice	187	190	208	180	179	145	151	159	154	166	183
Klatovy	246	272	255	251	210	203	187	219	210	222	237
Pízeň-město	638	750	698	682	616	580	407	591	655	602	688
Pízeň-jih	130	154	146	186	169	177	133	161	172	170	193
Pízeň-sever	187	186	155	174	210	218	125	207	190	220	214
Rokycany	145	114	103	136	148	125	132	135	120	140	169
Tachov	169	142	167	279	228	174	154	200	195	173	190
Karlovarský kraj	1 295	1 227	1 233	1 291	1 249	1 143	898	1 161	1 050	1 152	1 238
Cheb	320	273	329	321	373	374	180	427	259	353	380
Karlovy Vary	547	570	499	532	465	412	338	405	422	440	455
Sokolov	428	384	405	438	411	357	380	329	369	359	403
Ústecký kraj	2 750	2 948	2 591	3 378	3 247	3 571	1 883	2 717	3 267	3 129	3 126
Děčín	420	475	471	452	493	482	271	516	557	555	515
Chomutov	257	448	312	487	403	638	247	294	533	446	460
Litoměřice	352	346	308	381	444	367	261	385	410	379	377
Louny	155	235	226	350	341	456	220	243	321	381	278
Most	561	550	485	633	586	504	360	452	450	427	496
Teplice	518	419	391	529	353	533	232	429	492	513	533
Ústí nad Labem	487	475	398	546	627	591	292	398	504	428	467
Liberecký kraj	1 637	1 717	1 521	1 674	1 573	1 624	1 050	1 307	1 448	1 466	1 504
Česká Lípa	505	516	478	491	461	418	338	396	388	424	451
Jablonec nad Nisou	319	353	335	383	332	294	228	249	316	321	305
Liberec	590	643	554	556	589	732	333	502	513	539	547
Semily	223	205	154	244	191	180	151	160	231	182	201
Královéhradecký kraj	1 847	1 731	1 848	1 780	1 794	1 647	1 176	1 559	1 647	1 801	1 661
Hradec Králové	595	532	513	472	501	500	337	526	530	521	459
Jičín	230	213	250	248	192	226	164	186	207	245	233
Náchod	380	384	369	354	369	350	286	287	318	400	355
Rychnov nad Kněžnou	252	215	240	227	223	187	171	202	199	255	240
Trutnov	390	387	476	479	509	384	218	358	393	380	374

Kraj, okres	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003
Chrudim	271	268	251	246	303	231	219	240	235	241	247
Pardubice	506	468	629	601	548	567	419	467	592	501	548
Svitavy	248	281	236	262	268	199	210	251	247	255	218
Ústí nad Orlicí	387	394	394	387	372	357	332	370	326	394	420
Vysočina	1 188	1 075	1 163	1 220	1 170	987	947	1 161	1 193	1 185	1 252
Havlíčkův Brod	254	221	240	207	208	165	151	203	211	258	265
Jihlava	265	220	289	294	336	262	230	267	279	305	277
Pelhřimov	167	190	136	168	152	124	121	154	157	144	157
Třebíč	269	231	249	310	232	239	217	288	289	239	305
Žďár nad Sázavou	233	213	249	241	242	197	228	249	257	239	248
Jihomoravský kraj	3 149	2 911	3 040	3 151	3 079	3 130	2 317	2 915	3 102	3 110	3 193
Blansko	216	186	177	256	210	295	204	259	246	255	300
Brno-město	1 411	1 326	1 383	1 311	1 331	1 324	912	1 153	1 284	1 263	1 214
Brno-venkov	365	402	358	427	370	337	293	401	388	394	396
Břeclav	277	337	339	341	270	263	202	329	324	321	309
Hodonín	454	256	360	383	414	440	295	321	404	340	385
Vyškov	214	205	212	214	250	221	134	193	208	209	252
Znojmo	212	199	211	219	234	250	277	259	248	328	337
Olomoucký kraj	1 637	1 809	1 762	1 806	1 859	1 871	1 304	1 735	1 768	1 866	1 887
Jeseník	84	123	154	115	166	132	94	153	110	139	174
Olomouc	601	682	612	630	683	683	420	646	692	805	700
Prostějov	272	277	259	311	243	245	200	258	241	286	265
Přerov	387	388	371	360	368	406	322	343	384	279	408
Šumperk	293	339	366	390	399	405	268	335	341	357	340
Zlínský kraj	1 269	1 333	1 350	1 506	1 419	1 364	1 113	1 290	1 485	1 435	1 584
Kroměříž	222	257	282	278	300	269	193	256	287	287	326
Uherské Hradiště	269	225	199	304	335	275	237	265	321	296	358
Vsetín	323	371	332	361	310	332	265	355	356	349	350
Zlín	455	480	537	563	474	488	418	414	521	503	550
Moravskoslezský kraj	3 597	3 764	3 937	4 319	4 206	4 282	3 151	3 996	4 163	4 157	4 350
Bruntál	260	394	423	366	289	369	300	336	302	361	386
Frydek-Místek	522	575	582	625	604	584	526	638	606	584	584
Karviná	1 012	1 004	975	1 064	1 083	947	836	940	1 084	978	1 052
Nový Jičín	330	376	384	518	407	453	371	453	510	553	470
Opava	393	383	391	449	462	442	336	388	493	410	398
Ostrava-město	1 080	1 032	1 182	1 297	1 361	1 487	782	1 241	1 168	1 271	1 460

7.8. Vývoj rozvodovosti ČR v mezinárodním srovnání

Hrubá míra sňatečnosti v České republice trvale převyšuje obdobný ukazatel v západní Evropě, je však nižší než ve většině východoevropských zemí. Porovnání je mírně deformováno vysokými ukazateli v postsovětských republikách, v ostatních východoevropských a středoevropských zemích hrubá míra sňatečnosti přibližně odpovídá situaci v České republice.

Hrubá míra rozvodovosti je v České republice na východoevropské úrovni, proti západní Evropě podstatně vyšší. Ani výkyv na konci devadesátých let, způsobený legislativními opatřeními, na situaci nic nezměnil. Vysoká rozvodovost nadále odlišuje Českou republiku od většiny západoevropských zemí.

Země	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Albánie	0,8	0,8	0,7	.	0,7	0,7	0,7	0,6	0,4	0,6	0,6	.
Andorra
Belgie	2,0	2,0	2,1	2,2	2,1	2,2	3,5	2,8	2,6	2,6	2,6	2,6
Bělorusko	3,4	3,4	3,7	3,9	4,3	4,3	4,1	4,2	4,6	4,7	4,7	4,3
Bosna a Hercegovina	0,5	0,4	0,3	0,5	0,5	.	.
Bulharsko	1,4	1,3	1,2	1,1	0,8	0,9	1,3	1,2	1,1	1,3	1,2	1,3
Česká republika	3,0	3,1	2,9	2,8	2,9	3,0	3,0	3,2	3,2	3,1	2,3	2,9
Dánsko	3,0	2,7	2,5	2,5	2,5	2,6	2,5	2,4	2,4	2,5	2,5	2,7
Estonsko	3,8	3,7	3,7	4,3	3,8	3,7	5,0	3,8	3,6	3,1	3,2	3,1
Finsko	2,9	2,6	2,6	2,6	2,5	2,7	2,7	2,7	2,6	2,7	2,7	2,7
Francie	1,9	1,9	1,9	1,9	1,9	2,0	2,1	2,0	2,1	2,0	2,0	.
Chorvatsko	1,1	1,2	1,1	1,0	0,8	1,0	0,9	0,8	0,9	0,9	0,8	.
Irsko	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
Island	2,1	1,9	2,1	2,0	1,9	1,7	1,8	2,0	1,9	1,7	1,9	.
Itálie	0,5	0,5	0,5	0,5	0,4	0,5	0,5	0,6	0,6	0,6	0,6	0,6
Jugoslávie	1,2	1,0	0,8	0,7	0,7	0,7	0,7	0,5	0,5	.	.	.
Kypr	0,6	0,6	0,5	0,7	0,8	0,9	1,2	1,1	1,3	1,3	1,8	1,8
Lichtenštejnsko	1,0	0,9	1,2	1,1	1,3	1,4	1,2	1,4	2,1	.	.	.
Litva	3,3	3,4	4,1	3,7	3,7	3,0	2,8	3,0	3,1	3,2	3,1	2,9
Lotyšsko	4,2	4,0	4,2	5,5	4,0	3,3	3,1	2,4	2,5	2,6	2,5	2,6
Lucembursko	2,3	2,0	2,0	1,9	1,9	1,7	1,8	2,0	2,4	2,4	2,4	2,3
Maďarsko	2,4	2,4	2,4	2,1	2,2	2,3	2,4	2,2	2,5	2,5	2,5	2,4
Makedonie	0,5	0,4	0,2	0,3	0,3	0,3	0,4	0,4	0,5	0,5	0,5	0,7
Malta	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
Moldavsko	2,9	3,0	3,2	3,4	3,3	3,2	3,4	3,1	3,1	3,0	2,7	2,3
Německo	2,0	1,9	1,7	1,7	1,9	2,0	2,1	2,1	2,3	2,3	2,3	.
Nizozemsko	1,9	1,9	1,9	2,0	2,0	2,4	2,2	2,3	2,2	2,1	2,1	2,2
Norsko	2,2	2,4	2,4	2,4	2,5	2,5	2,4	2,3	2,3	2,1	2,0	2,2
Polsko	1,2	1,1	1,1	1,1	1,1	1,0	1,0	1,0	1,1	1,2	1,1	1,1
Portugalsko	0,9	0,9	1,0	1,3	1,2	1,4	1,2	1,4	1,4	1,5	1,8	1,9
Rakousko	2,0	2,1	2,1	2,1	2,0	2,1	2,3	2,2	2,2	2,2	2,3	2,4
Rumunsko	1,6	1,4	1,6	1,3	1,4	1,7	1,5	1,6	1,5	1,8	1,5	1,4
Rusko	3,9	3,8	4,1	4,3	4,5	4,6	4,5	3,8	3,8	3,4	3,6	4,3
Řecko	0,6	0,6	0,6	0,6	0,7	0,7	1,1	0,9	0,9	0,7	0,9	0,9
San Marino	1,0	0,7	1,1	0,7	0,6	1,4	1,4	1,7	1,3	1,8	.	1,4
Slovensko	1,7	1,7	1,5	1,5	1,5	1,6	1,7	1,7	1,7	1,7	1,8	1,7
Slovinsko	1,1	0,9	0,9	1,0	1,0	1,0	0,8	1,0	1,0	1,0	1,0	1,1
Spojené království	2,9	2,9	3,0	4,3	3,8	3,0	2,9	2,9	2,9	2,7	2,7	2,6
Španělsko	0,6	0,6	0,7	0,7	0,7	0,8	0,8	0,9	0,9	0,9	0,9	.
Švédsko	2,2	2,3	2,3	2,6	2,5	2,5	2,6	2,4	2,4	2,3	2,4	2,4
Švýcarsko	1,9	2,0	2,0	2,1	2,2	2,2	2,2	2,3	2,4	2,5	2,9	.
Turecko	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	.
Ukrajina	3,7	3,7	3,9	4,3	4,2	4,0	3,9	3,8	3,7	3,6	3,5	4,0

Tabulka 7 – Vývoj rozvodovosti ČR v mezinárodním srovnání v letech 1989 až 2000

Z pořadí je patrný posun hrubé míry sňatečnosti v ČR na evropský průměr a naopak setrvání rozvodovosti mezi evropskou „špičkou“. Vyšší rozvodovost než v ČR je trvale pouze v postsovětských republikách (zejména Lotyšsko, Rusko, Ukrajina). Nápadná změna pořadí v roce 1999 byla způsobena pouze změnou rozvodové legislativy v ČR a byla pouze přechodná, jak naznačuje opětý vzestup v pořadí v roce 2000.

Změnami legislativy jsou ovlivněny i ukazatele sňatečnosti. Např. Švédsko, jež má spolu ostatními skandinávskými zeměmi dlouhodobě nejnižší hrubou míru sňatečnosti v Evropě, v roce 1989 vykazala extrémně vysoký ukazatel – 12,6 sňatků na 1000 obyvatel – způsobený tehdejšími opatřeními na podporu mladých manželství.

Rok	Sňatky			Rozvody		
	na 1 000 obyvatel					
	ČR	Evropa		ČR	Evropa	
		západní	východní		západní	východní
1989	7,8	6,3	8,8	3	1,7	3
1990	8,8	6	8,4	3,1	1,7	2,9
1991	7	5,7	8	2,9	1,7	3
1992	7,2	5,5	6,9	2,8	1,7	3,2
1993	6,4	5,3	7	2,9	1,7	3,3
1994	5,7	5,2	6,8	3	1,8	3,3
1995	5,3	5,2	6,9	3	1,8	3,3
1996	5,2	5,1	5,8	3,2	1,8	2,9
1997	5,6	5,1	6,1	3,2	1,8	2,9
1998	5,3	5	5,8	3,1	1,8	2,8
1999	5,2	5,1	6	2,3	1,8	2,8
2000	5,4	4,4	5,4	2,8	0,9	3,3

Tabulka 8 – Porovnání sňatečnosti a rozvodovosti mezi ČR Evropou (1989 až 2000)

Ekonomickým, ale i populačním těžištěm Evropy jsou členské země Evropské unie. Jedním z důsledků ekonomické integrace v Evropské unii je i sjednocování životního stylu v jednotlivých členských zemích a to včetně populačního chování. Populační charakteristiky jednotlivých zemí EU se proto postupně sblíží – ať již jde o ukazatele porodnosti, sňatečnosti, rozvodovosti, ale i úmrtnosti.

V Evropské unii jako celku je současný populační vývoj stabilní. Hladina porodnosti je nízká a dále mírně klesá, zejména v jihoevropských členských zemích, díky nízké úmrtnosti však není ohrožen přirozený přírůstek. Stabilní migrační přírůstek zabezpečuje populační růst a brzdí stárnutí populace.

Snížení ukazatelů sňatečnosti, způsobené především přibýváním soužití mladých párů bez uzavření formálního sňatku, je pro západní Evropu typickým jevem od začátku 80 let. Ve východní Evropě před rokem 1989 se tento proces téměř neprojevoval, hrubá míra sňatečnosti (počet sňatků na 1000 obyvatel) byla proto v tomto regionu vyšší.

K vyšším ukazatelům sňatečnosti tam přispívala i podstatně větší rozvodovost, vytvářející potenciální snoubence pro druhé a další sňatky. Po roce 1989 se klesání sňatečnosti naplno projevovalo i v zemích bývalého východního bloku a na přelomu století je hrubá míra sňatečnosti na „Východě“ jen nevýznamně vyšší než na „Západě“.

Vysoká rozvodovost byla před rokem 1989 pro země východního bloku – až na Polsko – charakteristickým jevem. Benevolentní rozvodové zákonodárství, nízká religiozita a malá vážnost přikládána manželskému svazku, vedly k vysoké rozvodovosti především v SSSR, za níž v ukazatelích rozvodovosti bezprostředně následovala Česká republika.

V západní Evropě s výjimkou Spojeného království byla rozvodovost nižší, nehledě na několik zemí, v nichž rozvod nebyl legislativně umožněn. Na rozdíl od ostatních demografických jevů v úrovni rozvodovosti nenastaly po roce 1989 podstatné změny. Rozvodovost na „Východě“ je nadále vyšší než na „Západě“.

8. Řešení rozvodů soudy v České republice

8.1. Soudci řešící rodinné právo

Rozvodovou problematiku řeší v České republice několik zákonů a to na celkem dobré úrovni. Problémem je opět naprostá nepředvídatelnost soudních rozhodnutí a zbytečné průtahy, které vychází mnohdy pouze ze škodlivých stereotypů soudců a z jejich neschopnosti či neochoty problém skutečně řešit. Soudci někdy rozhodují podle paragrafů, ke kterým přiřadí svůj vlastní výklad anebo použijí nezávaznou judikaturu – pokud se jim to zrovna hodí. Tím ale žádný z účastníků soudního řízení nemůže ani teoreticky předvídat, jak spor může dopadnout. Základním právním dokumentem řešící rodinné vztahy a také rozvody je:

ZÁKON

94/1963 Sb.

ze dne 4. prosince 1963

o rodině

Změna: 132/1982 Sb.; Změna: 234/1992 Sb.; Změna: 72/1995 Sb.; Změna: 91/1998 Sb.; Změna: 360/1999 Sb.; Změna: 301/2000 Sb.; Změna: 109/2002 Sb.; Změna: 320/2002 Sb., Změna: 321/2002 Sb.; Změna: 315/2004 Sb.; Změna: 383/2005 Sb.; Změna: 134/2006 Sb., Změna: 227/2006 Sb.; Změna: 115/2006 Sb.; Změna: 342/2006 Sb.; **Změna: 112/2006 Sb.**

HLAVA PÁTÁ

Rozvod

§ 24

(1) Soud může manželství na návrh některého z manželů rozvést, jestliže je manželství tak hluboce a trvale rozvráceno, že nelze očekávat obnovení manželského soužití; bere přitom v úvahu příčiny rozvratu manželství.

(2) Mají-li manželé nezletilé děti, nemůže být manželství rozvedeno, bylo-li by to v rozporu se zájmem těchto dětí, daným zvláštními důvody.

§ 24a

(1) Jestliže manželství trvalo alespoň jeden rok, manželé spolu nejméně šest měsíců nežijí a k návrhu na rozvod se druhý manžel připojí, má se za to, že podmínky uvedené v ustanovení § 24 odst. 1 jsou splněny. Soud nezjišťuje příčiny rozvratu a manželství rozvede, jsou-li předloženy

a) písemné smlouvy s úředně ověřenými podpisy účastníků upravující pro dobu po tomto rozvodu vypořádání vzájemných majetkových vztahů, práva a povinnosti společného bydlení a případnou vyživovací povinnost, a

b) pravomocné rozhodnutí soudu o schválení dohody o úpravě poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu.

(2) Ustanovení § 24 odst. 2 platí obdobně.

§ 24b

(1) Návrhu na rozvod, s nímž nesouhlasí manžel, který se na rozvratu manželství porušením manželských povinností převážně nepodílel a jemuž by byla rozvodem způsobena zvláště závažná újma, soud nevyhoví, pokud mimořádné okolnosti svědčí ve prospěch zachování manželství.

(2) Jestliže však manželé spolu nežijí po dobu delší než tři roky, soud manželství rozvede, jsou-li splněny podmínky § 24.

§ 25

Manželství nelze rozvést, dokud nenabude právní moci rozhodnutí o úpravě poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu, které vydá soud v řízení podle § 176 občanského soudního řádu.

§ 26

(1) Před rozhodnutím, kterým se rozvádí manželství rodičů nezletilého dítěte, upraví soud jejich práva a povinnosti k dítěti pro dobu po rozvodu, zejména určí, komu bude dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu.

(2) Jsou-li oba rodiče způsobilí dítě vychovávat a mají-li o výchovu zájem, může soud svěřit dítě do společné, popřípadě střídavé výchovy obou rodičů, je-li to v zájmu dítěte a budou-li tak lépe zajištěny jeho potřeby.

(3) Rozhodnutí o úpravě výkonu rodičovské zodpovědnosti může být nahrazeno dohodou rodičů, která ke své platnosti potřebuje schválení soudu.

(4) Při rozhodování o svěřeni dítěte do výchovy rodičů soud sleduje především zájem dítěte s ohledem na jeho osobnost, zejména vloh, schopnosti a vývojové možnosti, a se zřetelem na životní poměry rodičů. Dbá, aby bylo respektováno právo dítěte na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi a právo druhého rodiče, jemuž nebude dítě svěřeno, na pravidelnou informaci o dítěti. Soud přihlédne rovněž k citové orientaci a zájmu dítěte, výchovné schopnosti a odpovědnosti rodiče, stabilitě budoucího výchovného prostředí, ke schopnosti rodiče dohodnout se na výchově dítěte s druhým rodičem, k citovým vazbám dítěte na sourozence, prarodiče a další příbuzné a též k hmotnému zabezpečení ze strany rodiče včetně bytových poměrů.

(5) Soud vždy vezme v úvahu, kdo dosud kromě řádné péče o dítě dbal o jeho výchovu po stránce citové, rozumové a mravní.

§ 27

(1) Dohoda o styku rodičů s dítětem nepotřebuje schválení soudu.

(2) Soud však styk rodičů s dítětem upraví, vyžaduje-li to zájem na jeho výchově a poměry v rodině. Bránění oprávněnému rodiči ve styku s dítětem, pokud je opakovaně bezdůvodné, je považováno za změnu poměrů, vyžadující nové rozhodnutí o výchovném prostředíⁱⁱ.

(3) Jestliže je to nutné v zájmu dítěte, soud styk dítěte s rodičem omezí nebo jej i zakáže.

(4) Vyžaduje-li to zájem dítěte a poměry v rodině, může soud upravit styk dítěte s prarodiči a sourozenci.

§ 28

Změní-li se poměry, může soud změnit i bez návrhu rozhodnutí nebo dohodu rodičů o výkonu jejich rodičovských práv a povinností.

§ 29

Manžel, který přijal příjmení druhého manžela, může do jednoho měsíce po právní moci rozhodnutí o rozvodu oznámit matričnímu úřadu, že přijímá opět své dřívější příjmení, popřípadě že upouští od užívání společného příjmení vedle příjmení dřívějšího.

Praxe potvrzuje, že soud první instance vydá rozhodnutí, třeba po pečlivém prokazování skutečností a na základě odborných posudků, a odvolací soud to rozhodnutí zcela odlišně změní. Vysvětlení tohoto jevu je jednoduché. Soudci mívají pro svá rozhodování vytvořeny stereotypy a odmítají se podříditi stereotypům jiných soudců. Případného „odhalení“ se nebojí, protože zde platí ono známé zaklínadlo – že oni přece rozhodli v zájmu dítěte (dětí)! Takto zdůvodněné rozsudky jsou potom naprosto nepřezkoumatelné.

Při tomto stavu české justice platí konstatování, že kdyby soudci rozhodovali v rodinném právu házením si kostkou, tak že by soudní rozhodování bylo mnohem spravedlivější. Házení kostkou totiž představuje možnost výsledku 50:50 a nezáleží přitom na logice. Způsob rozhodování mnohých českých soudců v rodinném právu logice naprosto odporuje a většinou se na takováto soudní jednání nedá ani dobře připravit. Přitom předvídatelnost a stabilita soudních rozhodnutí by měla být prioritou české justice.

Této skutečnosti si jsou soudci vědomi, zvláště ti na odvolacích soudech. To proto, že oni mohou rozhodnout jakkoli – třeba nesmyslně a vždy pouze konstatují, že rozhodli „v zájmu dítěte“. Také proto, že nejsou vázáni žádnou judikaturou, ani názory vyšších soudů. To je asi největší problém České republiky a v jeho nedemokratickém soudním systému v oblasti rodinného práva!

Vydá-li například Nejvyšší soud České republiky judikát, soudce nižšího stupně se nemusí bát toho, že případ na Nejvyšším soudu jednou skončí, protože v českém rodinném právu nelze, až na několik výjimek – pro výchovu dětí rozvádějících se rodičů bezvýznamných, podat dovolání jako řádný opravný prostředek.

Paradoxem je, že právní literatura je si tohoto problému velmi dobře vědoma, ale ani ministerstvo spravedlnosti s tím nic neudělá, protože cesta k nápravě vede jedinou možnou cestou. Jsem si dobře vědom závažnosti dalších řádků tohoto odstavce, ale po důkladném prostudování rozvodové problematiky z pohledu práva, vidím jako řešení pouze změnu Ústavy, pokud bychom nechtěli zrušit přímo Ústavní soud – nebo omezit jeho činnost. Ovšem i to by se muselo dít formou změny Ústavy. Zrušení Ústavního soudu by k cíli nevedlo, protože po jeho znovuzavedení by ten mohl dále rušit jakékoli zákony týkající se české justice jako omezování nezávislosti soudu.

K těmto závěrům mě vede skutečnost, že i když ministerstvo spravedlnosti připraví rozumné zákony a Parlament tyto zákony schválí, tak soudci je prostě neakceptují. A k tomuto mají svůj „výkonný orgán“, kterým je právě Ústavní soud. Ten nepůjde proti svým kolegům a obrátě kroky ministerstva spravedlnosti zdůvodní jako zásah politiků do nezávislosti soudu.

Nepředpokládám, že by se praxe v rodinném právu příliš změnila navýšením finančních prostředků soudů, elektronizací soudních spisů, či vytvořením soudních „minitýmů“ z vyšších soudních úředníků, jak se to neustále plánuje. Mnozí soudci ani dnes nezvládají triviální úkony, které by jim zabraly minimum času a které potom vytváří z banálních případů monstrprocesy.

Například k tomu, aby soudce poslal protistraně žalobu k vyjádření dříve než za dva roky, nepotřebuje ani drahou techniku, ani rozsáhlý tým lidí. To je pouze jeho selhání, za které by měl nést přímou zodpovědnost¹⁹! To není ani otázkou vzdělání, ani otázkou umění, to je jen v osobním přístupu každého soudce, jak je schopen a ochoten se postavit ke svým povinnostem.

¹⁹ JUDr. Pavel Rychetský, předseda Ústavního soudu:

Stejně problematičtější je poslední téma, které chci zmínit, a to je kárná odpovědnost soudců. Dnes je systém kárné odpovědnosti soudce postaven na všem, jen ne na tom, co je jeho hlavní činností, a to je souzení. Předmětem kárného řízení mohou být jeho prohřešky proti - abych tak řekl - důstojnosti soudcovského stavu, ať už v době mimopracovní nebo pracovní - požívání alkoholu - může být předmětem kárného řízení i neodůvodněné průtahy v řízení a nečinnost. Myslím si, že si budeme muset položit otázku, zda lze nebo nelze rozšířit kárnou odpovědnost soudce i za evidentně nezákonná rozhodnutí. Tím nemyslím cestu k nápravě nezákonných rozhodnutí. Jsou i procesní předpisy. Ale pokud u soudce opakovaně k tomuto dochází, tak je otázka, zda má dál soudit. Přitom jiná cesta ke ztrátě mandátu neexistuje. [Stav české justice, 2003]

Se soudci by mělo být v České republice zacházeno při tvorbě zákonů jako s každou jinou profesní skupinou. Určitě by se soudci měli podílet na tvorbě zákonů, dávat k nim připomínky a návrhy, diskutovat je – ale tady tímto by jejich ovlivňování zákonů mělo skončit. Můj návrh na změnu Ústavy by měl ten důsledek, že Parlament může přijmout zákony o soudcích bez toho, že by to bylo bráno jako útok na jejich soudcovskou nezávislost. Myslím tím hlavně procesní zákony!

V České republice již dávno Ústavní soud ztratil pozici „hlídače ústavy“, protože tento soud rozhoduje mnohdy o praktických problémech, kdy nejde o ústavní či protiústavní posouzení daného rozhodnutí. Dnes již Parlament České republiky nepřijímá zákony, kterými by řídil a reguloval život v České republice, ale přijímá ve skutečnosti formou zákonů pouhá „doporučení“ pro Ústavní soud, kterými se tento může řídit anebo nemusí. Potom stačí, když Ústavní soud s něčím nesouhlasí po věcné stránce (ne tedy po stránce ústavnosti) a daný zákon, předpis ministerstva, kraje apod. – či rozhodnutí soudu nižšího stupně zruší.

Navíc se v poslední době množí případy, kdy různí soudci Ústavního soudu mediálně vystupují s tím, že vlastně s některými rozhodnutími svých kolegů vůbec nesouhlasí. Předseda Ústavního soudu již z důvodu údajné politizace soudu zvažoval dokonce své odstoupení²⁰. Z uvedeného je patrné, že v dnešní době Ústavní soud nerozhoduje v mnoha případech přesvědčivou většinou, což také podkopává v očích veřejnosti důvěru v celý náš soudní systém.

Změna Ústavy je samozřejmě krajním řešením, ale v současné době mě nenapadá jiný způsob, jak přijmou novelu Zákona číslo 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) tak. Tak, aby obsahovaly skutečnosti, které uvádím v kapitole zabývající se návrhy řešení, a nebyly by napadnutelné z důvodu údajného porušení nezávislosti soudu.

Nebudou-li existovat v rodinných sporech v České republice pravidla, nebude existovat ani elementární spravedlnost. O tom, že právníká veřejnost si je tohoto problému velmi dobře vědoma, svědčí například nejnovější vydání komentovaného zákona o rodině, v jehož úvodu čteme doslova [HOLUB, NOVÁ, HYKLOVÁ, 2007]:

²⁰ Předseda Ústavního soudu (ÚS) Pavel Rychetský v posledních měsících zvažoval, zda nemá rezignovat. Důvodem je údajná hrozící politizace soudu, který v poslední době v několika kauzách nerozhodoval jednotně. Situace u soudu se prý nedávno zhoršila právě v souvislosti s rokováním o sledovaných případech, jimž politici přisuzují ideologický rozměr.

"Právě v těch posledních měsících jsem skutečně uvažoval o tom, zda mám dál působit na soudu," řekl dnes Rychetský v pořadu České televize Otázky Václava Moravce.

Nejednotnost soudu se projevuje stále častějším vydáváním takzvaných odlišných stanovisek. Sepisují je soudci, které při jednání přehlasovala většina jejich kolegů, a chtějí nastínit svůj menšinový postoj. Právě sám Rychetský se často ocitne v menšině. [Předseda ÚS Rychetský zvažoval rezignaci, 2008]

Na straně druhé ani po mnoha letech, ani od předchozího sedmého vydání této publikace, nedošlo ke změnám, které by vnesly stabilitu a zlepšení do úpravy rodinněprávních vztahů a byly by prospěšné:

Ani nadále nelze ve věcech rodinného práva, s několika výjimkami, podat dovolání. To má za následek, že téměř neexistuje sjednocující činnost nejvyšších soudních instancí, rozhodování krajských soudů je v převážné většině případů konečné, a to za situace, kdy téměř neexistuje – na rozdíl od mnoha ostatních evropských států – rodinněprávní specializace na krajských soudech. Judikatura ve věcech rodinných je tedy velmi nejednotná, roztržitá, a v mnoha věcech lze konstatovat, že téměř neexistující²¹.

Ani nadále neexistují tabulky nebo jiné pomocné soudcovské ukazatele pro stanovení výživného, a za situace, kdy v nejvyšších soudních instancích nejsou zřízeny specializované rodinné senáty, neboť zde nejsou rodinněprávní záležitosti vesměs vůbec projednávány, ani neexistuje instituce, která by se danou tematikou odpovědně zabývala. Neznám jinou oblast práva, v níž by byla větší nejednotnost soudního rozhodování. Také tato praxe se jeví z hlediska srovnání s ostatními evropskými státy a v rámci požadavku určité kompatibility rozhodování s ostatními členskými státy Evropské unie jako neudržitelná²².

²¹ **Poznámka autora diplomové práce:** Je až zarážející, že ani za téměř dvacet let po roce 1989 se nepodařilo přijmout pravidla v soudních rodinných sporech. Markantní je to zejména u stanovování výživného a u svěřování dětí do péče jednoho z rodičů. Ač se to zdá podivné, vysvětlení je přitom velmi jednoduché. Stanovení pravidel se soudci bojí, protože pokud by se stanovila, soudci v oblasti rodinného práva by museli konečně začít číst rozsudky a případům se skutečně věnovat. V rámci dotazníkového výzkumu jsem mluvil s jedním otcem, který upozornil soudkyni na skutečnost, že nemluví pravdu, že si ani nečetla spis. A ta na něho prý začala křičet, že on si nemůže představit, že ona bude podrobně číst celý spis, na to prý nemá čas! Ostatně ve svém soudním případě dále dokládám, že soudce „mého“ případu neměl také ani elementární znalosti soudního spisu – či spíše z důvodu lenosti je ani nechtěl mít. On má přece své rozhodovací stereotypy a jedině on moc dobře ví, co je pro rodiče a děti dobré.

²² JUDr. Hana Nová, předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 8.

Nedostatek konzistentní judikatury je zoufalá věc a já neznám větší nejednotnost soudního rozhodování, než jaká je právě v oblasti rodinného práva. Dokonce se domnívám, že zcela jinak se, obecně řečeno, soudí v pondělí a v pátek, a jinak v Praze a v Brně, protože mantinely jsou příliš široké v mnoha a mnoha směrech. V minulosti, kdy Nejvyšší soud fungoval i v oblasti rodinného práva, byla judikatura nejen v individuální judikatuře, tzn. v rozhodování konkrétních kauz, ale byla i judikatura zobecňující.

Myslím, že jsme určitě v Evropě raritou, protože jsem měla možnost poznat například rakouské, německé nebo nizozemské právo. V Německu je to kupříkladu tak, že celou rodinnou tematiku zpracovává tzv. Familiengericht, který je začleněn do systému v rámci okresu. Ale odvolání proti rodinnému rozhodnutí, nebo rozhodnutí rodinného soudu, nejde ke krajskému soudu. Krajský soud totiž není v Německu vnímán jako dostatečně spolehlivý na to, aby vydal konečné, zásadní, precedenční rozhodnutí. Odvolání tedy jaksi přeskakuje krajský soud a jde až k vrchnímu soudu a tam soudí věci tříčlenný senát specializovaných rodinných soudců. K tomuto máme daleko. Vrchní soudy a samozřejmě i Bundesgericht, Spolkový soud, potom vytváří velmi kvalitní jednotnou judikaturu.

Když jsem se zmínila o tom, že neznám větší nejednotnost, než v rozhodování rodinněprávním, zmíním se o výživném. Stanovení výše výživného je v českém rodinném právu vymezeno mantinely § 96 – pojmy „potřeby oprávněného“ a „možnosti, schopnosti a majetkové poměry povinného“. V podstatě k němu není žádné jiné vodítko. Všude v civilizovaných evropských státech existují tabulky, nebo jiné pomocné soudcovské materiály, které nejsou závazné, ale přece jen pomáhají k zajištění zásady předvídatelnosti práva. [KONFERENCE RODINA A DÍTĚ, 25. ÚNOR 2008, POŘÁDAL VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV V BRNĚ]

Doposud může být autorka zmíněného úvodu v prestižní právní literatuře v naprostém klidu a může připravovat podobný úvod i do dalšího, již devátého vydání knihy, jejíž je spoluautorkou. Čeští soudci si již tak zvykli na svůj poklidný a nenapadnutelný život, že rozhodně neacceptují novelu své činnosti – a pokud ji i přes jejich nesouhlas Parlament České republiky přijme, je tu ještě Ústavní soud, který předmětná omezení soudců zruší s poukazem na ohrožení jejich nezávislosti!

Komické bude, až za několik let někdo konečně přece jen tuto problematiku dořeší a vše skončí konstatováním:

“Doted’ jsme to dělali špatně, ale nyní již budeme soudit spravedlivě!”

Kolik ale „zmrzačených lidských životů a osudů to špatné souzení za uplynulá léta přineslo, k tomu se již nikdo vracet nebude. Jednoduše proto, že soudci nemají povinnost se ze svých rozhodnutí zpovídat.

Bývalý ministr spravedlnosti Bureš kdysi konstatoval: „*Soud závislý na svojí nevzdělanosti, není nezávislý soud*“ [NOVÁK, V., 2006]. Vtom měl hlubokou pravdu. Pokud by se ale jednalo jen o nevzdělanost, dalo by se s tím něco dělat. S nechutí soudců něco změnit ovšem dělat nejde skoro nic a není ani předpoklad, že by v budoucnu dělat šlo – mimo zmiňované změny Ústavy a zákona o soudcích.

Soudce může místo přípravy na jednání například uvedený čas věnovat svým koníčkům. Pro něho není těžké vypracovat podle zaběhlých schémat rozsudek. A zabývat se „takovými maličkostmi“, jako se například ptát matky, proč v ten který den nepředala otcí děti, to on nemusí. On přece rozhoduje „v zájmu dítěte“. A tímto zájmem je schopen obhájit ve svém rozhodnutí téměř cokoli! Pokud to neprojde? Nevadí. O co jde – však on to odvolací soud vrátí zpátky.

V mém případě například soudce Městského soudu v Brně Nováček přes dva roky ignoroval mou žalobu za nedávání dětí, a aby se jí potom zbavil, tak konstatoval, že matka dětí už byla jednou potrestána, tak to prý stačí. To je ovšem výborný signál směrem k veřejnosti. Soudce vlastně říká, chcete-li ukrást peníze, seberte nejdříve malou částku a nechejte se odsoudit. A potom můžete krást bez nebezpečí dál, protože jste už jednou byli odsouzeni – a to podle logiky tohoto soudce stačí!

Když po soudcích chce třeba novinář vyjádření, ten se jen zaštití svou soudcovskou nezávislostí. Je třeba si uvědomit, že takoví líní soudci s kulatým razítkem páchají v naší společnosti nenapravitelná zvěrstva, která poznamenávají především děti! Málokdo si uvědomuje, že zásadním problémem porozvodové péče o děti a stanovování výživného je sám Zákon o sociálně-právní ochraně dětí číslo 359/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, který by měl děti chránit. Ale abych byl přesný, tím hlavním problémem není samo znění zákona, ale jeho aplikace v soudní praxi České republiky. Zákon ve svém § 5 doslova říká:

359/1999 Sb.

ZÁKON

ze dne 9. prosince 1999

o sociálně-právní ochraně dětí

Změna: 257/2000 Sb.; Změna: 272/2001 Sb.; Změna: 320/2002 Sb., Změna 518/2002 Sb.; Změna: 222/2003 Sb.; Změna: 315/2004 Sb.; Změna: 52/2004 Sb.; Změna: 436/2004 Sb.; Změna: 57/2005 Sb.; Změna: 501/2004 Sb.; Změna 381/2005 Sb.; Změna: 134/2006 Sb.; Změna: 165/2006 Sb.; Změna: 309/2002 Sb.; Změna 112/2006 Sb.

ČÁST DRUHÁ

ZÁKLADNÍ ZÁSADY SOCIÁLNĚ-PRÁVNÍ OCHRANY

§ 5

Předním hlediskem sociálně-právní ochrany je zájem a blaho dítěte²³.

Co je to ale zájem a blaho dítěte? Tento paragraf je mocnou zbraní soudců, kterou se velmi často snaží dokázat svou potřebnost a komplikovanost případu, ale mnohdy tímto paragrafem pouze zakrývají svou neschopnost nebo lenost. Rozhodně tímto konstatováním není napadán celý zákon jako takový, který je většinou vytvořen na velmi dobré úrovni a poskytuje dobrý základ pro ochranu dětí v České republice²⁴.

Pojem blaho dítěte, či zájem dítěte, není samo o sobě nic špatného. Mají-li ale tyto termíny fungovat v praxi, tak za jediného předpokladu – pokud bude v této oblasti zajištěna závazná judikatura, protože tzv. soudcovská úvaha se za uplynulá desetiletí v oblasti rodinného práva v České republice příliš neosvědčila.

²³ Ustanovení § 5 upravuje základní princip sociálně-právní ochrany v tom smyslu, že základním a rozhodujícím hlediskem při činnosti všech orgánů sociálně-právní ochrany dětí nebo jiných subjektů, které se problematikou dítěte zabývají nebo řeší jeho problémy, je zájem dítěte a jeho blaho. Zájem dítěte nelze nikdy podřadit zájmům jiným, jako jsou např. zájmy rodičů, rodiny, jiných osob, státu apod. Poprvé se pojem „blaho dítěte“ objevil v právním řádu České republiky přijetím Úmluvy o právech dítěte, která v čl. 3 ukládá smluvním státům zajistit dítěti takovou ochranu a péči, která je nezbytná pro jeho blaho a současně zavazuje smluvní strany Úmluvy brát ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, zákonných zástupců nebo jiných jednotlivců právně za ně odpovědných. Později o blahu dítěte hovořil § 41 zákona o rodině, který však byl po přijetí zákona spolu s dalšími ustanoveními zrušen. Zákon o rodině na mnoha místech užívá pojem zájem či prospěch dítěte. [NOVOTNÁ, BURDOVÁ, 2007]

²⁴ Sociálně-právní ochrana dětí představuje zajištění práva dítěte na život, jeho příznivý vývoj, na rodičovskou péči a život v rodině, na identitu dítěte, svobodu myšlení, svědomí a náboženství, na vzdělání, zaměstnání, zahrnuje také ochranu dítěte před jakýmkoliv tělesným či duševním násilím, zanedbáváním, zneužíváním nebo vykořisťováním. Ochrana dítěte, která je širším pojmem než sociálně-právní ochrana, tak zahrnuje ochranu rozsáhlého souboru práv a oprávněných zájmů dítěte, a je proto upravena v různých právních odvětvích a v právních předpisech různé právní síly. Tvoří tak předmět činnosti celé řady orgánů, právnických a fyzických osob, a to v závislosti na jejich působnosti. Ochrana dítěte a zajišťování jeho práv se promítá do právních předpisů v oblasti rodinněprávní, sociální, školské, zdravotní, daňové, občanskoprávní, trestní apod., a z toho také vyplývá okruh subjektů, které ji realizují. Z této skutečnosti je zřejmé, že právní úpravu ochrany dítěte nelze zahrnout do jediného právního předpisu. Sociálně-právní ochrana tak určuje vztah demokratického státu a jeho orgánů k rodině a dětem a k výkonu rodičovské zodpovědnosti. [NOVOTNÁ, BURDOVÁ, 2007]

8.2. Nerovnost stran u soudního jednání

Velmi diskutabilní je postavení stran v rámci soudního sporu. Při rozvodu soud ustanoví dítěti opatrovníka, který má hájit jeho práva. Soudce zde potom nevystupuje jako nestranný účastník sporu, ale rovněž on hájí práva dítěte jako vedlejší účastník, je tedy osobou podjatou a nevystupuje jako nezávislý a nestranný. Viz § 93 zákona č. 69/2001 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

§ 93

(1) Jako vedlejší účastník může se vedle žalobce nebo žalovaného zúčastnit řízení ten, kdo má právní zájem na jeho výsledku, pokud nejde o řízení o rozvod, neplatnost manželství, nebo určení, zda tu manželství je či není.

(2) Do řízení vstoupí buď z vlastního podnětu nebo na výzvu některého z účastníků učiněnou prostřednictvím soudu. O přípustnosti vedlejšího účastenství soud rozhodne jen na návrh.

(3) V řízení má vedlejší účastník stejná práva a povinnosti jako účastník. Jedná však toliko sám za sebe. Jestliže jeho úkony odporují úkonům účastníka, kterého v řízení podporuje, posoudí je soud po uvážení všech okolností.

Nemůže-li dítě zastoupit žádný z rodičů, ustanoví soud dítěti opatrovníka, který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat. Tímto opatrovníkem zpravidla ustanoví orgán vykonávající sociálně-právní ochranu dětí (dále jen "orgán sociálně-právní ochrany dětí").

Tím dochází k tomu, že účastníci řízení nemají u soudního řízení rovné postavení. Viz § 93 zákona č. 69/2001 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů.

§ 18

(1) Účastníci mají v občanském soudním řízení rovné postavení. Mají právo jednat před soudem ve své mateřštině. Soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv.

Zde je nutno konstatovat, že uvedení těchto skutečností není kritikou současného právního stavu, pouze jeho konstatováním. Předmětem je ale kritika, kdy v rámci soudního řízení dochází ke zneužívání tohoto právního stavu. Soudce by totiž měl mít v rámci své pravomoci při hájení zájmů dítěte určeny „mantinely“, ve kterých se může pohybovat a dítě by měl zastupovat ten, kdo je k tomu určen – OSPOD!

Pokud by soud dělal pouze to, co mu přísluší a OSPOD to stejné, rozhodně by se tím soudní případy v České republice v oblasti rodině-právní velmi zrychlily. Soud by pouze vyhodnocoval skutečnosti, které mu v rámci výpovědi sdělí rodiče a v rámci výchovné zprávy OSPOD. Pokud by bylo třeba některé skutečnosti doplnit, opět by se o to – včetně hlídání si termínů, postaral OSPOD.

Tímto postupem není nijak upíráno soudci, aby nadále hlídal oprávněné zájmy dětí! Ale ne aby je hájl – často proti samotným rodičům, kteří mají rovněž právo o svých dětech rozhodovat.

8.2.1. Orgán sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD)

Praxe je dnes taková, že OSPOD přijde k soudnímu jednání, soud přečte jeho zprávu, většinou vytvořenou na základě chvilkového pohovoru s rodiči, případně s dítětem a tím jeho role končí. Až do závěru soudního řízení, kdy vystoupí a pronese, že i když je třeba vinou rodiče, u kterého nyní dítě je, styk s druhým rodičem narušen, tak se nic nemá měnit – z důvodů citové vazby dítěte. A že dítě má své nároky, tak je potřeba stanovit výživné v maximální výši. Existují samozřejmě výjimky, které to ale nemají u soudů jednoduché. Soudci jenom neradi vidí, když jim do řízení někdo moc mluví a vidí.

Tento škodlivý obyčej má za následek, že pohodlný soudce vyřeší blaho dítěte podle svých zaběhlých pravidel – a má klid. OSPOD dobu u soudu pouze prosedí bez výraznějších zásahů do průběhu jednání – a má rovněž klid.

Přítom současná právní úprava dává OSPOD velké pravomoce a hájení práv dítěte u soudu by mělo být především jejich starost! Práva dítěte má hájit především opatrovník, ne soudce. Vzniká zde exces dvojího zastoupení, kdy dítě má dva aktivní obhájce – a aby to nebylo jednoduché, ten hlavní se stává pouhou neaktivní figurkou a ten, který byl měl pouze rozhodovat – a bdít nad tím, aby předkládané návrhy řešení nebyly protizákonné – tak ten aktivně hájí práva dítěte.

Podle § 1 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí ve znění pozdějších předpisů, je ochrana oprávněných zájmů dítěte prvořadou záležitostí orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Je pravdou, že pracovníci OSPOD nemají v současnosti lehkou pozici²⁵, protože jsou na okraji zájmu tohoto státu.

Ovšem tato skutečnost nemůže zajímat účastníky soudních řízení, kteří vstupují do soudních síní a mají své zákonné právo na rychlý, a především spravedlivý soudní proces – důležitější o to, že se při něm projednávají osudy nezletilých dětí.

²⁵ Mgr. Daniel Hovorka, ministerstvo práce a sociálních věcí, odbor rodinné politiky.

Hlavní problémy současného systému sociálně-právní ochrany dětí: Setrvalá přetíženost pracovníků na všech stupních orgánů sociálně-právní ochrany dětí, zejména na úrovni obecních úřadů obcí s rozšířenou působností; nedostatečné řízení a kontrola výkonu sociálně-právní ochrany dětí ze strany státu. Průměrný počet případů připadajících na jednoho pracovníka OSPOD (stav k 1. 1. 2007) je 362 případů. Za rok 2006 vykonali pracovníci OSPOD celkem 366 070 návštěv (v průměru 223 návštěv na jednoho pracovníka). Z celkového počtu návštěv se jednalo o 280 322 návštěv sociálních pracovníků v rodině. V roce 2006 vykonávaly orgány sociálně-právní ochrany dětí funkci opatrovníka dítěte v 89 766 případech (55 případů na jednoho pracovníka). V roce 2006 se pracovníci OSPOD zúčastnili 121 474 soudních jednání, tj. v průměru 74 soudních jednání na jednoho pracovníka.

Důsledky přetíženosti pracovníků OSPOD: Zajišťování sociálně-právní ochrany dětí pouze v minimálním zákonném rozsahu; nedostatek prostoru a času pro preventivní činnost, soustavnou práci s ohroženou rodinou, poskytování poradenství a terénní práci; nemožnost větší specializace pracovníků.

Důsledky absence účinného systému řízení a kontroly výkonu OSPOD: odlišná úroveň výkonu sociálně-právní ochrany na jednotlivých OSPOD; nedostatečné sjednocení metod práce a postupů pracovníků OSPOD; nevyzpytatelnost nápravy pochybení OSPOD; která jsou ze strany MPSV nebo krajského úřadu shledána v rámci kontroly nebo prošetřování stížností. [KONFERENCE RODINA A DÍTĚ, 25. ÚNOR 2008, POŘÁDAL VEŘEJNÝ OCHRÁNCE PRÁV V BRNĚ]

§ 1

Sociálně-právní ochrana dětí

- (1) Sociálně-právní ochranou dětí (dále jen "sociálně-právní ochrana") se rozumí zejména
- ochrana práva dítěte na příznivý vývoj a řádnou výchovu,
 - ochrana oprávněných zájmů dítěte, včetně ochrany jeho jmění,
 - působení směřující k obnovení narušených funkcí rodiny.

(2) Nedotčeny zůstávají zvláštní právní předpisy, které upravují též ochranu práv a oprávněných zájmů dítěte.

Podle § 13 a § 14 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí ve znění pozdějších předpisů, je kontrola dodržení opatření učiněná soudem, jestliže o to soud požádá, důležitým úkolem orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Proto jsou mnohá tvrzení, že OSPOD nemůže kontrolovat dodržování například předávání dětí rodiči, který je nemá trvale v péči, naprosto neopodstatněná!

§ 13

Výchovná opatření

(1) Obecní úřad rozhoduje o opatřeních podle zvláštního právního předpisu, 10) neučinil-li tak soud; přihlédne přitom k tomu, že projednávání nedostatků podle § 10 odst. 1 písm. b) až d) nevedlo k nápravě. Opis rozhodnutí zasílá obecní úřad obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností.

(2) Obecní úřad sleduje, zda jsou dodržována opatření, o nichž rozhodla. Obecní úřad nebo obecní úřad obce s rozšířenou působností sledují, zda jsou dodržována opatření učiněná soudem, 10) jestliže je o to soud požádá.

10) § 43 zákona o rodině .

§ 14

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností podává za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem 11) návrh soudu

- na rozhodnutí o splnění podmínky osvojení spočívající v tom, že rodiče neprojevují zájem o své dítě,
- na omezení nebo zbavení rodičovské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu,
- na nařízení ústavní výchovy,
- na prodloužení nebo zrušení ústavní výchovy,
- na svěřeni dítěte do péče zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc, na prodloužení doby trvání tohoto svěřeni a na zrušení rozhodnutí o svěřeni dítěte do tohoto zařízení.

(2) Jestliže opatření učiněná soudem podle zvláštního právního předpisu 10) vedla k nápravě v chování dítěte, v jednání rodičů nebo dalších osob, kteří narušovali řádnou výchovu dítěte, může podat obecní úřad obce s rozšířenou působností návrh soudu na zrušení těchto opatření.

(3) Obecní úřad podává soudu podněty k opatřením týkajícím se výchovy dětí podle zvláštního právního předpisu. 12) O podání podnětu soudu obecní úřad neprodleně uvědomí obecní úřad obce s rozšířenou působností.

(4) Obecní úřad obce s rozšířenou působností poskytuje součinnost soudu při výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí podle zvláštního právního předpisu 12a) .

10) § 43 zákona o rodině .

11) § 44 , 46 a § 68 odst. 1 a 3 zákona o rodině.

12) § 178 občanského soudního řádu .

12a) § 272 až 273a občanského soudního řádu , ve znění pozdějších předpisů.

8.3. Domácí násilí u soudů většinou neřešené

Nechci zde podrobně rozebírat příčiny a statistiky rozvodovosti u nás. Chci se ale zabývat jedním aspektem, který vychází z podtitulu této práce. Determinanty domácího násilí. Hodně se v poslední době mluví o domácím násilí na ženách, kolik je obětí a jak závažným problémem se to stalo.

Tyto skutečnosti nechci nijak zlehčovat, i když si myslím, že je to tak velkým problémem proto, že to společnost prostě tak daleko nechala dojít. A zase zde chybí, co jsem už uvedl. Důslednost a jasná pravidla. I když je represe ve většině případů na domácí násilí neúčinná, tak pokud pachatelé budou vědět, že se nevyplácí páchat domácí násilí, problém z určité části sám vymizí.

Rozhodně je v celé problematice domácího násilí nejdůležitější prevence a motivace. Ale nelze opomíjet ani význam rychlého trestu pro pachatele. Jakmile ten přijde v zápětí po činu, tato skutečnost se rychle ve společnosti rozšíří a většina lidí si dá pozor.

Je to jako v silniční dopravě. Když řidiči zjistí, že je někde umístěn radar, zpráva se rychle roznese a ostatní si ve vlastním zájmu dají pozor, když budou kritickým místem projíždět. A jsme u našeho tématu. Pokud budou matky dětí (v menší míře otcové) vědět, že když nebudou dávat děti svým partnerům, tak že například soud do roku rozhodne o svěření dětí druhému rodiči, bude to působit jako prevence.

V souvislosti s rozvodovostí a následnou péčí o děti se málo mluví o domácím násilí páchaném partnerem, který si vezme děti jako svědky své pravdy a používá je v boji proti druhému partnerovi.²⁶

To, že jsou to většinou ženy, je prostě pravda a ne konstatování zaměřené proti ženám. Osobně zastávám názor, který se zjednodušeně dá prezentovat tak, že co dokážou udělat mnohdy ženy, to by chlap ani nevymyslel. Je to řečeno opravdu zjednodušeně a tím netvrdím, že muži nejsou schopni nenávisti a zlých činů. Většinou je ale jejich jednání přímější a snadno odhalitelné. Problémem je, že mnohé ženy dokážou tak mistrným způsobem manipulovat se svým okolím, že jim mnohý člověk uvěří. Je načase, aby se i těmito jevy u nás začaly soudy, psychologové a Policie ČR důsledně zabývat.

²⁶ Ročně se v České republice rozvádí desetitisíce manželství. Děti z těchto manželství jsou ve většině případů svěřeny do výchovy pouze jednoho rodiče, který v 96 % (!) případů dostatečně neumožňuje styk mezi druhým rodičem a dítětem, aniž je za to své počínání jakkoliv postižen a aniž jsou učiněny dostatečné a účinné kroky k nápravě.

Přesto, že podle světové zdravotnické organizace takto dochází k citovému strádání a psychickému týrání dítěte, instituce, které mají dítěti poskytnout sociální a právní ochranu, zůstávají většinou naprosto nečinné, a to i v případech, kde je jim aktuální situace známa. Pod vlivem jednoho rodiče často dochází k citovému odcizování nejen druhému rodiči, ale i prarodičům a ostatním příbuzným z jeho strany a důsledkem potom nezřídka bývá psychická porucha dítěte, tzv. syndrom zavrženého rodiče, s vpravdě katastrofálními důsledky pro jeho celý další život. [ČERNÁ, P., 2001]

Důvody neřešení dané situace jsou vícere. Jedním z nejzávažnějších je to, že chybí znalosti o závažnosti daného problému a jejich následků na obětech. Týká se to délky trvání i intenzity u agresorů a obětí. Je to též jiné u dětí různého věku.

Nepříznivé situaci přispívá i fakt, že existuje absence znalostí o domácím násilí u politiků, sociálních pracovníků, soudních znalců, členů pomáhajících profesí i soudců. Některé příznaky jsou u obětí skryté a obtížně odhalitelné. Například třes u obětí, jejich strnulý postoj odborníci nechápou a nepovažují ho jako závažný postoj domácího násilí. Soudní znalci neposuzují také např. podíl alkoholismu na domácím násilí, stačí jim často jen negativní výpověď.

Hrubě se podceňují formy psychického týrání a jejich následky. U fyzického týrání se hodnotí jen středně intenzivní až těžké případy, nehodnotí se ale jejich projekce do psychické oblasti obětí. Sociální a ekonomické formy domácího násilí se nehodnotí vůbec, u sexuálních forem se bere v úvahu pouze znásilnění.

Závažnost skutečného neřešení domácího násilí podtrhuje i fakt, že žádný psychologický slovník, u nás vydaný, se termínem domácí násilí nezabývá. Řeší se pouze televizní násilí a to je velmi nedostatečné. Na tuto skutečnost u nás jako první upozornil vedoucí diplomové práce, doc. PhDr. Jiří Sedlák, DrSc.

Možná je to tím, že se o problematiku dlouhodobě zajímám, ale ve svém archívu mám zdokumentováno mnoho případů, ze kterých až běhá mráz po zádech. Z toho, čeho jsou ženy – matky schopny. Neuvádím je zde proto, že bych chtěl ženy – matky očerňovat, ale proto, že je načase si přiznat, že i takové existují a je potřeba se věnovat jejich odhalování. Stejně tak, jako se čím dál tím víc v posledních letech mluví o domácím agresivním násilí, kde zdaleka nejvíc pachatelů můžeme hledat mezi muži.

Těžko se například čte článek v novinách o tom, že matka (34 let) zardousila svého syna (4 roky), aby se pomstila rodině svého muže. Sama se potom oběsila [RYŠLINK, P., 2004]. Nebo článek, kdy Rakušanka Brigitte S. (35) brutálně zavraždila dceru Sarah (5) jen proto, aby se s ní nemohl její otec po rozvodu stýkat. Dítě se napřed pokusila uškrtit, pak ho utopila ve vaně. Sama si podřezala žíly, ale přežila:

„Holčičce uvázala okolo krku švihadlo a začala ji škrtit. Ale malá vzdorovala. Šílená matka tedy vše dokonala ve vaně, kde dceru držela pod vodou tak dlouho, až zemřela“ [INT, han, 2004].

Asi si nyní možná hodně čtenářů řekne, že přeháním a že vybírám jen ty nejhorší zprávy. Mohl bych ovšem pokračovat desítkami dalších, které jsem za poslední roky nasbíral. Ostatně i já uvádím v dalším textu otřesné případy toho, jak moje bývalá manželka dokázala psychicky týrat naše děti.

Otec má u soudu v České republice jen velmi málo práv. Soud zkoumá, zda například matka zajistí dětem i po rozvodu kontinuitu jejich prostředí (styk s otcem, stejná škola atp.), ale pokud se matka rozhodne například den po soudu s dítětem či dětmi přestěhovat třeba na druhý konec republiky, otec nemá možnost jí v tom nijak zabránit.

Když matka přijme určitá práva – vychovávat své děti, nikdo ji u nás nedonutí, aby k tomu přijala i nějaké povinnosti. Dost často jim nahrává sám soud, když otcí bezdůvodně zakáže styk s vlastními dětmi tím, že ho prostě dále neurčí. To se děje především u „nepohodlných“ otců, kterých se soud chce napříště zbavit. Kde není určen styk, tam chybí předmět žaloby a soudce ví, že skutečnost léta trvajících sporů většinu otců odradí od dalšího stanovování styků s dětmi – ostatně, mnohé děti mezitím stejně dospějí.

Ale abych byl přesnější. V České republice se rozmohl jiný nešvar, který se snaží soudce stavět do lepšího světla. Oni totiž otcům styk s dětmi přímo nezakážou, ale jednoduše ho neurčí. Výsledek je ovšem stejný, protože další případný soud o určení styku s dětmi by se táhl minimálně pět let. A to už nemá většinou smysl, protože děti mezitím dospějí.

Bohužel žijeme v době, kdy díky globalizaci dochází k prudkým sociálním změnám, ale naše soudy s nimi nadržují krok. Horší je skutečnost, že ani nechtějí! Pořád mluvím o problémových rozvodech, kdy se rodiče nedokážou dohodnout.

Dnes neexistuje zákonná norma, jaký čas by měly děti trávit s rodičem, kterému nebyly svěřeny do jeho péče. Záleží to pouze na soudci, který se nemusí opírat o žádné odborné doporučení a ani v písemném rozsudku nemusí to své rozhodnutí nijak zdůvodňovat. Takže může rozhodnout, že to budou třeba dvě hodiny v měsíci. A to se také stává.

8.4. Soudní jednání v opatrovnických věcech

Možná by bylo zajímavé, kdyby někdo na to téma vypracoval samostatnou vědeckou práci. Já jsem osobně prošel tolika soudními jednáními, že nepsat tuto komplexní studii, asi bych se tomuto tématu věnoval podrobněji.

ZDE JE TOTIŽ UKRYT KLÍČ K ZÁSADNÍMU ŘEŠENÍ SOUDNÍCH KAUZ ZABÝVAJÍCÍCH SE OPATROVNICKÝMI ZÁLEŽITOSTMI!

Kdo pochopí systém dnešních soudních jednání, ten pochopí v drtivé většině i problematiku celého soudnictví. Efektivita českých soudů je na tak nízké úrovni, že žádná soukromá firma by takovýto styl práce nepřežila ani jeden měsíc!

Soudní jednání jsou dokonalým příkladem nefunkčnosti české justice. Celý proces probíhá tak, že na soud dojde žaloba jedné strany. Ta se založí a někdy za rok či dva (v tom lepším případě) se pošle protistraně k vyjádření – čest výjimkám! Za dalšího půl roku až rok (v tom lepším případě) proběhne první jednání, kdy bývá vyslechnut většinou jeden z rodičů.

Dalších půlrok až rok se čeká na další jednání, kdy bývá vyslechnut druhý rodič. Když se jedná o osvíceného soudce, tak nechá „již“ po tomto jednání vypracovat soudní posudky, na které se obvykle čeká půl roku až dva roky. Za tu dobu se neděje nic, nebo proběhne maximálně jedno stání za účelem vyslechnutí svědků.

To vše za předpokladu, když to jde dobře. Nehledejme přitom řešení v knihách, jakými jsou například Rozvodové jedy od Warshaka a dalších. Já v žádném případě nezpochybuji jejich kvality. Ale tyto knihy pouze vytváří rady na situace, které někdo ...,píp“...

Postupujme stejně, jako lékař. Chceme-li vyléčit pacienta, musíme nejdříve odstranit nádor. Řekněme na rovinu, že pokud nezajistíme, aby naše soudy soudily opatrovnické kauzy v řádu měsíců, žádné jiné řešení prostě neexistuje!

Je zapotřebí, aby soudní znalci z oboru psychologie a psychiatrie spolu s orgány sociálně-právní ochrany dětí (dále jen OSPOD), kteří se řídí především zákonem o sociálně-právní ochraně dětí²⁷, označili soudy za hlavní viníky problémů a nesnažili se hledat „náhradní“ řešení, mnohdy krkolomná, neúčinná a hlavně neexistující.

²⁷ Zákon proto také respektuje jeden ze základních principů fungování rodiny, a to právo a povinnost rodičů společně vychovávat a pečovat o děti, a pokud je toho třeba, požadovat pomoc.

Soudní posudky a vyjádření OSPOD by potom měly začínat například takto:

„Psychický stav dětí a rodičů je silně narušen nečinností soudu a jeho amatérským a nekompetentním postupem. U dětí je silně vyvinut syndrom zavrženého rodiče, který lze řešit jenom změnou myšlení a přístupu soudu. Proto náš posudek má pouze jednu stranu. Pokud bychom hodnotili děti a rodiče po psychické stránce, došlo by jen k opsání diagnóz z odborných publikací. Dokud soud nezmění svůj přístup k celé kauze, nemá smysl hledat žádná řešení z oboru psychologie či psychiatrie!“ Současný právní stav nijak nebrání řešení, trpí-li dítě syndromem zavrženého rodiče, pak žije prostě v nevhodném prostředí a je úkolem soudu nařídít změnu výchovy. Právní stav tomu nijak nebrání, naopak to předpokládá!

Při soudním jednání se mnohdy řeší skutečnosti, na které je čas v následujícím období poté, co soud rozhodne o základní skutečnosti v řádu měsíců – komu budou svěřeny děti do péče a kdo s nimi bude mít zajištěn rychle vykonatelný styk. Soudy neustále zdůrazňují, že musí rozhodovat individuálně. Ve skutečnosti to ale není pravda, protože když soudce vidí rodiče v průběhu pěti let třeba 3-4 krát po jedné hodině, tak to zcela vylučuje jakýkoli individuální přístup.

Kdyby soud rozhodl o svěřením dítěte do péče jednoho z rodičů do šesti měsíců, tak například v uvedeném případě se u většiny rodičů za zmíněných 4,5 roku situace zklidní a rozpadlé rodiny mohou být navíc stále pod kontrolou subjektů, jak o tom hovoří zákon o sociálně právní ochraně dětí č. 359/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

§ 4

(1) Sociálně právní ochranu zajišťují orgány sociálně-právní ochrany, jimiž jsou

- a) krajské úřady,
- b) obecní úřady obcí s rozšířenou působností,
- c) obecní úřady,
- d) ministerstvo,
- e) Úřad

(2) Sociálně-právní ochranu dále zajišťují

- a) obce v samostatné působnosti,
- b) kraje v samostatné působnosti,
- c) komise pro sociálně-právní ochranu dětí,
- d) další právnické a fyzické osoby, jsou-li výkonem sociálně právní ochrany pověřeny, (dále jen „pověřená osoba“).

Jak taková jednání vypadají, je popsáno rovněž u mého konkrétního příkladu. Ten se nijak nevy-myká praxe z předchozího textu. Mimochodem, na Městský soud v Brně jsem podal 21. čer-vence 2005 žalobu „Návrh otce na výkon rozhodnutí o úpravě styku s nezletilými dětmi“, která řešila nedávání dětí od posledního pravomocného rozsudku, kdy bývalá žena dostala pokutu za nedávání dětí ve výši 50 000 Kč.

V dubnu 2006 jsem se osobně ptal na soudu, jak to s mou žalobou vypadá. Bylo mi sděleno, že podání dosud nebylo ani zaevidováno jako soudní případ! To znamená, že zmíněnému soudu nestačilo devět měsíců na to, aby mou žalobu alespoň zaevidoval!

Je to úmysl? Neschopnost? Lenost? Nechám na čtenáři, aby si udělal závěr sám. Pokud ale budeme podobné excesy soudů tolerovat, nepůjde o nic jiného, než o vytváření jakéhosi zvráceného „kultu soudů“, kdy si úzká skupina dobře placených lidí bude dělat, co chce a jejichž jedinou starostí bude zájem, aby jim náhodou někdo nenarušil jejich zaběhlé stereotypy.

Budu o tom psát i v závěru práce. Nevěřím, že by minimálně v opatrovnických sporech pomohlo soudům například navýšení stavu o vyšší soudní úředníky. Obávám se, že dojde pouze k nárůstu byrokracie. Pokud soudy nezmění stávající praktiky práce se žalobami a způsoby vedení soudních jednání, nemůžeme čekat výrazné zlepšení.

Již málokoho, kdo se u nás v porevoluční době rozváděl anebo nyní rozvádí, tak překvapí průtahy v opatrovnických sporech. Když se dva lidé rozhodnou mít děti, nikdo po nich nechce potvrzení od psychologů a psychiatrů, že vůbec mohou dítě počít. Ale když se rozvádí, musí projít celou řadou posudků, na případu se živí soudci, orgány péče o dítě, psychologové, psychiatři, mnohdy i policie, ať už městská nebo státní.

K vypracování takového posudku většinou stačí soudci výpověď jednoho z rodičů, nejčastěji matky. Ta moc dobře ví, že posudek téměř jistě dopadne v její prospěch, protože i když soudní znalec dojde k závěrům, že je dítěti odpíráno stýkat se s otcem (v uvedeném příkladu), tak soudce se nakonec stejně přikloní k citové vazbě dítěte – i když ta byla k otci, v léta trvajícím sporu, právě matkou silně narušena.

Mnohé posudky jsou přitom psány tak, aby se hodily „do pera“ samotným soudcům. Soudci mívají své „oblíbené znalce“, kteří jim píší posudky v termínech i několika let, ale zato podle jejich přání. Svě „vyvolené“ přetěžují, ostatním práci nedají.

Přitom praxe by měla být úplně jiná. Pokud se dva rozvádějí a z minulosti neexistují žádné zdokumentované výchovné problémy, rodiče by nemuseli být vůbec vyšetřováni! A pokud na tom bude jeden vehementně trvat a popisovat toho druhého málem jako vraha malých dětí, proč neudělat posudky. Ale pokud se nic neprokáže, pomlouvající rodič by za svá tvrzení měl nést tvrdé následky!

Zase zde ovšem platí jedno pravidlo, které se vine celou touto prací. Posudek musí být vypracován rychle, tak do tří měsíců od zahájení soudního řízení. Potom už nemá žádný smysl!

V mnoha státech světa je rodina a dítě věcí téměř posvátnou. U nás, když se rodiče rozvádějí, většinou otcové musí podstoupit ponižující proceduru u soudních jednání, kdy se musí doprošovat, aby mohli své dítě či děti nejen vychovávat, ale často i vůbec vidět. Při rozhovorech

s mnohými, takto postiženými otci, jsem se setkal s názorem, že normou rodinného práva v České republice je deviace.

Je přípustitelné, že někteří otcové se chtějí přes děti jen mstít svým bývalým manželkám. I to se může stát, ovšem kvalitní psycholog je takové jednání schopen odhalit. Těžko ale otce, který se snaží stýkat se svými dětmi mnoho let, z něčeho podobného obviňovat. O styk s dětmi se snaží mnohdy kvalitní otcové, kteří se nechtějí ani po rozvodu vzdát svého rodičovského práva na podíl při jejich výchově.

Takoví otcové jsou ještě stále ve společenském povědomí vnímáni jako rušivé elementy, státní instituce je označují za skoro nepřátelské kverulanty. Potom se stává, že čím je táta kvalitnější, tím větší překážky jsou mu kladeny. Podle toho, jak moc se mu chce bývalá manželka pomstít.

Pokud se někdo pokusí zpochybnit činnost některého soudce, nejčastěji narazí na argument, že je to útok na nezávislost soudu. Přitom mnozí soudci si vysvětlují onu nezávislost jako to, že si mohou dělat, co chtějí. V jejich pojetí, kdy si soudce může dělat, co chce, to již ale není soudce, ale diktátor. Už proto, že rozhodování v problematice dětí je naprosto neměřitelnou veličinou.

Českou justici v porevoluční době chtělo ozdravit mnoho ministrů. Než se jim to ovšem podařilo, museli odejít. A sami soudci asi nápravu nesjednají. Platí staré přísloví, že kapři si svůj rybník nikdy nevynechají.

Mnohé diskuze zabývající se porozvodovou problematikou výchovy dětí používají ve svém slovníku tzv. „půjčování dětí“. To by se stávat nemělo, protože v těchto případech nejde o žádné půjčování dětí, ale o podíl obou rodičů na jejich výchově! Logicky si nelze půjčit něco, co je moje!

Důležitým aspektem při rozhodování v porozvodové problematice je rychlost soudů. Platí zde přitom pravidlo, že rychlé rozhodnutí je většinou lepší, než dlouze se vlekoucí. Anebo si soudci myslí, že za deset let se případ zjednoduší? Jinak se to dá říct tak, že jsou-li soudy v těchto kauzách pomalé, jsou tím pádem rovněž nespravedlivé. Zvláště, když se rozhodnutí týká dětí, které dospívají rychle a skokově.

Když se Ústecká soudkyně Hana Vondráčková rozhodla k 30. dubnu 2005 odejít do starobního důchodu, zůstalo po ní 460 nerozhodnutých opatrovnických případů. Soudkyně neodešla tak úplně dobrovolně, za její nečinnost v uvedených spisech jí hrozilo kárné řízení iniciované ministrem spravedlnosti [ČTK, 2005].

Kdyby přitom ve většině případů rozhodla do několika měsíců, měla by dostatek času na řešení opravdu složitých kauz, kterých by byly maximálně desítky. Víím, že spousta „odborníků“ by nyní řekla, že šlo třeba o případy, kterým musela být věnována individuální pozornost a že byly složité.

Co ale ještě mohla zmíněná soudkyně rozhodnout v případě táhnoucím se 14 let, za který měla být poslána před kárný senát Nejvyššího soudu? Opravdu v tomto je dneska největší problém opatrovnického soudnictví.

Je už zapotřebí konečně říct, že případy táhnoucí se léta jsou ke škodě všech účastníků řízení a v ničem nepomohou ani samotným dětem.

Soudci se sami často podílejí na rozpadu rodin daleko víc, než sami rodiče. Mnohdy by se ti dva po čase domluvili, protože čas je nejlepším lékem na neshody. Rozvádějící se rodiče by v mnoha případech pochopili, že je i pro ně domluva a následný klid v životě větším přínosem, než vleklé hádky. Takové domluvy jim ale soudci nedovolí, protože mnohaletými soudními průtahy způsobují spíše pomyslné přisypávání soli do otevřených ran.

Soudy u nás zcela spolehlivě zabezpečují, aby se dva rodiče nemohli domluvit. Domluva není možná, když se bývalí partneři musí po mnoho let potkávat v soudních síních a „kydat“ na sebe špinu. To malé procento lidí, kteří se umí dohodnout sami, ti ani k soudu ohledně styku s dětmi nejdu.

Je strašné, že soudci potom za likvidaci přirozeného rodičovství berou platy, přesahující 50 000 Kč měsíčně! Průměrný plat soudce v České republice je 69 000 Kč za měsíc (průměrný plat zapisovatelky a soudních úředníků se pohybuje mezi 7 000 a 8 000 Kč) [Stav české justice, 2003]!

K tomu musíme samozřejmě započítat i jejich 13. a 14. platy! A děti, kterým soudy zkazili dětství, těmto soudcům budou v dospělosti ze svých daní ještě přispívat na důchody. Mnozí soudci si ze soudních případů řešících děti po rozvodu a z následného důkladného rozvracení rodin udělali celkem nenáročný způsob obživy.

Nemusí ani číst spisy, mohou „pro formu“ zadat vypracování odborných posudků (o těch podrobně dále) a potom rozhodnout podle zaběhlých stereotypů. A když se to někomu nelíbí? Vždyť oni přece musí každý případ posuzovat „individuálně“ a „v zájmu dítěte“. To jsou tak abstraktní a neměřitelné pojmy, že se za tím skryje kdejaký líný soudce.

A co když se o případ začnou zajímat média? Také na to mají naši soudci odpověď. I když v případě neudělali za deset let nic závažného, co by vedlo k jeho vyřešení, tak alespoň nyní pošlou dítě na prázdniny na psychiatrii! A hned se ze soudce stane „rázný hlídač zákona“, kterému ale vůbec nevadí, že ničí dítěti prázdniny – a především jeho psychiku!

Je jasné, že vždy bude určité procento případů, na které předchozí odstavce nejdu použít. Na ty ale bude dost času v soudních síních, až se nebudou na soudech z banálních případů vyrábět hrůzostrašné kauzy.

8.5. Lhaní u soudu

Celkem rozšířeným jevem u nás je lhaní u soudu. Spor se táhne roky, ale konkrétních jednání proběhne za ten čas jen několik málo – a ty trvají většinou pouze hodinu. To v lepším případě. Proto odhalit lháře bývá velmi obtížné. A být obětí takového lhaní, to je zase trauma pro postiženého rodiče na léta. Přitom nemusí jít vždy o tak hrůzné příklady, jako je třeba osud Američana Willie Earl Greena, který byl propuštěn z vězení po 25 letech, protože se dodatečně prokázalo, že svědek lhal [AŠ, 2008].

Řešení je přitom překvapivě jednoduché. Je to podobné jako řešit korupci. Tu rovněž nevymýtíme nikdy, ale podstatně ji snížíme tím, když omezíme korupční prostředí. Je zapotřebí vzít jako základní fakt, že děti mají dva rodiče a tomu přizpůsobit i soudní jednání. Pokud jeden z rodičů nemá vůči druhému rodiči připomínky jiného rázu, než jen takové, že nesouhlasí třeba s jeho výchovou (matka například neakceptuje to, že otec chodí se synem na fotbal, ač tomu se to líbí), tak tím by se soud neměl zabývat a navíc prodlužovat spor nesmyslnými výpověďmi. Ve fungujících rodinách se rodiče také na výchově často neshodnou a to soud těž zdlouhavě neřeší.

V dnešní praxi leží mnohem větší důkazní břemeno na otcích, protože matce stačí vyřknout jakýkoli nesmysl, a soud se jím „v zájmu dítěte“ hned zabývá.

Soudci musí také umět poznat, když se prostě někdo dohodnout nechce. Soud by měl takového rodiče zásadním způsobem znevýhodnit, a ne naopak zvýhodnit, jak se tomu běžně děje. Například matka nesouhlasí s tím, aby se otec stýkal s dítětem, tak prostě soud svěří dítě automaticky do péče matky. To je rozhodně špatné řešení, které vysílá směrem k veřejnosti špatný signál. Často některý z rodičů vystupuje u soudu se svými názory, jako představitelka jednoho filmu: *“Radši bych dala děti do ZOO, než by je dala jejich otcí”* [Film USA, 1997 - Tátou proti své vůli - Americké drama o neplánovaném dítěti, které změnilo život lehkomyšlného rockového muzikanta].

Když soud rozhodne bez zbytečných průtahů o svěření dětí do péče jednoho rodiče a druhému s nimi zaručí vymahatelný styk, drobné problémy se buď časem otupí, anebo je mohou řešit orgány péče o dítě až po soudním jednání. Ale jen opravdu ty zásadní, které dítě ohrožují na životě či na zdraví. Rodinné problémy, které soud stejně nevyřeší – a jen si na řešení hraje, mohou mimo orgánů péče o děti spolehlivěji řešit psychologické poradny a mediátoři, jejichž aktuální seznam je možné najít na internetových stránkách <http://www.amer.cz/>.

9. Porozvodová péče o děti

9.1. Styky s dětmi

Problematiky rodinného práva se dotýká i mnoho dalších aspektů našeho soudnictví. Mezi nejdůležitější samozřejmě patří svěřování dětí do péče jednoho anebo druhého rodiče. I to by vyдалo na samostatnou práci. Přitom svěřování dětí do péče a stanovení styků s dětmi u nás velmi často odporuje dobrým mravům a zdravému rozumu. Mnohdy nebere v úvahu ani zákon o rodině. V případě, kdy je styk s dětmi 2 hodiny jednou za 14 dnů či za měsíc, tak ten nemá účinnost a musí to být zřejmé i soudu. Navíc takové styky jsou pro samotné děti velmi stresující!

Bránění ve styku s druhým rodičem zcela určitě patří z hlediska nezletilých do jednoho z typů domácího násilí.

Myslím, že nejde ani tak o svěřování dítěte do péče jednoho či druhého rodiče. V tom já osobně problém nevidím. Pokud žádný z rodičů dosud neměl výchovné problémy, o kterých by byl dopředu informován soud či orgán péče o dítě, tak by se neměly vypracovávat ani psychologické posudky, ani psychiatrické.

Když oba rodiče mají opravdu stejné předpoklady pro výchovu dětí, soud by měl rozhodnout jen podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, na kterou stranu se přikloní. Ale ne na základě jakéhosi stereotypu, či zda jeden rodič má na platu o stokrát víc!

Daleko závažnější je problematika styku toho rodiče s dětmi, který je nedostal do své péče. Jeho právo stýkat se s dětmi by mělo být pro toho „šťastnějšího rodiče“ přímo posvátné. Protože pokud někdo přijme práva, měl by respektovat i povinnosti. A jsme zase u té důslednosti, kterou jsem zmiňoval již několikrát. Jelikož soudci potřebují zdůraznit svou potřebnost při řešení „komplikovaných případů“, tak si tyto případy sami vyrábí tím, že je řeší mnoho let. Přitom i zde by mělo platit jedno základní pravidlo.

Pokud jeden rodič odmítá předávat děti druhému rodiči, do půl roku maximálně by soud měl rozhodnout o svěřování dětí do péče druhého rodiče tak, jak to umožňuje současný zákon o rodině. A neřešit citové vazby, kroužky dětí a podobné zbytečnosti. Táta je přece naprosto stejný rodič jako máma, proto není důvod dopředu zpochybňovat jeho výchovné kvality. Ptá se například někdo nerozvádějících se rodičů, kam jejich děti chodí do kroužků a kdo s nimi třeba chodí na výlety? Pokud soudy přestanou řešit zbytečnosti, zbude jim dostatek času na opravdu složité případy, které v jejich praxi nepochybně existují.

Proč mají rozvádějící se rodiče podstupovat ponižující procedury, když to nemusí absolvovat rodiče, kteří vychovávají děti a nerozvádějí se? Kvality rodiče se nezmění jen proto, že se rozvádí!

Zapomíná se na jeden důležitý aspekt. Když se rozvedená manželka podruhé vdá, tak nový partner se dostane k dětem – ještě k tomu cizím, ale on sám žádnými testy a posudky procházet nemusí. Tak proč by to mělo být vyžadováno po biologickém otci dětí – pokud již z minula neexistují u takového rodiče nějaké výchovné problémy?

9.2. Maření výkonu soudního rozhodnutí

Pokud rodič, kterému bylo svěřeno dítě do péče, brání druhému rodiči ve styku s ním, jedná se o maření výkonu soudního rozhodnutí. Tuto problematiku řeší v současné době zcela DOKONALE trestní zákon (65/1994 Sb. ze dne 29. listopadu 1961 ve znění pozdějších předpisů).

§ 171

Maření výkonu úředního rozhodnutí

(3) Kdo poté, co proti němu byla bezvýsledně použita opatření v občanském soudním řízení směřující k výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí, maří výkon takového rozhodnutí nebo dohody, nebo kdo se dopustí závažného jednání, aby zmařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu týkajícího se výchovy nezletilých dětí, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.²⁸

²⁸ Ustanovení odst. 3 chrání výkon soudních rozhodnutí nebo soudem schválených dohod o výchově nezletilých dětí a po novelizaci z r. 1993 i výkon rozhodnutí jiného státního orgánu týkajícího se výchovy nezletilých dětí.

O úpravě výchovy nezletilých dětí rozhoduje soud např. v řízení o rozvod manželství rodičů, v případech, že rodiče nežijí spolu, jestliže je třeba v zájmu dítěte svěřit jej do výchovy jiného občana než rodiče nebo se nařizuje ústavní výchova apod.

Rozhodnutí soudu o styku rodičů s dětmi je rozhodnutím o výchově nezletilých dětí ve smyslu ustanovení § 171 odst. 3 TrZ - srov. R 4/1973.

Toto ustanovení se vztahuje i na rozhodnutí o uložení ochranné výchovy podle § 86 TrZ, které vydává soud v občanském soudním řízení.

14. *Opatřením v občanském soudním řízení* se rozumí mírnější způsoby donucení, jež lze použít k dosažení výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí (§ 273 OSŘ). Podle tohoto ustanovení toho, kdo se odmítá podrobit soudnímu rozhodnutí nebo neplní soudem schválenou dohodu o výchově nezletilých dětí a o úpravě styku s nimi, před nařízením výkonu rozhodnutí vyzve předseda senátu, aby se rozhodnutí podrobil nebo dohodu plnil. Jestliže je výzva bezvýsledná, ukládá předseda senátu takové osobě postupně pokuty. Jednotlivé pokuty nesmějí přesahovat 2 000 Kč. Předseda senátu může nařídit odnětí dítěte tomu, u koho podle rozhodnutí nebo dohody nemá být, a jeho předání tomu, komu bylo svěřeno. Tato opatření budou použita bezvýsledně, jestliže i poté, co byla uložena pokuta, pachatel maří výkon rozhodnutí (neplní dohodu) nebo když zabrání úmyslným jednáním odnětí dítěte.

Z hlediska trestní odpovědnosti stačí uložení jediné pokuty (srov. R 19/1998).

Skutečnost, že pachatelka (obžalovaná) podala nový návrh na změnu úpravy styku nezletilého s otcem, nemusí nutně snižovat stupeň nebezpečnosti jejího jednání pro společnost záleječícího v bránění styku nezletilého s otcem (srov. R 19/1998).

15. Pachatelem trestného činu podle § 171 odst. 1 písm. a), b), c) odst. 2 písm. b), odst. 3 TrZ může být jen osoba, které se rozhodnutí přímo dotýká. Pachatelem trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 3 TrZ nemůže být nezletilý, o jehož výchovu jde - srov. R 8/1972. ... Jde o *úmyslný* trestný čin. [ŠÁMAL, 1998]

Problém spočívá ve slovíčku „bezvýsledně“. A opět v NEDOKONALÉ interpretaci uvedeného paragrafu českými soudci. Znovu pod záštitou „zájmu dítěte“ soudci cíleně brání tomu, aby matky byly podle tohoto zákona odsuzovány. Když už matkám udělí za nedávání dětí pokuty, tak jednak o to navýší otcí výživné na děti zpětně a za druhé mu zakáží styk s dětmi úplně tím, že mu ho jednoduše dál neurčí – i když ho doposud určen měl. Tím znemožní průchodu práva a zabrání odsouzení matek dětí, protože po právní stránce otec nemá určen styk, který by matka mohla mařit. Soudce přitom sám moc dobře ví, že kdyby po mnohaletém soudním sporu náhodou otec znovu žádal o určení styku s dětmi, tak při délce soudního řízení okolo pěti let děti dospějí a žaloba se jednoduše stane zbytečnou!

Aby zajišťování beztrestnosti nebylo tak „okaté“, soudci vymysleli zajímavou kličku v zákonu. Ta spočívá v tom, že v zájmu narušených vztahů mezi dítětem a rodičem, který je nemá v péči, soud nařídí jejich docházení do psychologické poradny. Na první pohled chvályhodné řešení, ale to by bylo pouze v případě, kdyby nebyl soudem zrušen původní styk! Docházení k psychologovi ztrácí smysl, protože v další fázi není jak pokračovat, když na určení nového styku se může čekat celá léta!

Nikdo zajisté nechce, aby matky byly za nedávání dětí hromadně zavírány do vězení. Soudci ale tím, že matkám zajišťují beztrestnost, neurčením styků s dětmi otcům, kteří ho předtím měli, znemožňují, aby příslušný paragraf trestního zákona o maření výkonu rozhodnutí působil preventivním způsobem. Tento, dnes běžný trestný čin, by se ve společnosti minimalizoval, protože jednoduše rodičům by bylo hned zřejmé, co je za neplnění povinností čeká. Muselo by se ale rodičům přistupovat jako k rovným před zákonem.

„Neplatíš bezdůvodně výživné? Půjdeš do vězení. Neumožňuješ bezdůvodně druhému rodiči styk s dětmi nebo dítětem? Půjdeš do vězení!“ Jednoduchá „rovnice“ bez žádné neznámé!

V současné době projednávaná novela trestního zákona v podstatě v tomto bodě přebírá znění původního paragrafu. Problém tady znovu není ani v zákonu samotném, jako v předpokládané neprofesionální a protizákonné praxi českých soudců. Zde je nový návrh:

§ 335

Maření výkonu úředního rozhodnutí

Kdo poté, co proti němu byla bezvýsledně použita opatření v občanském soudním řízení směřující k výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí, maří výkon takového rozhodnutí nebo dohody, nebo

kdo se dopustí závažného jednání, aby zmařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci týkajícího se výchovy nezletilých dětí, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.

9.3. Střídavá péče dětí

Střídavá péče o děti je jednou z možností, jak se oba rodiče po rozvodu mohou podílet na výchově svých dětí. Současná právní úprava to umožňuje, i když v praxi je tento institut využíván především tam, kde se rodiče dohodnou. Ale soud může svěřit dítě do střídavé péče i tehdy, nedohodnou-li se rodiče, za podmínky, že mezi nimi nesmí „zuřit nesmiřitelné boje“.

Osobně se k tomuto principu přikláním a po rozhovorech s mnoha otci jsem dospěl k názoru, že mnoho otců by zbytečně nepodávalo návrh na střídavou péči přes odpor matky, kdyby měli se svými dětmi zaručený bezproblémový styk – tedy styk, který by byl právně vymahatelný! Tím by také odpadlo našim soudům velké množství případů!

Zde je potřeba říct, že diplomová práce v následující kapitole navrhuje místo institutu střídavé péče tzv. **poměr péče rodičů o nezletilé dítě**, který je mnohem spravedlivější a hlavně terminologicky méně konfliktní.

Česká republika se staví se svým postojem ke střídavé péči o děti na okraj praxe v Evropské unii. V mnoha zemích, především severských, jde o zcela běžně uplatňovaný institut v porozvodové péči o děti.

Ale i zde je potřeba být přesný. Česká republika má tuto problematiku zákonem vyřešenu naprosto spolehlivým způsobem! Tím problémem, který do mnohých rodin vnáší neklid, jsou opět soudci, kteří o střídavé péči rozhodují. Přitom by na to správně neměli mít právo, toto by mělo být věcí OSPOD, kteří mají více nástrojů na zjišťování skutečného stavu i pro následné kontroly.

Rozhoduje-li soudce například o ekonomických otázkách, nechá si vypracovat znalecký posudek, podle kterého rozhodne. Ale v rozhodování o dětech se soudce nemusí řídit ničím, jako by byl vystudovaným psychologem a psychiatrem zároveň.

Nezbývá, než tady znovu opakovat – soud má hlídat zájmy dětí a ne je hájit! K tomu jsou určeni rodiče dětí a orgán sociálně-právní ochrany dětí!

9.4. Svěření dítěte do péče jednoho z rodičů

Zcela nevhodným způsobem je v zákoně o rodině terminologicky vyřešena úprava poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu. V jeho § 26 je uvedeno následující: „zejména určí (*Pozn.: soud*), komu bude dítě svěřeno do výchovy a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu“. Termín svěření do výchovy zbytečně zakládá u jedné strany (většinou matek) podvědomě majetnická práva, že dostávají jaksi něco navíc. Již toto je zbytečným jablkem sváru mezi rozvádějíci se rodiči.

Zákon by měl znít správně následovně: **„zejména určí (*Pozn.: soud*) poměr péče rodičů o nezletilé dítě a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu“**. Když jeden rodič nebude mít zájem se s dítětem stýkat, soud určí poměr 100:0. Dosavadní střídavou péči by nahradil poměr 50:50, což je řečeno jinými slovy totéž.

A není nic jednoduššího, než v rámci tohoto poměru (zaokrouhleně) stanovit přesné dny (nebo části dnů), kdy dítě bude vychovávat jeden nebo druhý rodič. Tím také odpadnou často používané termíny, jako je např. tzv. „půjčování dětí“. Jak je řečeno i na jiném místě diplomové práce, nikdo si přece nemůže půjčit něco, co je jeho! Výsledek pak rozhodně přispěje k většímu klidu a k minimalizaci dalších, často uměle vyvolaných, soudních jednání.

Rodiče budou povinni si o dětech předávat informace, domlouvat se na výchově a případné problémy řešit pomocí OSPOD, nebo jiné složky rodinného týmu. Soud zasáhne pouze v případě nutnosti řešit opravdu závažné problémy, na návrh některého z rodičů, anebo na návrh OSPOD.

Pokud se například stane, že dítě onemocní ve školce a učitelka nesežene jednoho rodiče, ale sežene druhého rodiče, nic nebrání tomu, aby třeba otec dítě odvedl k lékaři, i když v té době ho má na odpovědnost matka. Pokud se to nebude rodiči líbit, který v té době měl dítě v poměrné péči, může se obrátit na OSPOD, či jiného člena rodinného týmu. OSPOD a členové rodinných týmů kvalifikovaněji než soudce posoudí, který rodič má zájem na domluvách, který se opravdu stará o dítě a který se jenom snaží „dělat problémy“.

Zmíněná změna řeší ještě dva další okruhy problémů. Soud nyní rozhoduje, kterému rodiči svěří dítě do jeho péče i podle toho, aby byla zachována kontinuita dítěte se školním a zájmovým prostředím.

Pokud se ovšem matka týden po nabytí právní moci rozsudku odstěhuje i s dítětem na druhý konec republiky, nikomu to už nevádí. V pravidlech **poměru péče rodičů o nezletilé dítě** bude stanoveno, že jeden rodič se nesmí bez vědomí toho druhého s dítětem odstěhovat, například mimo město.

Tímto opatřením nikomu nevzniká žádná nová újma. Jenom se dosavadní práva týkající se výchovy dítěte (dnes většinou jen na stranách matek) a povinnosti (dnes většinou jen na stranách otců) přesouvají na oba rodiče.

Pokud se jeden odstěhuje – klidně i za oceán, nic mu v tom nebrání. Jenom určení **poměru péče o nezletilé dítě** půjde k jeho tíži. Druhému rodiči (pokud o to bude stát [!]) se tím pádem **zvětší poměr péče o nezletilé dítě**.

Rodič, který se dobrovolně odstěhuje, dostane soudem určený takový poměr, v jakém se bude chtít o dítě starat – když za ním přijede. Hodně jsem tento návrh diskutoval s otci i matkami. Jednoznačně z debat vyplynulo na straně matek, že je to tvrdá diskriminace matek. V tom případě se já ptám, zda současná situace není náhodou tvrdou diskriminací otců, když se jich na nic nikdo nemusí ptát, a matky se mohou odstěhovat s dětmi kamkoli – i bez vědomí soudu, který o svěřeni do péče rozhodoval. Otcové s tímto návrhem většinou souhlasí bez problémů.

Druhým okruhem, kde dojde ke zlepšení současné situace, je stanovování výživného. To se rozdělí na dvě části. Na **příspěvek na výživu nezletilého či zletilého dítěte** a na **příspěvek na další potřeby nezletilého či zletilého dítěte**. Tady musí soud postupovat tak, aby se v budoucnu rodiče nemohli vymlouvat na to, že neví, kdo má co dítěti koupit.

Příspěvek na další potřeby bude dostávat od druhého rodiče k rukám ten rodič, který přijme větší poměr péče o dítě – pokud se rodiče nedohodnou jinak. Příspěvek na výživu se vypočítá podle poměru péče o dítě na základě tabulek, které je nutné pro tento případ zavést.

Bude-li jeden rodič bránit druhému rodiči ve styku s dětmi, nebude mít nárok ani na jeho peníze, které on má určeny na dobu kdy mají být děti nebo dítě s ním. To není diskriminací nezletilých dětí, které nemohou za nedomluvení se svých rodičů, protože ve skutečnosti, bude-li jeden rodič bránit druhému rodiči ve styku s dětmi, tak soud do půl roku až jednoho roku rozhodne o změně výchovné péče a původní rodič tím automaticky ztratí jakýkoli nárok na peníze – naopak on sám nyní bude muset finančně přispívat svému bývalému partnerovi – protože on bude mít stanoven s dětmi větší poměr péče.

10. Výživné na děti

V českém právním řádu asi neexistuje nikde takový amatérismus a tolik nespravedlnosti, jako v Zákonu č. 94/1963 Sb. o rodině. Jednou takovou úpravou, kterou řeší i diplomová práce, je stanovování výživného na nezletilé děti. V odborné právní literatuře najdeme celou řadu „zasvěcených“ a „odborných“ stanovisek ke stanovování výživného.

Ovšem ve skutečnosti, člověk ať znalý či neznalý práva, dojde k jednomu výsledku. K tomu, že ve skutečnosti žádná pravidla neexistují a že v tomto případě neexistuje ani předvídatelnost soudních rozhodnutí.

V rámci výzkumu skutečného jako podklad pro diplomovou práci jsem tak například objevil dva příklady, kdy jeden otec platí z čistého příjmu 15 000 Kč výživné na dceru 8 000 Kč a druhý otec, který je ředitelem pobočky jedné banky a má 50 000 Kč čistého + jeho nová žena vlastní lukrativní nemovitosti, které spolu s manželem částečně pronajímají, tak i tento člověk platí na zhruba stejně starou dceru výživné ve výši 8 000 Kč!

Problematika výživného vždy byla a je žhavým tématem v každé době a zejména vůči rozvedeným otcům je značně diskriminující. V této souvislosti je důležité si uvědomit, že praktiky našich soudů v této oblasti poškozují stejně tak i matky – a v neposlední řadě děti.

10.1. Výživné na území České republiky

10.1.1. Výživné do roku 1950

Občanský zákoník z roku 1811 se v problematice výživného omezil na řešení co do důvodu, nikoli však co do výše. Dnes již na území České republiky působí kuriózně věta z Příručky Právnického ústavu [MÁSILKO, VANĚČEK, 1971], která říká, že *“co je ještě závažnější – až do r. 1934 nebylo ani žádné pomůcky, která by omezovala subjektivistický přístup soudce k této problematice.”*

Na tomto případě je dobře vidět, že již v minulosti byli na našem území osvícení právníci, kteří dobře věděli, jak špatná je situace, když vlastně žádný systém nefunguje. A nešlo rozhodně o ojedinelé názory a příklady.

Zmíněná příručka dále popisuje tzv. Gerlichovu metodu výpočtu výživného, která ač to může působit zastarale, tak do této práce patří, protože jakákoli pravidla jsou spravedlivější, než pravidla vůbec žádná.

Metodu, jakou si ve své praxi vypracoval čs. Nejvyšší soud, formuloval jeho sekretář doc. dr. Gerlich stejně stručně, jako výstižně, takže Komentář k čs. obecnému zákoníku občan-

skému, jehož první díl byl vydán v r. 1935 profesorem dr. Roučkem a profesorem dr. Sedláčkem, tuto metodu na str. 748 bezvýhradně převzal.

Komentář, který ovlivňoval praxi soudů nejméně do r. 1950, přispěl k objektivizaci výše výživného tím, že se v praxi stal vodítkem takový způsob výpočtu, že ze zjištěného výpočtu příjmu otce byly 3 díly přiznávány jemu a vždy po jednom dílu těm osobám, o které má otec po zákonu pečovat. K ujasnění propočtu byly v Gerlichově práci uvedeny tyto dva příklady úprav v rozvedených manželstvích.²⁹ [MÁSILKO, VANĚČEK, 1971]

Význam Gerlichovy metody tkví v tom, že nepřejímá diskriminační – zákonem legalizované – zásady obecného zákoníku občanského z r. 1811, kde jen u manželských dětí ukládal § 139 rodičům povinnost opatrovat dětem „slušnou výživu“. Naproti tomu § 166 ukládal nemanželskému otci povinnost dítě podle svého jmění zaopatřovat. Nešlo o takové částky, které by bývaly zajišťovaly dítěti úroveň, v jaké žil otec, nýbrž pouze umožňovaly dítěti uvedení na takovou cestu, která by vedla ke schopnosti samostatného výdělků.

²⁹ a) V rodině rozvedených manželů jsou dvě děti, jejichž výživné je upraveno: připadají tedy na otce 3 díly, na jeho manželku 1 díl a na obě děti také po jednom dílu – celkem jde tudíž v součtu o šest dílů. Příjem otce se rozdělí tak, že se otci ponechá polovina (3/6) jeho čistého příjmu a manželce a každému ze dvou dětí po jedné šestině (tj. celkem opět 3/6 neboli 1/2).

b) V rodině později rozvedených manželů se narodilo jedno dítě. Rozvedený otec uzavřel nové manželství, v kterém má 3 děti. Otci připadají za tohoto stavu (jako vždy) 3 díly, manželce z prvního manželství 1 díl, manželce z druhého manželství 1 díl, třem dětem z druhého manželství 3 díly, celkem jde tudíž v součtu o 9 dílů. Bylo tedy základem pro určení výživného zhruba jedna devítina pro dítě z prvního manželství a celkem 3 devítiny pro děti z druhého manželství. Příjem otce se rozdělí tak, že se otci ponechají 3/9 jeho čistého příjmu, na celkem čtyři děti 4/9 a na každou manželku (z nichž s první je otec dětí rozveden) připadá jedna devítina, tj. pro obě 2/9 mužova příjmu. Podíly výživného takto zjištěného byly však již tehdy pouze základem pro jeho soudcovské určení, přizpůsobované potřebám a zvláštním poměrům zúčastněných osob.

946/1811 Sb.z.s.

Císařský patent

ze dne 1.6.1811, účinnost od 1.1.1812, zrušen 1.1.1966

obecný zákoník občanský

Změna: 56/1928 Sb.; Změna: 108/1933 Sb.; Změna: 64/1944 Sb.; Změna: 117/1945 Sb.; Změna: 41/1948 Sb.; Změna: 194/1949 Sb.; **Změna: 266/1949 Sb.**; Změna: 141/1950 Sb.; Změna: 67/1951 Sb.; Změna: 54/1956 Sb.;

§ 117

Vzejde-li při rozlučování manželství rozepře, která se vztahuje na nějakou dále sjednanou smlouvu, na oddělení jmění, na zaopatření dětí nebo na jiné pohledávky a vzájemné pohledávky, má řádný soudce vždy zatím učiniti pokus, aby narovnáním odstranil tuto rozepři. Nelze-li však strany k narovnání pohnouti, má je odkázati k řádnému řízení, načež budiž rozhodnuto podle předpisů, obsažených v hlavě o manželských smlouvách, zatím však budiž manželce a dětem vyměřena slušná výživa.

§ 139

Rodiče jsou vůbec zavázáni své manželské děti vychovávat, to jest pečovat o jejich život a jejich zdraví, opatřovat jim slušnou výživu, jejich tělesné a duševní síly vyvíjeti a vyučováním v náboženství a v užitečných vědomostech klásti základ k jejich budoucímu blahobytu.

§ 166

I nemanželské dítě má právo žádati na svých rodičích, aby je přiměřeně svému jmění vyživovali, vychovali a zaopatřili, a práva rodičů k němu vztahují se potud, pokud toho účel vychování vyhledává. Jinak nemanželské dítě není pod otcovskou mocí svého zploditele, nýbrž jest zastupováno poručníkem.

V roce 1931 byl vydán tzv. alimentární Zákon č. 4/1931 z.a n., protože novela občanského zákoníku byla v nedohlednu. Tento zákon již upravil i sankce, které byly v té době komparativně ojedinělé. Československá legislativa se tak stala v tomto ohledu pokrokovým příkladem jiným právním řádům.

10.1.2. Výživné po roce 1950

Ke změně došlo v zákoně o právu rodinném č. 265/1949 Sb., účinném od 1.1.1950, kdy rozsah vyživovací povinnosti byl upraven v § 73 v podobném duchu, jako platí dnes. Tím také skončila na našem území jakákoli pravidla týkající se určování výše výživného a náš právní řád v tomto začal velmi rychle zaostávat za právními řády jiných zemí. Sankce za neplnění vyživovací povinnosti již řešil Trestní zákon č. 86/1950 Sb. ze dne 12. července 1950 a Zákonné opatření Předsednictva Národního shromáždění číslo 57/1955 Sb. ze dne 22. listopadu 1955.

265/1949 Sb.

ZÁKON

schváleno 7.12.1949, rozesláno/platnost od 27.12.1949 účinnost od 1.1.1950, zrušeno 1.4.1964

o právu rodinném

Změna: 61/1955 Sb.; Změna: 15/1958 Sb.; **Změna: 45/1959 Sb.**

ČÁST PÁTÁ

Vyživovací povinnost

§ 70

(1) Z poměru příbuzenství plyne příbuzným v pokolení přímém vzájemná povinnost poskytovat si úhradu na osobní potřeby (vyživovací povinnost).

(2) Není-li potomků, přechází povinnost vyživovací na předky. Je-li několik potomků nebo předků, mají vyživovací povinnost příbuzní v stupni bližším před příbuznými v stupni vzdálenějším.

§ 71

Je-li více osob povinných, které jsou příbuzné v témže stupni, jsou všechny spoludlužníky rukou společnou a nerozdílnou, ale v jejich vzájemném poměru nese každý takový podíl, jaký odpovídá poměru jeho výdělečných a majetkových možností k výdělečným a majetkovým možnostem ostatních.

§ 72

Nárok na úhradu nákladů na osobní potřeby přísluší oprávněným osobám, jen pokud jsou v nouzi. To však neplatí o nároku nezletilých dětí proti rodičům.

§ 73

Rozsah vyživovací povinnosti určují jednak odůvodněné potřeby osoby oprávněné, jednak výdělečné a majetkové možnosti osoby povinné.

§ 74

(1) Koná-li osoba povinná u někoho jiného anebo pro někoho jiného práce, ať trvale nebo občas, platí pro určení rozsahu její vyživovací povinnosti a pro vymáhání závazku ji plnit, že má průměrnou odměnu za práce stejného druhu.

(2) Jsou-li práce konány u osoby blízké nebo pro ni, nemůže tato osoba namítat, že vyplatila odměnu napřed, ani si nemůže započítat vzájemnou pohledávku za osobou povinnou.

§ 75

Jestliže ten, kdo již byl zavázán plnit vyživovací povinnost, se v posledních třech letech před tím, než oprávněná osoba žádala o určení tohoto závazku, zřekne právním jednáním nebo opominutím majetkových práv nebo výhod, nebo jestliže se vzdá bez důležitého důvodu dosavadního zaměstnání nebo je zaměněn za méně výnosné, přihledne soud při určení výše jeho závazku k jeho výdělečným a majetkovým možnostem v době před tím, než tak učinil.

§ 76

(1) Otec dítěte, za kterého matka dítěte není provdána, je povinen matce přispět, jak slušnost žádá, na úhradu nákladů na těhotenství a slehnutí, jakož i na úhradu jejich osobních potřeb po dobu tří měsíců. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může soud vyživovací povinnost otcovu rozšířit i nad tuto dobu.

(2) Vzniknou-li matce bez její viny těhotenstvím anebo slehnutím nezbytně jiné výdaje nebo mimořádné majetkové újmy, může soud uložit otci dítěte, aby přispěl i na jejich úhradu.

(3) Právo žádat úhradu nákladů podle předchozích odstavců se promlčí ve třech letech ode dne slehnutí.

§ 77

K zajištění úhrady těchto nákladů, jakož i k zajištění výživy dítěte po dobu tří měsíců může soud na návrh těhotné ženy prozatímním opatřením uložit tomu, jehož otcovství je pravděpodobné, aby potřebnou částku poskytl předem. Kdy a jak tuto částku poskytnout, určí soud.

Dalším významným zákonem platným několik desetiletí byl zákon o rodině č. 94/1963, účinný od 1.4.1964, který platí ve znění pozdějších předpisů dodnes. Doposud se ale nepodařilo nastavit jakákoli pravidla týkající se stanovování výživného, což přináší minimálně od roku 1950 velké problémy, o kterých bude pojednáváno dále.

Na tomto místě je potřeba uvést, že i před rokem 1989 bylo u nás několik osvícených soudců, kteří si například na Městském soudě v Brně sestavili vlastní tabulky pro určování výše výživného, kterých se potom skutečně ve většině případů drželi při stanovování výše výživného na nezletilé děti. Měli tak víc času na zjišťování majetkových a příjmových okolností povinného.

Bohužel se mi ale tyto tabulky pro účely této práce nepodařilo zajistit, ale jejich existenci mám potvrzeno přímo od tehdejších soudců.

V příručce Právního ústavu [MÁSILKO, VANĚČEK, 1971] se autoři vypořádávají se stanovováním výše výživného následovně – *Rozhodující fakticita a potencialita výdělečných poměrů povinné osoby v uvedeném rozmezí nejvyšší a nejnižší hranice výživného je upravována soudcovskou úvahou*³⁰. V poznámkách pod čarou je potom to doplněno – *Ta není vázána na pomůcky (vzorce, tabulky), jež mohou však sloužit vlastní kontrole a prevenci vzájemné rozpornosti.*

94/1963 Sb.

ZÁKON

schváleno 4.12.1963, rozesláno/platnost od 13.12.1963 účinnost od 1.4.1964

o rodině

Změna: 132/1982 Sb.; Změna: 234/1992 Sb.; Změna: 72/1995 Sb.; Změna: 91/1998 Sb.; Změna: 360/1999 Sb.; Změna: 301/2000 Sb.; Změna: 109/2002 Sb.; Změna: 320/2002 Sb.; Změna: 321/2002 Sb.; Změna: 315/2004 Sb.; Změna: 383/2005 Sb.; Změna: 134/2006 Sb.; Změna 227/2006 Sb.; Změna: 115/2006 Sb.; Změna: 342/2006 Sb.; **Změna: 112/2006 Sb.**

ČÁST TŘETÍ

Výživné

HLAVA PRVNÍ

Vzájemná vyživovací povinnost rodičů a dětí

§ 85

(1) Vyživovací povinnost rodičů k dětem trvá do té doby, pokud děti nejsou samy schopny se živit.

(2) Oba rodiče přispívají na výživu svých dětí podle svých schopností, možností a majetkových poměrů. Dítě má právo podílet se na životní úrovni svých rodičů.

(3) Při určení rozsahu jejich vyživovací povinnosti přihlíží se k tomu, který z rodičů a v jaké míře o dítě osobně pečuje. Žijí-li rodiče spolu, přihlédně se i k péči rodičů o společnou domácnost.

§ 85a

(1) Rodič, který má příjmy z jiné než závislé činnosti podléhající dani z příjmů, 8) je povinen soudu prokázat své příjmy, předložit podklady pro zhodnocení svých majetkových poměrů a umožnit soudu zjistit i další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí zpřístupněním údajů chráněných podle zvláštních předpisů. Nesplní-li rodič tuto povinnost, má se za to, že jeho průměrný měsíční příjem činí patnáctinásobek částky životního minima potřebné k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb tohoto rodiče podle zákona o životním minimu. 9)

³⁰ Otázka posouzení návrhu na zvýšení výživného pro nezletilé děti je věcí volné úvahy soudu odvislé od posouzení možností a schopností osoby k výživě povinné a odůvodněných potřeb osoby k výživě oprávněné. Jedná se o úpravu zakotvenou v ustanoveních § 85 a § 96 odst. 1 zákona o rodině. Soud je v rámci tohoto řízení povinen z moci úřední objasnit skutkový stav věci. Ke splnění této povinnosti vyplývající z ustanovení § 120 občanského soudního řádu potřebuje shromáždit potřebné důkazy. Mezi nimi rozhodující význam mají listinné důkazy dokumentující výdělkové možnosti a schopnosti osoby k výživě povinné. V případě podnikatelského subjektu nemá soud jinou možnost, než posoudit tyto možnosti a schopnosti osoby k výživě povinné právě z daňového přiznání ve spojení s peněžními deníky za příslušné kalendářní období. Proto nelze soudům v této souvislosti vytýkat porušení čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. [I.ÚS 51/97]

(2) Tam, kde to majetkové poměry povinného rodiče připouštějí, lze za odůvodněné potřeby dítěte považovat i tvorbu úspor zabezpečujících zejména přípravu na budoucí povolání.

§ 86

(1) Nežijí-li rodiče nezletilého dítěte spolu, upraví soud rozsah jejich vyživovací povinnosti nebo schválí jejich dohodu o výši výživného (§ 50).

(2) Soud postupuje stejným způsobem, žijí-li rodiče spolu, avšak jeden z nich neplní dobrovolně své povinnosti k nezletilému dítěti.

(3) Výživné zletilých dětí upraví soud jen na návrh.

§ 87

(1) Děti, které jsou schopny samy se živit, jsou povinny zajistit svým rodičům slušnou výživu, jestliže toho potřebují.

(2) Každé dítě plní tuto vyživovací povinnost takovým dílem, jaký odpovídá poměru jeho schopností, možností a majetkových poměrů k schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům ostatních dětí.

HLAVA DRUHÁ

Vyživovací povinnost mezi ostatními příbuznými

§ 88

(1) Předci a potomci mají vzájemnou vyživovací povinnost.

(2) Pokud potomci nemohou své vyživovací povinnosti dostát, přechází tato povinnost na předky. Příbuzní vzdálenější mají vyživovací povinnost, jen nemohou-li tuto povinnost plnit příbuzní bližší.

(3) Stanoví-li soud výživné pro nezletilé dítě, platí ustanovení § 85a obdobně.

§ 89

Je-li několik povinných, kteří jsou příbuzní v témže stupni, plní každý z nich vyživovací povinnost takovým dílem, jaký odpovídá poměru jeho schopností, možností a majetkových poměrů k schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům ostatních.

§ 90

Právo na výživné přísluší oprávněným, jen pokud toho nutně potřebují.

HLAVA TŘETÍ

Vyživovací povinnost mezi manžely

§ 91

(1) Manželé mají vzájemnou vyživovací povinnost.

(2) Neplní-li jeden z manželů tuto povinnost, určí soud na návrh některého z nich její rozsah, přičemž přihledne k péči o společnou domácnost. Rozsah vyživovací povinnosti stanoví tak, aby hmotná a kulturní úroveň obou manželů byla zásadně stejná.

(3) Tato vyživovací povinnost předchází vyživovací povinnosti dětí.

HLAVA ČTVRTÁ

Výživné rozvedeného manžela

§ 92

(1) Rozvedený manžel, který není schopen sám se živit, může žádat od bývalého manžela, aby mu přispíval na přiměřenou výživu podle svých schopností, možností a majetkových poměrů. Nedohodnou-li se, rozhodne soud o výživném na návrh některého z nich.

(2) Tato povinnost předchází vyživovací povinnosti dětí vůči rodičům.

§ 93

(1) Soud může rozvedenému manželovi, který se porušením manželských povinností na rozvratu manželství převážně nepodílel a kterému byla rozvodem způsobena závažná újma, přiznat proti jeho bývalému manželovi výživné ve stejném rozsahu, jako je vyživovací povinnost mezi manžely podle § 91 odst. 2.

(2) Výživné podle odstavce 1 lze přiznat nejdéle na dobu tří let od rozvodu.

§ 94

(1) Právo na výživné zanikne, jestliže oprávněný manžel uzavře nové manželství nebo povinný manžel zemře.

(2) Právo na výživné zanikne též poskytnutím jednorázové částky na základě písemné smlouvy.

HLAVA PÁTÁ

Příspěvek na výživu a úhradu některých nákladů neprovdané matce

§ 95

(1) Otec dítěte, za kterého není matka dítěte provdána, je povinen matce přispívat přiměřeně na úhradu výživy po dobu dvou let, jakož i na úhradu nákladů spojených s těhotenstvím a slehnutím.

(2) K zajištění úhrady těchto nákladů, jakož i k zajištění výživy dítěte po dobu, po níž by zaměstnankyni podle zvláštního předpisu náležela mateřská dovolená, 10) může soud na návrh těhotné ženy uložit tomu, jehož otcovství je pravděpodobné, aby potřebnou částku poskytl předem.

(3) Právo žádat úhradu nákladů podle odstavce 1 se promlčí ve třech letech ode dne slehnutí.

HLAVA ŠESTÁ

Společná ustanovení

§ 96

(1) Při určení výživného přihledne soud k odůvodněným potřebám oprávněného, jakož i k schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného zkoumá soud, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika.

(2) Výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu s dobrými mravy.

§ 97

(1) Výživné je třeba platit v pravidelných opětujičích se částkách, s výjimkou případů podle § 94 odst. 2 a § 97 odst. 2, které jsou splatné vždy na měsíc dopředu.

(2) U výživného pro dítě může soud v případech hodných zvláštního zřetele rozhodnout o povinnosti složit peněžní částku pro výživné splatné v budoucnosti. Učiní přitom příslušná opatření zaručující pravidelnou výplatu měsíčních splátek odpovídajících stanovenému výživnému.

(3) Proti pohledávkám na výživné je započtení vzájemných pohledávek přípustné jen dohodou. Proti pohledávkám na výživné, které je poskytováno nezletilým dětem, není však takové započtení přípustné.

§ 98

(1) Právo na výživné se nepromlčuje. Lze je však přiznat jen ode dne zahájení soudního řízení; u výživného pro nezletilé děti i za dobu nejdéle tří let zpět od tohoto dne.

(2) Práva na jednotlivá opětujičící se plnění výživného, jakož i ostatní práva na peněžitá plnění vyplývající z tohoto zákona se však promlčují.

§ 99

(1) Změní-li se poměry, může soud i bez návrhu změnit dohody a soudní rozhodnutí o výživném pro nezletilé děti. Dojde-li k zrušení nebo snížení tohoto výživného za minulou dobu, spotřebované výživné se nevrací.

(2) Nejde-li o výživné pro nezletilé děti, může dojít ke změně nebo k zrušení pouze na návrh.

§ 100

zrušen

§ 101

(1) Kdo zcela nebo zčásti splnil za jiného vyživovací povinnost, je oprávněn na něm požadovat úhradu tohoto plnění. To platí i tehdy, jestliže příspěvek na výživu v zájmu oprávněného poskytne orgán stanovený zvláštním předpisem. 11)

(2) Promlčení tohoto nároku se řídí ustanovením § 101 občanského zákoníku.

§ 102

Jestliže orgán stanovený zvláštním předpisem 11) poskytl příspěvek na výživu a výživné bylo určeno soudním rozhodnutím, přechází na něj nárok toho, jenž je z rozhodnutí oprávněn, a to až do výše poskytnutého příspěvku.

§ 103

Rozhodne-li soud o umístění dítěte do ústavní nebo ochranné výchovy, upraví také rozsah vyživovací povinnosti rodičů, pokud jeho potřeby nejsou kryty platbou podle zvláštních právních předpisů. 12)

8) Zákon ČNR č. 586/1992 Sb. , o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

9) § 3 odst. 2 písm. e) zákona č. 463/1991 Sb. , o životním minimu.

10) § 157 odst. 1 a § 158 zákoníku práce .

11) § 5 zákona ČNR č. 482/1991 Sb. , o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů.

12) Například vyhláška č. 82/1993 Sb. , o úhradách za pobyt v zařízeních sociální péče, ve znění pozdějších předpisů, nařízení vlády č. 176/1996 Sb. , kterým se stanoví výše příspěvku na úhradu péče poskytované mládeži umístěné ve školských zařízeních pro výkon ústavní výchovy, ochranné výchovy nebo preventivní péče.

Pro formulování závěru diplomové práce a pro stanovení doporučení k řešení je zapotřebí se věnovat podrobněji § 96 odst. 2 zákona o rodině, týkající se dobrých mravů. Uvedené ustanovení zákona bylo přežato z původního znění zákona, pouze text "v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti" byl v novele 360/1999 Sb. nahrazen textem "v rozporu s dobrými mravy"³¹. Již v komentáři před rokem 1989 bylo stanovení onoho rozporu svěřeno „soudcovské úvaze“³¹ a to se do dnešního dne zákonným způsobem nezměnilo, pouze se změnil komentář, který říká, že předmětné ustanovení zákona se nemá používat ve vztahu rodičů k nezletilým dětem. To ale není výslovným přáním zákonodárce, nýbrž přizpůsobením si českou justici.

Nejsem rozhodně zastáncem toho, aby děti „trpěly“ finančně díky tomu, že se rodiče nedokážou dohodnout. Ale když třeba matka děti zpracuje proti otci a všichni společně ho nenávidí – to není potom v rozporu s dobrými mravy, chtít po něm nějaké peníze na výživné? Tento sporný bod se dá přitom celkem jednoduše vyřešit a není z toho důvodu ani potřeba měnit legislativu.

Nejpozději do řádu měsíců, kdy např. matka přestane děti předávat otci, tak neprodleně děti svěřit do péče otce! Tím se daný problém vyřeší a nestane se to, že např. „chudák“ matka nemá peníze pro děti, ale přitom systematicky brání otci několik let ve styku s nimi.

Že by to byl problém? Copak svěřením dětí do péče bezproblémového otce je takové neštěstí? Určitě ne! Přece na jeho zplození se podíleli otec i matka společně a dnem narození jim bylo svěřeno do společné péče! Když je dítě momentálně u otce, je to stejně přirozené, jako by ho vychovávala matka. V rámci rozvodových sporů se veškerá rozhodnutí musí řešit rychle, dokud u dětí není vypěstován syndrom zavrženého rodiče.

Když soudce neví, jak rozhodnout, nebo když soudce či jiný „odborník“ v televizní či jiné diskusi netuší, jak reagovat na nedávání dětí jedním partnerem, tak se uchýlí většinou k osvědčené argumentaci:

„No jo, ale otec platí málo na výživném“ nebo: *„Otec neplatí výživné, tak jak se může chtít stýkat se svými dětmi.“* Nikdo už ale neřekne: *„Matka nedává otci protiprávně děti, budou jí odebrány a dány otci.“*

Samozřejmě, peníze jsou zapotřebí vždy. Ovšem, když matka vysoudí alimenty třeba osm let zpětně (v léta, táhnoucím se sporu), tak koupí dětem boty či jídlo, které jim měla koupit před těmi osmi lety?

Stanovení výživného a doby zpětného placení u nás záleží čistě na libovůli soudců a jejich rozhodnutí se mnohdy neopírají o nic jiného, než o jejich „střelbu od boku“. Opravdu nejhorší je ta

³¹ **Společným ustanovením pro všechny druhy výživného a příspěvků na výživu je zásada**, že „výživné nelze přiznat, jestliže by to bylo v rozporu se zásadami morálky socialistické společnosti. Zjištění, zda a do jaké míry v konkrétním případě nelze výživné přiznat z důvodu rozporu se zásadami socialistické společnosti, není zákonem blíže interpretováno a je svěřeno soudcovské úvaze.“

skutečnost, že pokud otec řádně výživné platí, a i když u něho nenastanou žádné nové skutečnosti, jiný soud mu třeba za pět let toto výživné zvedne na mnohem větší částku – prostě má jiný názor, než jeho předchůdce. Ne právní názor, ale názor jeho vlastní! Mně samotnému soud vyměřil platit na výživném 91 % mých příjmů. Málokdo mi to věří, ale je to tak. Jak jsem ovšem zjistil v rámci dotazníkového výzkumu, můj případ není rozhodně ojedinělý.³² A že třeba otec pět let bojoval, díky neschopnosti soudu, za své právo vídat děti – a toto mu zabralo většinu času, který by mohl jinak věnovat získávání finančních prostředků pro děti? To mu nikdo neuzná!

Na téma dobrých mravů se v poslední době zahájila též diskuze v Parlamentu České republiky, kde se řeší možnost, aby si děti od určitého věku samy vybíraly, s kým budou žít. Podle internetového článku „Dostanou děti u rozvodu slovo? Rozhodují poslanci“ tvrdí [MACKOVÁ, 2008], že poslanec ODS zastává extrémní názor, když tvrdí, že pokud se odmítne dítě setkávat s jedním z rodičů, tak by neměl mít od něho ani právo na výživné³³.

Není žádným tajemstvím, že se otcové, a hlavně podnikatelé, snaží zatajovat své příjmy. Sám několik takových případů znám. Ale podívejme se na problematiku z jiného pohledu. Současné praktiky neumožňují otcům například zkusit začít podnikat, protože nemají z velké části jistotu, že se jim to povede a podnikáním se vůbec užijí.

V situaci, kdy u nás neexistuje navíc předvídatelnost soudních rozhodnutí, je začít podnikat u rozvedeného otce, který má platit alimony, přinejmenším značně nejistým krokem, který ho může doslova uvrhnout do bídy.

Podívejme se na modelový příklad. Rozvedený otec má dvě děti a začne podnikat. Daří se mu dobře a vydělává 30 000 Kč měsíčně. Soud mu stanoví, aby platil alimony ve výši 6 000 Kč. Otec je po tři roky vzorně platí a potom zkrachuje. Matka dětí se nesmíří s tím, že jí klesly příjmy a podá žalobu – a to na tři roky zpětně.

Ponořme se na chvíli do světa iluzí – soud rozhodne do jednoho měsíce. A protože případ soudí jiný soudce, tak stanoví, že oněch 6 000 Kč bylo málo a otec musí platit tři roky zpětně 12 000 Kč měsíčně. Polovinu již zaplatil, proto musí doplatit $6\,000 \times 12 \times 3 = 216\,000$ Kč. Ber kde ber!

Přitom zmíněný otec alimony vzorně platil a zbytek již použil pro svou potřebu. Zpětné vymáhání alimentů způsobem bez jakýchkoli pravidel není nic jiného než zločin. Opakuji – bez jakýchkoli pravidel! Pokud by se u nás třeba přijal norský model výživného (viz dále), soudy by

³² Jeden respondent mi napsal, že mu soud vyměřil platit 152 % jeho veškerých příjmů po dobu 6 let, aniž by to bylo řádně zdůvodněno.

³³ Extrémní názor má poslanec Marek Benda (ODS). Ten říká, že pokud se nezletilý sám rozhodne, že se nebude stýkat s jedním z rozvedených rodičů, neměl by tento rodič mít povinnost na něj platit alimony. „Při míře feminizace naší justice je rozvod pro mnoho žen ta cesta, jak si zajistit pohodlný život. Pak tedy zastavme vyplácení výživného, když dítě nechce mít s rodičem nic společného a druhý ho k tomu nedonutí,“ řekl Benda [MACKOVÁ, 2008].

nemusely složitě zjišťovat potřeby dětí (kromě zdravotních problémů), ty by byly nastaveny pro všechny stejně. Soudci se tak mohou v čase, který tímto postupem ušetří, víc věnovat zjišťování výdělkových možností a schopností obou rodičů a poté rozhodovat mnohem kvalifikovaněji – již podle tabulek.

Pokud se otci nezvýšily příjmy, je minimálně nemorální mu určovat zpětně, že to, co sice v souladu se zákonem již „snědl, tak že musí vytáhnout a dát svým dětem“. A to třeba osm let nazpátky. Znovu opakuji, i když se mu příjmy nijak nezvýšily a děti netrpí žádným nedostatkem či nemocí!

Nikoho už nezajímá, že otec zkrachoval a nemá prakticky žádné příjmy, platit má přece zpětně. Dluh dělá 216 000 a otec má platit, jedno kde na to vezme. Je nezaměstnaný, exekutor mu sebere z domu vše, takže už ani nemůže pomýšlet na to, že by začal znovu podnikat. Takovému otci kromě sebevraždy už toho moc nezbyvá. To ještě nepočítám s variantou, že soud se potáhne pět let a s původními třemi roky zpětně to dělá let osm.

A otec, který je na úřadu práce, tak musí platit výživné tak, jako by byl zaměstnán anebo podle toho, jaké má vzdělání. Vůbec nikoho přitom nezajímá, že otec třeba nemůže opravdu ve svém oboru sehnat práci. Že tento případ není možný? Asi není, ale v našem soudnictví se stává celkem běžně.

A když je soudce mimořádně líný, tak nemusí ani zjišťovat, zda otec má na vydělávání takových alimentů vůbec podmínky, či možnosti. Pokud se k tomu všemu otec rozhodne „bojovat“ u soudu o děti, tak samozřejmě nemá čas na vydělávání peněz. Nikdo mu ale neuzná, že se v tu dobu nemohl věnovat financím. To, že musel trávit čas „nesmyslným a uměle živeným bojem“ a platit drahé právní služby není argumentem pro soud. Pro ten jsou nejdůležitější vždy zájmy dítěte. A tím není v konečném důsledku nic jiného, než peníze. Styk s otcem je až na okraji soudních zájmů.

Již zde bylo zmiňováno, že když otec zajde do kanceláře Veřejného ochránce práv, tak dostane zelený papír A4, na kterém se dočte:

„Jestliže je životní úroveň rodiče pouze průměrná nebo nižší než průměrná, nelze stanovit výživné, které by tuto jeho životní úroveň výrazně přesahovalo, a to ani tehdy, jsou-li potřeby dítěte výrazně zvýšeny.“

U soudu to ale neplatí. Soudce je přece nezávislý a může rozhodnout, jak on sám chce.

Pozor, uvedené příklady jsou vztaženy na otce, který se placení výživného nevyhýbá a který má snahu dát dětem co nejvíc. Soudní mašinerie ale takového otce mnohdy smete takovým způsobem, že je rád, když neskončí jako bezdomovec.

Daleko lépe je na tom otec odsouzený za trestnou činnost. Pokud je takový rodič ve vazbě nebo ve výkonu trestu odnětí svobody, vyhláška ministerstva spravedlnosti č. 10/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vymezuje, kolik lze z výdělku povinného použít na úhradu výživného. To znamená, že existují pravidla! A ta by měla být jasná nejen pro trestně stíhané osoby, ale pro všechny rodiče!

V této kapitole se rozhodně nesnažím zpochybnit placení výživného. Jde mi pouze o to upozornit na fakt, že u nás neexistují žádná pravidla pro stanovení výživného! Například u soudu v Brně před revolucí existovaly tabulky, podle kterých se alimenty vypočítávaly. Byly sice orientační, ale soudci se jimi řídili.

Vraťme se ještě k otci podnikateli. Nejen on, ale každý podnikatel, když vytváří podnikatelský plán, tak musí porovnat všechny uvažované příjmy a výdaje. A výše alimentů je tak nejistá položka, že mnohý rozvedený otec raději podnikat vůbec nezačne, protože riziko zpětného zvýšení alimentů je pro něho příliš vysoké a nedá se přiložit na váhy příjmy / výdaje. Anebo otec raději nepřijme zaměstnání, kde by musel dojíždět, protože třeba třetinu platu by musel dávat na cestu do práce a to mu nemusí soud uznat. Opět to záleží na libovůli soudce.

Pokud mu soud stanoví alimenty z výše příjmu bez ohledu na náklady potřebné k jejich zajištění, tak nemá šanci zaměstnání vůbec přijmout. V obou zmíněných případech je to ke škodě dětí, jejichž zájmy se soudci tak rádi ohánějí.

Jistě mnohý „odborník“ namítne, že výživné se nedá řešit tabulkami. To je ale nesmysl, protože podobné systémy fungují v mnoha zemích kolem nás. Samozřejmě, vždy se může vyskytnout mimořádný případ, kdy dítě například vážně onemocní a rodiče se musí vzdát téměř všech svých příjmů nad životní nutnost. Ale takové případy se dají řešit individuálně a rozhodně jich nebude tolik, jako těch běžných.

Mě osobně zaujal model z Norska, který dokazuje, že i ve výživném existuje něco jako předvídatelnost práva [VOREL, R.]. Samozřejmě, nic není dokonalé. Ale zruďné praktiky, které fungují u nás, tak ty neprospívají vůbec nikomu. Jen soudcům, kteří se při výši svého platu nemusí ani namáhat přemýšlet a mohou „střílet od boku“.

10.2. Zkušenosti z Norska

Na rozdíl od České republiky je potřeba dítěte stanovená pomocí tabulek pro všechny děti stejně. Alimenty se vypočítávají podle tabulky, která se každoročně aktualizuje. Platí následující základní formule pro výpočet alimentů:

Potřeba dítěte x procentuální příjem rodičů z obou příjmů = podíl na alimentech + přípočet k alimentům – podíl na dnech strávených s dítětem = alimenty na dítě.

Potřeba dítěte vychází ze stejných potřeb pro každé dítě ve své věkové skupině a určuje ji Státní institut pro výzkum spotřeby. Potřeba dítěte se skládá z individuálních požadavků (jídlo, pití, oblečení obuv, zdravotní a hygienické potřeby, hračky a potřeby pro volný čas), z potřeby pro domácnost (nábytek, telefon, media a PC, atd.), výdaje za bydlení a výdaje za cestování a další, od kterých se odpočítávají státní příspěvky (stejně jako základ pro všechny), apod. (různé odpisy a jiné příspěvky).

Náklady individuální potřeby činí v Norsku podle konkrétního věku dítěte (tři skupiny 0–5 let, 6–10 let a 11 a víc let) 2 000 až 3 600 NOK měsíčně (1 NOK = přibližně 3,52 CZK). Náklady na chod domácnosti tvoří přibližně 1/6 nákladů na individuální potřeby. Výdaje na bydlení se započítávají sumou 800 NOK měsíčně – přídavky na dítě jsou 970 NOK měsíčně.

Pro rodiče, který zaopatřuje dítě ve věku 0 – 3 roky sám, je navíc přídavek 660 NOK měsíčně. Pro určité části severního Norska je měsíční přídavek „Finnmarkstillegg“ 330 NOK měsíčně.

Celkové náklady na dítě se pohybují podle věku dítěte a tím pádem skupiny mezi přibližně 2 800 a 5 000 NOK měsíčně.

Procentuální příjem rodičů z obou příjmů se vypočítává dle následující tabulky:

Příjem plátce alimentů / příjem oba rodiče	Podíl plátce alimentů	V procentech
0,0 – 0,249	1/6	0,167
0,25 – 0,416	2/6	0,333
0,417 – 0,583	3/6	0,500
0,584 – 0,75	4/6	0,667
0,571 – 1,0	5/6	0,833

Zdroj: Foreningen 2 Foreldre, Hvordan ta vare paa familien etter samlivsbrudd

Tabulka 9 – Norská tabulka číslo 1

Přípočet k alimentům vzniká jen tehdy, pokud roční příjem přesáhne určitou sumu (od 1. června 2004 roční příjem od 671 000 NOK = 2 350 000 CZK). Pod tento roční příjem se žádná přírážka nezapočítává a vychází se ze stejných potřeb pro každé dítě.

Podíl dní strávených s dítětem (průměrný počet přenocování: KL = klasse = třída) odpočítává se individuální potřeba na dítě (v NOK):

Odpočet od alimentů dle KL a věku dítěte (v NOK)	0 – 5 let	6 – 10 let	11 > let
KL 0 - méně než 2 dny v měsíci	0	0	0
KL 1 - 2-3 dny v měsíci	170	230	315
KL 2 - 4-8 dnů v měsíci	565	755	1 035
KL 3 - 9-13 dní v měsíci	790	1 055	1 445
KL 4 - 14-15 dní v měsíci	990	1 320	1 815
<i>Zdroj: Foreningen 2 Foreldre, Hvordan ta vare paa familien etter samlivsbrudd</i>			

Tabulka 10 – Norská tabulka číslo 2

Alimenty na dítě se tedy definitivně vypočítávají jako kombinace podílu plátce alimentů v souvislosti s věkem dítěte (tři skupiny 0–5 let, 6–10 let a 11 a víc let) a KL. Zde několik příkladů po odpočtu dní strávených s dítětem od podílu na alimentech:

- Žádný či skoro žádný kontakt (KL 0), otec má příjem 5/6, dítě ve věku do 5 let 2 217 NOK, dítě ve věku od 11 let 3 975 NOK
- Průměrný kontakt (KL 2), otec má příjem 3/6, dítě ve věku 5 let, 765 NOK, pokud by byl kontakt ve třídě KL 0, je to 1 652 NOK

Norsko je drahá země a platy jsou přiměřené. Průměrný plat v Norsku byl v roce 2003 okolo 270 000 NOK (přes 950 000 CZK – to je asi o 5 000 EURO vyšší než v Německu) a při průměrných dani 24,2 procenta zbude přes 720 000 CZK čistého.

Průměrný plat v Norsku by odpovídal přibližně průměru platů v Česku, pokud by se jeden NOK rovnala jedné koruně. Ceny nemovitostí se pohybují srovnatelně v tom poměru, v jakém se pohybují platy a v jakém je kurz NOK:CZK, tedy 1:3,5.

Když vezmeme v úvahu nejvyšší sazbu z předchozího příkladu (KL 2, 5/6 příjem, dítě ve věku od 11 let), jsou 3 975 NOK okolo 23,4 procent z příjmu, tento případ ale jen stěží nastane, protože počítáme s průměrným platem a druhý rodič tedy bude pracovat také. V tomto případě by se příjem pohyboval okolo 3/6 což znamená alimenty 2 385 NOK, tedy okolo 14 procent z příjmu.

Při průměrném kontaktu (KL 2) a příjmu 3/6 je výše alimentů 765 NOK pro dítě do 5 let, což odpovídá 4,5 procentům z příjmu. U dítěte od 11 let to je 1 350 NOK, což odpovídá 7,9 procentům z příjmu.

Momentální systém výpočtu alimentů naráží na kritiku různých spolků: Není zcela zřejmé, proč právě průměrná skupina s příjmem 3/6 je v tak širokém pásmu. I jiné výpočty je třeba vyladit. Reforma alimentů v roce 2004 sice zohlednila zápočet dnů strávených s dítětem, nepřinesla ale zcela ten výsledek, který si někteří od této reformy slibovali.

Alimenty se mění na žádost jednoho z rodičů a to pouze, pokud by se suma změnila o víc jak 10 procent. Jelikož je snaha v Norsku vše řešit dohodou mezi rodiči, platí to samé i o alimentech: Pokud se rodiče obrátí na státní instituce a požadují z jejich strany výpočet či vymáhání, zaplatí každý z nich poplatek 845 NOK. Levněji vyjde použití internetového kalkulatoru alimentů.

ALIMENTY MUSÍ ZANECHAT DOSTATEČNÝ PODÍL NA ŽIVOBYTÍ POPLATNÍKA A PŘÍPADNÝCH S NÍM ŽIJÍCÍCH JEHO JINÝCH DĚTÍ. ALIMENTY NESMĚJÍ PŘESÁHNOUT 25 PROCENT Z PŘÍJMU. POKUD BY TO HROZILO, REDUKUJE SE PŘIMĚŘENĚ CELKOVÁ VÝŠE ALIMENTŮ PRO VŠECHNY DĚTI

Pokud si dítě přivydělává a překročí určitou sumu příjmu, redukuje se alimenty. Od určité sumy příjmu dítěte platí dítě jako samoživitel a vymáhání alimentů není možné. Alimenty se platí do doby než je dítěti 18 let, poté pouze pokud dítě navštěvuje školu. Školou se rozumí i střední škola.

Studium si dítě financuje pomocí státní půjčky, kterou obdrží každé dítě nezávisle na příjmu rodičů. V případě, že došlo k vzniku dluhů ohledně alimentů z důležitého důvodu, je možno požádat o jejich prominutí. Poplatník alimentů, který žije v cizí zemi, ve které jsou nižší příjmy, nemusí platit alimenty v plné výši, ty se v tomto případě určují individuálně dle situace.

Protože v Norsku platí svoboda ohledně dohody, jak co se týče péče o dítě (kontaktu s dítětem), tak i alimentů, nejsou údaje závazné a mohou být uspořádány formou dohody.

Jak je vidět, jsou země, kde to funguje. Určitě se najde dost lidí, kteří by rádi viděli jiný model. Žádné uspořádání nebude nikdy vyhovovat všem. Co je ovšem důležitější, je skutečnost, když fungují vůbec nějaká pravidla! Přitom dokud pravidla týkající se alimentů nebudou platit též u nás, bude stále docházet k „sypání rány solí“. Pokud rozvedení lidé budou mít dána jasná pravidla, jejich vzájemné emoce se zklidní mnohem dříve. A uklidní se dříve i samotné děti A o ty nám přece jen jde. Nebo ne?

10.3. Další příklady ze světa

Že to nefunguje jen v Norsku, ale i v jiných zemích, dokládá i starší literatura [MÁSILKO, VANĚČEK, 1971], ze které je níže čerpáno.

Jedním modelem v knize je uváděn příklad tehdejší RSFSR. Tam byla výše výživného stanovena jednou čtvrtinou při jednom dítěti, jednou třetinou společně na dvě děti, jednou polovinou na tři a více dětí.

Na dnešní dobu – a pro Českou republiku může být revoluční – ovšem poučný (!) příklad z tehdejší Německé demokratické republiky. Tam byly v té době stanoveny sazby výživného tabelární formou. Výše výživného dítěte je stanovena v tabulkách sestavených podle výše příjmu osoby povinné a počtu dětí (1-4) a podle dvou věkových skupin dítěte (tj. mladší než 12 let a starší než 12 let). Tento způsob je účinný v NDR podle směrnice Nejvyššího soudu ze dne 14.4.1965, č. 18 (GBI. II, str. 331). A nyní přijde to nejdůležitější, co odpoví jednoznačně na kritiky takovýchto modelů!

Soudce je v NDR sazbami vázán; může se odchýlit jen za podmínky, že v rozhodnutí budou uvedeny důvody, pro které došel soud k závěru odlišnému od tabulky.

Tento model by byl zcela určitě přenositelný i do našeho rodinného práva a podmíněná vázací podmínka by mohla být použita i v jiných ustanoveních, ne tedy jen v tom o výživném. Například by soudce musel zdůvodnit, proč se spor táhne déle než jeden rok! Ale ne dvěma řádky, zdůvodnění by muselo být podrobné s popisem stavu a s tím, jaké kroky vedly soudce k prodloužení. Rodiče a děti by netrpěly vleknoucími se spory, které by byly pro stát mnohem levnější, ale je tu problém – soudci by museli pracovat!

Ryzí příjem povinného	1 dítě		2 děti		3 děti		4 děti	
	do 12 let	přes 12 let	do 12 let	přes 12 let	do 12 let	přes 12 let	do 12 let	přes 12 let
200	35	35	25	25	20	20	15	15
250	45	50	35	35	30	30	25	25
300	50	55	45	50	35	35	30	30
350	55	60	50	55	40	40	35	35
400	60	70	55	60	45	50	40	40
450	65	75	60	65	50	55	45	50
500	70	85	65	75	55	65	50	55
600	80	95	75	85	65	75	60	70
700	90	105	85	100	75	85	65	75
800	100	120	95	110	85	95	75	85
900	110	130	105	125	95	110	85	100
1000	120	145	115	135	105	125	90	105
1200	130	155	125	150	115	135	100	135
1500	145	175	140	165	130	155	115	135
1800	160	190	155	185	145	175	130	155
2000	170	205	165	195	155	185	140	165

Tabulka 11 – Tabulka pro stanovení výživného v NDR

Dalším modelovým příkladem může být tehdejší „kapitalistický“ stát, kde také byla tabulková metoda zavedena. Jde o sdělení v měsíčníku *Amtsformund: Rundbrief des Deutschen Instituts für Vormundschaftswesen heidelberg*, č. 1/1969, kde z podnětu rozboru judikatury soudců NSR jsou publikovány tabulky sestavení jako pomůcka okresním soudem v Düsseldorfu podle výzkumu provedeného v NSR Státním statistickým úřadem Nordrhein-Westfalen (tzv. düsseldorfská tabulka).

Osobní životní poměry	Mimo-manželské děti	Manželské děti					
		do 6 let	– 10	– 14	– 18	– 21	– 25 let
Měsíční plat do 800	105	85	100	130	150	200	220
plat do 1100	120	100	120	140	180	215	240
plat do 1400	135	115	135	160	200	230	255
plat do 1900	150	130	150	180	215	250	275
plat do 2500	170	145	165	200	235	275	300
Vyšší plat	Stoupání úměrné shora uvedené kadenci						

Tabulka 12 – Düsseldorfská tabulka

Ve stejné literatuře se pracuje s termínem „**Realita volné soudcovské úvahy**“. Protože daná problematika je dnes velmi diskutována, neškodí se k tomuto termínu vrátit. Níže je uvedena citace [MÁSILKO, VANĚČEK, 1971]:

Skutečnost, že úprava výše výživného dětí je v širokém rámci všeobecného znění čs. zákona o rodině svěřena soudcovské úvaze, se projevuje v soudní praxi tím, že soudce promítá intelekt tak nedokonalého subjektu, jakým je člověk, do namnoze subjektivního přístupu k jednotlivým, byť stejným (či v podstatě stejným) skutkovým okolnostem reprezentujícím základnu pro vyměření výživného.

Princip starý jako člověk sám a vyjádřený nezvratným axiómátem „quod capita tot sensus“ je imanentní právě soudcovské praxi a je známý právnímu realismu.³⁴⁾

Požadavek dosáhnout celostátně jednotné, společensky důvodné judikatury i při nepřehledném množství skutkových podstat a nezadatelnosti nezávislosti soudců vázaných ve volné úvaze jen zákonem vedla k myšlence, že nikoli norma, ale právní pomůcka (ať vzorec či tabulka) je schopna přispět k řešení tohoto úkolu.

³⁴⁾ Jak se zdá, nebude nikdy uspokojivě vyřešena otázka, zda optimálnost kvality soudcovského rozhodování lépe vyhovuje široká abstraktní formulace normy proti jejímu užšímu výpočtu.

Potřeba soudců opřít se o určitý objektivní základ (byť nikoli nezbytně v korunových částkách) nebo mít k dispozici početní předpis, jak výživné vypočítávat, vede asi k tomu, že soudní praxe v Československu stále ještě skrytě používá vzorce doc. dr. Gerlicha, i když tento vzorec byl v roce 1934 sestaven pro zcela jinou právní a společenskou situaci.

Podle něho (zveřejněného v jediné větě na str. 242 publikace zmíněného autora „Rozvod, rozlučka, alimenty“, Praha, Právnické knihkupectví a nakladatelství, 1934) rozděluje se příjem živitele tak, že se 3 díly ponechají živiteli a po jednom dílu se přisuzuje každé vyživované osobě.

Domněnka o vlivu Gerlichova vzorce na justiční praxi je odůvodněna skutečností, že se judikatura v ČSSR dosti často liší jen málo od hodnot vypočtených podle Gerlichova vzorce, i když se cit. vzorec opírá pouze o dva faktory (I. ryzí příjem povinné osoby. II. počet osob, o které je povinná osoba vázána pečovat).

Pozitivní právo rodinné vzhledem k vyspělému společenskému nazírání opírá však dnes pojem přiměřenosti výše výživného nejméně o tři faktory, neboť jako III. faktor přistupují „odůvodněné potřeby oprávněného“. Jde o faktor, který musíme zkoumat podle individuálních okolností každého případu, a to nejen podle věku a pohlaví, ale i podle počtu sourozenců, zdravotního stavu, nadání dítěte, zejména i se zřetelem na životní úroveň rodičů.

Československá socialistická koncepce rodinného práva a jeho vývoj od roku 1950 znehodnotila do jisté míry funkčnost Gerlichovy metody. Tři základní faktory, tj. mimo dosavadní dva ještě „potřeby dítěte“, jsou příčinou, že v tomto vývojovém stádiu se jeví zmíněná metoda jako šablonovitá.

Dalším vývojem kritiky byla námitka, že soudce, který používá jako vodítka Gerlichovy metody, musí přihlížet i k poměrům, ve kterých bude rodinný život finančně utvářen po úpravě výživného, tj. podle terminologie soudce dr. Bičovského musíme kontrolovat stanovené výživné ještě pohledem tzv. druhého průsečíku. Je tím míněno dokreslení části výživného i faktory dalšími mimo dva základní faktory platné v Gerlichově metodě.

Tolik citace. V knize jsou dále uvedeny další modelové výpočty a tabulky, které vznikly v tehdejší Československé akademii věd. Každý z uvedených výpočtů k dané problematice přistupuje jinak.

DŮLEŽITÁ JE OVŠEM SNAHA, ZAVÉST PRAVIDLA. NE OMEZIT SOUDCE, ALE ZAVÉST TRANSPARENTNOST DO ČESKÉHO RODINNÉHO PRÁVA!

10.4. Vymáhání alimentů

Za neplacení výživného na vlastní děti soudy ročně pošlou do vězení sedm tisíc lidí [MF DNES, 6. 5. 2006]. Poslanci to chtějí změnit a navrhují, aby za neplatící rodiče alimenty poskytoval stát a ten je potom na neplatíči vymáhal. V článku, ze kterého je citována první věta tohoto odstavce, jsou uvedeny příběhy dvou žen a jednoho muže, kterým ex-partneři neplatí na děti. Jejich názory jsou jednoznačné a plně shodné s tím, k čemu směřuje tato práce. Na vině je nečinnost soudů.

Rovněž problémy s vymáháním výživného jsou celkem jednoduchou záležitostí. Pokud se ovšem řeší dostatečně rychle. Na tom se shodli všichni tři oslovení rodiče ve zmíněném článku. Pokud bude alimenty platit stát, tak vlastně jen „látuje“ to, co sám způsobil. Kdyby soudy pracovaly rychle, tak dluhům ve výši 200 000 Kč (jak je uvedeno v článku) nikdy nemůže dojít. Nedovolil by to neplatícím rodičům strach, stejně jako by nedovolil strach druhým rodičům nedávat děti.

Jsme opět u soudců. Protože z nich tento režim udělal „nedotknutelnou šlechtu“, kterou nikdo nedonutí pořádně pracovat, snaží se ten samý stát raději řešit problémem úplně jinak – a to špatně. Bude alimenty platit sám a potom je vymáhat. Zase další úředníci budou mít práci, zase bude státní pokladna o něco chudší. Ale pro státní úředníky je to pořád lepší řešení, než si dovolit „došlápnout“ na justici. Z toho mají strach.

Stále se snažím pochopit, v čem je tady problém. Soud rozhodne. Policie koná, soud odsoudí. To vše nemůže trvat déle než půl roku – když moc. Prakticky všichni postižení lidé si stěžují na pomalé soudy. Prezident Soudcovské unie Jaromír Jirsa je jiného názoru – „Samozřejmě, že se najdou soudy, kde to trvá dlouho, ale to jsou jen výjimky“ [BLAŽKOVÁ, J., KUBÁLKOVÁ, P., 2006]. Naskytá se otázka, zda by to nechtělo vyměnit prezidenta Soudcovské unie.

Proč je řešení jednoduché? Není nutné měnit zákony. Stačí předvolat neplatícího rodiče. Pokud se bez omluvy nedostaví, dát mu vysokou pokutu. Pokud nepředloží doklady o zaplacení výživného, odsouzení může být rychlé. Jde ale o případy, kdy například otec opravdu neplatí bezdůvodně a ne o otce, kterému bylo vyměřeno neadekvátní výživné třeba za pět let zpátky!

V New Yorku jsem navštívil soud, kde se soudí kromě jedné krátké noční přestávky na úklid celý týden non-stop. Soudí se jednoduché a hlavně jasné případy. Proč to nejde u nás? Byť třeba jen v pracovní době. Jednoduše proto, že to někdo nechce. A kdo má zájem na tom, aby to nebylo? Soudci, kterým vyhovuje se kauzám věnovat měsíce a léta. Vypsát jednání, přečíst dosavadní průběh, zeptat se na dvě či tři otázky a případ uložit zase na půl roku k ledu.

Pokud tento stát nevnese do českého soudnictví pořádek a nedonutí soudce pracovat efektivně, tak můžeme přijímat další zákony (jako ten o placení výživného státem), psát studie, články,

bakalářské a diplomové práce – a nic se nestane. Jednoduše proto, že jiné řešení, než aby soudy začaly EFEKTIVNĚ pracovat, prostě není. Nehledejme něco, co neexistuje!

Ale protože se tato kapitola týká výživného, musím uvést ještě jednu úvahu. Vlastně se budu opět opakovat. Pokud by soudní spory týkající se dětí probíhaly rychle, rodiče by nebyli nuceni vést mnohaleté soudní bitvy – „kydat“ na sebe špínu třeba celé desetiletí a i vztah k dětem by tím nebyl narušen. Rozhodně málokterému rodiči by byl osud jeho vlastních dětí lhostejný. Jednoduše řečeno, kdyby soudy pracovaly, problém neplacení výživného by alespoň zčásti vymizel a opět by bylo více času na skutečné případy.

Na závěr tohoto tématu ještě jedna úvaha. Výživné pro děti je nutné a nechci ho zpochybňovat. Ale jak již bylo uvedeno, výživné v České republice se nestanovuje na základě pravidel. Je potom otázka, zda mezi tzv. neplátcí není příliš velké procento těch, kterým bylo výživné vyměřeno uměle, bez reálných podkladů. To se ale nedozvíme, dokud příslušná pravidla nezavedeme.

10.5. Znalecké posudky

O tomto problému již bylo tady napsáno dost. Jedná se zejména o psychologické a psychiatrické posudky, které mnohdy vytvářejí pořad jedni a ti samí znalci, které soudy často preferují. Hlavně proto, že tito znalci vytvářejí posudky takové, jaké si přejí soudci.

A pokud soudce nenajde vhodné věty, které by podpořily jeho názor, jednoduše si vybere části vět, které šikovně poskládá – a je to³⁵.

Pro řešení opatrovnických kauz je nezbytné, aby dohled nad zpracováním posudků měly profesní organizace psychologů a psychiatrů, aby se vyloučili takoví znalci, jejichž jedinou kvalifikací je například známost se soudcem. Samozřejmě mimo toho, že kdysi příslušný obor vystudovali.

³⁵ Mnoho soudních znalců bohužel tato náročná kritéria nesplňuje. Mnoho takzvaně nestranných soudních znalců pro posuzování výchovných předpokladů a sexuálního zneužívání je nedokonalých, nekvalifikovaných a tedy zdaleka neobjektivních. Mají i zásadní nedostatky, které nejenže snižují jejich význam, ale vážně narušují snahu soudu dospět k optimálnímu porozvodovému uspořádání.

Jak jsem již psal v knize *Revoluce v porozvodové péči o děti*, opakovaně mě pobuřuje neschopnost, která se odborníkům pracujícím v této oblasti promítá. Očividná podjatost se vydává za obecně přijatý vědecký fakt. Právníci znají termín, kterým označují klamy pseudovědy podávané v seriózním znění, která kšeftují s úctou připisovanou skutečné vědě a v soudní síni se za ni vydává. Říkají jí pavěda. Říkám to nerad, ale pavěda je v práci a výpovědích soudních znalců relativně častá.

Jedním z důvodů, proč je tak těžké najít vynikajícího soudního znalce pro otázky porozvodového uspořádání, je nedostatek zkušeností většiny odborníků vykonávajících tuto profesi. Znalecký posudek o svěření dítěte do výchovy je odborný úkol plný podnětů. Pro odborníka je to také příležitost, jak smysluplně pracovat v nejlepším zájmu dětí, které se dostaly do válečné vřavy mezi rodiči. Ovšem odměnu za takovou práci rychle převáží vnitřní trápení, výhrůžky (násilím, žalobami za údajné zneužití postavení úředního činitele a stížnostmi k nadřízeným orgánům), narušení ordinačních hodin předvoláními k soudu a nezaplacenými fakturami, které jsou nedílnou součástí této práce. Výsledkem je, že mnoho opravdu zkušených profesionálů tuto práci odmítá. Většina těch, kteří zůstávají, je handicapována nedostatkem zkušeností.

Dokonce i odborníci, kteří mají mnoho zkušeností v posuzování výchovných předpokladů pro potřeby soudních rozhodnutí a kteří se u svých kolegů těší vynikající reputací, mohou zklamat, když se jedná o rozpoznání procesu zavržení rodiče. Pro odhalení systematického programování je v rozhovorech potřeba využít zvláštních technik. Znalec by měl mít detailní znalosti o programování, aby věděl, kde a jak známky indoktrinace odhalit. Mnohým soudním znalcům tyto vědomosti chybí. [WARSHAK, 2004]

Hrůzným příkladem může být psychologka Pšikalová, se kterou jsem se bohužel já setkal. Byla prostředníkem mezi mnou a dětmi a její jediný závěr byl ten, že mám řádně platit výživné a založit dětem stavební spoření. Až prý budu mít pro každou našetřeno 120 000 Kč, tak mám za nimi přijít a třeba mě budou potom akceptovat!

Stejně tak, když jsem se pokoušel mluvit s dětmi, ona mě neustále napomínala, co nemám říkat. Ale nikdy mi neporadila, co bych říci měl. Zmíněná psychologka již dávno měla být odkázána dějinám! Myslím, že zejména psychologové a psychiatři mají v opatrovnických sporech velký dluh. Jejich snahou by mělo být tlačit na soud, aby rozhodoval rychle a oni nemuseli jen řešit následné problémy po mnoha letech.

Pokud by například nastal v rodině problém a jeden z rodičů se obrátí na soud či na OSPOD, mohlo by dojít ke stanovení znalce v řádu dnů. V té době ještě děti budou odpovídat tak, jak tomu skutečně u nich doma bylo. Žádné dítě nebude pomlouvat bezdůvodně svého rodiče. A zkušený psycholog by měl poznat (v počátku problému), zda je dítě některým rodičem manipulováno a případně jak. Po letech je účast takovýchto odborníků už téměř zbytečná.

Protože jsou soudní posudky důležitou součástí soudních jednání, provedl jsem v rámci diplomové práce rozbor jednoho takového posudku. Jde o psychologický posudek, který vypracoval přední český psycholog PhDr. Tomáš Novák z Brna. Předmětný posudek neuvádím zde jako celek z důvodu ochrany soukromí, které jsem povinen dodržovat. Z mého rozboru vyplývá, že je těmto posudkům u soudů přikládán neoprávněně velký význam, i když je zpracují odborníci. Většinou jsou totiž soudní posudky kompilací spisového materiálu a toho, co řeknou rodiče – tedy mnohdy nepravdivých informací.

10.5.1. Rozbor konkrétního soudního posudku

Jde o patnáctistránkový autentický posudek, jenž byl zpracován na mě, mou bývalou ženu a na naše děti. Zpracoval ho soudní znalec PhDr. Tomáš Novák dne 21.12.2000. Posudek se týká porozvodových problémů, které jsem měl se svými dětmi a soud určil, že je zapotřebí ho vypracovat.

V úvodu posudek uvádí otázky, které soud zadal na vypracování, na které měl znalec odpovědět. Šlo o to, jaká je výchovná způsobilost rodičů, jaké jsou osobnostní rysy rodičů, jaký je vzájemný vztah mezi dětmi a rodiči, zda jsou děti ovlivňovány některým z rodičů proti druhému z rodičů a který z rodičů má lepší výchovné předpoklady.

Dále posudek shrnuje použité metody, které byly k jeho zpracování použity. Jsou to u vyšetření dospělých: Anamnestický a explorační rozhovor, Rorschachova zkouška, Baum test, kresba lidské postavy, dotazník MMQ, rozhovor o výchově, pozorování v kontaktu s dětmi. U dětí byly použity tyto metody: Projektivní rozhovor, kresba naše rodina, kresba lidské postavy, Zullige-

rova zkouška a pozorování v interakci s rodiči. V další části posudek téměř na třech stranách shrnuje obsah soudního spisového materiálu, přičemž nejde o vyčerpání všech událostí a sledů ve spisu uvedených, **ale spíše o náhodný výběr.**

Navazuje vlastní vyšetření dospělých, nejdříve krátce o obou dohromady a poté podrobnější rozbor o vyšetření každého rodiče zvlášť. Stejně tak z vyšetření dětí jsou uvedeny nejdříve souhrnné poznatky a na ně navazují posudky jednotlivých dětí. Jedná se o dvě dcery ve věku 7 a 9 let.

Důležitou součástí posudku je popis konfrontace dětí s otcem a záznam z návštěvy znalce v bytě matky a dětí. Jako doplněk je uvedena konzultace s další psychologkou, PhDr. Martou Pšikalovou.

Na prvních 2,5 stranách soudní znalec opakuje známé skutečnosti jejich opsáním ze soudního spisu. Následuje vlastní popis situace. Ze všech uvedených podkladů znalec na str. 11-12 posudku uvádí svou znaleckou úvahu a na str. 13-14 je potom obsažen závěr. Navazují konkrétní odpovědi na jednotlivé otázky soudu a na str. 15 potom znalecova úvaha, který z rodičů má lepší výchovné předpoklady. Poslední 16 strana je potom již jen věnována znalecké doložce, ve které jsou shrnuty údaje o samotném soudním znalci, a je zde uvedeno datum vyhotovení posudku.

Soudní znalecký posudek z oboru psychologie hodnotím jako jeden z posuzovaných, tedy otec dětí. Znalce PhDr. Tomáše Nováka jsem znal už dříve z odborné i populárně vzdělávací literatury a pokládal jsem ho za opravdového odborníka v oboru psychologie, zejména té dětské. Musím konstatovat, že jím zpracovaný posudek odpovídá průběhu vyšetřování a obsahuje všechny podstatné skutečnosti, které se v průběhu naší návštěvy u znalce vyskytly. Tedy alespoň těch, kterých jsem se účastnil já osobně.

Jako problematické vidím to, že posudek byl zpracován na základě naší krátké návštěvy u znalce, kdy on sám nemohl podrobně poznat všechny vyšetřované, tedy rodiče a dvě děti. Chyba nastala ale na straně soudu, který nenařídil zpracování posudku okamžitě poté, kdy bylo zahájeno soudní líčení a kdy by děti byly mnohem sdílnější. To není určitě vina soudního znalce.

Díky již zmíněné krátké návštěvě u znalce nebylo možné konfrontovat výpovědi nás, jako účastníků vyšetření s časovým odstupem a soudní znalec nemohl získat informace například pokládáním stejných otázek z různých úhlů.

Díky tomu není posudek myslím reprezentativní, tedy alespoň nemá takovou vypovídací hodnotu, jakou mu potom přikládal soud. Navíc v posudku jsou uvedeny některé výroky, které jsou konstatovány jako skutečnosti, které se udaly, aniž by se na ně znalec zeptal i druhé strany sporu, případně si zjistil jejich podrobnosti. Posudku tedy chybí důslednost, která může i jednu stranu sporu poškodit.

Uvedu příklad. Na str. 2 soudní znalec PhDr. Tomáš Novák konstatuje dopis orgánu péče o dítě ze dne 27.9.1999, který mě osobně svým obsahem poškozuj. Píše se v něm doslova: „*agresivního chovám otce*“. Dodatečně jsem se na uvedené stanovisko ptal orgánu péče o dítě (paní Maláčové) a bylo mi řečeno, „**že to bylo převzato ze sdělení matky dětí a sousedů**“, jejich kamarádů.

Orgán péče o dítě tedy napsal neověřenou informaci. To sice mohl udělat, ale měl k tomu napsat, že se jednalo například o sdělení dle matky dětí či sousedů. Ale v jejich stanovisku je to **uvedeno jako fakt s kulatým razítkem**.

Text převzal soudní znalec, a i když jsem ho na to upozorňoval, opsal vyjádření orgánu péče o dítě do svého posudku bez dalšího vysvětlení, či ověření informace na OSPOD. Podobných nepřesností je v posudku uvedeno mnohem více a abych je zde nemusel všechny vypisovat, přikládám ke konci v kopii část mého rozboru posudku, který jsem zaslal na soud 16.3.2001.

Podle mého názoru jsou takovéto posudky iniciované soudy ohledně porozvodové péče o děti velmi často zpracovávány horkou jehlou, a jak zde uvádím na příkladech, soudní znalci nemají prostor pro dlouhodobější sledování posuzovaných osob. Tím je hodnota posudku značně snížena. Jde o to, že chybí jejich delší sledování.

Mnohé informace nejde ověřit a soudní znalec je odkázán jen na vyjádření vyšetřovaných osob a velmi často jde o tvrzení proti tvrzení. Jsou ale skutečnosti, které by soudní znalec mohl ověřit a ten, kdo jev konkrétním případě usvědčen ze lži, ten by to musel soudnímu znalci zdůvodnit. A ten by potom mohl lépe jednotlivé osoby poznat, jak dokážou reagovat. Z našeho sezení u znalce mám ještě jeden poznatek.

Když došlo například k nejasnostem či konfliktům mezi mnou a bývalo ženou, znalec se ne snažil do problému proniknout a označil ho pouze jako příliš komplikovaný. Problematickým tématům se potom znalec už vyhýbal. Přitom právě nutnost odpovídat na nepříjemné otázky by mu přineslo spoustu užitečných informací.

Předložený psychologický posudek je zpracován tedy vysoce kvalifikovaným odborníkem, ale obsahuje řadu nepřesností, které vyznívají jako fakta, o které se potom soud může opřít.

Mám za to, že kdyby znalec měl na vypracování posudku více času, mohl si zjistit řadu podrobností, vyloučit zřejmé nepravdy a posudek doplnit o názory rodičů a dětí, kteří by byli konfrontováni mnohdy s nepříjemnými otázkami a museli by reagovat na mnohá svá nepravdivá tvrzení, které by si znalec dopředu zjistil. Takto je znalec díky časové tísní přešel.

Problémem ovšem je, že soudci zadávají vypracování posudků několika málo znalcům, které přehltní a nedají prostor ostatním. Je to zaběhlá praxe, kdy několik preferovaných znalců má z vypracování znaleckých posudků dobře fungující živnost a nepřiznají, že je to na úkor kvality.

Nyní uvádím kopii mého autentického rozboru psychologického posudku z hlediska faktografického. Je zřejmé, že se mnohé dá brát jen jako můj subjektivní názor. Ale kdyby měl soudní znalec více času na zpracování posudku a chtěl se mými připomínkami zabývat – a stejně tak připomínkami mé bývalé ženy – hodnota posudku by byla mnohem větší.

Zpracován byl také psychiatrický posudek soudní znalkyní MUDr. Martou Holanovou. Jeho rozbor zde neuvádím proto, že se vlastně jedná o pouhý kompilát spisového materiálu bez vlastních závěrů, které by byly objektivně zjištěny. Paní doktorka píše o žalostném stavu snahy o domluvu, ale přitom neuvádí, kdo jak se choval a kdo třeba projevil zájem se domluvit. Tomuto posudku přisuzuji proto nulovou hodnotu.

Mé připomínky k psychologickému posudku se netýkají závěrů soudního znalce, ale ke sdělení Ing. Janské. Samotný posudek je pro mě velmi cenný a jsem rád, že byl zpracován opravdovým znalcem svého oboru!

Na **str. 2** soudní znalec PhDr. Tomáš Novák konstatuje dopis orgánu péče o dítě ze dne **27.9.1999**, který mě svým obsahem poškozuj. Píše se v něm doslova: ... " *agresivní chování otce*" ... Dodatečně jsem se na toto stanovisko ptal na orgánu péče o dítě a bylo mi řečeno, že toto bylo převzato ze sdělení matky dítěti, Ing. Janské. Orgán péče o dítě tedy nešťastně napsal vyjádření nevzniklé na základě vlastního šetření, ale na základě sdělení Ing. Janské, které bylo podle mého názoru zcela účelově řečeno ve snaze mi uškodit právě u orgánu péče o dítě.

Stejně tak účelové ze strany Ing. Janské je její snaha přesvědčit děti, že je chci unést. K tomuto neváhala zneužít i svou sestřenicí Tamaru Buganskou, která se mi **24.10.1999** dokonce snažila neoprávněně násilím odebrat mladší dceru Radku, když jsem jí měl u sebe a chtěl jsem ji jít předat matce. Právě na chování Tamary Buganské jsem již soud a OPD upozorňoval, protože podle mého názoru má dlouhodobý negativní vliv na naše děti. Zde mi nezbyvá nic jiného než konstatovat, že má údajná snaha unést děti je jenom lží jejich matky.

Zásadní a sporná lež je uvedena na str. 4 a na str. 7 posudku, kdy Ing. Janská se musela léčit, protože jsem si údajně nepřál děti. Pravda je ale úplně jiná a mohla by jí dosvědčit například psycholožka porodnice na Obilním trhu v Brně Doc. MUDr. Bendová, nebo psychiatřka MUDr. Dana Horanská, Masarykova ul. 37, Brno které Ing. Janskou počátkem devadesátých let léčily! Byla to právě Ing. Janská, která nikdy nechtěla děti, protože by se prý mohly narodit holky a takový zku...ý život by jim nepřála. Naštěstí po narození nakonec holku, a později druhou, akceptovala. Pochopil jsem již tehdy, že to byl pozůstatek rozvodu jejich rodičů. Až později jsem přišel na to, že i náš rozvod probíhal podle velmi podobného scénáře. Není divu, protože při něm asistovala právě její matka! Abych to ale zkrátil – děti jsem si na rozdíl od Ing. Janské vždycky přál, dlouhá léta jsem s dětmi pracoval v zájmových organizacích a například Doc. Bendová mi později sama říkala, že nevěřila, že s Ing. Janskou celou dobu jejího těhotenství vydržím. Byla to právě Ing. Janská, která, ač se bála jít na potrat, tak se celou dobu těhotenství snažila o to, aby o dítě přišla. V tuto chvíli se mi nechce ani uvádět příliš velké detaily, protože tyto vzpomínky ve mně vyvolávají velice špatné pocity. **O to víc ale nechápu, jak může být Ing. Janská takový cynik a darebák - a zneužívat dobu, kdy jsem jí a naši tehdy ještě nenarozené dcerce maximálně pomohl – ke svému prospěchu tak podlým způsobem !!!**

Na **str. 4 a 5** je uvedeno, že jsem dětem vánoční dárky donesl do školy. Zde uvádím jenom malé zpřesnění, které nemá na výsledný posudek žádný zásadní vliv, ale mohlo by být zneužito matkou dítěti. Do školy jsem **5.12.2000** donesl dětem dárky k Mikuláši a ne k vánočním. K tomuto ještě malá poznámka. Mladší dcera Radka podle sdělení třídní učitelky, paní Ryškové, ve vyučování plakala, protože se prý bála dárky ode mě přinést ze školy domů. Situaci naštěstí třídní učitelka velice dobře zvládla a řekla dcerce, aby se nejdříve zeptala mámy doma, zda si dárky může ze školy přinést. Ing. Janská již nemohla nesouhlasit, protože starší dcera Alenka si je v den, kdy jsem jí je předal přinesla domů bez ptaní.

Na **str. 8** se soudní znalec zabývá skutečností, že údajně před dětmi o její matce špatně mluvím. To je rovněž výsledek systematického negativního zpracování dětí ze strany matky. Vždy jsem dodržoval zásadu, abych před dětmi o jejich matce špatně nemluvil. Na druhé straně by bylo alibistické si myslet, že před dětmi nebudu o žádných problémech hovořit, zvláště, když se děti samy ptají. Zde si myslím jednoznačně selhal orgán péče o dítě, protože nereagoval na mé žádosti o pomoc právě ve věci informování dětí o problémových skutečnostech. Jako důkaz svého tvrzení přikládám v příloze číslo 2 můj přípis na orgán péče o dítě ze dne **7.1.1999!** Orgán péče o dítě nijak na má naléhání o pomoc nereagoval. I tak jsem dětem odpovídal na jejich otázky co možná nejcitlivěji. Zneužít se dá ale cokoliv a Ing. Janská to umí dokonale!

Na **str. 10** je uveden důkaz toho, jak Ing. Janská záměrně nechodí k soudu a tím máří jeho jednání. Na soudní jednání uvedené v posudku Ing. Janská opravdu nepřišla! Je zarážející, a přitom směšné, jak si dokáže dopředu naplánovat své nemoci! Stalo se již například několikrát, že donesla neschopenku jeden den před jednáním! Pokud se děti od ní děti budou učit jak nedodržovat zákony, moc dobrí lidé z nich asi nevyrostou!

Závěry uvedené na str. **12 - 15** považuji za vysoce fundované a často o nich přemýšlím. Zcela jistě vychází ze značných zkušeností a znalostí. I do budoucna budou mým základním materiálem pro mé další rozhodování. Jenom malá poznámka. Je fakticky nereálné si myslet, že by děti zůstaly v péči matky a já bych s nimi měl určen **jakýkoliv** styk. Na to Ing. Janská odmítá přistoupit a její chování to jenom dotvrzuje.

10.6. Exekuce dětí

Těžko mít na uvedenou problematiku jednoznačný názor. Vzpomínám na jeden případ z tisku, kdy otec nechal syna vyzvednout exekutorem a prakticky celá veřejnost ho odsoudila. Ale už málokdo ví, jak případ dopadl. Syn byl sice následně převezen do léčebny, ale již za krátkou dobu s tátou normálně chodil a má s ním pěkný vztah. To proto, že soud konečně začal jednat a rázně si „došlápl“ na matku dítěte.

Samozřejmě, je zločinem, když pro děti přijde exekutor, který předtím zabavoval televize, auta či domy. Pokud budou ale existovat speciálně vyškolení exekutoři, kteří děti zavedou za asistence sociálních pracovníků a psychologů do speciálních zařízení, kde se za odborného dohledu připraví na přechod k zavrženému rodiči, je určitě všechno v pořádku.

V Rakousku například funguje zařízení, kde odborníkům stačí na překonání syndromu zavrženého rodiče v průměru max. 10 dnů. Za jediného předpokladu. Pokud mezi dětmi a například zavrženým otcem neexistují opravdu důvody, které by v dětech navozovaly pocity strachu.

Když budou rodiče odmítající předávat děti vědět, že kdykoli může přijít podobný exekutor, tak problém opravdu z velké míry rychle vymizí! Tato skutečnost se rychle roznese a bude fungovat preventivně. A opět – někde to funguje!

Zatím posledním příkladem práce exekutora bylo násilné odvěčení dětí do Argentiny. Samozřejmě, to je zločinný způsob zacházení s dětmi. Zase ale – to dovolil soud. Ten mohl rozhodnout i jiným způsobem. Takovým, který by pro děti byl šetrným. Ale to by soud nesměl rozhodovat o dětech jako o věci. A proč je to u nás možné? Jednoduše proto, že se soudy vymkly jakékoli kontrole v oblasti rodinného práva a prakticky neexistuje společný postup státu a soudů. Orgán péče o dítě z toho nevyjímá. Jedná se tu o již zmiňovanou českou specialitu – lidovou tvořivost v soudnictví.

Na výkon soudu reagovala veřejnost dosti tvrdě. Uvedu jeden příklad: „*Nejvíce potrestáni jsou tedy nevinní – v tomto případě děti. Soudci v Litoměřicích jsou patrně spokojeni – podařilo se jim dotáhnout do konce jeden případ. Nejlépe by tento „výkon“ litoměřického soudu mohla charakterizovat jedna věta z díla Jaroslava Haška: „Toť jen malá ukázka toho, jaká hovada se rodí pod sluncem“ Ladislav Andraško, Odolená Voda.*“ [ANDRAŠKO, L., 2006].

To byla citace. Nechám na čtenáři, aby si udělal na výkon soudců v Litoměřicích názor sám. Jen připomenu, že zmíněná exekuce je ze všeho nejdříve vinou rozhodnutí soudu a až potom vinou příslušného exekutora.

Bude dobré si v této věci poslechnout odborníka – dětského psychiatra: „*To, co se stalo, je zločin na duši těchto dětí. Osoby, které tento zločin spáchaly, možná nechápaly, anebo nechtěly chápat, že nejde vůbec o otce ani o matku, nýbrž o děti a jejich dobro. Kompetentní úředníci,*

jako například paní Nováková z Úřadu pro mezinárodněprávní ochranu dítěte, rozhodně prokázali, že k rozhodování o dětech mají možná právní, nikoli však odbornou a morální způsobilost.“ [PÖTHER, P., 2006].

Myslím, že bude dobré si připomenout i stanovisko ministerstva sociálních věcí. Jeho mluvčí Kateřina Beránková k této kauze uvedla: „*Odvedení dětí bez možnosti rozloučit se s rodičem, který o ně čtyři roky pečoval, považujeme za brutální zásah do dětské psychiky, který je může poznamenat na celý život.*“ [JANOŠEK, A., 2006].

Shrneme-li tento problém, názory odborníků neznamenají vůbec nic. Soudkyně, která doslova zločinně rozhodla o násilné deportaci dětí do Argentiny, může být v klidu. Po ní nikdo nemůže chtít vysvětlit její argumenty, které ji vedly k rozhodnutí. Ona je přece nezávislá soudkyně. To, že je nezávislá jak na zákonech, tak i na logice, to jí osobně trápit nemusí. Stačí přece říct, že rozhodla „v zájmu dítěte“ a pokud to nebude někomu stačit, vytasí se s nezávislostí soudu.

Opravdu s těmito případy nemůže nikdo nic dělat? Ale může! Stačí, aby nečinný Nejvyšší soud vydal příslušné judikáty a soudy by musely tato stanoviska dodržovat. To soudci ale nebudou akceptovat, proto se nikdo z politiků neodvážá začít skutečně prosazovat změnu naší justice.

10.7. Opravné prostředky

Protože u nás neexistují v opatrovnických sporech prakticky žádná pravidla, může základní soud rozhodnout diametrálně odlišně od soudu odvolacího. Jak jsem už uvedl, pokaždé přitom může jít o lidovou tvořivost jednotlivých soudců. Rozhodne-li navíc odvolací soud, další řádný opravný prostředek není přípustný, nelze se dovolat k Nejvyššímu soudu tak, jako v jiných soudních sporech. V úvahu připadá jen podaná k Ústavnímu soudu.

V případě předvídatelnosti práva by to problém nebyl. Ale pokud se rodič věnuje soudním tahačím pět či deset let, stojí ho to nervy, zdraví a finance – a podaří se mu prvoinstanční soud přesvědčit o svých záměrech na základě důkazů, tak ještě zdaleka nemá vyhráno. Na řadu přichází odvolací soud, v jehož senátu sedí líní soudci anebo soudci zásadně rozhodující podle svých zaběhlých postupů, tak ti bez mrknutí oka rozsudek změní naprosto odlišně, aniž by pro své rozhodnutí měli jakékoli podklady. Oni se přece řídí zájmy dítěte!

Opravdu poslední instancí pro zoufalé rodiče je mezinárodní soud ve Štrasburku. Ten ale v drtivé většině přiznává odškodné pouze za soudní průtahy. To ale rodičům ve styku s jejich dětmi nijak nepomůže. Navíc dochází k takovým absurdním případům, jako v naší kauze, kdy žalobu do Štrasburku jsem nepodal já, ale bývalá manželka, která způsobovala průtahy a vlastně celé to dlouhé soudní jednání bylo hlavně kvůli její protiprávní a trestné činnosti. A jako takovou třešničku na dortu možná dostane ještě finanční odškodnění za průtahy soudu. To už není komický, ale jen tragický obraz stavu dnešního soudnictví!

Tady se možná ale skrývá jedno z možných řešení, jak ozdravit naši justici. Pokud by se postižení lidé z opatrovnických kauz dali dohromady a důsledně podávali za každé pochybení soudu žaloby do Štrasburku, stát by začal finančně „krváčet“ a s ubývajícími milióny či miliardami by možná úměrně k tomu rostla snaha českých politiků s problémem konečně něco začít dělat.

Slyšel jsem i názor, že otcové, kterým skutečně jde o děti, tak že ti se nesoudí ve Štrasburku. Za prvé to není pravda a za druhé, pokud by se tito otcové nesoudili a na problém neustále neupozorňovali, nic by se nedělo a soudce a politiky by nikdo nedonutil k pořádné práci. Pravda, soudcům se tím naruší jejich klid a politikům zase nebude zbývat čas na politikaření. Ale jde nám o zachování klidu soudcům a politikům, nebo nám jde o děti?

10.8. Dohoda rozvádějících se rodičů

Zcela formálně je v českém rodinném právu využíván institut dohody rodičů. Přitom se zde skrývá jedno z možných řešení vleklých problémů rozvádějících se rodičů. Zákon o rodině na dohodu pamatuje v § 24, kdy ji soud musí schválit v případě jednání o úpravě poměrů nezletilých dětí po rozvodu.

§ 24a

(1) Jestliže manželství trvalo alespoň jeden rok, manželé spolu nejméně šest měsíců nežijí a k návrhu na rozvod se druhý manžel připojí, má se za to, že podmínky uvedené v ustanovení § 24 odst. 1 jsou splněny. Soud nezjišťuje příčiny rozvratu a manželství rozvede, jsou-li předloženy

a) písemné smlouvy s úředně ověřenými podpisy účastníků upravující pro dobu po tomto rozvodu vypořádání vzájemných majetkových vztahů, práva a povinnosti společného bydlení a případnou vyživovací povinnost, a

b) pravomocné rozhodnutí soudu o schválení dohody o úpravě poměrů nezletilých dětí pro dobu po rozvodu.

(2) Ustanovení § 24 odst. 2 platí obdobně.

Je pravdou, že soudci obecně rádi vidí před sebou protistrany, které mají snahu dobrovolně se dohodnout. Potud je vše v pořádku, protože naopak značné procento párů o dohodu příliš zájem nemá³⁶. Zde ale také iniciativa soudu, co se dohody týká, bohužel končí. Do praxe by mělo vstoupit to, že rodiče by měli více vidět v dohodě přínos pro sebe a pro své děti. Třeba v tom, že

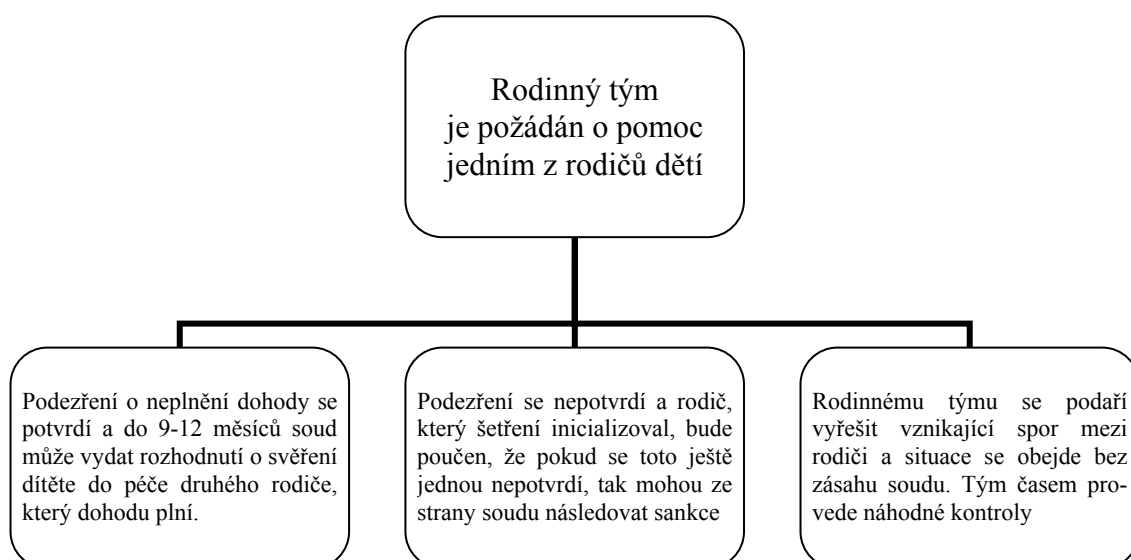
³⁶ Většina párů v současné době nemá zájem o dosažení dohody pomocí poradce nebo zprostředkovatele a dává přednost nařízení soudu, i když dohody založené na vzájemném kompromisu mohou mít delší trvání než rozhodnutí nařízená soudem. Jedním z důvodů, proč rodiče nemají zájem o zprostředkování, může být skutečnost, že se cítí hluboce ukřivdění a chtějí, aby to vyšlo veřejně najevo – řečeno jinými slovy, chtějí mít „svůj den u soudu“. Jiní mají pocit, že v jejich vztahu se nahromadilo tolik nepřátelství a nevraživosti, že nechtějí dokonce ani pobývat ve stejné místnosti se svým bývalým partnerem. Mají obavy, že při debatě o záležitostech, které se jich týkají, se nebudou cítit bezpečně, a proto si nepřejí tento typ zásahu. Někteří rodiče si uvědomují své nedostatečné verbální dovednosti, a v důsledku toho očekávají, že při vyjednávání budou ve značné nevýhodě. Dávají přednost tomu, aby jejich záležitosti projednali právní zástupci a další právně vzdělaní odborníci [SMITH, 2004].

při dohodě bude podstatně zrychlené soudní řízení. Dnes tomu tam bohužel není a praxe ukazuje, že pokud rodiče přijdou s dohodou, která odporuje soudcovým stereotypům, tak ten záměrně začne nařizovat posudky a schválení dohody oddaluje.

Rychlé schválení dohody má jeden význam, který právě díky formálnosti není téměř využíván. Soud by měl rodiče seznámit se skutečností, že přijmout dohodu je něco jako v obchodním styku podepsat směnku. To již bylo zmiňováno v kapitole o rodinných týmech. Jde o to, že případné bezdůvodné neplnění dohody z jedné strany bude znamenat okamžitý zásah soudu v neprospěch toho, kdo dohodu neplní.

Dodržování dohody přitom nemusí kontrolovat pouze soud, ale také OSPOD a odborníci zapojení do rodinných týmů. V praxi by to znamenalo, že pokud se rodič na rodinný tým obrátí s tím, že nedostává děti, rodinný tým provede náhodné kontroly plnění dohody bez toho, že by o termínu kontroly byli rodiče informováni. Ani ten, který o pomoc požádal. Tím se zamezí zneužívání rodinných týmů a ty po provedené kontrole do měsíce či dvou odešlou zprávu na soud, který může ve zkráceném řízení neprodleně rozhodnout o napomenutí.

Pokud nerespektování dohody bez vysvětlení bude pokračovat nadále, stejným postupem soud udělí druhé napomenutí, již s tím, že dohodu neplní rodič je povinen dostavit se k určenému odborníku z rodinného týmu. Druhé napomenutí může i s návštěvou odborníka přijít do šesti měsíců, kdy se ještě ve většině případů nedá hovořit o syndromu zavrženého rodiče. Zde mohou nastat tři možnosti:

11. Další problémy českého soudnictví

11.1. Vybavení soudů informačními technologiemi

Mne jako stranu účastnou na soudním sporu nezajímají problémy soudů. Já chci, aby bylo respektováno moje právo na spravedlivý a rychlý proces. Přesto se ale zastavím u tématu výpočetní techniky.

V Rakousku například soudy mezi sebou a s advokáty komunikují elektronicky. Výhodou je, že soudní spisy jsou v elektronické podobě. U nás, když jde opatrovnický spis například k vyšší instanci, nic dále se neděje a spis leží „u ledu“ rok i více. A co na tom, že se ve spise nacházejí další podání, která by soudce měl řešit. Pokud by spisy existovaly také v elektronické podobě, jak je tomu v mnoha jiných zemích, mohly by takto putovat mezi jednotlivými soudy.

Letos to bude 19 let od revoluce v roce 1989. Za tu dobu nic nebránilo tomu vybavit všechny soudy alespoň základní technikou. To, že tyto výdaje nebyly pro žádnou vládu dosud prioritou, nezajímá nikoho, kdo vstupuje do soudní síně. Pokud soudy ale neposkytují takové služby, které se od nich očekávají, tak by ani soudci zatím neměli brát takové platy, jaké berou. A sami soudci by si to měli vyřídit s režimem, proč nemají příslušné zázemí k plnění svých povinností. I když, podle některých diskuzí je vybavenost výpočetní technikou na českých soudech špatná, podle jiných je zase na dobré úrovni³⁷.

Zatím na nevybavenost soudů doplácí soudící se strany, a když vezmu v úvahu opatrovnické spory, tak oběťmi tohoto amatérismu jsou děti, o které nám má jít především. Na druhou stranu ale musím opět konstatovat, že nevěřím tomu, že by lepší technika zlepšila natolik práci soudů. Podle mého názoru to jsou především zaběhlé stereotypy a neochota soudců měnit sebe či své postupy – což je zdaleka největším problémem naší justice!

Lékaři se musí během své profesní kariéry neustále vzdělávat. To ale soudci jmenovaní na doživotí nemusí. Oni mají své jisté a v případě opatrovnických sporů jim ani příliš nehrozí za jejich rozhodnutí kárné řízení, protože oni všechno obhájí neměřitelnými zájmy dítěte. Stejně jako to bylo s dětmi deportovanými násilně do Argentiny. Už jsem to tady jednou zmiňoval. Jsem pře-

³⁷ Další příčinou, která podle mého soudu už téměř neexistuje, bylo nepochybně naprosto nedostatečné materiální vybavení soudů, které jsme zdědili z doby před listopadem 1989. Ještě před pěti lety byl zázrak najít soud, kde soudce měl na stole počítač a v něm ASPI, event. jiné datové systémy, které by mu ulehčovaly práci, tzn. pomůcku, kterou měl samozřejmě každý advokát. Musím říci, že ještě před pěti lety byl na řadě soudů problém v tom, že o jednu jednací síň se přetlačovalo 4 nebo 5 soudců, ale stejně tak mohu nyní odpovědně prohlásit, že všechny soudy byly vybaveny výpočetní technikou, velká část budov byla rekonstruována nebo byly pořízeny nové. Přiznávám, že v řadě případů nikoli za peníze České republiky, ale za peníze z projektu PHARE Evropské unie. Materiální vybavení soudů už není problémem. Je-li nějaký problém, jak se mi svěřili někteří mladí justiční čekatelé, když jsem zahajoval před 14 dny jejich běh, je, že počítače sice na soudech jsou, ale že jsou také soudci, kteří je neumí ani zapnout. [Stav české justice, 2003]

svědčen, že daleko více by toho ministerstvo spravedlnosti dosáhlo v reformě naší justice, kdyby každý soudce dostal diář cca za 100 Kč a k tomu školení, jak hlídat termíny. Potom bych třeba nemusel čekat devět měsíců na zaevidování žaloby či dva roky na soudně znalecký posudek.

11.2. Prezident soudcovské unie

Samostatným případem přístupujícím k řešení problematiky je přístup prezidenta Soudcovské unie Jaromíra Jirsy. Stejně, jako mnozí jiní soudci, zastává názor, že pokud se rodiče po rozvodu nedokážou dohodnout, těžko to za ně udělá soud. Soudce Jaromír Jirsa jde ale ve svých úvahách ještě dále. Podle něho jde vždy o kontraproduktivní rozhodnutí.

Problémem není podle něho ani v zákonech, ani v soudcích, ale ve dvou lidech, kterým se rozpadl vztah: „*Občané si nemohou představit, že jejich lidské selhání a rozpad partnerských vztahů za ně vyřeší stát.*“

Reagoval tím na informaci Mladé fronty Dnes, že se Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku bude přednostně zabývat stížnostmi 14 českých otců, jimž bývalé manželky zne-možňují soudem nařízený kontakt s dětmi [JIRSA, 2004].

Prezident Jaromír Jirsa je podle mého názoru ostudou našeho soudnictví. Je hrozné, že přítom tento soudce sám podobné případy soudí a zastává v soudnictví tak významnou funkci – ze které může ovlivňovat jak jiné soudce, tak i veřejnost!

Soudce má soudit a ne odkazovat strany, ať si udělají pořádek sami mezi sebou. Svými vyjádřeními jen podkopává právní vědomí veřejnosti. Příště třeba soudce může poradit okradenému, aby nezatěžoval soud a vyřídil si to se zlodějem sám.

Podle prezidenta soudcovské unie není problém v systému České republiky! Dokonce se snaží problém zlehčit dalším výrokem, že „*podobné případy se řeší všude na světě, tyto případy tu byly, jsou a budou.*“ Jako by to pro soudce byla nějaká omluva!

Na jedné straně dále soudce Jirsa připouští, že český právní řád má mechanismy, které mohou ženu donutit, aby uposlechla soudní verdikt, na straně druhé ale dodává, že soud musí hlavně řešit, zda je jejich využití dobré pro dítě! Jaké je ale pořadí priorit toho, co je dobré pro dítě? Na jakém stupni pomyslného žebříčku stojí táta dětí?

A zase jsme u nedotaženého zákona o sociálně-právní ochraně dětí 359/1999 Sb., který ve svém paragrafu číslo 5 říká:

„Předním hlediskem sociálně-právní ochrany je zájem a blaho dítěte.“

Soudce Jirsa lituje děti: „*Nakonec na matku dojde, zaplatí pokutu a pak může skončit i ve vězení. Ale dítě pak putuje k otci, kterého deset let nevidělo.*“ Zapomíná na to, že soud tu není od

toho, aby určoval, které provinění nebude trestat a tím způsobovat jiné bezpráví! Nechce si uvědomit, že právě to, že dítě nevidělo otce deset let, je vinou nečinnosti soudu. Soud musí zajistit vymahatelnost práva, a to rychle. Zvláště tam, kde vstupují do sporu oprávněné zájmy dětí.

Celá problematika se dá vyložit i následovně. Líný soudce se nechce zabývat kauzou, tak pro formu občas vypíše jednání, kde třeba zjišťuje kroužky dětí. Naprosto zbytečně, protože každé dítě má právo na zájmovou činnost, pokud na ni rodiče mají peníze. Ale soudce tímto krokem „zabije čas“ a protáhne spor na léta. Potom již s klidným svědomím rozhodne, že dítě za tátou nemůže, protože ho 10 let nevidělo.

K potvrzení svého názoru přitom použije posudek spřízněného psychologa, který ví, co od něho soudce potřebuje. Za tyto praktiky by měli být sami soudci souzeni, a to tvrdě!

Ve stejném článku [iDNES, 2004] je uveden názor předsedkyně Rady vlády pro rovné příležitosti žen a mužů. Podle ní jsou muži v této oblasti v Česku diskriminováni. Dále uvádí, že: *„V zákoně ale nikde není nařízení, že by dítě mělo být svěřeno do péče jen matce. Je to jeden z tradičních genderových stereotypů.“*

Vzor řešení nemusíme přitom hledat například ve Velké Británii, ale například v severských zemích Evropy, kde je běžná tzv. střídavá péče o děti. Protože tam soudy především fungují!

12. Zkušenosti ze světa

Porozvodové uspořádání styku s dětmi není problémem jen České republiky. Je vidět, že stále více se globalizující svět řeší spíše problémy vlastní globalizace, než „malé“ problémy týkající se rodinného života.

V polovině září roku 2004 obletěly svět například fotografie muže v masce Batmana na římské Buckinghamského paláce v Londýně, který šest hodin stál vedle balkonu, z něhož obvykle britská královna zdraví své poddané. Šlo o akci na podporu práv rozvedených mužů k jejich dětem.

Dvaatřicetiletý Jason Hatch, povoláním malíř a dekoratér, vyvěsil na paláci transparent o boji rozvedených otců. Podobné akce se stále častěji konají na nejrůznějších místech Evropy. Zmíněný otec není rozhodně osamoceným bojovníkem. Další rozvedený otec Dave Pyke v kostýmu Robina pomohl Hatchovi vyšplhat se na římsu paláce, jiný otec, David Chick, zase vyšplhal na tzv. Londýnské oko.

Tisk se tehdy v Anglii zabýval spíše tím, jak špatně funguje ochranka královny, než samotným problémem, proč otec k podobnému kroku přistoupil. I samotný článek, ze kterého jsem čerpal, má zajímavý konec. Celý je napsán velmi korektně a je z něho patrné, že se snaží problém nestranně a poctivě popsat.

V několika posledních odstavcích přiznává, že zákonodárství v mnoha zemích tento problém řešit nedokáže. Autor článku, aby nemusel nechávat závěr otevřený, ukazuje kuriózním způsobem na to, že problémem jsou vlastně sami otcové. Poslední dvě věty doslova zní: „*Takže za co Batmanové, Supermani či Spidermani vlastně vedou boj? Za své zájmy, nebo za zájmy dětí?*“ [100+1, 2004]. A jsme opět na začátku. Stále bez praktického řešení.

U protestujících otců jde o pokus přitáhnout pozornost k reálnému a vážnému problému. Je dlouhodobý a téměř všudypřítomný.

Ve Velké Británii, v Itálii, Německu i v dalších evropských zemích, stejně jako v USA. V Německu zákon umožňuje sice společnou péči o dítě, přesto je tam 85 % dětí z rozvedených rodin svěřováno matce, stejně jako ve Francii. V Itálii dostávají matky dítě do péče v 90 % případů, ve Velké Británii jsou to 93 %.

Nejde přitom jen o exmanžely, ale i o prarodiče, kteří po rozvodu také nemívají možnost vidět vnoučata svých rozvedených synů. Ve Španělsku se jeden takový bojující otec polil benzínem a zapálil. Vzbudil senzaci, ale ne soucit. Opět byl označen spíše za kverulanta. Stále se opakující příklad.

Tento otec svůj čin udělal spíše jako demonstraci, protože pod oděvem měl ohnivzdornou kombinézu. Pro mnohé lidi to byl blázen. Ale kdo jednou zažil podobný soudní boj o děti, ten pochopí.

Z uvedeného je vidět, že problematika porozvodové péče o děti se netýká jen České republiky. Ostatně i dnes nejuznávanější světový odborník na dané téma Dr. Richard A. Warshak³⁸ žije také v zahraničí – Americe.

Ale přesto si myslím, že je rozdíl mezi soudními spory v České republice a ve světě. V mnoha jiných zemích prostě panuje názor – i když chybný, že děti patří matce. U nás k tomu ovšem přistupuje lidová tvořivost mnohých soudců, kteří takovýto nesprávný názor dotáhli svým přičiněním až k přímo zrušným praktikám.

³⁸ Dr. Richard A. Warshak je klinický a výzkumný psycholog. Má soukromou praxi a zároveň působí jako profesor na Jihozápadním lékařském centru při University of Texas. Je mezinárodně uznávanou autoritou na rozvody a citace z jeho studií často zaznívají v soudních síních a zákonodárných sborech. Jeho díla jsou známá po celém světě a byla představena např. na CNN, v denících Today, USA Today, Washington Post, London Sunday Telegraph nebo v magazínu Times. Je autorem velmi úspěšných knih, např. *Revoluce v porozvodové péči o děti* a *Rozvodové jedy. Žije a pracuje se svou ženou v Dallasu a v Texasu*. On-line je k zastizení na www.warshak.com.

II. PRAKTICKÁ ČÁST – VÝZKUMNÉ ŠETŘENÍ

13. A) Dotazníkový výzkum

Výzkum v diplomové práci obsahuje 3 části

1. Dotazníkový výzkum
2. Rozbor soudního řízení autora diplomové práce
3. Vyhodnocení zkušeností a výpovědí účastníků soudních řízení

13.1. Dotazníkový výzkum

Určení hypotézy a cíle výzkumu

České zákony týkající se porozvodové problematiky dětí jsou v České republice dostačující a za současnou špatnou situaci v rodinném právu mohou soudci. V této části výzkumu jsou ověřovány hypotézy, stanovené na str. 29 – 30 diplomové práce.

Zdroje dat

Výzkumné šetření pracuje se dvěma druhy dat. Primárními a sekundárními. Primární data byla shromážděna nově a jsou jimi odpovědi respondentů z dotazníkového výzkumu. Sekundární data byla získána vědeckým rozбором soudního případu, kterého se osobně zúčastnil autor diplomové práce a rozбором zkušeností a výpovědí účastníků soudních řízení.

Metody a techniky sběru

Dotazníkový výzkum pracuje s kvantitativními metodami, které umožňují popsat závislosti mezi proměnnými a výsledky se dají zobecnit. Rozbor soudního řízení a zkušenosti s výpověďmi účastníků soudních řízení jsou metodami kvalitativními, pomocí kterých se hledají určující proměnné a základní souvislosti. Technikou kvantitativního výzkumu je studium a rozbor sekundárních dat, technikou kvantitativního výzkumu je písemný dotazník.

Určení velikosti vzorku

Jako reprezentativní vzorek pro sběr primárních dat pomocí dotazníkového výzkumu bylo stanoveno šetření mezi 500 respondenty. Výzkumu se nakonec zúčastnilo 1 093 respondentů.

Sběr dat

Primární data jsou získána pomocí dotazníkového internetového výzkumu, který se nacházel na internetu, a respondenti byli získáni pomocí náhodného výběru. Bylo to převážně oslovením osob z internetových seznamovacích serverů a dalších osob na základě doporučení a přeposlání elektronické pošty s odkazem na webové stránky s dotazníkem. V rámci vyplňování dotazníku mohli respondenti rovněž sdělovat textově své názory a zkušenosti, které sloužily pro zpracování sekundárních dat.

Zpracování, analýza a prezentace dat

Zpracování a analýza dat byla provedena pomocí statistických metod s pomocí počítačového programu Excel a výsledek je prezentován v diplomové práci jak v textové podobě, tak v grafické podobě.

13.1.1. Pravidla sestavení dotazníku

1. **Vytvoření seznamu informací, které má dotazování přinést** - nejdříve byl vytvořen seznam informací, které má výzkum přinést. Bylo stanoveno, že výzkum musí odpovědět na hypotézu stanovenou v diplomové práci a vyvrátit či potvrdit cíle výzkumu. To bylo podrobně popsáno v teoretické části a na začátku praktické části diplomové práce.
2. **Určení způsobu dotazování** – zvolena byla dotazníková forma výzkumu, protože ta nejlépe vyhovovala způsobu oslovení cílové skupiny, aby obsáhla respondenty z celého území České republiky.
3. **Specifikace cílové skupiny** – požadováno bylo, aby mezi respondenty byli muži i ženy, lidé rozvedení i svobodní, s osobními zkušenostmi s rozvodem a porozvodovou péčí o děti i bez nich. Struktura otázek byla vybrána tak, aby pamatovala na všechny tyto situace.
4. **Konstrukce otázek** – otázky byly formulovány tak, aby umožnily ve vyhodnocení porovnávat různé skupiny lidí s různými zkušenostmi a konfrontovat jejich názory. Otázky byly použity následujících typů:

5. Otázky s uzavřeným koncem

- a. **Dichotomické** – otázka č. 3
- b. **Mnohonásobný výběr** – otázky č. 1, 2, 4, 5, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 18, 19, 20, 21, 22
- c. **Likertova stupnice** – otázky č. 17, 23
- d. **Stupnice přiřkládaného významu / důležitosti** – otázky č. 6, 7, 9, 12

6. Otázky s otevřeným koncem

- a. **Volné** – políčko na konci formuláře k nepovinnému sdělení zkušeností

7. Konstrukce dotazníku – dotazník je rozdělen na tři základní části:

- a. **I. část** – zjišťování základních údajů o respondentech (otázky č. 1 – 4)
- b. **II. část** – zkoumání praktických zkušeností respondentů (otázky číslo 5 – 12)
- c. **III. část** – zjišťování názorů respondentů (otázky č. 13 – 23)

8. Pilotáž – dotazník byl ověřen v praxi na malém vzorku nezaujatých respondentů za účelem minimalizace jeho nesrozumitelnosti a zjištění časové náročnosti k jeho vyplnění.

13.1.2. Dotazník, pomocí kterého výzkum probíhal:

Úvodní text k dotazníku:

Dotazníkový anonymní výzkum pro diplomovou práci zadanou na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně, Institutu mezioborových studií Brno.

Součástí diplomové práce je dotazníkový výzkum, který zkoumá spokojenost s prací českých soudů s rozhodováním v oblasti porozvodové péče o děti. Dotazník můžete vyplnit i tehdy, nemáte-li zkušenosti s rozvodem či porozvodovou péčí o děti. Výzkum mapuje zkušenosti a názory širokého spektra lidí a struktura otázek dotazníku pamatuje i na tuto situaci. Samostatně se budou vyhodnocovat zkušenosti a zvlášť názory. Vyplnění dotazníku vám zabere asi 10 minut. Váš názor je důležitý a pomůže odpovědět na společensky důležité otázky.

Autorem diplomové práce je Karel Janský.

1. Dotazník vyplňuji jako: Můžete zaškrtnout více možností, pokud je to pravda

- rodič dětí (dítěte), který prožil soud o děti
- rodič dětí (dítěte), který neprožil spor o děti
- rodič dětí (dítěte), který se s partnerem dohodl mimosoudně
- partner (ka) žijící s člověkem, který prožil soud o děti
- bezdětný (á)

2. Jsem ve věkové skupině:

U této otázky a všech dalších zvolte pouze jednu možnost - vždy vyberte tu, která nejlépe vyhovuje vašemu názoru

- 18 - 23 let
- 24 - 29 let
- 30 - 35 let
- 36 - 41 let
- 42 - 47 let
- 48 - 53 let
- 54 - 59 let
- 60 - 65 let
- 66 let a výše

3. Jste muž anebo žena?

- muž
- žena

4. Rozvedl (a) jste se?

- ano, jsem rozveden - rozejit (a) a mám děti (dítě)
- ne, nejsem rozveden - rozejit (a) a mám děti (dítě)
- rozvod - rozchod probíhá a mám děti (dítě)
- mám s partnerem v nesezdaném partnerství jeho děti (dítě)
- jsem svobodný (á) a (nebo) bezdětný (á)

5. Jak dlouho trvalo soudní řízení o porozvodovou péči vašich dětí (dítěte) maximálně?

Pokud rozvod probíhá, odpovídejte jako by byl skončený, zohledněte tedy aktuální stav. Na tuto skutečnost pamatuje otázka č. 4. Uvedené platí pro otázky č. 5 - 12.

- do 1 roku
- do 2 let

- do 3 let
- do 4 let
- do 5 let
- do 6 let
- do 7 let
- do 8 let
- do 9 let
- do 10 let
- nad 10 let
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

6. Jak ovlivnil spor o děti (dítě) vaši psychickou pohodu z hlediska času?

- velmi dlouho
- dlouho
- krátce
- velmi krátce
- neovlivnil mě
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

7. Jak ovlivnil spor o děti (dítě) vaši psychickou pohodu z hlediska intenzity prožívání?

- velmi silně
- silně
- málo
- velmi málo
- neovlivnil mě
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

8. Stýkají se po vašem rozvodu děti (dítě) nadále s oběma rodiči?

- ano
- ne - děti (dítě) se se mnou nebo s partnerem nechtějí stýkat
- ne - dětem (dítěti) to nedovolím já nebo partner, pokud je má v péči on
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

9. Existují problémy při styku dětí (dítěte) s partnerem, který je nemá v péči?

S vámi nebo vaším bývalým partnerem

- nepřekonatelné problémy
- značně velké problémy
- menší problémy
- zanedbatelné problémy
- žádné problémy
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

10. S dětmi (dítětem) se stýkám po rozvodu měsíčně mimo jednorázové delší styky (např. prázdniny) průměrně:

Dny se v otázce myslí celý den anebo alespoň část dne, pokud máte děti v péči, zvolte tuto možnost (rozbalovací menu, jeho obsah viz níže)

(1 den; 2 dny; 3 dny; 4 dny; 5 dnů; 6 dnů; 7 dnů; 8 dnů; 9 dnů; 10 dnů; 11 dnů; 12 dnů; 13 dnů; 14 dnů; 15 dnů; více než 15 dnů; nestýkám se vůbec; děti mám v péči; neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti)

11. Stýkáte se po rozvodu s dětmi alespoň 1x ročně déle než 7 dnů v bez přerušení (včetně)?

- ano
- ne
- ve vícedenních stycích bez přerušení kratších než 7 dnů
- děti mám v péči
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

12. Chcete se i po rozvodu stýkat se svými dětmi:

- velmi často
- často
- málo často
- velmi málo často
- ne za cenu negativního přístupu dětí (dítěte)
- vůbec nechci
- děti mám v péči
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

13. Co by mělo být nejdůležitějším hlediskem pro svěřeni dětí (dítěte) do péče jednoho z bezproblémových rodičů?

- vyšší majetkové příjmy
- lepší bydlení
- lepší citová vazba dětí (dítěte)
- ochota domluvit se s druhým rodičem na styku s dětmi (dítětem)
- nevím, nedokážu posoudit

14. Pokud se soudní řízení protahuje déle než tři roky, mají na tom nejzávažnější podíl z uvedeného:

- rozvádějící se rodiče
- sociální pracovníci
- advokáti
- psychologové vypracovávající soudní posudky
- psychiatři vypracovávající soudní posudky
- soudci
- nedá se to stanovit
- nevím, nedokážu posoudit

15. Co je nejzbytečnější prověřování v soudních sporech o děti z uvedeného?

- vyhotovování psychologických či psychiatrických posudků
- stanovování výše alimentů
- zjišťování majetkových poměrů rodičů
- zjišťování zájmových aktivit dětí
- výpovědi dětí
- výslechy rodičů
- výpovědi svědků
- nevím, nedokážu posoudit

16. Jak dlouho by podle vás mělo trvat rozhodování soudu ve věci určení péče o děti?

- max. 6 měsíců
- max. 1 rok
- max. 2 roky
- max. 3 roky

- max. 4 roky
- max. 5 roků
- spory se mohou řešit i nad 5 let
- nevím, nedokážu posoudit

17. Zjednoduší se složitý soudní případ týkající se dětí jeho delším projednáváním?

- rozhodně ano
- spíše ano
- nevím, nedokážu posoudit
- spíše ne
- rozhodně ne

18. V kolika letech by se děti mohly účastnit pohovorů u soudu?

- ve věku 4 - 6 let
- ve věku 7 – 9 let
- ve věku 10 – 12 let
- ve věku 13 – 15 let
- ve věku 16 – 18 let
- podle doporučení psychologa
- podle rozhodnutí soudce
- nikdy
- nevím, nedokážu posoudit

19. Jaký je váš názor na střídavou péči o děti:

- měla by být stanovena pouze tehdy, když s ní souhlasí oba rodiče
- měla by být stanovena i tehdy, pokud s ní souhlasí pouze jeden rodič
- neměla by se stanovovat vůbec, je to moc velký stres pro děti (dítě)
- nevím, nedokážu posoudit

20. Při stanovování výše výživného na děti by se mělo postupovat z hlediska posouzení mimoškolních aktivit dětí takto:

- nejdříve zjistit majetkové poměry rodičů a podle nich stanovit výši výživného
- nejdříve zjistit, jaké chtějí mít děti zájmové aktivity a podle toho stanovit výši výživného
- nevím, nedokážu posoudit

21. Co by se z následujícího podle Vás mělo zjišťovat při určování výše výživného?

- zjistit majetkové poměry obou rodičů
- zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který dostane děti (dítě) do své péče
- zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který nedostane děti (dítě) do své péče
- nevím, nedokážu posoudit

22. Jsou české zákony dostačující pro řešení problematiky péče o děti?

- myslím že ano
- myslím že ne
- chybí vymahatelnost práva
- nevím, nedokážu posoudit

23. S prací českých soudů v oblasti péče o děti jsem:

- velmi spokojený
- spíše spokojený
- spíše nespokojený
- velmi nespokojený
- ani spokojený, ani nespokojený
- nevím, nedokážu posoudit

Zde můžete (pokud chcete) připojit jakoukoli poznámku, zkušenost či připomínku. Děkuji za vyplnění dotazníku. *Nepovinné.*

13.1.3. Výsledky dotazníkového výzkumu

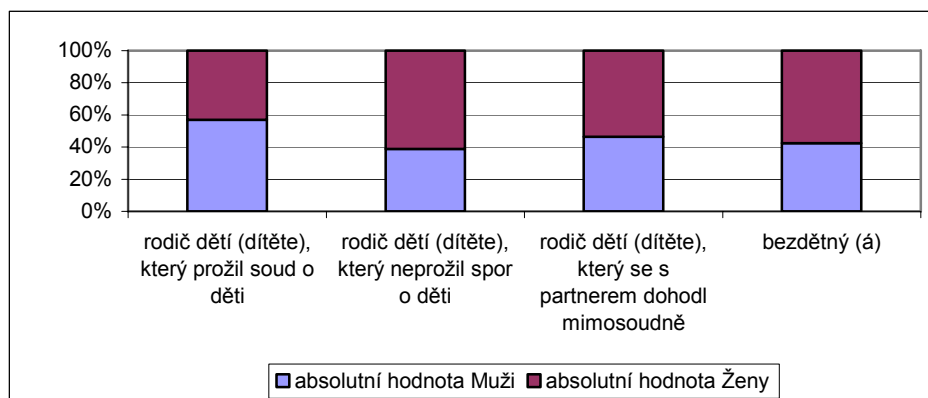
Otázka číslo 1

1. Dotazník vyplňuji jako: Můžete zaškrtnout více možností, pokud je to pravda

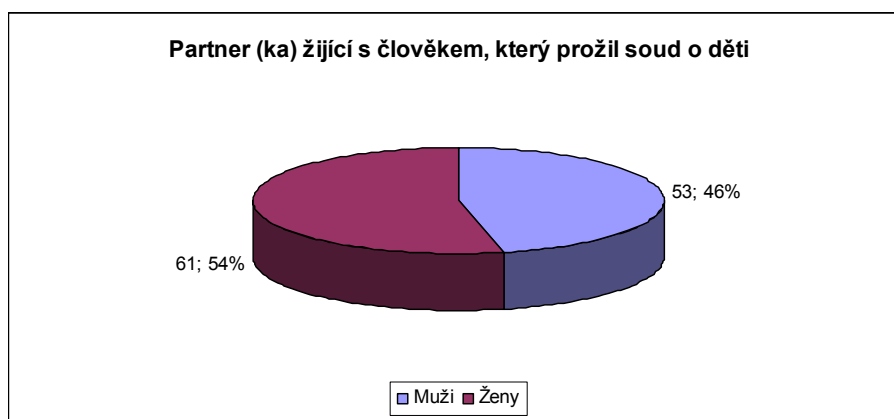
- rodič dětí (dítěte), který prožil soud o děti
- rodič dětí (dítěte), který neprožil spor o děti
- rodič dětí (dítěte), který se s partnerem dohodl mimosoudně
- partner (ka) žijící s člověkem, který prožil soud o děti
- bezdětný (á)

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
rodič dětí (dítěte), který prožil soud o děti	489	369	83,02	73,21
rodič dětí (dítěte), který neprožil spor o děti	31	49	5,26	9,72
rodič dětí (dítěte), který se s partnerem dohodl mimosoudně	38	44	6,45	8,73
bezdětný (á)	31	42	5,26	8,33
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 13 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 1

Graf 4 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 1 (mimo 4. části ot.)

Graf 5 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 1 (4. část ot.)

Otázka číslo 2

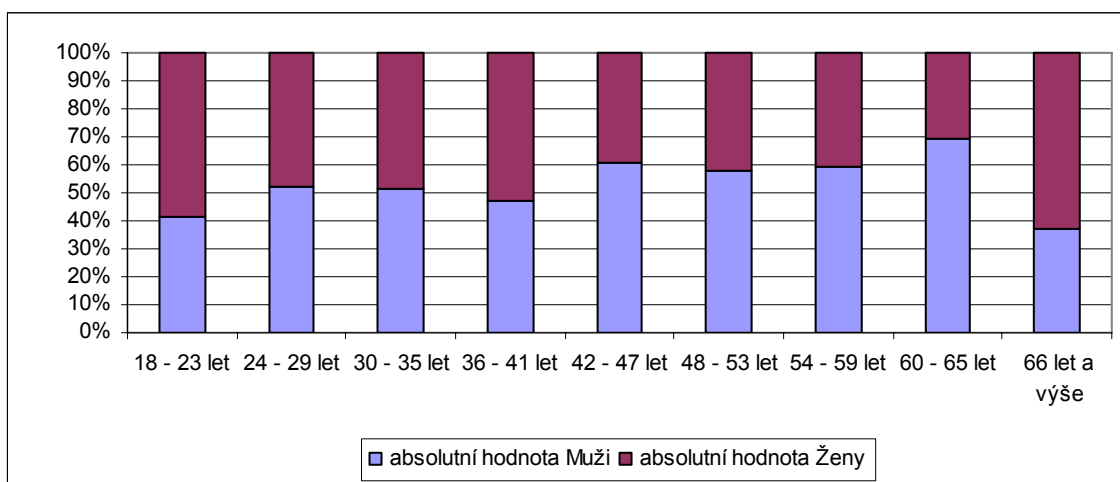
2. Jsem ve věkové skupině:

U této otázky a všech dalších zvolte pouze jednu možnost - vždy vyberte tu, která nejlépe vyhovuje vašemu názoru

- 18 - 23 let
- 24 - 29 let
- 30 - 35 let
- 36 - 41 let
- 42 - 47 let
- 48 - 53 let
- 54 - 59 let
- 60 - 65 let
- 66 let a výše

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
18 - 23 let	10	14	1,70	2,78
24 - 29 let	53	48	9,00	9,52
30 - 35 let	120	114	20,37	22,62
36 - 41 let	118	132	20,03	26,19
42 - 47 let	175	114	29,71	22,62
48 - 53 let	82	60	13,92	11,90
54 - 59 let	19	13	3,23	2,58
60 - 65 let	9	4	1,53	0,79
66 let a výše	3	5	0,51	0,99
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 14 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 2

Graf 6 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 2

Otázka číslo 3

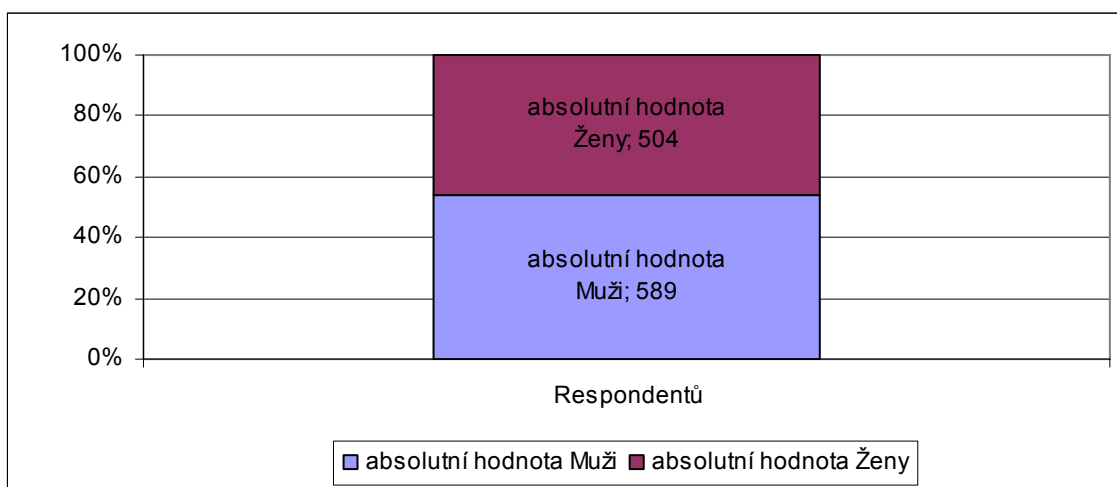
3. Jste muž anebo žena?

muž

žena

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
Respondentů	589	504	53,89	46,11
Počet odpovědí	589	504	53,89	46,11
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 15 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 3

Graf 7 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 3

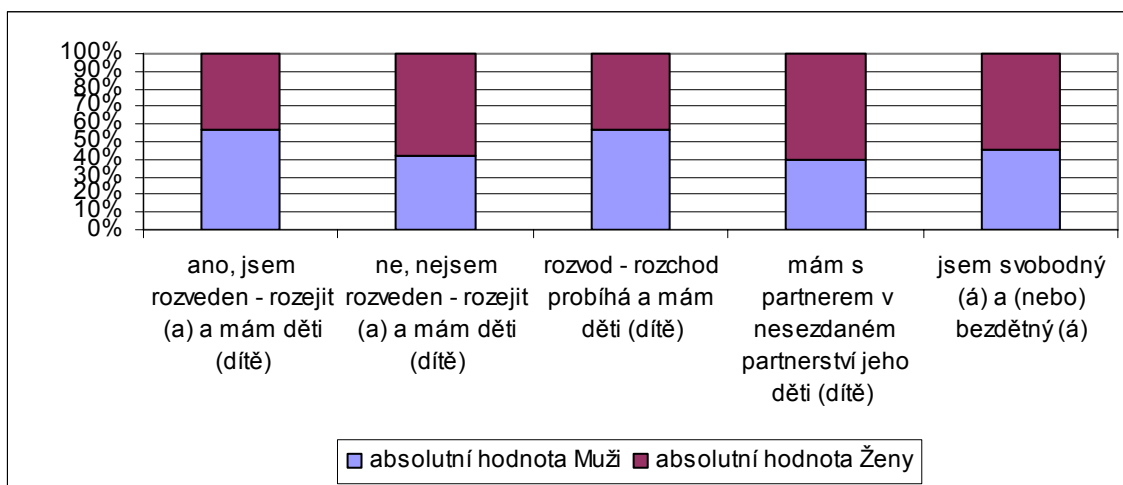
Otázka číslo 4

4. Rozvedl (a) jste se?

- ano, jsem rozveden - rozejít (a) a mám děti (dítě)
- ne, nejsem rozveden - rozejít (a) a mám děti (dítě)
- rozvod - rozchod probíhá a mám děti (dítě)
- mám s partnerem v nesezdaném partnerství jeho děti (dítě)
- jsem svobodný (á) a (nebo) bezdětný (á)

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
ano, jsem rozveden - rozejít (a) a mám děti (dítě)	451	340	76,57	67,46
ne, nejsem rozveden - rozejít (a) a mám děti (dítě)	69	93	11,71	18,45
rozvod - rozchod probíhá a mám děti (dítě)	38	29	6,45	5,75
mám s partnerem v nesezdaném partnerství jeho děti (dítě)	15	23	2,55	4,56
jsem svobodný (á) a (nebo) bezdětný (á)	16	19	2,72	3,77
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 16 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 4

Graf 8 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 4

Otázka číslo 5

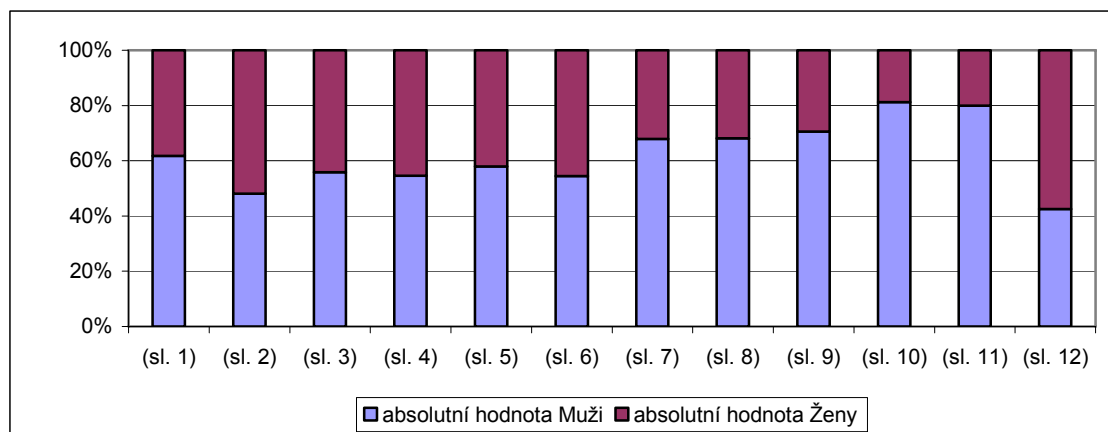
5. Jak dlouho trvalo soudní řízení o porozvodovou péči vašich dětí (dítěte) maximálně?

Pokud rozvod probíhá, odpovědte jako by byl skončený, zohledněte tedy aktuální stav. Na tuto skutečnost pamatuje otázka č. 4. Uvedené platí pro otázky č. 5 - 12.

- do 1 roku
- do 2 let
- do 3 let
- do 4 let
- do 5 let
- do 6 let
- do 7 let
- do 8 let
- do 9 let
- do 10 let
- nad 10 let
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
do 1 roku (sl. 1)	68	42	11,54	8,33
do 2 let (sl. 2)	86	93	14,60	18,45
do 3 let (sl. 3)	91	72	15,45	14,29
do 4 let (sl. 4)	65	54	11,04	10,71
do 5 let (sl. 5)	44	32	7,47	6,35
do 6 let (sl. 6)	49	41	8,32	8,13
do 7 let (sl. 7)	38	18	6,45	3,57
do 8 let (sl. 8)	15	7	2,55	1,39
do 9 let (sl. 9)	12	5	2,04	0,99
do 10 let (sl. 10)	13	3	2,21	0,60
nad 10 let (sl. 11)	8	2	1,36	0,40
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti (sl. 12)	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 17 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 5

Graf 9 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 5

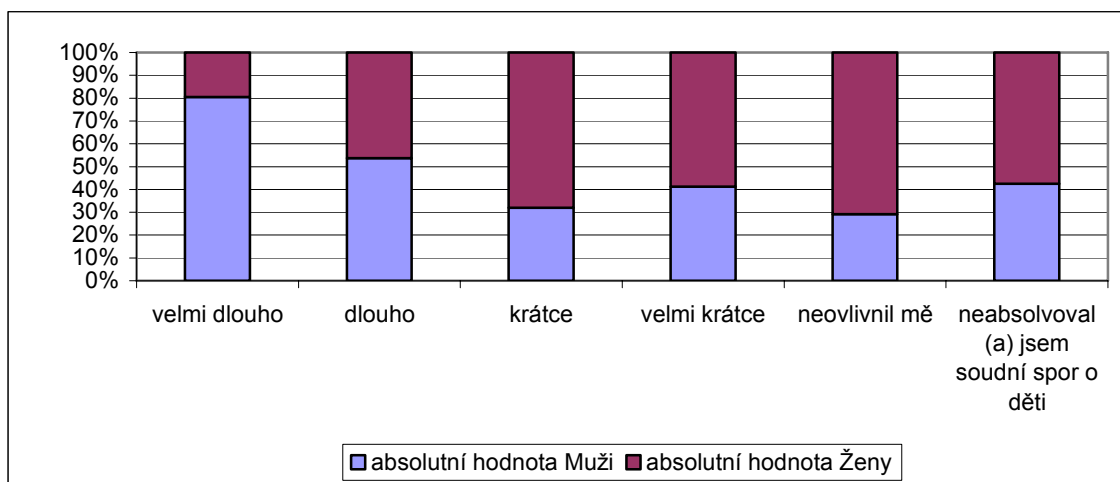
Otázka číslo 6

6. Jak ovlivnil spor o děti (dítě) vaši psychickou pohodu z hlediska času?

- velmi dlouho
- dlouho
- krátce
- velmi krátce
- neovlivnil mě
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
velmi dlouho	269	65	45,67	12,90
dlouho	114	98	19,35	19,44
krátce	45	96	7,64	19,05
velmi krátce	38	54	6,45	10,71
neovlivnil mě	23	56	3,90	11,11
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 18 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 6

Graf 10 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 6

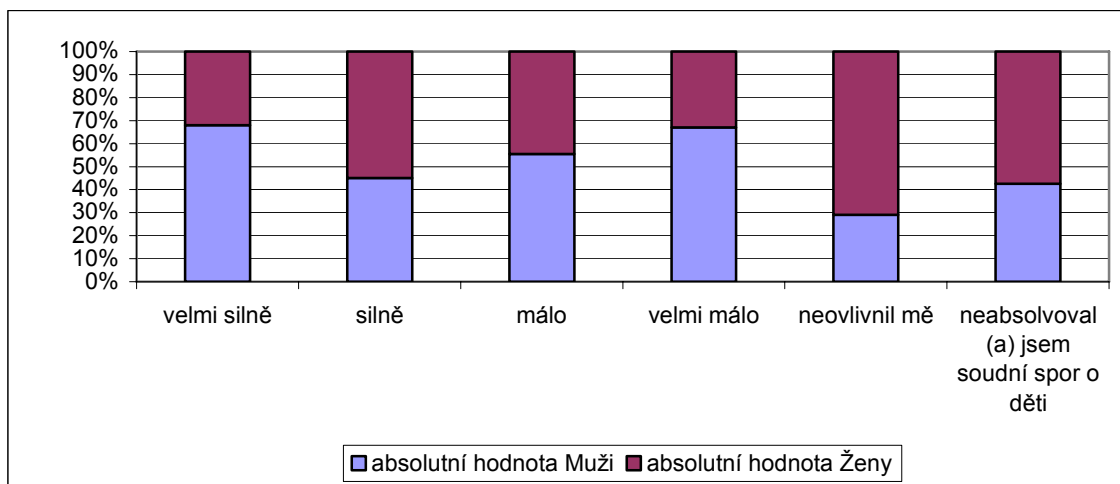
Otázka číslo 7

7. Jak ovlivnil spor o děti (dítě) vaši psychickou pohodu z hlediska intenzity prožívání?

- velmi silně
- silně
- málo
- velmi málo
- neovlivnil mě
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
velmi silně	257	121	43,63	24,01
silně	97	118	16,47	23,41
málo	61	49	10,36	9,72
velmi málo	51	25	8,66	4,96
neovlivnil mě	23	56	3,90	11,11
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 19 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 7

Graf 11 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 7

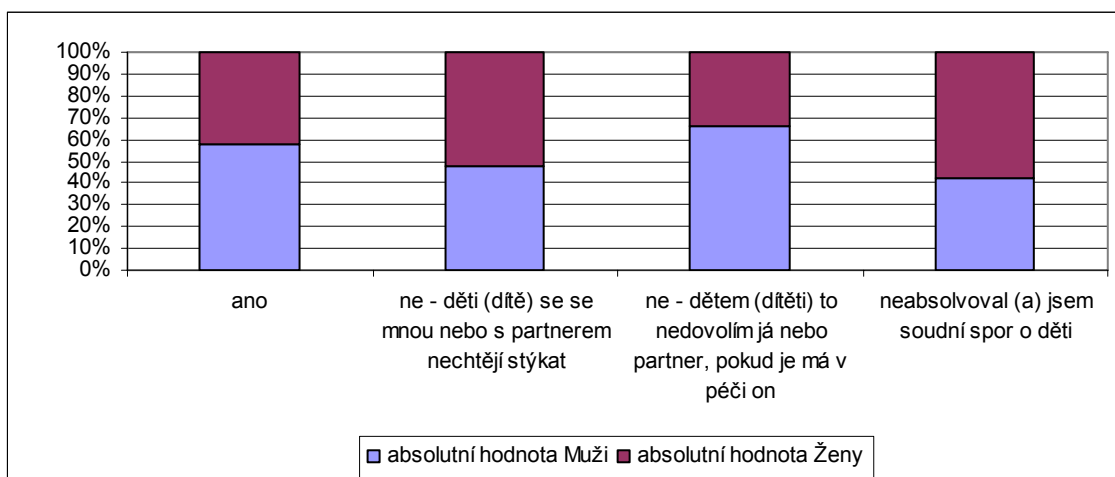
Otázka číslo 8

8. Stýkají se po vašem rozvodu děti (dítě) nadále s oběma rodiči?

- ano
- ne - děti (dítě) se se mnou nebo s partnerem nechtějí stýkat
- ne - dětem (dítěti) to nedovolím já nebo partner, pokud je má v péči on
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
ano	345	254	58,57	50,40
ne - děti (dítě) se se mnou nebo s partnerem nechtějí stýkat	69	76	11,71	15,08
ne - dětem (dítěti) to nedovolím já nebo partner, pokud je má v péči on	75	39	12,73	7,74
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 20 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 8

Graf 12 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 8

Otázka číslo 9

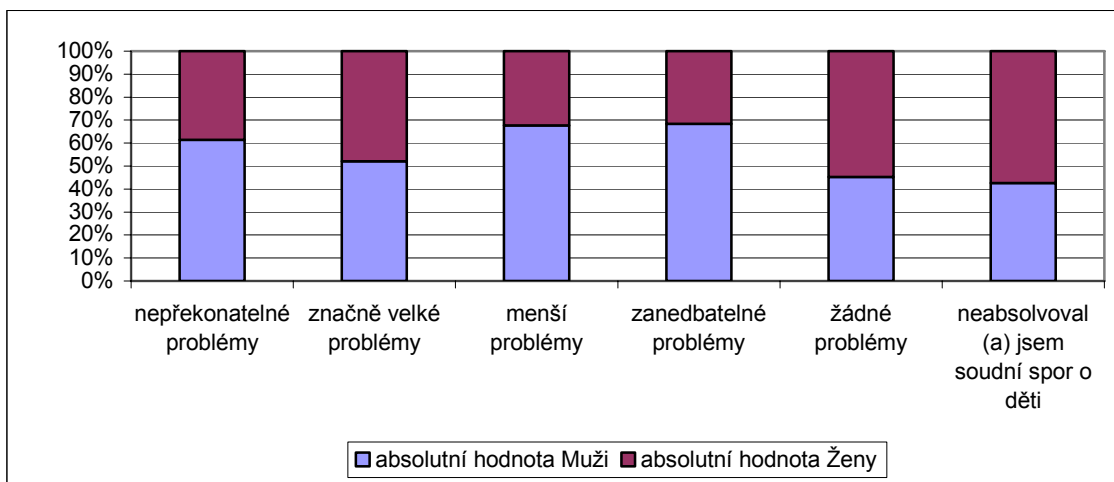
9. Existují problémy při styku dětí (dítěte) s partnerem, který je nemá v péči?

S vámi nebo vaším bývalým partnerem

- nepřekonatelné problémy
- značně velké problémy
- menší problémy
- zanedbatelné problémy
- žádné problémy
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
nepřekonatelné problémy	135	85	22,92	16,87
značně velké problémy	183	168	31,07	33,33
menší problémy	84	40	14,26	7,94
zanedbatelné problémy	39	18	6,62	3,57
žádné problémy	48	58	8,15	11,51
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 21 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 9

Graf 13 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 9

Otázka číslo 10

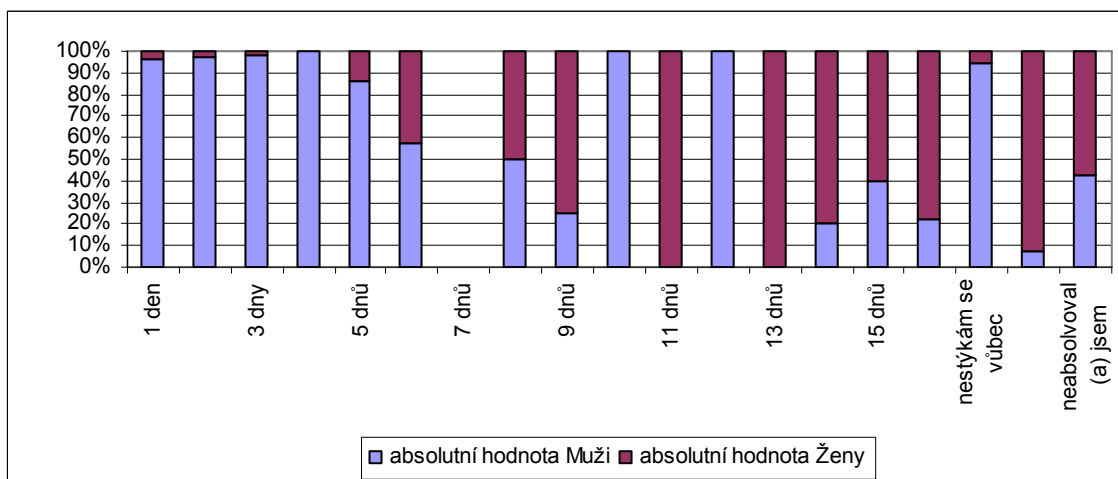
10. S dětmi (dítětem) se stýkám po rozvodu měsíčně mimo jednorázové delší styky (např. prázdniny) průměrně:

Dny se v otázce myslí celý den anebo alespoň část dne, pokud máte děti v péči, zvolte tuto možnost (rozbalovací menu, jeho obsah viz níže)

(1 den; 2 dny; 3 dny; 4 dny; 5 dnů; 6 dnů; 7 dnů; 8 dnů; 9 dnů; 10 dnů; 11 dnů; 12 dnů; 13 dnů; 14 dnů; 15 dnů; více než 15 dnů; nestýkám se vůbec; děti mám v péči; neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti)

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
1 den	58	2	9,85	0,40
2 dny	123	4	20,88	0,79
3 dny	69	1	11,71	0,20
4 dny	48	0	8,15	0,00
5 dnů	12	2	2,04	0,40
6 dnů	4	3	0,68	0,60
7 dnů	0	0	0,00	0,00
8 dnů	2	2	0,34	0,40
9 dnů	1	3	0,17	0,60
10 dnů	2	0	0,34	0,00
11 dnů	0	1	0,00	0,20
12 dnů	3	0	0,51	0,00
13 dnů	0	3	0,00	0,60
14 dnů	1	4	0,17	0,79
15 dnů	4	6	0,68	1,19
více než 15 dnů	2	7	0,34	1,39
nestýkám se vůbec	135	8	22,92	1,59
děti mám v péči	25	323	4,24	64,09
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 22 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 10

Graf 14 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 10

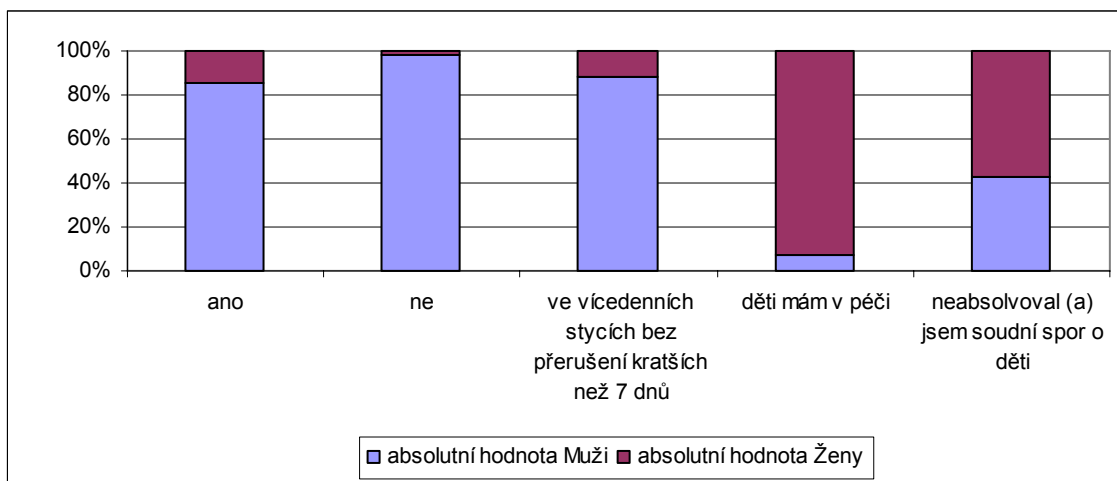
Otázka číslo 11

11. Stýkáte se po rozvodu s dětmi alespoň 1x ročně déle než 7 dnů v bez přerušení (včetně)?

- ano
- ne
- ve vícedenních stycích bez přerušení kratších než 7 dnů
- děti mám v péči
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
ano	96	16	16,30	3,17
ne	178	4	30,22	0,79
ve vícedenních stycích bez přerušení kratších než 7 dnů	190	26	32,26	5,16
děti mám v péči	25	323	4,24	64,09
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 23 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 11

Graf 15 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 11

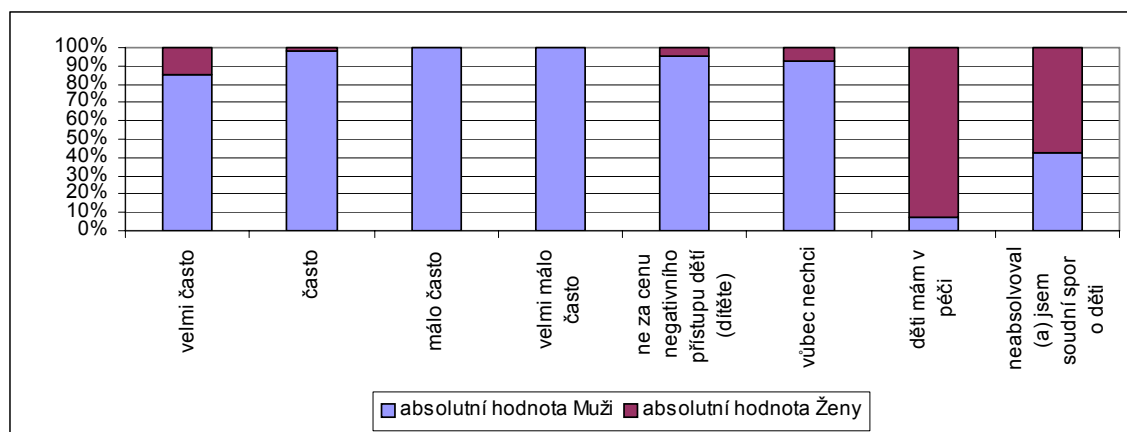
Otázka číslo 12

12. Chcete se i po rozvodu stýkat se svými dětmi:

- velmi často
- často
- málo často
- velmi málo často
- ne za cenu negativního přístupu dětí (dítěte)
- vůbec nechci
- děti mám v péči
- neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
velmi často	231	39	39,22	7,74
často	116	2	19,69	0,40
málo často	15	0	2,55	0,00
velmi málo často	1	0	0,17	0,00
ne za cenu negativního přístupu dětí (dítěte)	89	4	15,11	0,79
vůbec nechci	12	1	2,04	0,20
děti mám v péči	25	323	4,24	64,09
neabsolvoval (a) jsem soudní spor o děti	100	135	16,98	26,79
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 24 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 12

Graf 16 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 12

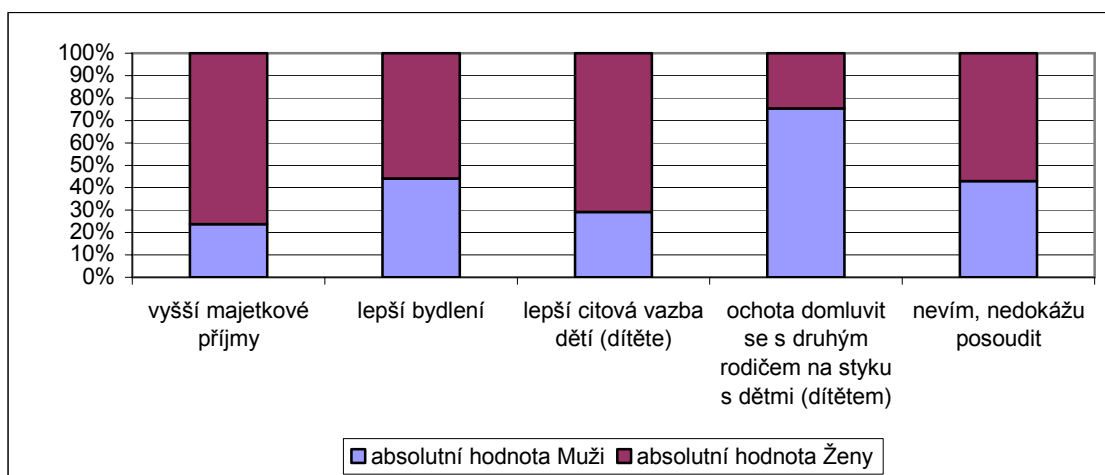
Otázka číslo 13

13. Co by mělo být nejdůležitějším hlediskem pro svěření dětí (dítěte) do péče jednoho z bezproblémových rodičů?

- vyšší majetkové příjmy
- lepší bydlení
- lepší citová vazba dětí (dítěte)
- ochota domluvit se s druhým rodičem na styku s dětmi (dítětem)
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
vyšší majetkové příjmy	9	29	1,53	5,75
lepší bydlení	11	14	1,87	2,78
lepší citová vazba dětí (dítěte)	127	308	21,56	61,11
ochota domluvit se s druhým rodičem na styku s dětmi (dítětem)	433	141	73,51	27,98
nevím, nedokážu posoudit	9	12	1,53	2,38
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 25 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 13

Graf 17 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 13

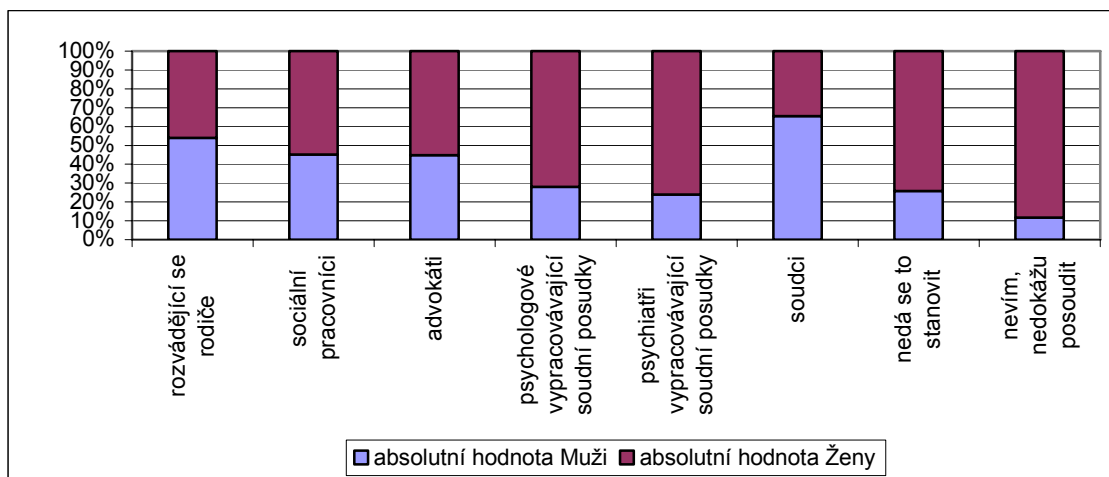
Otázka číslo 14

14. Pokud se soudní řízení protahuje déle než tři roky, mají na tom nejzávažnější podíl z uvedeného:

- rozvádějící se rodiče
- sociální pracovníci
- advokáti
- psychologové vypracovávající soudní posudky
- psychiatři vypracovávající soudní posudky
- soudci
- nedá se to stanovit
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
rozvádějící se rodiče	164	140	27,84	27,78
sociální pracovníci	23	28	3,90	5,56
advokáti	39	48	6,62	9,52
psychologové vypracovávající soudní posudky	16	41	2,72	8,13
psychiatři vypracovávající soudní posudky	12	38	2,04	7,54
soudci	325	171	55,18	33,93
nedá se to stanovit	8	23	1,36	4,56
nevím, nedokážu posoudit	2	15	0,34	2,98
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 26 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 14

Graf 18 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 14

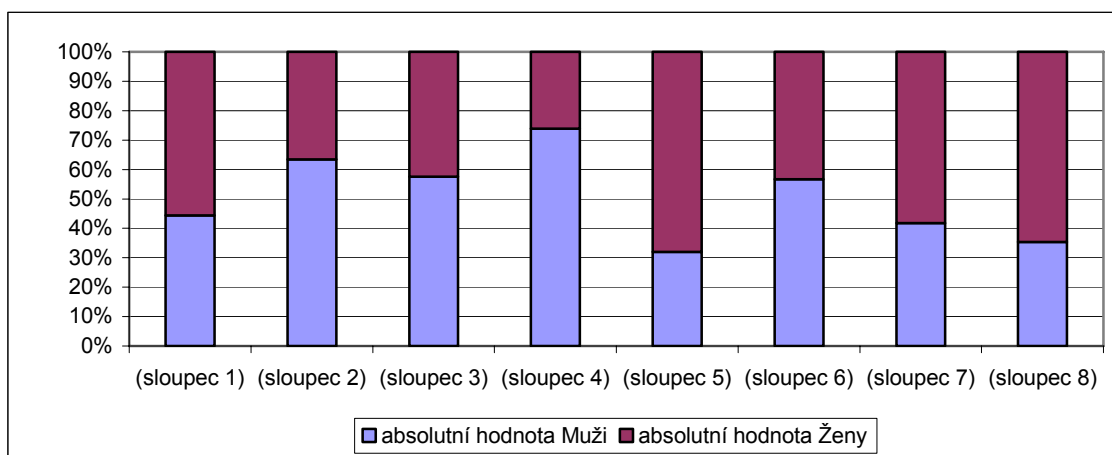
Otázka číslo 15

15. Co je nejzbytečnější prověřování v soudních sporech o děti z uvedeného?

- vyhotovování psychologických či psychiatrických posudků
- stanovování výše alimentů
- zjišťování majetkových poměrů rodičů
- zjišťování zájmových aktivit dětí
- výpovědi dětí
- výslechy rodičů
- výpovědi svědků
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
vyhotovování psychologických či psychiatrických posudků (sloupec 1)	75	94	12,73	18,65
stanovování výše alimentů (sloupec 2)	26	15	4,41	2,98
zjišťování majetkových poměrů rodičů (sloupec 3)	65	48	11,04	9,52
zjišťování zájmových aktivit dětí (sloupec 4)	252	89	42,78	17,66
výpovědi dětí (sloupec 5)	46	98	7,81	19,44
výslechy rodičů (sloupec 6)	38	29	6,45	5,75
výpovědi svědků (sloupec 7)	64	89	10,87	17,66
nevím, nedokážu posoudit (sloupec 8)	23	42	3,90	8,33
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 27 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 15

Graf 19 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 15

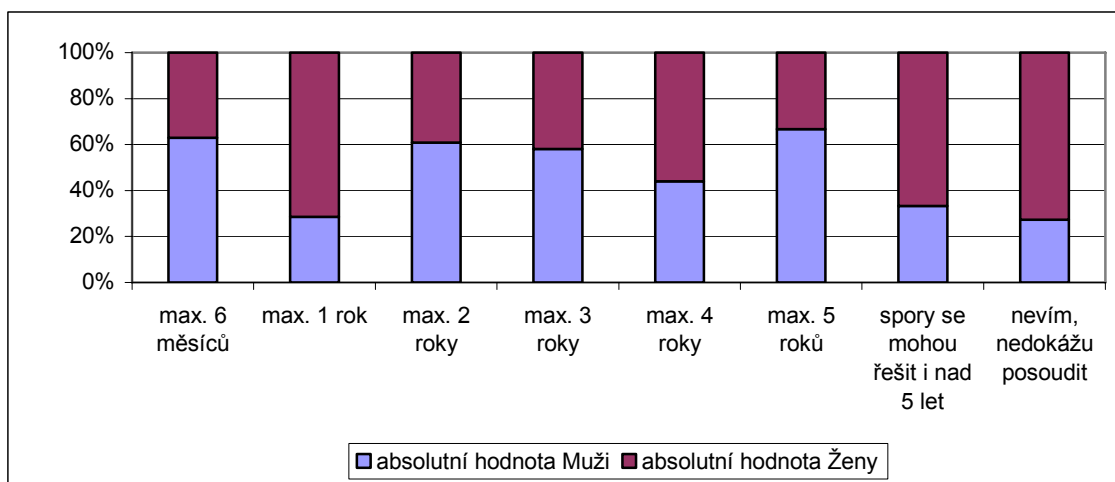
Otázka číslo 16

16. Jak dlouho by podle vás mělo trvat rozhodování soudu ve věci určení péče o děti?

- max. 6 měsíců
- max. 1 rok
- max. 2 roky
- max. 3 roky
- max. 4 roky
- max. 5 roků
- spory se mohou řešit i nad 5 let
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
max. 6 měsíců	431	254	73,17	50,40
max. 1 rok	72	180	12,22	35,71
max. 2 roky	45	29	7,64	5,75
max. 3 roky	18	13	3,06	2,58
max. 4 roky	11	14	1,87	2,78
max. 5 roků	8	4	1,36	0,79
spory se mohou řešit i nad 5 let	1	2	0,17	0,40
nevím, nedokážu posoudit	3	8	0,51	1,59
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 28 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 16

Graf 20 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 16

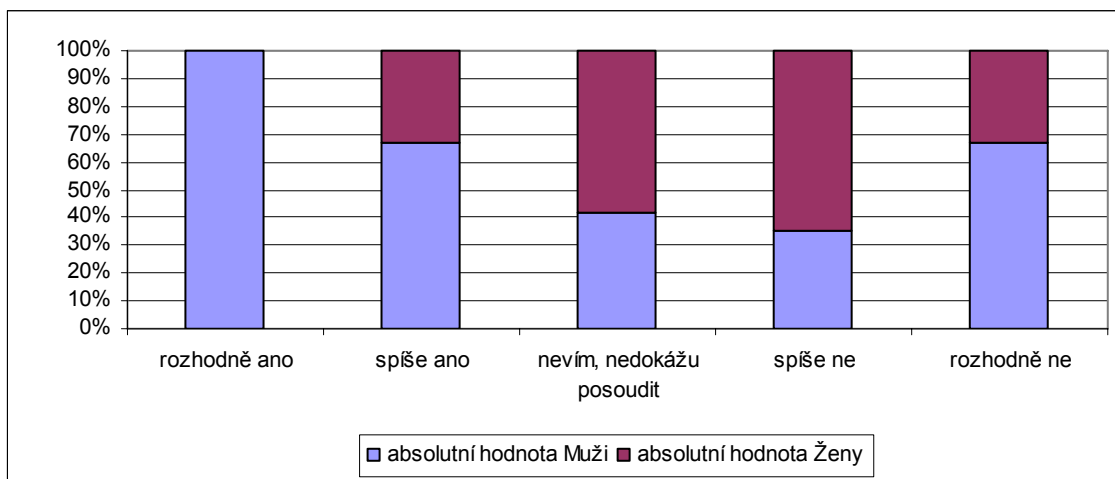
Otázka číslo 17

17. Zjednoduší se složitý soudní případ týkající se dětí jeho delším projednáváním?

- rozhodně ano
- spíše ano
- nevím, nedokážu posoudit
- spíše ne
- rozhodně ne

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
rozhodně ano	1	0	0,17	0,00
spíše ano	4	2	0,68	0,40
nevím, nedokážu posoudit	10	14	1,70	2,78
spíše ne	153	281	25,98	55,75
rozhodně ne	421	207	71,48	41,07
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 29 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 17

Graf 21 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 17

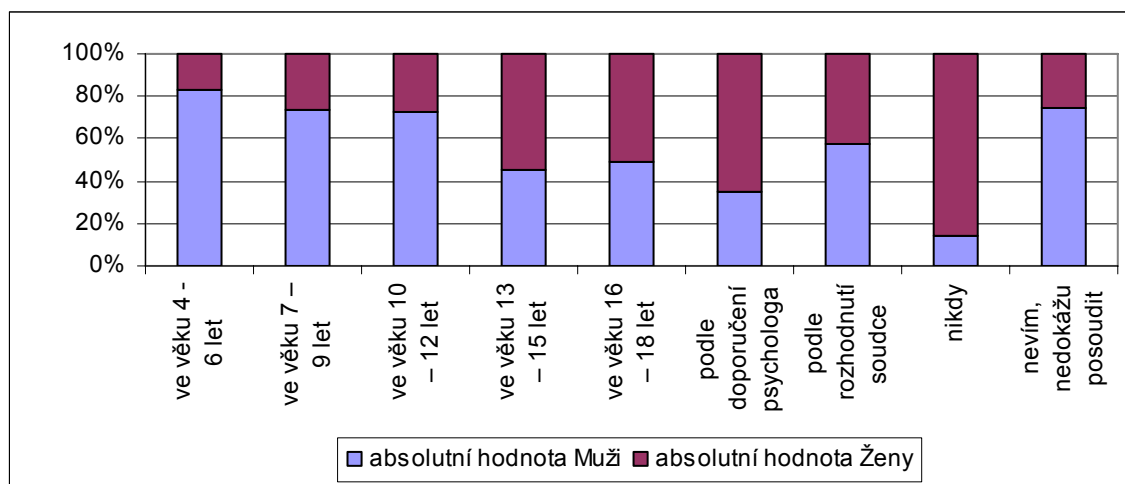
Otázka číslo 18

18. V kolika letech by se děti mohly účastnit pohovorů u soudu?

- ve věku 4 - 6 let
- ve věku 7 – 9 let
- ve věku 10 – 12 let
- ve věku 13 – 15 let
- ve věku 16 – 18 let
- podle doporučení psychologa
- podle rozhodnutí soudce
- nikdy
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
ve věku 4 - 6 let	34	7	5,77	1,39
ve věku 7 – 9 let	65	23	11,04	4,56
ve věku 10 – 12 let	195	75	33,11	14,88
ve věku 13 – 15 let	153	186	25,98	36,90
ve věku 16 – 18 let	42	43	7,13	8,53
podle doporučení psychologa	53	98	9,00	19,44
podle rozhodnutí soudce	15	11	2,55	2,18
nikdy	9	53	1,53	10,52
nevím, nedokážu posoudit	23	8	3,90	1,59
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 30 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 18

Graf 22 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 18

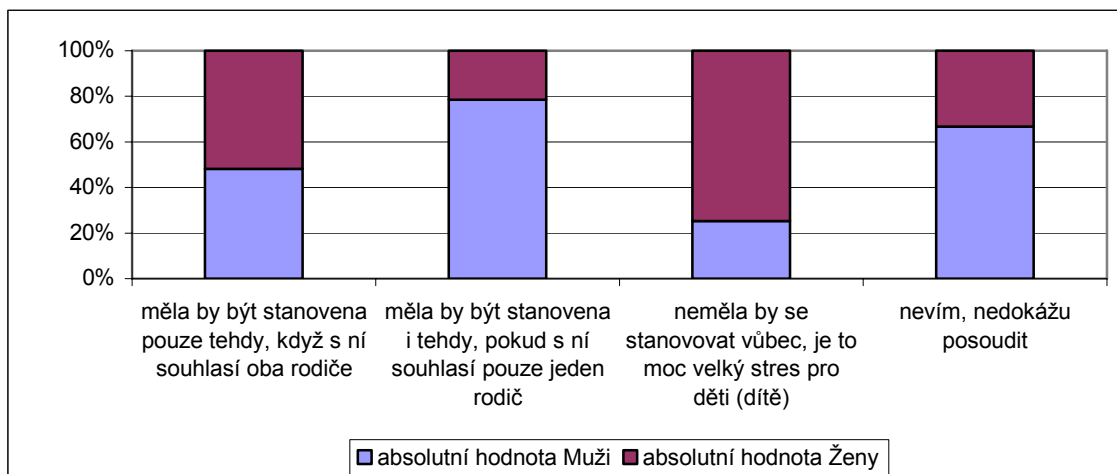
Otázka číslo 19

19. Jaký je váš názor na střídavou péči o děti:

- měla by být stanovena pouze tehdy, když s ní souhlasí oba rodiče
- měla by být stanovena i tehdy, pokud s ní souhlasí pouze jeden rodič
- neměla by se stanovovat vůbec, je to moc velký stres pro děti (dítě)
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
měla by být stanovena pouze tehdy, když s ní souhlasí oba rodiče	344	370	58,40	73,41
měla by být stanovena i tehdy, pokud s ní souhlasí pouze jeden rodič	198	54	33,62	10,71
neměla by se stanovovat vůbec, je to moc velký stres pro děti (dítě)	23	68	3,90	13,49
nevím, nedokážu posoudit	24	12	4,07	2,38
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 31 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 19

Graf 23 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 19

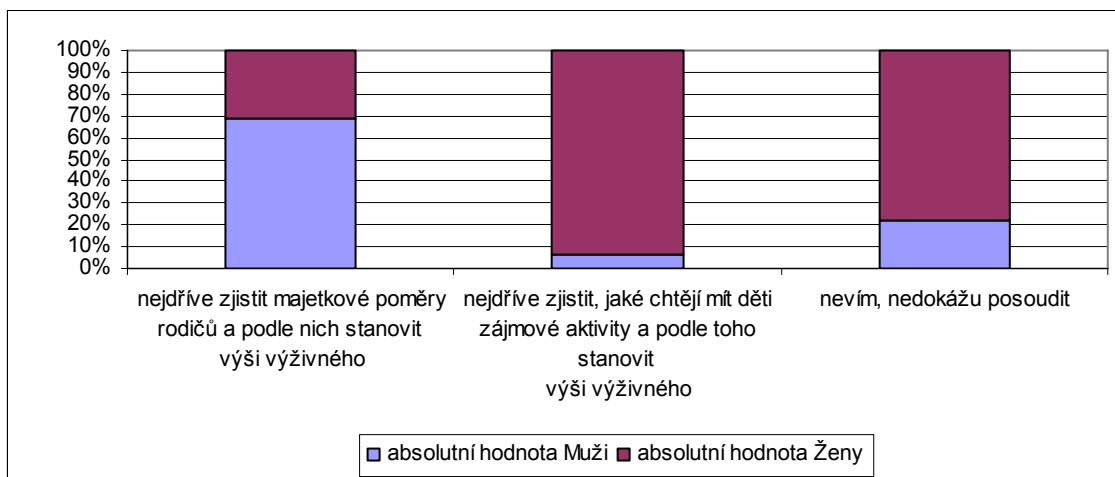
Otázka číslo 20

20. Při stanovování výše výživného na děti by se mělo postupovat z hlediska posouzení mimoškolních aktivit dětí takto:

- nejdříve zjistit majetkové poměry rodičů a podle nich stanovit výši výživného
- nejdříve zjistit, jaké chtějí mít děti zájmové aktivity a podle toho stanovit výši výživného
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
nejdříve zjistit majetkové poměry rodičů a podle nich stanovit výši výživného	568	256	96,43	50,79
nejdříve zjistit, jaké chtějí mít děti zájmové aktivity a podle toho stanovit výši výživného	16	230	2,72	45,63
nevím, nedokážu posoudit	5	18	0,85	3,57
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 32 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 20

Graf 24 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 20

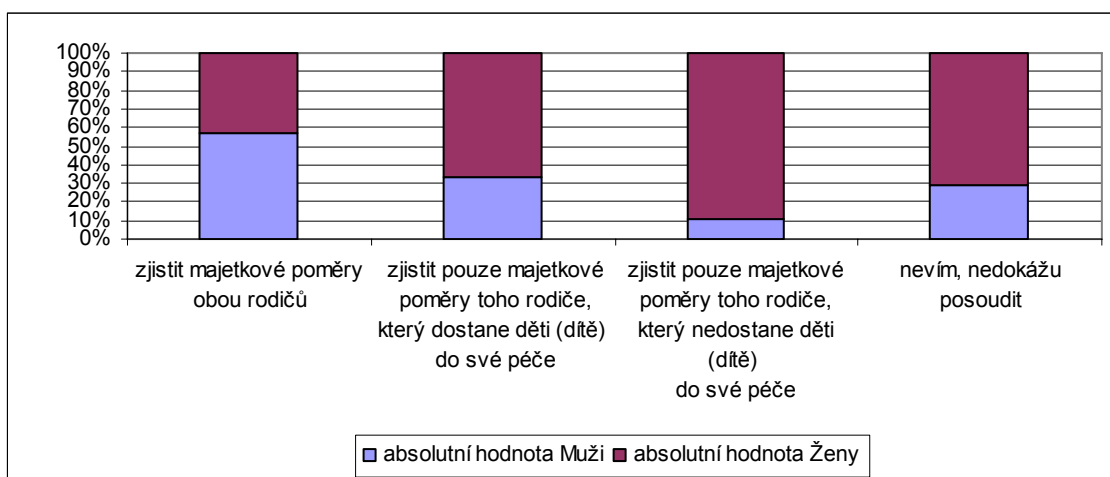
Otázka číslo 21

21. Co by se z následujícího podle Vás mělo zjišťovat při určování výše výživného?

- zjistit majetkové poměry obou rodičů
- zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který dostane děti (dítě) do své péče
- zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který nedostane děti (dítě) do své péče
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
zjistit majetkové poměry obou rodičů	577	428	97,96	84,92
zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který dostane děti (dítě) do své péče	2	4	0,34	0,79
zjistit pouze majetkové poměry toho rodiče, který nedostane děti (dítě) do své péče	8	67	1,36	13,29
nevím, nedokážu posoudit	2	5	0,34	0,99
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 33 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 21

Graf 25 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 21

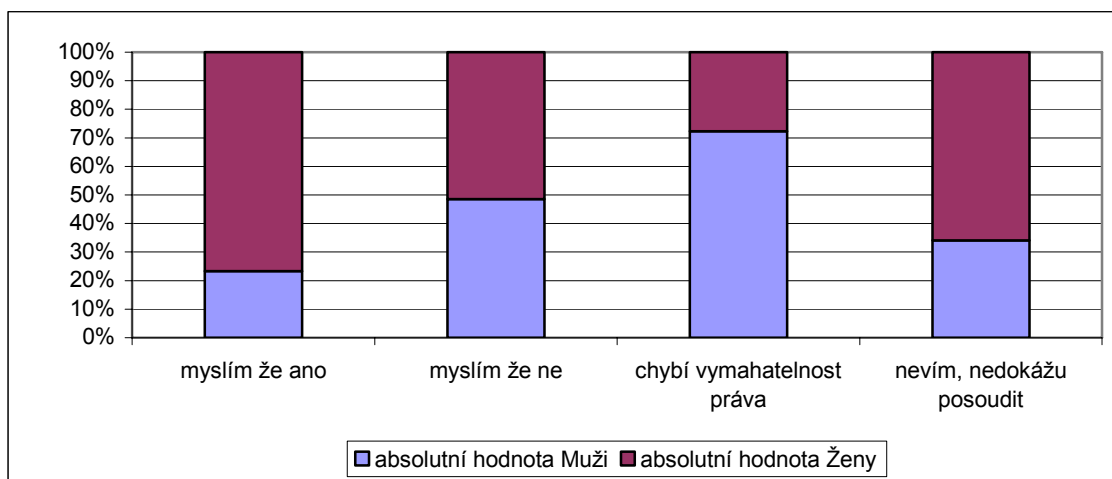
Otázka číslo 22

22. Jsou české zákony dostačující pro řešení problematiky péče o děti?

- myslím že ano
- myslím že ne
- chybí vymahatelnost práva
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
myslím že ano	49	161	8,32	31,94
myslím že ne	98	104	16,64	20,63
chybí vymahatelnost práva	397	152	67,40	30,16
nevím, nedokážu posoudit	45	87	7,64	17,26
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 34 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 22

Graf 26 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 22

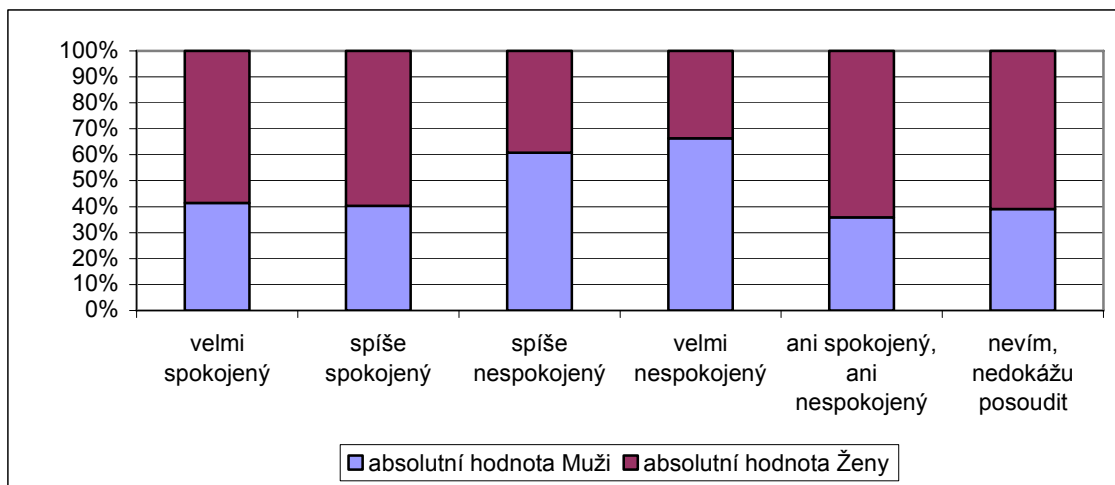
Otázka číslo 23

23. S prací českých soudů v oblasti péče o děti jsem:

- velmi spokojený
- spíše spokojený
- spíše nespokojený
- velmi nespokojený
- ani spokojený, ani nespokojený
- nevím, nedokážu posoudit

Odpověď	absolutní hodnota		relativní hodnota [%]	
	Muži	Ženy	Muži	Ženy
velmi spokojený	34	48	5,77	9,52
spíše spokojený	44	65	7,47	12,90
spíše nespokojený	129	83	21,90	16,47
velmi nespokojený	283	144	48,05	28,57
ani spokojený, ani nespokojený	42	75	7,13	14,88
nevím, nedokážu posoudit	57	89	9,68	17,66
Počet odpovědí	589	504	100,00	100,00
Celkem respondentů	1093		100%	

Tabulka 35 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 23

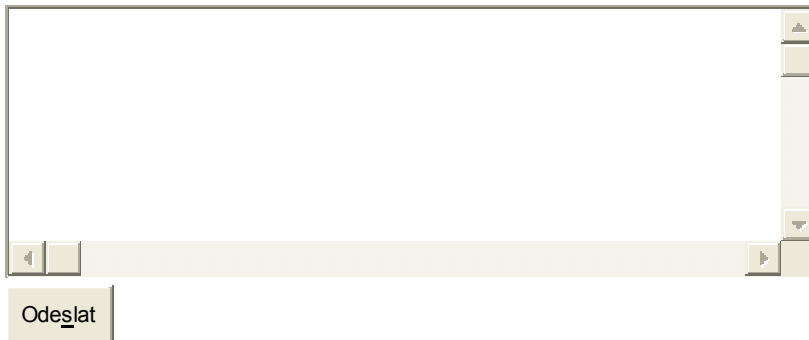

Graf 27 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 23

Volitelná položka dotazníku

Zde můžete (pokud chcete) připojit jakoukoli poznámku, zkušenost či připomínku. Děkuji za vyplnění dotazníku.

Nepovinné.

A large, empty text input field with a scroll bar on the right side. Below the input field is a button labeled "Odeslat".

Poznámka: Příspěvky respondentů dotazníkového výzkumu jsou uveřejněny v příloze diplomové práce číslo 6.

13.1.4. Interpretace výsledků dotazníkového výzkumu

1. **Hypotéza číslo 1** – názor, že české zákony nedostatečně řeší porozvodovou problematiku nezletilých, zastává většina mužů i žen (otázka č. 22).
 - Hypotéza se nepotvrdila, protože s názorem souhlasí 16,64 % mužů a 20,63 % žen. Nejvíce muži – 67,40 % i ženy – 30,16 % souhlasí s názorem, že chybí vymahatelnost práva. Problém nedokáže posoudit 7,64 % mužů a 17,26 % žen.
2. **Hypotéza číslo 2** – názor, že průtahy v rodinných sporech při soudních jednáních způsobují soudci, zastává většina mužů i žen (otázka č. 14).
 - Hypotéza se potvrdila u mužů, s názorem jich souhlasí 55,18 % a nepotvrdila se u žen, s názorem jich souhlasí – 33,93 %. Problém nedokáže posoudit 0,34 % mužů a 2,98 % žen.
3. **Hypotéza číslo 3** – názor, že rychlé soudní rozhodnutí je pro řešení porozvodové problematiky za účasti nezletilých nejdůležitější, zastává většina mužů i žen (otázka č. 16).
 - Hypotéza se potvrdila, s názorem souhlasí 73,17 % mužů a 50,40 % žen. Obě skupiny preferují nejkratší navrhované soudní řízení v délce 6 měsíců. Problém nedokáže posoudit 0,51 % mužů a 1,59 žen.
4. **Hypotéza číslo 4** – názor, že soudní řízení negativně ovlivňuje psychickou pohodu účastníků jak co do intenzity prožívání (v kategoriích velmi silně a silně na rozdíl od kategorií málo, velmi málo a neovlivnil mě), tak z hlediska délky prožívání (v kategoriích velmi dlouho a dlouho na rozdíl od kategorií krátce, velmi krátce a neovlivnil mě), zastává většina mužů i žen (otázka č. 7 a 6).
 - V části co do intenzity prožívání se hypotéza potvrdila u mužů – 60,1 % / 22,92 % a u žen se potvrdila také – 47,42 % / 25,79 %. Intenzivněji tedy stres opět prožívají muži. Soudní spor o děti neabsolvovalo 16,98 % mužů a 26,79 % žen.
 - Hypotéza týkající se psychické pohody z hlediska času se potvrdila u mužů – 65,02 % / 17,99 % a u žen se nepotvrdila – 32,34 % / 40,87 %, Z toho je patrné, že na muže stres s hlediska času více doléhá. Soudní spor o děti neabsolvovalo 16,98 % mužů a 26,79 % žen.
5. **Hypotéza číslo 5** – názor, že existují po rozvodu či rozchodu vážné problémy ve styku s dětmi s oběma rodiči (v kategoriích nepřekonatelné problémy a značně velké problémy na rozdíl od kategorií menší problémy, zanedbatelné problémy a žádné problémy), zastává většina mužů i žen (otázka č. 9).
 - Hypotéza se potvrdila u mužů – 53,99 % / 29,03 % a u žen se potvrdila také – 50,2 % / 23,02 %. Soudní spor o děti neabsolvovalo 16,98 % mužů a 26,79 % žen.

6. **Hypotéza číslo 6** – názor, že ochota domluvit se s druhým rodičem na styku s dětmi je nejdůležitější podmínkou pro jejich svěření do péče jednomu z nich (na rozdíl od všech ostatních kategorií), zastává většina mužů i žen (otázka č. 13).
 - Hypotéza se potvrdila u mužů – 73,51 % / 27,98 % a nepotvrdila se u žen – 27,98 % / 69,64 %. Problém nedokáže posoudit 1,53 % mužů a 2,38 % žen.
7. **Hypotéza číslo 7** – názor, že nejzbytečným soudním zjišťováním při stanovování výše výživného je zkoumání zájmových aktivit dětí (na rozdíl od všech ostatních kategorií), zastává většina mužů i žen (otázka č. 15).
 - Hypotéza se nepotvrdila u mužů – 42,78 % / 53,31 % a nepotvrdila se ani u žen – 17,66 % / 74 %. Problém nedokáže posoudit 3,9 % mužů a 8,33 % žen.
8. **Hypotéza číslo 8** – názor, že delším soudním projednáváním soudního případu týkajícího se dětí se toto jednání nezjednoduší (v kategoriích spíše ne a rozhodně ne oproti kategoriím rozhodně ano a spíše ano), zastává většina mužů i žen (otázka č. 17).
 - Hypotéza se potvrdila u mužů – 97,46 % / 0,85 % a potvrdila se i u žen – 96,82 % / 0,4 %. Problém nedokáže posoudit 1,7 % mužů a 2,78 % žen.
9. **Hypotéza číslo 9** – názor, že děti by se neměly nikdy účastnit pohovorů u soudu, zastává více mužů než žen (otázka č. 18).
 - Hypotéza se nepotvrdila, názor zastává 1,53 % mužů a 10,52 % žen. Problém nedokáže posoudit 3,90 % mužů a 1,59 % žen.
10. **Hypotéza číslo 10** – názor, že střídavou péčí má soud určovat i v případě, když s ní souhlasí pouze jeden z rodičů, zastává více mužů než žen (otázka č. 19).
 - Hypotéza se potvrdila, názor zastává 33,62 % mužů a 10,71 % žen. Problém nedokáže posoudit 4,07 % mužů a 2,38 % žen.
11. **Hypotéza číslo 11** – názor, že při stanovování výživného s ohledem na mimoškolní aktivity dětí se mají nejdříve posoudit příjmy rodičů (oproti tomu, že by se nejdříve zjišťovaly zájmové aktivity dětí), zastává většina mužů a menšina žen (otázka č. 20).
 - Hypotéza se potvrdila u mužů – 96,43 % / 2,72 % a nepotvrdila se u žen – 50,79 % / 45,63 %. Problém nedokáže posoudit 0,85 % mužů a 3,57 % žen.
12. **Hypotéza číslo 12** – názor, že by soud při stanovování výše výživného měl zkoumat pouze příjmy toho rodiče, který nedostal děti do péče, zastává méně mužů než žen (otázka č. 21).
 - Hypotéza se potvrdila, názor zastává 1,36 % mužů a 13,29 % žen. Problém nedokáže posoudit 0,34 % mužů a 0,99 % žen.

14. B) Rozbor soudního řízení autora diplomové práce

14.1. *Vlastní zkušenost autora diplomové práce*

V této kapitole se pokusím představit můj (náš) případ, který plně zapadá do kontextu, který byl doposud napsán. Slíbil jsem, že vysvětlím na konkrétním případě zde popisované zločiny a také to, proč si myslím, že hlavní problém spočívá v lenosti soudců. Zde není bohužel prostor na všechny detaily naší kauzy, tak alespoň ty části, které se týkají předkládané diplomové práce.

V přílohách jsou pak uvedeny dokumenty týkající se popisovaných skutečností. Jde o přepisy videonahrávek styků s dětmi, uskutečněné podle rozsudku Městského soudu v Brně (př. č. 1), dopis dědečka dětí na orgán sociálně-právní ochrany dětí – který se jím nijak nezabýval, kromě jeho založení do spisu (př. č. 2), seznam termínů, kdy jsem podle rozsudku nedostal protiprávně děti a soud se jimi v rozporu s právem odmítl zabývat (př. č. 3), dopisy zasílané práce na OSPOD s žádostí o pomoc při zajištění styku s dětmi (příloha č.4) – všechny uvedené (kromě prvního) jsou od září 1998 do konce roku 1999 a i tak jich je celkem 49!. Orgán péče o dítě prakticky nikdy nepomohl, i když podobné dopisy zasílali také moji rodiče – dědeček a babička dětí a jsou v nich sdělovány závažné skutečnosti. Jako poslední je uveden dokument dokládající, že matka dětí přihlásila do kroužků tak, aby se nemohly stýkat se mnou, tedy se svým tátou – podle rozsudku Městského soudu v Brně (př. č. 5).

Materiály v příloze uvedené jsou příkladem pro studium toho, jak vzniká syndrom zavrženého rodiče. Doporučuji následující postup při jejich studiu:

1. Seznámit se s termíny, kdy jsem protiprávně nedostal děti (př. č. 3).
2. Prostudovat si dopisy se žádostmi, které jsem posílal na OSPOD (př. č. 4). V následujícím období následovaly další desítky dopisů a podání, ale ani to nestačilo k tomu, aby se dalo v České republice prosadit právo. V tom nejsou samozřejmě započítány dopisy a doplnění podané na soud, kterých byly rovněž desítky.
3. Přečíst si dopis dědečka dětí, který byl zaslán na OSPOD v počátku problémů (př. č. 2).
4. Porovnat dny v týdnu, kdy matka dětí přihlásila do kroužků s dny, kdy jsem měl s nimi určen styk (př. č. 5). A výsledek?
5. Nyní si prostudovat v textové podobě – případně přehrát přiložená videa na CD, jak po tom všem dopadly některé moje styky s dětmi (př. č. 1)
6. Zkušenosti respondentů dotazníkového průzkumu hovoří podobně (př. č. 6).
7. A nepomůže ani usnesení Vlády České republiky (př. č. 7).

Přílohy číslo 1, 2, 3, 4 a 5 = syndrom zavrženého rodiče

14.2. Kontext s vývojovou teorií Sigmunda Freuda

Zamyslím-li se nad teorií Sigmunda Freuda, který považoval za rozhodující pro utváření a pozdější fungování osobnosti rané fáze vývoje člověka, tedy období dětství, musím bohužel konstatovat, že moje dvě děti, dcery ve věku 14 a 16 let prochází disharmonickým vývojem, který hraničí až s vývojem patologickým. To je dáno především chováním jejich matky, se kterou se děti identifikovaly, a díky jejímu chování je jejich přirozený vývoj zasažen syndromem zavrženého otce.

K problémům se stykem s nimi začalo docházet od jejich 3. a 5. věku života, tedy od našeho rozvodu. Od jejich 7. a 9. roku věku jsem se s nimi přestal díky postojům matky stýkat úplně. Výjimkou bylo 63 minut v jejich věkovém období 8 a 10 let, kdy jsem dostal příležitost s nimi pobýt právě po tuto dobu v ordinaci psychologické poradny, kdy psycholog zrovna vedl pohovor s jejich matkou za účelem vypracování soudního znaleckého posudku. Ač jsem se s nimi neviděl celý jeden rok, vztah mezi námi byl naprosto bezproblémový. Od té doby jsem se s nimi už prakticky neviděl.

Ani jedné z holek nebyl dopřán normální průběh růstu a vývoje, zvláště pak v těhotenství se starší dcerou psycholožka mluvila u její matky o patologickém rozpadu osobnosti. Příčina spočívala zejména v neplánovaném těhotenství, kdy se dostavily negativní dopady jejího vlastního duševního vývoje poznamenaného rozvodem rodičů a převážně pak tvrdými a vykonstruovanými akcemi její matky vůči jejímu otci.

Tento boj měl dlouhodobý charakter a značně matku mých dětí psychicky poškodil. Došlo to až tak daleko, že se dvakrát pokusila o sebevraždu. Z tohoto období si do následujícího života odnesla ponaučení, že „nikdy nesmí mít děti, protože by se mohly narodit holky a takový (mnou zcenzurováno) život by jim nepřála“.

Když jsem při studiu na zkoušku z vývojové psychologie narazil na termín Oidipický komplex a podrobněji se s ním seznámil, až mi běhal mráz po zádech, jak podobné symptomy jsem u matky našich dětí sám zažil. A to nejen ve vztahu k dětem, ale i ke vztahu jí k sobě samé a ke mně. To by byla ovšem jiná, dosti obsáhlá kapitola. Dnes už ale vím, že u ní samé Oidipický komplex prostě nebyl uspokojivě vyřešen ani v dospělosti. Vycházím přitom ze skutečností, které zde ani raději nepopisuji.

Po narození první dcery se její názor radikálně změnil a zase tvrdila, že by nikdy nepřežila, kdyby se jí narodil kluk, o kterém začala mluvit jako o parchantovi. Nicméně alespoň prozatímni výhrou bylo to, že narození dcery nakonec přijala, a začala se o ni starat, i když dosti strojeně. To spočívalo například v tom, že stanovila dobu kojení a propadala značným depresím, pokud se to uskutečnilo byť o minutu „mimo jí stanovený termín“.

Po krátkém čase sama navrhla, abychom měli další dítě. Narodila se další dcera, tentokrát již při normálním průběhu těhotenství. Až v podstatě v letošním roce, díky jejím výpovědím u soudu, jsem se dozvěděl, že již při těhotenství s druhou dcerou měla naplánováno, že se mnou nebude dále žít. Podle mé domněnky došlo ke druhému těhotenství proto, že si to naplánovala i její sestřenice, se kterou se po letech začala intenzivně stýkat. V té době již rodina neplnila své základní funkce a já jako otec jsem s tím nemohl naprosto nic dělat. Matka dětí se prostě rozhodla.

V období prvního těhotenství jsem přijal radu psychologičky a stál v pozadí budoucí matky, protože jsem byl zdrojem „jejího zla“. Snažil jsem se jí ale pomáhat ze všech sil. V pozdějším období, když u ní převážily stavy promyšleně rozumové nad pravděpodobně podvědomými, již nebyla šance jakýmkoli svým přístupem situaci změnit. „Nadjá“ matky mých dětí hrálo podle mého názoru mimořádný význam při vzniku jejího pravděpodobného duševního onemocnění a bylo formováno již v jejím dětství její matkou. Tedy alespoň co se týká vztahu jí jako ženy k rodině, manželovi a k dětem.

V té době se matka mých dětí také dala slyšet, že se postará o to, abych již nikdy děti neviděl. I to je paralela s její matkou, která podobnou teorii sama praktikovala a tím tak pravděpodobně deformovala psychický vývoj své dcery. Zde je nutné připomenout, že matka mých dětí měla ke své matce v mládí negativní vztah, často mluvila o tom, že by nechtěla nikdy být jako ona, ale poté, co se jí narodily vlastní děti, přijala stejné, nebo alespoň podobné praktiky jako její matka.

Popis stavu okolností narození našich dcer by nebyl kompletní bez připomenutí další oblasti psychoanalýzy – úzkosti. Úzkost již Sigmund Freud vymezil jako nespecifický strach bez objektu strachu. Úzkost provázela matku po celou dobu prvního těhotenství, bylo to dáno jednak strachem z vlastního těhotenství, z toho, že by to na ni někdo mohl poznat (proto se stahovala páskem) a dalšími konkrétními, i zcela nekonkrétními skutečnostmi. Z toho potom vyplývaly neustálé hovory o smrti anebo opravdové útěky, třeba na hřbitov. Vše záviselo na určitém spouštěcím mechanismu, na podnětu, na objektu úzkosti, který se s postupem časem měnil.

Zajímavostí je skutečnost, že u matky našich dětí byl zcela potlačen pocit viny, jako by neměla alespoň zárodečně vyvinuté svědomí. Nic na tom nezmění ani fakt, že jsem měl s dětmi krásný a bezproblémový vztah, který byl právě jí záměrně a cíleně narušen až do patologických rozměrů. Prostě matka dětí rozhodla a nic na tom nezměnil ani soud, který jen suše konstatoval, že ho nezajímají problémy rodičů, že mu jde jen o blaho dětí.

Podle soudů, a také podle OSPOD, je bohužel tím blahem téměř vždy a bezvýhradně jakýsi klidový vztah k rodiči, většinou k matce, i když je dítě vystaveno značnému psychickému tlaku ze strany jednoho rodiče, aby na druhého zapomnělo. Matka dětí neměla strach ani z trestního stíhání za nedávání dětí, které jí hrozilo, protože ani po dalším ukončeném soudu si své povinnosti neplnila. Je to dáno i tím, že již byla pravomocně za trojnásobný trestný čin v minulosti

odsouzena a ani tenkrát se u ní pocit viny nikdy neprojevil. Dostala sice jako trest podmíněčný odklad vězení, ale na další období se zaštitila dětmi a tím se stala prakticky nepotrestatelnou.

Ona, stejně jako její matka bojovala a tomu byla ochotna podřídit vše, i zájmy vlastních dětí. Proto rozhodnutí nejrůznějších soudů dodnes bere jako to, že rozhodl jakýsi jí vnucený poradní orgán, který nemusí respektovat, pokud se jí to nelíbí. A má pravdu, protože pokud se bude nadále řídit heslem „já jsem matka – a kdo je víc“, nikdo jí fakticky nepotrestá ničím jiným, než maximálně podmínkou či pokutou, ze kterých si ona sama nic nedělá. Navíc u pokuty požádá o prominutí, jak už to udělala.

Pokud došlo k finančnímu postihu, tak to s klidem uhradí za výživné, které na mně zpětně vysoudila. To ale již není téma psychologie, to je rovina právní – i když smutná rovina, na jakém bezpráví se dnes u nás samo právo podílí.

Okolnosti podílející se na vývoji našich dětí mají i bezprostřední vliv na formování jejich názoru na svět, rodinu, rodiče i budoucí partnery. Tristní je to, že do jejich pojetí morálky se dostávají skutečnosti, kterým by děti ve svém vývoji neměly být rozhodně vystaveny.

To vše bude mít v konečném důsledku negativní vliv na jejich další život. Jak si například budou dcery hledat své budoucí partnery, když je jim od malička vštěpováno, že „*se nemají nikdy vdávat, protože by jejich manžel mohl být stejný darebák, jako jejich táta*“.

Anebo jakou úctu budou mít k budoucímu partnerovi, když jim bylo v mládí tvrzeno, že „prababička už nikdy nepřijde, protože ji táta zabil“. Nehledě na to, že když se v dospělosti budou vracet ve vzpomínkách do dětství, tak tam najdou takové epizody, jako když jim bylo sdělováno „přeji si, aby táta v té Americe umřel“.

Do morálky dětí jsou od mládí zahrnovány hrůzy, se kterými se v dospělosti budou jen velice těžko vyrovnávat. Je zároveň velký předpoklad, že to, co dcery prožily samy, tak budou aplikovat do svých životů stejně, jako aplikovala do života jejich máma své hrůzné prožitky, které prožila na vlastní kůži ona sama.

Obrázek 2 – Autor diplomové práce před rodným domem Sigmunda Freuda

Podle teorie může mít negativní postoj matky k těhotenství záporný vliv na vývoj dítěte, v našem případě to bylo primárním způsobem, tj. vlivem negativních emocí matky. U prvního těhotenství. Druhé těhotenství již proběhlo bez těchto příznaků. Zde se ale ukazuje, že v našem případě mělo větší vliv další období, protože i když dnes mohu soudit pouze z útržkovitých setkání s dětmi, starší dcera je na tom psychicky lépe než mladší dcera, která, ač dříve byla opravdovým mazlíčkem, postupně se z ní stala cynická osobnost zaměřená spíše negativně a se slovní zásobou přibližující se ke své matce.

Starší dcera, protože byla delší dobu i pod mým výchovným vlivem, tak je přístupnější a je vidět, že jí naše odloučení opravdu mrzí – i když to před matkou nesmí dát najevo, toho je si moc dobře vědoma.

A protože mě Sigmund Freud „mnohé vysvětlil“, když jsem se začal o jeho dílo zajímat, přikládám fotografii, na které jsem se sestrou a maminkou před jeho rodným domem v Příboře. Po letech jsme se tam byli podívat, protože naše rodina kousek od rodného domu Sigmunda Freuda v Příboře bydlela přes deset let. Jaké paradoxy život přináší!

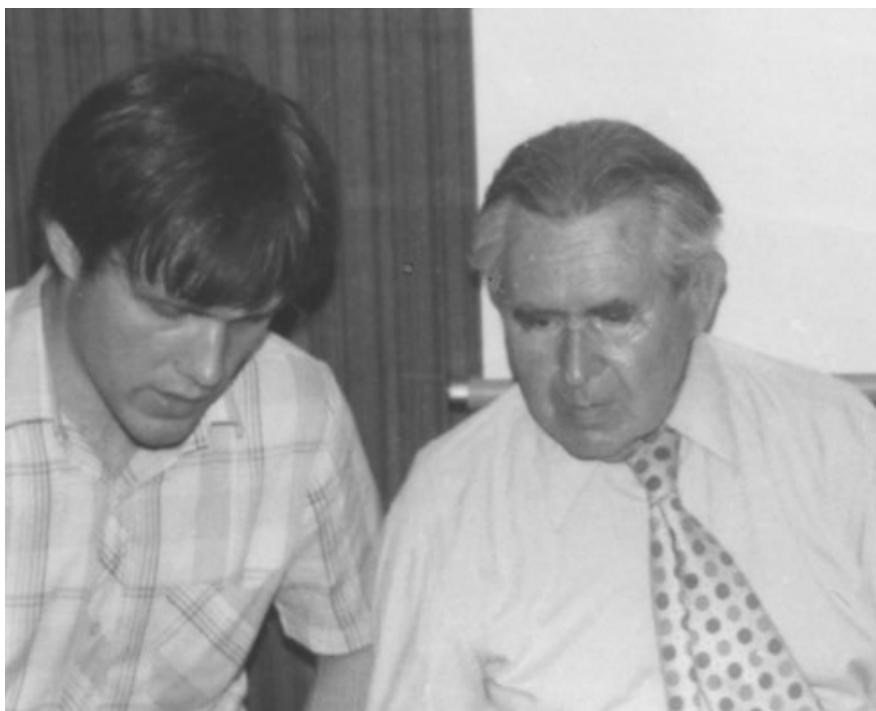
14.3. Představení autora diplomové práce

Jak jsem již uvedl v úvodu, byl bych nerad, kdyby diplomová práce vyzněla jako jakýsi deník zhrzeného otce. Proto bych se také rád trochu představil. Činím tak z důvodu, že to může mnohé napovědět o mých záměrech. Já vím, že nálada ve společnosti je postavena spíše tak, že mnohými lidmi bude konstatováno – „zase jeden z těch, kteří se chtějí mstít své bývalé manželce, a chce ji pronásledovat“. Kdo ale nechce pochopit, tomu stejně nepomůžou žádné argumenty.

Vím, že i když tady o sobě napíši jakékoli informace, tak to není zárukou dobrého otce. Ale přece jen si myslím, že je paradox, aby člověk, který velkou část svého života zasvětil dětem, tak dnes nesměl vychovávat své děti!

Od dětství jsem pracoval v dětském přírodovědném oddíle Vlčí stopa. Nejdříve jako člen, později jako vedoucí. Práce s dětmi a mládeží byla velkou část mého života pro mě vším. Před rokem 1989 a také po tomto revolučním roce, kdy mnoho lidí začalo podnikat. V době, kdy podnikání bylo velice lukrativní, jsem já zasvětil většinu svého času práci s dětmi a mládeží.

Dlouhá léta jsem se znal osobně i se spisovatelem pro děti a mládež Jaroslavem Foglarem. Myslim, že mohu i říct, že jsme byli dobří přátelé. Někdy jsme i hodiny seděli a povídali si o práci s dětmi, o tom, jak pro ně připravovat program. Dodnes si občas sednu a procházím staré společné fotografie a vzpomínám na naše setkání. Vlastním i originální přednášky Jaroslava Foglara ze čtyřicátých let minulého století, ve kterých se věnuje způsobům výchovy dětí. Největší důraz v nich přitom kladl na důslednost. I to bylo pro mě inspirací při psaní závěrů diplomové práce. Pokud by totiž v našem soudnictví existovala důslednost, většina negativních jevů by vymizela sama.

Obrázek 3 – Autor diplomové práce s Jaroslavem Foglarem

*Mému dobrému příteli
Delfinovi
Jaroslav Foglar-Jedlák
30. 11. 87*

Obrázek 4 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce

Od Jaroslava Foglara jsem se toho hodně naučil. Navázat jsem i na jednu jeho činnost, na dětské kluby, které jsem vedl formou sebevýchovy dětí na dálku prostřednictvím České televize. Dva a půl roku se mi podařilo uvádět pro děti pořad na ČT1 a zároveň pro ně připravovat program. To vše bylo podporováno mou autorskou činností při tvorbě článků pro děti do denního tisku.

Jen se usmívám nad názory některých lidí, že otcové, kteří bojují o své právo stýkat se svými dětmi, tak údajně činí jenom proto, aby se mohli „pomstít“ bývalé manželce. Je možné, že u některých otců to motivem je. Ale když se někdo osm let snaží o styk s vlastními dětmi, tak to podle mě není typ člověka, který se chce mstít.

Pokud se mi podaří obhájit tuto diplomovou práci – a dokončit má další studia, budu mít za sebou úspěšné studium na třech vysokých školách. Fyzickou geografii na Masarykově univerzi-

tě (Mgr.), Lesnictví na Mendelově zemědělské a lesnické univerzitě (Ing.) a Sociální pedagogiku na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně (Mgr.). K tomu rigorózní řízení (RNDr.) a ekonomicko-manážerské studium MBA.

Sjezdil jsem k tomu všemu kus světa a naučil se mnoha dalším dovednostem. Myslím, že je toho dost, co bych mohl svým dětem předat. Ale díky konkrétním soudcům to nesmím. Ne z důvodu špatných zákonů. Je to proto, že někdo měl špatný (zlý) úmysl. Z mého pohledu je ten, kdo to způsobil zločincem, díky kterému se děti nemohou vídat se svým tátou a táta se svými dětmi!

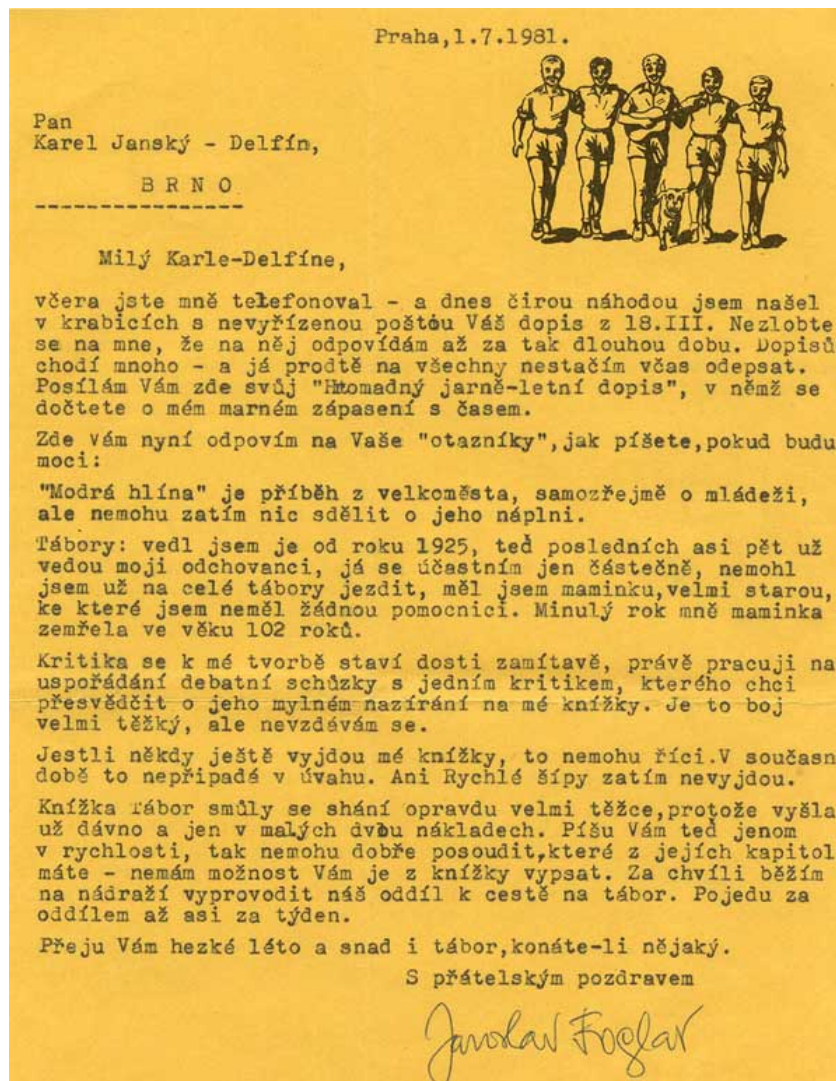
Já jsem nebojoval ani tak s bývalou manželkou. Bojoval jsem s neschopnými úředníky. O to je to ovšem tragičtější!

Mé vzdělání a má práce pro děti, to se dá zpochybnit – že to není zárukou kvalitního otce. Samozřejmě. Zpochybnit se dá nakonec vlastně úplně všechno. A vždy je nejlepším terčem ten, kdo neustále vyvolává další a další soudní jednání, protože v České republice prakticky neexistuje vykonatelnost práva v rodinných sporech.

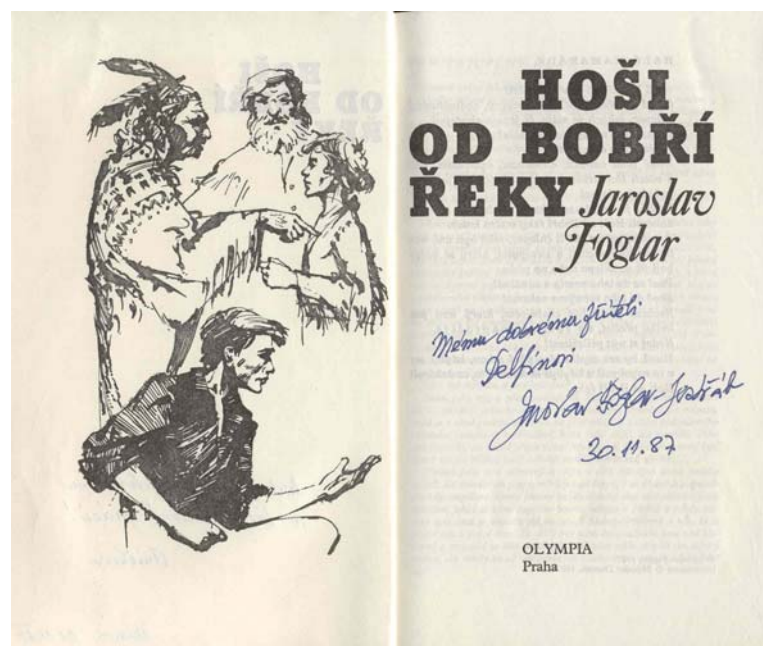
Pokud by se k minulému odstavci měl vyjádřit právník, jistě by snesl řadu argumentů, že náš právní řád poskytuje dostatek možností, jak se bránit proti tomu, kdo nedodržuje platná rozhodnutí soudů. Jistě. Teoreticky ano. Ale teorie není život. Pokud to v praxi nefunguje, tak je někde chyba. Nechci to zde uvádět příliš často. Ale já jsem osobně věnoval prosazení mého práva na děti – a vlastně i práva dětí na svého otce osm let. Vyhrál jsem, co se dalo, a výsledek? Se svými dětmi jsem nebyl už přes osm let!

Jsem přesvědčen o tom, že většina mladých a nezkušených soudců by bylo při řešení rodinných kauz lepších, než tzv. služebně starší a „zkušenější“ soudci, kteří po létech praxe zlenivěli a zpo-hodlněli.

Hlavně tento odstavec by si měl přečíst prezident České republiky, aby se nebál v budoucnu jmenovat do funkcí mladé soudce. Právě ti totiž mohou vnést do našeho soudnictví čerstvý vítr – tolik potřebný pro provedení těch nejzákladnějších a nejdůležitějších změn.

Obrázek 5 – Dopis Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce z počátku přátelství

Obrázek 6 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce

Obrázek 7 – Autor diplomové práce s Jaroslavem Foglarem

OÁZA

Pokud sledujete pravidelně brněnský pořad pro děti Oáza, pak už samozřejmě víte, že se v letošním roce vysílá každé páteční odpoledne. Nechybí v něm většina zavedených a oblíbených rubrik z minulého roku - např. kurs jógy, české a moravské pověsti v provedení historických loutek, Toulky krajem, animovaný seriál a především tábornická soutěž Bobří stopou. Těm, kteří se jí nikdy nezúčastnili nebo ji dokonce vůbec neznají, chceme alespoň připomenout, že pro

nejúspěšnější účastníky je jako odměna připraven pobyt v letním táboře pořádaném Sdružením přátel Jaroslava Foglara.

Každotýdenní vysílání umožňuje přinášet zajímavosti z řady oblastí, na které se třeba dosud z časových důvodů nedostávalo, i postupně zařazování některých zbrusu nových rubrik. Asi nejvýraznější novinkou bude Inspiromat, který by se měl objevovat na obrazovkách každých čtrnáct dní, střídavě se soutěží Bobří stopou a nabízí náměty pro naplňování času v různých oborech zájmů.

V rubrice Zazpívejme si se folkový písničkář Slávek Janoušek a Jiří Pavlica pokusí diváky postupně se-

známit se základními hudebními výrazy, ale zároveň je naučit i některou novou písničku.

Pro Oázu se připravuje řada dokumentů a také seriálo počítačové animaci, který názorně ukáže, čím se tato moderní metoda liší od klasických technik používaných u loutkových nebo kreslených filmů. Na své si přijdou i milovníci zvířat, exotických

především, protože je pro ně připravován desetidílný cyklus krátkých filmů nazvaný Svět zvířat (představí se v něm mimo jiné i jeden unikát - opičí dvojčata). Nebude chybět ani pravidelný tip na víkend.

Vítanou novinkou je určitě možnost zatelefonovat si během vysílání přímo do studia a požádat o písničku nebo dokonce položit hostům Oázy své otázky. sav

Foto Jiří Škácha

10
15/1992

Obrázek 8 – Autor diplomové práce v televizním studiu ve svém pořadu

14.4. Rozvod

Samozřejmě je potřeba začít rozvodem. Ten nikdy není příjemnou záležitostí a já zde nechci a nemohu úplně odkrývat naše soukromí. Ovšem o to ani nejde. Naše manželství trvalo od července roku 1989 a rozvedeno bylo v listopadu roku 1996. V době, kdy naše dvě děti Alena (nar. 1991) a Radka (nar. 1993) měly jedna 5 let a druhá 3 roky. Rozvádět se chtěla moje žena. Přestala se mnou naprosto komunikovat a kromě několika neslušných frází jsem od ní neslyšel vůbec nic

Prostě skončila jakákoli komunikace mezi námi. Už v prvním ročníku mého studia jsem do předmětu Sociální komunikace vypracoval seminární práci na téma „Sociální nekomunikace“^{civ}. Je to hrozné, pokud se partner odmítá bavit. K domluvě musí být vždy dva. A pokud to jeden odmítá, ten druhý s tím nic nenadělá. Vždy jsem se jen usmíval, když mi známí říkali – „*tak proč se nedohodnete*“. Nešlo to.

Tenkrát jsem já v zoufalství podal postupně třikrát žádost o rozvod, ale vždy jsem ho hned stáhl. Udělal jsem to proto, že jsem už nevěděl, jak přesvědčit tehdy ještě mou ženu, aby se mnou komunikovala. Ona, jakmile zjistila, že já žádost ve skutečnosti podat nechci, tak ji podala sama. Nejkomičtější byla hned její druhá věta:

„V tu dobu jsme měli společné zájmy a proto jsem podlehla naléhání odpůrce na uzavření manželství ač mě k tomu nevedlo nic jiného než citový vztah k němu“

Protože jsem si myslel, že se dva lidé berou právě proto, že je k sobě přitahuje citový vztah, tak jsem napsal do svého vyjádření, že jsem si ji bral právě proto, že jsem k ní měl citový vztah. Ale to je už dneska nepodstatné.

Manželství bylo rozvedeno, a protože se tehdy manželka chtěla rozvést co nejrychleji, souhlasila nakonec s mým poměrně širokým stykem s dětmi. Tehdy jsem ještě netušil, že rozvodový papír, kde byl styk soudem potvrzen, je pouhým bezcenným papírem.

Zde je důležitá jedna moje zkušenost a zároveň velké řešení pro naše soudnictví. Chtěl jsem nejdříve děti do své vlastní péče anebo střídavý styk. Když jsem ale dostal stanoven široký styk s dětmi, od svého požadavku jsem ustoupil. Stejně tak i mnohým dalším otcům by stačil zaručený styk se svými dětmi a neusilovali by v léta táhnoucích se bojích o střídavou péči za každou cenu!

14.5. Zrušení společného nájmu

V době rozvodu jsme bydleli společně s dětmi ve státním bytě v Brně. Bývalá manželka krátce po rozvodu podala na soud žalobu podle § 705 odst. 1 občanského zákoníku na zrušení společného nájmu³⁹. Já jsem souhlasil, protože soud na návrh společný nájem bytu zrušit musí. Samozřejmě jsem požadoval, že odejdu, ale až budu mít kam jít. Bývalá manželka se mnou nadále nijak nekomunikovala a odmítala se bavit o jakémkoli řešení.

14.6. Odjezd do USA a příjezd domů

Začátkem července roku 1998 jsem odjel na dva měsíce do Spojených států amerických. Když jsem se 1. září vrátil, čekalo mě nemilé překvapení. Stál jsem před pancéřovými dveřmi a do bytu se mi již nepodařilo dostat. Prostě bývalá manželka si vyložila právo po svém a do bytu mně znemožnila přístup. Mé osobní věci se ocitly neznámo kde a mnohé z nich nemám dodnes. Je sice pravda, že mi byl nabídnut náhradní byt, ale jednalo se o plesnivou přízemní garsoniéru, kterou soudní znalec označil ve svém posudku následovně:

*„Posuzované prostory **nejsou** bytem obyvatelným dle platného znění vyhlášky č. 137/1998 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu ... Posuzované prostory **nezajišťují** lidsky důstojné ubytování nájemce **a členů jeho domácnosti**. V posuzovaných prostorách **nelze** přijímat takové návštěvy nezletilých dětí, které předpokládají jejich nocleh, osobní hygienu a pod.“*

Nezbylo mi nic jiného, než na bývalou manželku podat trestní oznámení⁴⁰ a zároveň civilní žalobu o vydání klíčů a umožnění bydlení v bytě spolu s návrhem na vydání předběžného opatření po zahájení řízení.

³⁹ § 705

(1) Nedohodnou-li se rozvedení manželé o nájmu bytu, soud na návrh jednoho z nich rozhodne, že se zrušuje právo společného nájmu bytu. Současně určí, který z manželů bude byt dále užívat jako nájemce.

(3) Při rozhodování o dalším nájmu bytu vezme soud zřetel zejména na zájmy nezletilých dětí a stanovisko pronajímatele.

⁴⁰ § 249a

Neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru

(1) Kdo protiprávně obsadí nebo užívá dům, byt nebo nebytový prostor jiného, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta, nebo peněžitým trestem.

(2) Stejně bude potrestán, kdo oprávněné osobě v užívání domu, bytu nebo nebytového prostoru neoprávněně brání.

14.7. Bytový problém a trestná činnost bývalé manželky

Bývalá manželka byla díky své trestnou činností nakonec pravomocně odsouzena. Za spáchání tří úmyslných trestných činů, za což dostala podmíněný trest vězení na šest měsíců. Nakonec byla ještě odsouzena civilním soudem k zaplacení vysokých finančních pokut. Celá tato doba byla poznamenána neuvěřitelnou laxností Policie ČR, která ač věděla, že se moje bývalá žena dopouští trestné činnosti, tak nikdy pořádně nezasáhla a doslova její trestnou činnost kryla.

Například, když jsem donesl na Policii ČR důkaz, že jsem měl být otráven, Policie tento důkaz – láhev zničila. Stejně tak zničili magnetovou nahrávku, která bývalou ženu usvědčovala z trestné činnosti. Já mám u sebe protokoly, že jsem předmětné věci odevzdal na Policii, ale to je jediné, co mám. Vše bylo zlikvidováno a nikdo se se mnou o tom nechtěl bavit.

Když jsem dojel z USA domů, přivolaná Policie ČR (dále jen Policie) mne vykážala z domu, protože prý jim bývalá manželka ukázala dokumenty, podle kterých v domě již nemám co pohledávat. Podal jsem tedy trestní oznámení na Policii, protože žádné takové dokumenty nikdy neexistovaly. Sama bývalá manželka na Policii do protokolu vypověděla, že to byla ona, kdo vyzvala přítomné policisty k tomu, aby mne z domu vyvedli. Protože žádné dokumenty neexistovaly, jednalo se ze strany Policie ČR o zjevné porušení zákona. Moje trestní oznámení ovšem bylo odloženo. Kdyby se již tehdy postupovalo důsledně, nikdy by to nemuselo dospět do tak oblidných rozměrů.

14.8. Styky s dětmi

Rozvodovým rozsudkem byl současně upraven můj styk s nezletilými dětmi tak, že jsem byl oprávněn se s nimi stýkat následovně:

- každou sobotu a neděli v lichém týdnu v roce od 8:00 hod. v sobotu do 18:00 hod. v neděli,
- každé úterý a čtvrtek v sudém týdnu v roce od 16:00 hod. do 19:00 hod.,
- v neděli velikonoční v každém roce od 8:00 hod. do 19:00 hod.,
- na první svátek vánoční v každém roce od 8:00 hod. do 19:00 hod.,
- a po dobu tří týdnů o letních školních prázdninách od 8:00 hod. prvního dne do 19:00 hod. posledního dne.

Tento poměrně široký styk s dětmi se mi podařilo zajistit u soudu. Nechtěl jsem děti brát bývalé manželce, pokud ona sama stála o to, aby byly děti svěřeny do její péče. Z počátku vzájemná dohoda stvrzená soudem fungovala. Především proto, že jsme bydleli ve společném bytě. V roce 1998 jsem ale odjel na dva měsíce do Spojených států amerických a hlavní problémy nastaly po mém návratu. Děti jsem sice ještě krátkou dobu dostával, ale počátkem roku 2000 to skončilo úplně.

14.9. Orgán sociálně-právní péče o děti a psychologové

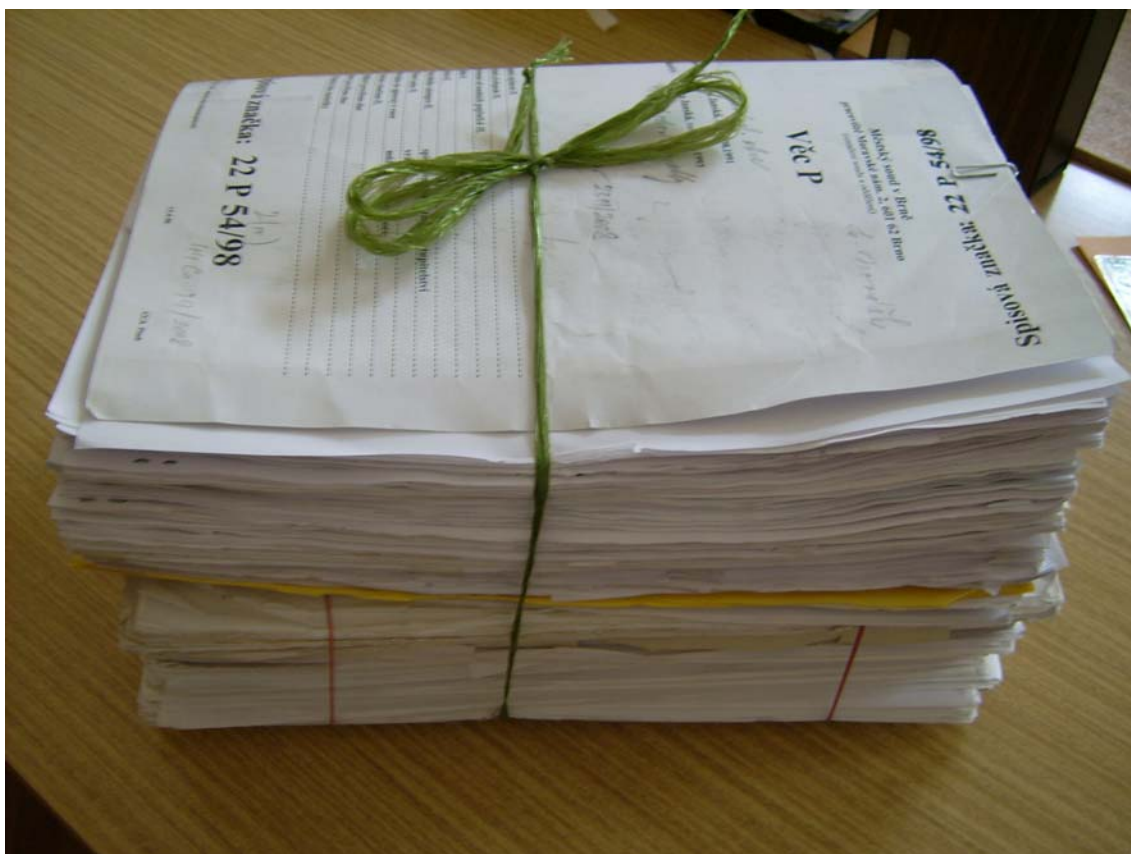
Když jsem v roce 1998 odjížděl na cestu do USA, loučil jsem se doma se svými dětmi. Starší dceři bylo šest let. Před odjezdem jsem mluvil telefonem se svými rodiči. Po domluvení jsem předal starší dceři telefon, aby se pozdravila s babičkou a dědečkem. Dcera ale hrozně do telefonu plakala. Po mém návratu se při jedné návštěvě dětí u mých rodičů podařilo zjistit, proč to bylo. Starší dcera vypověděla, že jim máma po celou dobu mé cesty říkala, že si nepřeje nic jiného, než aby táta v té Americe umřel.

Když k nám přestala chodit na návštěvu babička mé bývalé ženy, děti se ptaly, proč už k nám babička nechodí. Má bývalá žena jim odpověděla, že je to proto, že táta babičku zabil. Já jsem už byl z toho tak zoufalý, že jsem se nakonec rozhodl k netradičnímu kroku. Podal jsem sám na sebe trestní oznámení za zabití babičky. Asi za tři týdny mi přišlo vyrozumění, že babičku nikdo nezabil, že ta zemřela v nemocnici přirozenou smrtí. Přiznávám, byl to z mé strany zoufalý krok. Ale až se mě jednou děti zeptají, proč jsem jim zabil babičku, můžu jim usnesení Policie ČR ukázat.

Dcery také jednou vyprávěly, když jim bylo šest a osm let, že jim máma říká, že až budou velké, tak se prý nemají nikdy vdávat, protože jejich manžel by mohl být stejný darebák jako jejich táta. A takto bych mohl pokračovat. Všechny tyto případy jsem tehdy oznámil na orgán péče o děti, paní Maláčové.

Obdobně učinil i můj otec dopisem ze dne 23. 11. 1998, který je uveden v příloze diplomové práce. Nic se nestalo, paní Maláčová obdobně jako ve většině dalších případů nic nekonala, děti ani matku si nepozvala, prostě dopisy jen založila. Stejně tak jen archivovala další dopisy a má podání, aniž by cokoli udělala. Přitom, kdyby již tehdy byly děti pozvány pod dozorem psychologa k pohovoru, ten by mohl bez větších problémů zjistit skutečný stav věci.

14.10. Soudní spor o děti

Obrázek 9 – Současný stav spisu řešící problematiku dětí

Jako otec nezletilých dětí, Aleny a Radky jsem se návrhem ze dne 4. 11. 1998, doručeným soudu dne 6. 11. 1998 začal soudně domáhat výkonu rozhodnutí ve věci úpravy mého styku s nezletilými dětmi a to v souladu s rozvodovým rozsudkem MS v Brně ze dne 4. 11. 1996, č. j.: 22 P 54/98. Tento návrh jsem prostřednictvím své právní zástupkyně i osobně opakovaně doplňoval, protože matka dětí dlouhodobě rozhodnutí neplnila.

Situace kolem bytu gradovala, bývalá manželka začala proti mně štvát děti, že se jim prý chci vloupat do bytu. A doposud hezký vztah mezi mnou a dětmi se začal pomalu, ale jistě měnit. Když jsem přišel k bytu, bývalá manželka na mne zavolala Policii ČR a žádala je o pomoc. Jednou mě dokonce přijely „zatýkat“ čtyři policejní vozy. Scénář byl vždy stejný. Odešel jsem na policejní služebnu, podal trestní oznámení a čas plynul.

Mezitím jsem přestal děti dostávat úplně. O pomoc jsem požádal paní Maláčovou z OSPOD, ale ta se postupem času stala pouze „archivářkou“ dopisů a podání, ve kterých jsem ji žádal o pomoc. Kdyby ona v počátcích zasáhla a vyslechla děti, či je poslala k psychologovi na vyšetření, tak situace dopadla úplně jinak.

Má žaloba týkající se dětí ležela na soudu u JUDr. Libora Nováčka, který si ji opravdu hýčkal. Sem tam vypsál jednání, ale na ta bývalá manželka často nechodila. A když přišla, řešilo se

většinou výživné. To bylo to nejdůležitější! Soudce bývalou manželku sice napomenul usnesením, ale to bylo všechno. Rozsudek v této kauze byl vynesena až v červnu 2004. Mezitím byla bývalá manželka odsouzena za bránění v užívání bytu za tři trestné činy do vězení, podmíněčně.

Rozsudek byl v mnohém komický, soudce bývalou manželku například odsoudil i za termíny, kdy jsem děti vůbec mít neměl. Na druhé straně se soudce ale odmítl zabývat celkem 314 termíny (viz příloha), kdy jsem protiprávně nedostal děti. Zajímavé bylo, když soudce uděloval bývalé manželce pokutu za zmařené styky. Aby se nemusel moc namáhat, tak jednoduše vybral několik termínů a ani u nich téměř nezjišťoval, jak to doopravdy bylo. To přece není podstatné, stejně je to jenom „naoko“, aby se neřeklo. On stejně zařídí, aby matka dětí nic nakonec nemusela platit žádnou pokutu!

Soudce rovněž odmítl řešit náš „bytový problém“ v rámci výživného, kdy já jsem byl vlastně obětí trestné činnosti matky dětí, a bylo narušeno moje podnikání. To soudce vyřešil šalamounsky, stanovil mi výživné podle toho, jaké bych mohl teoreticky vykonávat zaměstnání se svým vzděláním. A už mu bylo úplně jedno, že v mém oboru se shánělo těžko. Bylo jasné, že soudce jede podle svého zaběhnutého scénáře, který nehodlal měnit. Nakonec mi ani nedovolil pronést závěrečnou řeč. Prý stačí advokátka a já už na nic dalšího nemám nárok.

Soudce nezkoumal moje výdělečné možnosti, které byly omezeny dlouhodobou trestnou činností bývalé manželky. Stejně jako nezjišťoval, proč mi nebyly předávány děti ke styku. Proč? Nevím. Asi by to pro něho bylo moc práce, na kterou není zvyklý.

Jeden pozitivní rys ale rozsudek Městského soudu v Brně měl. Matce dětí byly za nedávání dětí vyměřeny pokuty (50 000 Kč), byla napomenuta, a protože vztah mezi mnou a dětmi byl narušen, soudce stanovil, že původní široký styk s dětmi má být zachován. Ostatně, ani proti jednomu z nás nevypovídal psychologický, ani psychiatrický posudek.

V zájmu dětí ale není možné, aby matka platila pokuty – byť za svou protiprávní činnost, proto, aby na pokuty státu měla peníze a neutrpěly tím děti, tak mi o podobnou částku zvýšil soud výživné zpětně! Jak jsem později zjistil, v České republice to je zcela běžný postup! Přece – děti nade vše a nesmí trpět za svou matku!

Další šok nastal po vyhlášení rozsudku Krajského soudu v Brně. Ten rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Doubravové a soudců Mgr. Michala Kadlečka a JUDr. Milana Čečotky tak, že já mám doplatit výživné za několik let zpátky v ještě větší výši, než mi vyměřil Městský soud v Brně. Soud se opět odmítl zabývat tím, že jsem jako oběť trestné činnosti matky dětí neměl podmínky pro podnikání a navíc mi bez jakéhokoli nového posudku styk s dětmi zakázal. Prý proto, že je vztah s nimi narušen. Soud rozhodl přesně opačně, než rozhodl Městský soud v Brně. A to bez nových skutečností!

Komické je, že OSPOD navrhoval, abych s dětmi chodil k psychologovi, ale to prý nemá být omezením styku s dětmi, ten podle OSPOD rušen být neměl. Krajský soud to vzal po svém a rozhodl, že bez nového posudku přijme návrh OSPOD, ale jen v části návštěv psychologa. Původní styk s dětmi mi zrušil úplně. Tak k čemu jsou posudky psychologů, když si je každý soud vykládá jinak?

Co se týká výživného, v té době jsem byl již na Úřadu práce Brno-město. Protiprávní a trestná činnost bývalé manželky se podepsaly jak na mně, tak na mém podnikání. Bral jsem podporu 4 300 Kč a soud mi stanovil výživné ve výši 3 900 Kč. Na můj vlastní život mi tedy mělo zbýt 400 Kč měsíčně. Má advokátka poukazovala ještě u jednání, aby si soud vyžádal stanovisko Úřadu práce, zda s ním spolupracuji. To prý ale podle soudu není důležité.

A na druhou připomínku, že soud nezná příjmy matky dětí, bylo odpovězeno stejně, že to prý není potřeba. Připadal jsem si tam jako dobytek vedený na porážku. Vůbec nezáleží na tom, že zákon nařizuje, že se musí zkoumat majetkové poměry obou rodičů. Krajský i městský soud dospěli k názoru, že když matka své příjmy sdělit nechce, tak že je vlastně ani sdělovat nemusí.

Kdyby to stejné udělal otec dětí, soud by okamžitě uplatnil § 85a zákona o rodině číslo 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů – a stanovil by mu příjmy vy výši 39 700 Kč (v roce 2008)!

§ 85a

(1) Rodič, který má příjmy z jiné než závislé činnosti podléhající dani z příjmů, ⁸⁾ je povinen soudu prokázat své příjmy, předložit podklady pro zhodnocení svých majetkových poměrů a umožnit soudu zjistit i další skutečnosti potřebné pro rozhodnutí zpřístupněním údajů chráněných podle zvláštních předpisů. **Nesplní-li rodič tuto povinnost, má se za to, že jeho průměrný měsíční příjem činí 12,7násobek životního minima jednotlivce podle zvláštního právního předpisu ⁹⁾.**

(2) Tam, kde to majetkové poměry povinného rodiče připouštějí, lze za odůvodněné potřeby dítěte považovat i tvorbu úspor zabezpečujících zejména přípravu na budoucí povolání.

8) Zákon ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

9) § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu.

Krajský soud chtěl rovněž vyslechnout děti. Jejich matka si ale donesla potvrzení od obvodní lékařky (!), že ta to nedoporučuje. Soud se s tím spokojil a vůbec mu nevadilo, že posudek nevystavil lékař s příslušnou kvalifikací. Psycholog či psychiatr. Soudní řízení se tak stalo jednou velkou fraškou, ať už probíhalo u Městského nebo Krajského soudu v Brně.

Nakonec mi nepomohlo, že jsem skoro osm let zpracovával rozsáhlé důkazní materiály, prostě soud si případ nejdříve „šetřil“ a potom to chtěl mít asi rychle „z krku“. Proto rozhodl zmatečně a bez řádného zdůvodnění rozsudku. Nepomohl ani Ústavní soud. I když už v minulosti vydal rozhodnutí, že soudy nižších stupňů se musí zabývat všemi okolnostmi příjmů a majetkových poměrů, jak u otce, tak u matky – tak v tomto případě se soudkyně asi vyspala špatně. Škoda jenom, že si nehodila kostkou – alespoň bych měl šanci!

Bylo jiné řešení? Ano, bylo. Po mém návratu se spor o byt neměl táhnout několik let, když bylo zřejmé, že bývalá manželka páchá trestnou činnost. Paní Maláčová z OSPOD měla zakročit a požadovat okamžité vypracování znaleckých posudků. Jejich vypracování potom nemělo trvat několik let. Soudní spor o styk s dětmi se neměl řešit osm let. Mám pokračovat? Asi je to zbytečné ... Děti jsem ztratil a hnát se v této situaci za nějakou spravedlností? K čemu by to bylo!

14.11. Vlastní výzkum – styky s dětmi

Pro potřeby soudu, mojí a případně dalších orgánů jsem pořídil několik nahrávek, jak probíhaly styky s dětmi v období, kdy byla bývalá manželka odsouzena k vysokým pokutám. Je to důkaz toho, jak v nedávné době styky s dětmi skutečně probíhaly.

Nejsou tedy žádnou pouhou mou interpretací, či interpretací bývalé manželky. Jsem si vědom toho, že videonahrávky mohou být použity i proti mně tím, že jsem řekl něco, co jsem říct neměl, nebo že jsem neřekl něco, co jsem říci měl.

Nahrávky jsou zajímavým dokladem toho, jak bývalá manželka zdevastovala charakter našich dětí a jak v praxi funguje syndrom zavrženého rodiče.

Upozorňuji, že to jsou jen ukázky styků s dětmi, že jsem v průběhu doby zkoušel nejrůznější přístupy k navázání kontaktu s dětmi, které se ještě bohužel nenahrávaly. Ostatně, kdo chce v příložených videonahrávkách najít něco proti mně, tak to jistě najde. A ten, kdo chce pochopit skutečný průběh styků dětí s jejich tátou, pro toho budou bezesporu videonahrávky cenným materiálem.

Dědečkovi dětí je 76 let a babičce dětí je 69 let. Mně je 44 let, Alence bude letos 17 let, Radce 15 let. Opravdu musí tolik lidí trpět kvůli darebákovi, kterým je soudce či soudci? Je jasné, že hlavní vinu má matka dětí, která pokřivila dětem charakter naprosto zruďným způsobem? Ale od toho, aby k takovýmto věcem nedocházelo, by tu měl být soud – se svým rychlým a hlavně vykonatelným rozsudkem. Dnes už nepůjde nic napravit, i kdyby někdo chtěl sebevíc! Ani nečekám, že děti za mnou ještě někdy přijdou. Já sám se o to pokoušet nebudu, to je již do budoucna jen jejich volba...

Z minulých zkušeností jsem také při nahrávaných stycích věděl, že na některé věci se ptát nemůžu, protože dcery by ihned utekly. To je ostatně vidět i z příložených nahrávek. Ty najdete na CD umístěném na zadních deskách diplomové práce.

Při jednotlivých stycích jsem se snažil neustále měnit způsob komunikace. Nechat děti mluvit co nejvíce samotné, jindy jsem mluvil spíše já, někdy jsem byl ráznější atp. Zde nejsou všechny typy komunikace bohužel zastoupeny. Jsou to jen ty, které jsem nahrál v době, kdy jsem měl u sebe fotoaparát s funkcí nahrávání videa.

Protože nahrávky jsou místy hůře slyšitelné, provedl jsem jejich doslovný přepis. Někdy to ale bylo těžké, aby převod zvuku do textové podoby byl přesný. Proto, i přes existenci tohoto přepisu, doporučuji poslech nahrávek. Textový přepis nikdy nevyzní tak, jako hovorová nahrávka, včetně intonací v řeči, spolu s dalšími gesty, tzv. metakomunikací. A ještě jedna drobnost. Komunikace s dětmi při stycích byla pro mě i pro dědečka dětí velkým nervovým vypětím. Proto také některé slovní obraty možná nejsou asi zrovna učebnicového typu.

Ještě poznámka k technické kvalitě videonahrávek. Ty jsou ve formátu.mpeg (verze 2), který je přehratelný na většině počítačů se zvukovou kartou a s téměř jakýmkoli programem určeným na přehrávání videa a zvuku. Může to být například program Windows Media Player, který bývá již součástí operačního systému Windows. Na závěr ještě k problematice nahrávek. Ty jsou mým dílem a je zakázáno je jakkoliv publikovat či prezentovat veřejně bez mého písemného souhlasu.

14.12. Webové stránky pro děti

Vůči svým dětem jsem zkusil použít ještě jedno řešení, které doporučuji všem podobně postiženým rodičům. Bylo to v době, kdy jsem se snažil o získání dětí do vlastní péče, když matka dětí můj styk s nimi bojkotovala. Základem mého „získání dětí zpět“ měla být úzká spolupráce se školou, zdravotnickým zařízením, mimoškolními aktivitami, OSPOD, psychology a dalšími institucemi zabývajícími se problematikou dětí.

Do doby, než bych získal děti, tak jsem zřídil na internetu speciální webovou prezentaci pro komunikaci s nimi. Děti mi mohly poslat vzkaz a to bez toho, že by ten se objevil na internetu, jak tvrdila má bývalá žena. Formulář byl přesměrován přímo do mého e-mailu.

Za účelem informování dětí o této stránce jsem nechal vytisknout vizitky, které byly zaslány učitelkám dětí, aby je dcerám předaly. To proto, aby bývalá manželka předání vizitek dětem nemohla znemožnit. Na webové stránce byl pro děti i vzkaz od mých rodičů, tedy od dědečka a babičky dětí. O webových stránkách již hovořím jako o něčem v minulém čase. Dnes jsou děti již dostatečně velké a dokážou se rozhodovat sami. Proto jsem webovou prezentaci zrušil.

Obrázek 10 – Vizitka pro děti, aby mohly poslat vzkaz tátovi

14.13. Hlavní pochybení soudu ve věci 22 P 54/98

Na závěr druhé výzkumné části diplomové práce uvádím hlavní prohřešky – zločiny soudů, a to Městského a Krajského soudu v Brně a Ústavního soudu, kdy došlo zcela evidentně k porušení zákona. K tomu vždy přikládám judikaturu Nejvyššího soudu a usnesení Ústavního soudu, aby bylo patrné, v čem soudy projevíly zlou vůli – tedy zločinné jednání – viz též kapitola o zlu a činu = zločin.

Pravomocným rozhodnutím Krajského soudu v Brně č.j.: 37 Co 368/2004 ze dne 28. července 2005 byla porušena má ústavně zaručená základní práva v těchto bodech:

1. Soud mi stanovil výživné zpětně od roku 1999 a přitom nezkoumal moji životní úroveň za toto období. Součástí mých průběžně podávaných důkazů byl požadavek, aby se soud zabýval úmyslnou trestnou a protiprávní činností matky dětí, jelikož já jsem byl obětí této činnosti a tím pádem moje životní úroveň byla velice snížena, protože jako faktický bezdomovec (bývalá manželka mi na více než pět let znemožnila protiprávně přístup do bytu) jsem těžko mohl podnikat⁴¹. Díky trestné činnosti matky dětí. Soud předložené důkazy naprosto ignoroval a nevyjádřil se k nim ani v průběhu jednání, ani se s nimi nevypořádal v písemném rozsudku. Tím bylo porušeno moje ústavní právo na řádný proces, protože soud nemá právo ignorovat předložené důkazy, ale musí k nim zaujmout stanovisko⁴². Byť negativní. Soud prvního i druhého stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy⁴³ potřebné k prokázání rozhodných skutečností.
2. Výživné mi bylo zvýšeno i přesto, že jsem soudu doložil, že se aktivně snažím zajistit si zaměstnání a snažím se doplnit si další vzdělání. V té době jsem již nepředpokládal obnovení podnikání, které bylo trestnou činností matky dětí naprosto zničeno. Soud se nevypořádal ani tím, že matka ve svém odvolání uvedla, že nesouhlasí s tím, že já mám

⁴¹ Jestliže odvolací soud posuzoval důvodnost návrhu na zvýšení výživného a zjišťoval, zda od poslední úpravy výživného došlo k podstatné změně poměrů u účastníků řízení, byl povinen posoudit změněné poměry komplexně, a to také se zřetelem na majetkové poměry povinného [Pramen III. ÚS 511/05 (Nález)].

⁴² Součástí pojmu právního státu je i povinnost soudů své rozsudky odůvodnit (§ 157 odst. 1 o. s. ř.), a to způsobem zakotveným v ustanovení § 157 odst. 2 o. s. ř. Dodržování této povinnosti má zaručit transparentnost a kontrolovatelnost rozhodování soudů a vyloučit libovůli. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. V případě, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými zjištěními anebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývají, nutno takovéto rozhodnutí považovat za stojící v rozporu s čl. 36 odst. Listiny, jakož i s čl. 1 Ústavy. Tuto povinnost řádného zdůvodnění odvolací soud v posuzované věci nedodržel, protože z odůvodnění napadeného rozsudku vůbec nevyplývá, proč soud při rozhodování o výživném nevzal v úvahu nemovitý majetek otce nezletilých dětí. Pokud by snad obecný soud pokládal za potřebné blíže objasnit, zda tento nemovitý majetek otce mohl být použit k uhrazení výživného, respektive, zda není způsobilý poskytovat adekvátní výnos (např. formou nájemného), bylo povinností soudu, aby v řízení ve věcech péče o nezletilé provedl i jiné důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu ve smyslu ust. § 81 odst. 1 a § 120 odst. 2 o. s. ř. [Pramen III. ÚS 511/05 (Nález)]

⁴³ Odmítnutí provedení důkazů účastníkem řízení navrhovaných, jež mohou vést ke zjištění skutkového stavu věci požadovaného ustanoveními hmotného práva, je porušením práva na spravedlivý proces. [IV. ÚS 376/2000]

zaplatit peníze (zpětně vyměřené výživné za několik let zpětně) do 4 měsíců a ona (pokuty za svou protiprávní činnost) do 3 měsíců. Tím dala jasně najevo, že chce použít mnou zasláné peníze na výživné dětí ke krytí své protiprávní činnosti a na placení svých soudních výloh (celkem asi 70 000 Kč). Soud nezabezpečil, aby peníze určené dětem nebyly matkou zneužity. Matka dětí provozovala trestnou činnost, za níž byla pravomocně odsouzena a další protiprávní činnost – maření výkonu soudního rozhodnutí. Za obojí dostala vysoké pokuty, které hodlala zaplatit z výživného na děti, které mi soud vyměřil zpětně. Následující vyjádření advokátky matky je tak závažné, že ho nedávám jako poznámku pod čaru, ale uveřejňuji ho přímo v textu!

Dne 20.11.2007 právní zástupkyně matky u jednání soudu (matka dětí se opět k soudu nedostavila) sdělila stanovisko matky k dlužné částce zhruba ve výši 120 000 Kč, kterou mi soud vyměřil jako výživné zpětně:

"Tuto částku otec nezaplatil, z této částky matka hodlala zaplatit pokutu nařízenou za výkon rozhodnutí."

Uvedené skutečnosti jsou alarmující a dokazují, že když jeden rodič přestane dávat děti druhému rodiči a je za to poté potrestán vysokou pokutou, nic si z toho nemusí dělat, protože platbu hravě pokryje z výživného, které soud stanoví otci zpětně. A výsledek? Děti nedostanou nic, ale vydělá na tom stát, kterému je pokuta matky určena! Proto se ptám – to je to konání soudu v zájmu blaha dítěte? A je to přitom zcela běžná praxe, i když naprosto zruďná!

3. Krajský soud odmítl zkoumat majetkové poměry matky s odůvodněním, že příjmy matky nejsou důležité pro posouzení výživného, které má platit otec. A v dalším řízení příjmy matky odmítl zkoumat též Městský soud, ač obojí je hrubým porušením zákona. Kdyby toto řekl student prvního ročníku právnické fakulty, tak asi nikdy vysokou školu nedostuduje. Soudci v praxi to ale konstatovat mohou, protože oni už jsou „nepostižitelní“ – za vodou. Dne 20.11.2007 právní zástupkyně matky u jednání soudu (matka dětí se opět k soudu nedostavila) uvedla další skutečnost, kterou kdyby řekl otec dětí, tak do smrti z obrovských dluhů nevyjde, protože by dostal výživné z částky, jako kdyby byl minimálně poslancem Parlamentu ČR.

„K tomu pr. zást. matky uvádí, že matka nehodlá předložit výplatní listky ani mzdové listy, a to z toho důvodu, že má obavu, že by otec zjistil zaměstnavatele a zde dělal problémy.“

Otec nemůže mít z podobného strach, ale matka dětí je nedotknutelná! Zde soud opět porušil zákon⁴⁴, protože je povinen zkoumat všechny příjmové a majetkové okolnosti rodičů – a to obou⁴⁵!

To že matka dětí odmítla sdělit soudu své nynější příjmy, by mělo být posuzováno jako odmítnutí s důsledky podle § 85a. V řízení o zvýšení výživného nutno zjišťovat výdělkové možnosti a schopnosti obou rodičů, a to i když návrh směřující k nové úpravě výživného se domáhá nové úpravy jen u jednoho z rodičů. A toto krajský soud nesplnil, protože on sám (ne městský soud) rozhodoval, jaká bude výše výživného do budoucna!

4. Soud mi stanovil výživné ve výši 3 900 Kč, i když věděl, že jsem byl v té době veden řádně na úřadu práce. Soud zamítl moji žádost o prověření, zda spolupracuji s úřadem práce. Od úřadu práce, jsem v době rozhodování soudu pobíral spolu se sociálním příspěvkem celkovou částku, ve výši 4 300 Kč. Každý měsíc navíc jsem musel dokládat sociálnímu odboru skutečnost, že platím nájemné, plyn a elektřinu a také to, že si sháním práci. Pokud bych jeden měsíc nezaplatil výše uvedené poplatky, další měsíc bych nedostal na příspěvek ani korunu. Navíc tím, že mě soud odsoudil k placení tak vysoké částky výživného, na veškeré moje potřeby by mi zbyla částka ve výši 400 Kč měsíčně. Toto odporuje zákonu o rodině, protože moje životní úroveň by byla mnohokrát nižší, než životní úroveň dětí.
5. Soud mi prakticky zakázal styk s dětmi a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Městský soud stanovil, že díky narušenému vztahu mezi otcem a dětmi je zapotřebí, aby styk byl co možná nejširší, proto ho nechal v původní podobě – i když byl zamítnut můj návrh na svěřeni dětí do vlastní péče. Krajský soud mi stanovil styk s dětmi dvě hodiny v sudém týdnu, aniž k tomu měl jakýkoli odborný podklad. Toto stanovení styku s dětmi pod dozorem by z pedagogického a psychologického smyslu mělo, kdyby doplnilo styk s dětmi tak, jak ho stanovil městský soud. Soud porušil má práva na podílení se na výchově dětí z důvodu, že příčinou je protiprávní činnost matky. Soud měl ze své povinnosti zajistit, aby matka nemohla dále pokračovat v páchání protiprávní činnosti

⁴⁴ Interpretace a následná aplikace kogentních norem jednoduchého práva a zejména pojmu "změna poměrů" v souvislosti s rozhodováním o změně výše výživného se ocitá v příkrém rozporu s cílem zákona o rodině a Úmluvy o právech dítěte, jestliže obecný soud jasným a přezkoumatelným způsobem nevymezí rámeček, v němž se pohybuje jeho volná úvaha. [II. ÚS 519/04]

⁴⁵ Podle ustanovení § 85 odst. 2, 3 zákona o rodině oba rodiče přispívají na výživu svých dětí podle svých schopností, možností a majetkových poměrů; dítě má právo se podílet na životní úrovni svých rodičů. Při určení rozsahu vyživovací povinnosti přihlíží soud k tomu, který z rodičů a v jaké míře o dítě osobně pečuje. V případě posouzení majetkových poměrů rodičů je přitom vždy nutné přihlídnout nejen k fakticky dosahovaným příjmům rodiče, ale i k celkové sumě jeho movitého a nemovitého majetku a způsobu života, resp. životní úrovni. Při rozhodování soudu podle ustanovení § 96 odst. 1 zákona o rodině je soud povinen obstarat a posoudit všechny relevantní podklady pro správné určení výše výživného pro dítě. Jak dokládá řada příkladů z praxe obecných soudů, zvláštní pozornost je nutno věnovat případům, kdy povinné osoby a jejich zaměstnavatelé evidenci vedou a vykazují mzdu jednotlivých pracovníků jen ve výši mzdy minimální či nepatrně ji převyšující. Tehdy je třeba pečlivě zkoumat, zda vykazovaná mzda odpovídá skutečnosti a zda odpovídá výdělkovým možnostem povinného. [Pramen III. ÚS 511/05 (Nález)]

a ne protiprávní činnost znemožnit tím, že zrušil samostatný styk dětí s otcem. To je porušení práv jak otce, tak práv dětí. Už proto, že podle znaleckých posudků jsem schopen své děti vychovávat a není v posudech dán jediný podklad pro to, že bych měl na děti neblahý vliv – na rozdíl od matky dětí, která tvrdí, že se s otcem na ničem domlouvat nebude. Krajský soud rozhodl proti zákonu o rodině i proti judikatuře⁴⁶ Nejvyššího soudu, aniž by své rozhodnutí řádně zdůvodnil a opřel se třeba o jednoznačné odborné posudky. Ani znalecké posudky, ani OPD nenavrhovali zrušení styku s dětmi. To, že byl navržen styk na neutrální půdě, nijak nevylučovalo, aby byl zachován k tomu ještě styk s dětmi stanoven městským soudem. Navíc proto, že by se matka neplněním pravomocného rozsudku vystavovala již nebezpečí trestného stíhání a o to více by byla nucena své povinnosti dodržovat^{47 48 49}.

6. Městský soud v rozsudku nekonkretizoval 314 termínů nedání dětí (žaloba – výkon rozhodnutí)! Odmítám termíny v rozsudku typu: „šlo možná o jarní prázdniny“ ... „pravděpodobně děti byly nemocné“... „matka si nedokázala vzpomenout“ ... „matka nevěděla proč se styk s otcem nerealizoval“ ... „byla s dětmi pravděpodobně na Vysočině“ ... „se prostě styk otce s dětmi neuskutečnil“.

Kuriozitou je, že v termínech uvedených v části rozsudku, odsuzujícího matku za nedávání dětí, nejsou uvedeny následující styky s dětmi, které matka zmařila – ač jsou všechny typickým příkladem neoprávněného nedání dětí:

- 27.3.-28.3.1999 (“šlo možná o jarní prázdniny“)
- 22.5.-23.5.1999 (“matka si nedokázala vzpomenout“)
- 17.7.-18.7.1999 (“byla s dětmi pravděpodobně na vysočině“)
- 20.11.-21.11.1999 (“se prostě styk otce s dětmi neuskutečnil“)

Při těchto souvislostech jsem jako otec dětí prostě neměl před soudem šanci!

⁴⁶ „Zájem nezletilého dítěte na řádném zajištění jeho výchovy a péče o ně nelze spatřovat v tom, že by bylo třeba za každou cenu respektovat vytvořený faktický stav. Pokud by tento faktický stav byl vyvolán svémocným bezdůvodným nerespektováním soudního rozhodnutí, bylo by tím méně namístě k němu přihlížet.“ [R 21/65]

⁴⁷ V příloze číslo 4 je uveřejněno Usnesení Vlády České republiky ze dne 10.11.2004 č. 1108, které řeší tuto problematiku – bohužel zůstalo pouze u tohoto Usnesení!

⁴⁸ Závěry konference evropských ministrů, odpovědných za problematiku rodiny, pořádané Radou Evropy a konané v Helsinkách 26. – 28.6.1995.

„nezadatelné právo dítěte na plný a harmonický vývoj jeho osobnosti, právo vyrůstat v rodinném prostředí, a atmosféře štěstí, lásky a porozumění“

„je nutné odstranit sociální, ekonomické, kulturní a psychologické bariéry, bránící otcům, aby se plně podíleli na rodinném životě, je nutné přijmout podpůrná a ochranná opatření, která by otcům pomohla zaujmout pozitivnější roli“

„je nutné zajistit, aby rodič, který s dítětem nežije ve stejné domácnosti, měl možnost udržovat s dítětem vzájemný vztah“

⁴⁹ „Rodič, kterému bylo nezletilé dítě svěřeno do výchovy, odpovídá za škodu vzniklou druhému z rodičů v důsledku zmaření styku s dítětem i tehdy, když tohoto rodiče včas neinformoval o objektivní překážce (např. o onemocnění dítěte) bránící uskutečnění styku s nezletilcem ve stanovenou dobu.“ [R 22/90]

Tolik tedy k druhé výzkumné části diplomové práce. Jde sice o stručný rozbor, ale rozhodně významně dokládající průběh jednoho soudního sporu o děti, který se ovšem nijak nevymyká celostátnímu průměru.

V plné síle spor začal v září 1998. Pokud by právo v České republice mělo mít nějakou logiku, soud týkající se dětí měl skončit nejpozději někdy kolem prosince 1999 až ledna 2000! Už z jednoho základního principu. Soud měl posuzovat, který z rodičů je ochoten se s druhým rodičem na výchově dětí domluvit. Následující dva výroky matky dětí v tomto kontextu nepotřebují komentář!

- [„nevyjadřovala jsem se k přípisům otce, ve kterých uváděl, že je ochoten se se mnou dohodnout,“ ... “neboť tyto dopisy obsahovaly část informací, které neholdám číst“](#)

(spis MS Brno č.j. 22 P 54/98 - výslech Ing. Janské ze dne 2.12.99)

- [“Poštu přebírám, kromě pošty bývalého manžela, přesně to, co on posílá mě“](#)

(spis MS Brno č.j. 30 C 229/98-111 - výslech Ing. Janské ze dne 20.1.2000)

Pokud by ke změně výchovy nestačily tyto dva výroky, stačit by měly závěry soudního znalce z oboru psychologie ze dne 21.12.2000 (zpracované PhDr. Tomášem Novákem).

Oba rodiče nají dobrý vztah k dětem a dle svého přesvědčení chtějí pro ně to nejlepší. Obáváme se však, že pro matku je výrazně menším zlem nemoc dětí než jejich kontakt s otcem. Domníváme se, že otce lze přesvědčit, aby o matce s dětmi nehovořil. Matku přesvědčit o nezbytné změně jejího chování nelze. Je nevyvratně přesvědčena, že to co dělá, dobře dělá. Mistrovsky manipuluje s image "chudé, nešťastné, ponižované" ženy jemuž otec "nahrává" např. pozváním TV do bytu. To dovedně matka použije proti němu. Pateticky vypráví jak děti trpěly právě touto epizodou, jak jim to vadilo ve vztahu ke spolužákům atd. Jistě má pravdu. Jen si nepoloží otázku, zda se třeba nepodílela na příčinách konkrétně této akce i sama. Je jisté, že mnohé osoby byt' vzdělané a fundované dokáže matka o své pravdě přesvědčit až překvapivě jasně. Obě děti mají rády oba rodiče. Chtějí být u matky a chtějí se s otcem stýkat v rozsahu poněkud korigovaného styku určeného již soudem. Na korekci /omezení odpoledních setkání ve všední den /otec přistoupil.

Obrázek 11 – První část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka

Znalec uznává, že s otcem se děti budou stýkat jenom tehdy, když matka bude chtít.

2. Jaký je vzájemný vztah mezi dětmi a rodiči
Vzájemný vztah mezi dětmi je velmi dobrý. Vztah dětí k rodičům je velmi dobrý ve vztahu k matce a dobrý ve vztahu k otci. Podmínkou realizace vztahu k otci je nyní souhlas matky. Matka jej musí fakticky akceptovat. Otec ve vztahu k matce takový vliv nemá.

Obrázek 12 - Druhá část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka

Úplný závěr psychologického posudku je tady. Bohužel posudek nemůže být zde zveřejněn celý, a to z důvodu ochrany osobních údajů, což respektuji.

Třetí postup zvolený matkou se blíží k tzv. traumatu zavrženého otce. Děti jsou namlouvány jako skutečné činy jednoho z rodičů pouhé konstrukce druhého z rodičů o těchto činech. /Viz únos dítěte/. Jako ryze doplňkové aktivity matka používá "rozvoje zájmové aktivity" dětí. Děvčata jsou tvárná, není těžké je nadchnout pro ten který kroužek kolidující s soudem určeným stykem s otcem. Matka si snad ani neuvědomuje, že člověk nemusí mít potíže, pokud se nenaučí v dětství např. hrát na flétnu. Trauma zavrženého rodiče jej postihuje těžce a může být mj. podhoubím pro podobnou tragédii v další generaci.

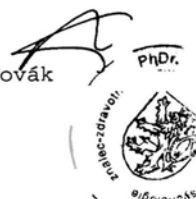
4. Který z rodičů má lepší výchovné předpoklady : V daném kontextu zvýšené vazby dětí na matku má aktuálně lepší výchovné předpoklady matka. Děti ji plně akceptují. Otec akceptují jen pokud jej akceptuje matka.

Pokud bude otec o kontakt s dětmi dále usilovat, obáváme se, že si tato odnesou do života "sdělení matky" typu "otec je nepřítel", "závažné situace lze řešit tím, že člověk má zvýšenou teplotu /event. nepřebírá poštu/. Pokud otec získá děti do své péče, budou tato "sdělení" daleko drsnější - "dala jsem vám život a vy mne ubohou máte na svědomí". Proto jsme v kontextu posudku zdánlivě nelogicky po dlouhém rozvažování otci doporučili, aby na styk s dětmi rezignoval. To nelze v žádném případě chápat jako doporučení soudu k zákazu styku otce a dítěte. V daných podmínkách nejsme pro změnu výchovného prostředí dětí svěřením otci. Styk otcem u znalce akceptovaný a lehce korigující původně soudem určený rozsah je ovšem zcela adekvátní.

21.12.2000

PhDr. Tomáš Novák

15

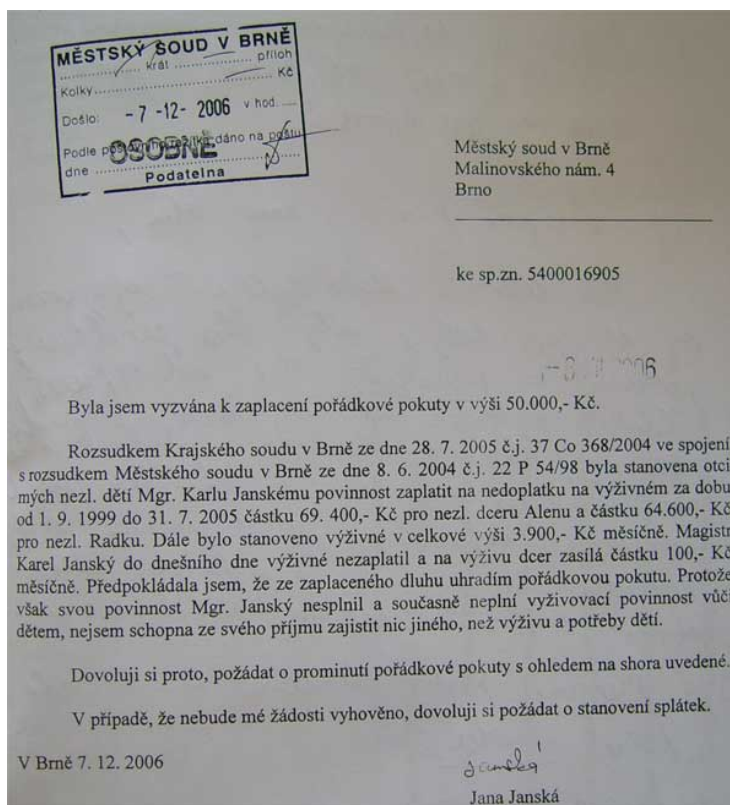
Obrázek 13 - Třetí část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka

V rozsudku je nutno vzít v úvahu, že názor nezletilých dětí je ovlivněn matkou, která jejich styku s otcem vědomě brání, ale i zprostředkovaně, tedy tím způsobem, že děti ztotožnila se svými postoji. Dosavadní úprava již nezajišťuje díky protiprávnímu chování matky nejprůzračnější podmínky pro zdárný vývoj dítěte a je v rozporu se zájmy nezletilých dětí. Změnu výchovné péče v tomto případě podporuje i uveřejněná judikatura Nejvyššího soudu:

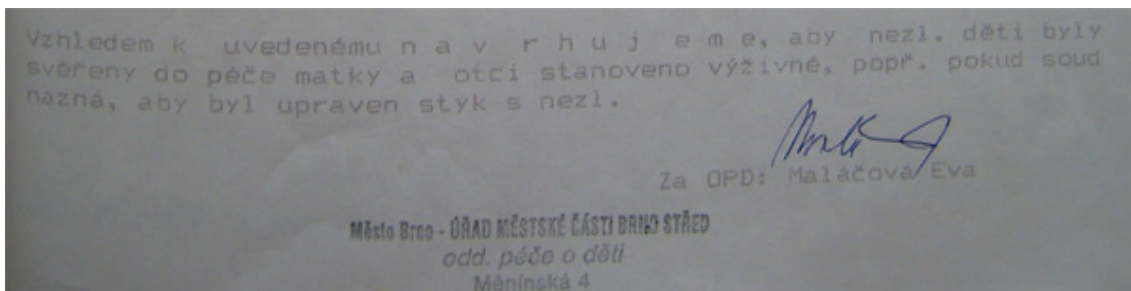
R 21/65 – „Zájem nezletilého dítěte na řádném zajištění jeho výchovy a péče o ně nelze spatřovat v tom, že by bylo třeba za každou cenu respektovat vytvořený faktický stav. Pokud by tento faktický stav byl vyvolán svémocným bezdůvodným nerespektováním soudního rozhodnutí, bylo by tím méně namístě k němu přihlížet.“

Je mi zcela jasné že tady mohu uvést cokoli a jak jsem již napsal dříve, hned to někdo zpochybní. Tato výzkumná část diplomové práce byla zařazena proto, že pokud někdo opravdu bude chtít, dobře z ní pochopí, jaké kroky vedou k tolik diskutovanému syndromu zavrženého rodiče. Na závěr této kapitoly ještě uvádím několik ofocených dokumentů ze soudního spisu, které jsou samy o sobě alarmující, a někdo by již konečně měl zodpovědně přemýšlet o tom, že situace v rodinném právu v České republice je neudržitelná!

Na prvním obrázku je důkaz, jak to v rodinném právu v ČR chodí. Matka dětí dostane pokuty za bránění otci ve styku s dětmi, a soud automaticky navýší otcí výživné zpětně za několik roků – aby matka měla z čeho pokutu zaplatit a aby netrpěly děti, jejichž zájmy přece soudce hájí!

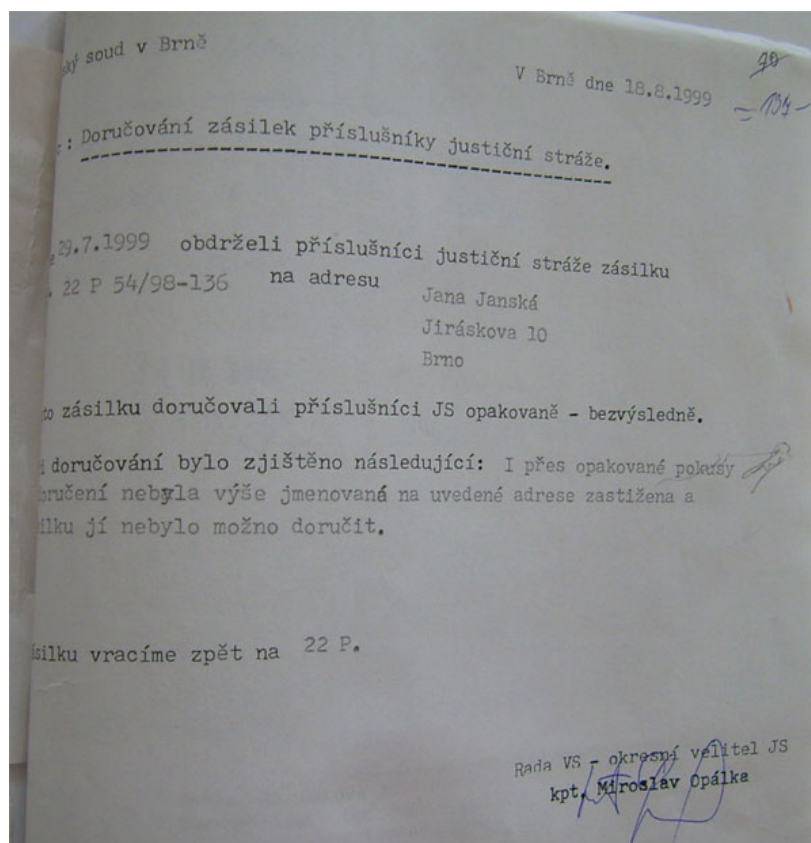

Obrázek 14 – Matka dětí přiznává, že z výživného chce platit své pořádkové pokuty!

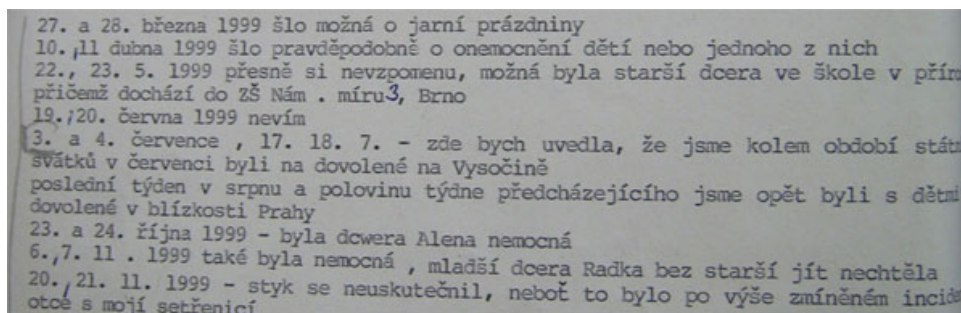

Obrázek 15 – Návrh OSPOD na styk otce s dětmi

(„a otci stanoveno výživné, popř. pokud soud nazná, aby byl upraven styk s nezl.“)

Obrázek 16 - Dostat matku dětí k soudu je často nadlidský („nadpolicejní“) výkon

Obrázek 17 – Zkoumání termínů nedání dětí je někdy zábavné

15. C) Zkušenosti lidí z dotazníkového výzkumu

Účastníci dotazníkového výzkumu mohli připojit jakýkoli textový vzkaz, který odeslali po kliknutí na internetu zároveň s dotazníkem. Obsah těchto zpráv je součástí diplomové práce v příloze číslo 6. Je až s podivem, jak obsah těchto sdělení koresponduje s obsahem diplomové práce a také s výsledky dotazníkového výzkumu. Vzkazy se ale rozhodně dobře nečtou!

Je z nich cítit bolest, zoufalství a beznaděj. Píší jak otcové, tak matky a rovněž prarodiče. Jednoznačně se z nich potvrzuje neexistence pravidel v českém soudnictví. O tom třeba svědčí následující příspěvek:

„Já požádal o svěření dcery do mé péče v roce 1993. V roce 2007 jsme již s dospělou dcerou měli závěrečný soud. Po celou dobu jsem k dceři neměl přístup a soud nedokázal zajistit naplnění ani svého rozhodnutí! Byla to neskutečná šaškárna a potvrdil to svým rozhodnutím i soud pro lidská práva ve Štrasburku.“

Příspěvky jsou do přílohy zařazeny prakticky bez úprav, jenom někdy jsem musel provést základní jazykovou korekturu. Větší úpravy by textům rozhodně uškodily. Názory širokého spektra lidí potvrzují, že ani nejlepší dotazník nemůže obsáhnout všechny situace.

Z došlých příspěvků je možno vytáhnout i některé zajímavé termíny, jako např. že soudy vyrábí neplatiče (pozn. výživného) jménem zákona, že současné postupy jsou týráním dětí a narušováním rodinných vztahů negramotným opatrovnickým systémem, řízeným a pokřiveným ženami, atd.

Také tento názor je zajímavý: *„Přál bych si, aby o životě dítěte rozhodovalo přednostně samo dítě a taky lidé, kteří v dětech vidí lidské bytosti a ne jen jednací číslo soudního spisu, který "vlastně tak moc nespěchá“.*

Je také vidět, že dohoda rodičů ne vždy stačí k tomu, aby se soud urychlil: *„S partnerem jsme se předem dohodli na podmínkách rozvodu, péči o dítě i alimentech. Navzdory tomu soud o dítě proběhl (za 1,5 roku od podání). Rozvod samotný za 3 roky. Soud čas od času požadoval doplňující doklady, výpovědi, posudky Nakonec vždy schválil naši původní dohodu, ale rozhodně nikam nespěchal. Rok a půl je dlouhá doba, když se bojíte s partnerem pohádat, aby z dohody nesešlo“.*

Rovněž je vidět, že, někteří soudci se na jednáních očividně nudí: *„A na závěr. Když už bych byla soudce a rozhodovala o svěření do péče nebo o výši alimentů, tak si rozhodně nebudu půl hodiny při výslechu obou rodičů malovat kolečka, trojúhelníčky a čtverečky na papír a druhou rukou mít podepřenou hlavu jak v hospodě. Soudce by měl vyslyšet obě strany a zkusit spravedlivě rozhodnout. Tohle jsou jen mé životní zkušenosti. Omlouvám se, ale jsem ráda, že jsem to ze sebe dostala aspoň anonymně“.*

A protože toto je kapitola o lidech, přidám ještě názory z internetu

"Matka je jediný ústavou uznáný rodič." Nejdříve to dáme do čítanek a zase přepíšem dějiny. Místo použití slova "otec" můžem pípat. "

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

„Svědectví otce P., roku 2004, našeho letopočtu: Již šestým rokem jako každou druhou sobotu usedám do auta a jedu 50 km abych si vyzvednul na víkend svoji nezletilou dceru R. Přesně v 9 hodin zvoním na domě, kde žije se svoji matkou, slyším zvonek, jeho hlas je poselstvím jediným, kterým dávám, smím svému dítěti dát najevo, že jsem, čili existuji. Čekám půl hodiny, nikdo neotvírá, odcházím abych směl za 14 dní zase přesně v 9 dát poselství, že existuji, přijdu zase....“

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

„Jenom výrazem podřadného postavení otců je moje současná situace, kdy se bojím podat žalobu na rozšíření styku se synem – prostě proto, že jeho maminka mi sdělila, že pokud to udělám, je s její vstřícností konec – za svou vstřícnost považuje, že mi umožňuje alespoň nějaký styk (dvakrát za pět týdnů).“

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

„Když budete mít zájem poznat skutečnost, juknete se na webovou adresu <http://www.iustin.cz/art.asp?art=214> a tam pod "Analýza návrhů otců na svěřeni dítěte do výchovy". Tam slečna Klepačová v rámci bakalářské práce udělala průzkum přímo u soudů – tedy ne poslechem tendenčního rozhlasu – a je to zcela jinak!!! Přesto, že mají tátové absolutně nejmizivější šanci ze všech mizivých šancí uspět a od advokátů přes sociální pracovníce až po soudkyni do nich od počátku rozvodového procesu hučí jak do vrby, aby dítě bez odporu dali do výlučné péče matky, nadpoloviční většina tátů se chce o dítě starat a dává v tom smyslu návrh na úpravu péče!!! A protože my chlapi nejsme magoři, ale dokážeme si věci rozmyslet minimálně stejně dobře jako ženský, víme samozřejmě co by to v praktickém životě obnášelo!!!“

(diskusní fórum, Spravedlnost dětem, <http://www.iustin.cz>)

16. Diskuze

Pro zpracování diplomové práce jsem si nemohl vybrat lepší studijní obor, než je sociální pedagogika. Celý problém má totiž několik dimenzí. A to právní, psychologickou, pedagogickou a sociální. Nedostatkem mnohých studií na podobné téma dosud bylo to, že se zabývaly pouze jedním aspektem problému. Já v práci rozebírám nejen právní problém a dokazuji, že vzniklá situace není důsledkem špatných zákonů, ale špatných soudců, kteří zapříčiňují mnohé lidské tragédie.

To, že soudce dovolí otci se stýkat s dětmi dvě hodiny jednou za 14 dnů či za měsíc není způsobena špatnými zákony, ale zvráceným uvažováním konkrétních soudců. Protože kdo jen trochu rozumí pedagogice a psychologii, tak musí vědět, že takové praktiky jen způsobí nesmazatelné šrámy na duších dětí i rodičů, kterým byl takový styk určen.

Soudci argumentují, že je zapotřebí pro zlepšení práce soudů přibrat tzv. vyšší soudní úředníky, aby soudcům odpadla administrativa, že je potřeba více soudců a další a další opatření. Já to nezpochybňuji. Jen varuji, že opatrovnickou agendu na soudech to moc nezrychlí.

Daleko důležitější je vůbec procesní změna při řešení podobných kauz. Aby strany mohly předvídat, co budou muset doložit, aby soudci nemuseli v rámci psaní rozsudků vypracovávat slohová cvičení, aby se soud nezdržoval v rámci zjišťování potřeb dětí jejich zájmovou činností (již bylo vysvětleno), aby existovala pravidla pro stanovení výživného atp.

Uvedená opatření by neznamenal žádný zvýšené finanční nároky na soudy, nemusely by se hned měnit ani zákony a vyhlášky. Jde o systémový přístup, který je zatím pořád v rukou pouze soudců, a jenom oni nyní mohou do rodinných sporů vnést klid a pořádek.

Jak již bylo v diplomové práci na několika místech konstatováno, řešení špatného stavu porozvodové péče o děti v České republice nepomůže hledání "zázračných řešení", která stejně neexistují. Jediné, co má šanci něco změnit, je totiž přísná ruka zákona, která slušnému rodiči nijak nevadí a je jen dobře, že se jí ten méně slušný musí bát. Warshak ve své knize Jak neotrávit děti rozvodem to přirovnává k třídnímu učiteli, který dohlíží na docházku. Doslova píše: "V místnosti, kde probíhá terapie, musí být pocíťována přítomnost přísné ruky zákona".

Začne-li někdo studovat problematiku, kterou se zabývá diplomová práce, logicky dojde k několika oblastem, ve kterých jsou zapotřebí provést systémové změny. Nechci určitě snižovat důležitost změn v oboru psychologie, pedagogiky, v přístupu rozvádějících se rodičů atd. Já jsem se nejvíce zaměřil na změny v právní oblasti, které považuji za klíčové. Nejdůležitějším aspektem kvalitní změny je totiž co nejmenší zásah soudu a dalších složek „rodinného dohledu“ do "výchovy dětí". Ne vždy dobrý úmysl vede k uspokojivému cíli a naopak mnohdy dobře míněný zásah může uškodit mnohem víc, než pomoci.

Na tomto místě je nutné ještě jednou zmínit Richarda Ades Warshaka, který ve své knize Jak neotrávit děti rozvodem popisuje možná řešení. Za nejdůležitější rovněž on považuje změnu v soudní praxi, která jako jediná v současné době může vést k pozitivním změnám. Warshak uvádí [WARSHAK, 2004]:

Role soudu

Účinné soudní příkazy mohou ovlivnit více než jen ustanovení terapeuta a povinnou účast obou rodičů na terapii. Nejlepší soudní příkazy stanovují:

- Zákaz, aby kterýkoli z rodičů bral dítě k terapeutovi, který nebyl společně odsouhlasen či ustanoven soudem.
- Přesný rozpis kontaktů mezi dítětem a každým z rodičů tak, aby dítě trávilo dostatek času se zavrženým rodičem.
- Zákaz omezování času, který dítě tráví s druhým rodičem, plánováním jakýchkoli činností, které s tímto časem kolidují.
- Jasný popis, kde a jak budou kontakty rodič - dítě probíhat.
- Místo pro předání dítěte na neutrální půdě, například ve škole, v případě, že by mezi rodiči mohlo dojít k otevřeným projevům nepřátelství.
- Nekonfliktní metody výměny informací o dětech, například vysvědčení a rozvrhů atletických tréninků či schůzek skautů; doporučuje se email nebo fax.
- Omezení a regulace kontaktu zavrhujeícího rodiče s dítětem v době, kdy tráví čas s druhým rodičem.
- Jasný postup při změnách dohodnutého rozpisu kontaktů v nutných případech.
- Mechanismus, pomocí kterého může soud získat informace o pokrocích v terapii a o doporučeních terapeuta.
- Přesně stanovené a jasné postihy za porušování soudních nařízení.

Poslední bod je velmi důležitý. Soudní příkazy jsou účinné jen tehdy, je-li jejich dodržování vymáháno. Není-li porušení soudního příkazu potrestáno, obvykle to pachatele přesvědčí, že může soudní autoritou i nadále opovrhovat. Soudní příkazy velmi často nestanovují následky v případech, že dojde k jejich porušení. Domnívám se, že je to chyba. Ve většině případů je lepší, když oba rodiče předem vědí, jak bude soud při eventuálním porušení soudního příkazu postupovat. Soudní příkazy by měly obsahovat seznam zvyšujících se trestů - od nejmírnějších k přísnějším - za každý další přestupek⁵⁰.

⁵⁰ Finanční postihy mohou zahrnovat placení pokut, upsání dluhopisu nebo placení soudních nákladů a honorářů advokátů za všechna dodatečná soudní projednávání způsobená porušením soudních příkazů. V některých státech je možné lidem, kteří pohrdají soudem, odebrat řidičský průkaz nebo jim nařídit vykonávání veřejně prospěšných prací.

Tolik tedy Warshak a jeho krátká citace, Člověk má tendenci neustále hledat nová a „dokonalejší“ řešení a hlavně – když se dostane do nějaké funkce, tak něco změnit, přestože to třeba funguje. Nehledejme ale při zlepšování porozvodové péči o nezletilé děti zázračná řešení! Neexistují! Jediným opravdovým řešením je to, co píše Warshak a k čemu též dospěla diplomová práce. Nastolení jasných pravidel, která budou rychle a účinně vymahatelná. Vše ostatní jsou drobné úpravy, které nezpochybňují, ale slouží pouze k doladění řešené problematiky.

Mezi další postihy patří uvěznění nebo domácí vězení. Použití takových trestů se může zdát příliš tvrdé či nepřiměřené, ve skutečnosti se ovšem neliší od postihů pro rodiče, kteří odmítají platit soudem nařízené výživné nebo výchovné. V některých případech soudce rodiči nařídí, aby se dětem a ex-partnerovi v soudní síni omluvil a slíbil, že už do jejich vzájemných vztahů nebude zasahovat. Rodič také někdy musí napsat omluvný dopis všem lidem, kteří byli zapojeni do kampaně proti zavrhanému rodiči, například trenérům nebo učitelům, které oklamal.

Pokud se rodič opakovaně odmítá podřídit soudním příkazům a nadále brání dítěti v kontaktech s druhým rodičem, může mu soud dítě odejmout z výchovy a výrazně omezit jejich vzájemný styk. Někdy jen představa podobného trestu stačí k tomu, aby všichni aktéři sporu změnili své chování. Výsledkem může být opětovné navázání pozitivních vztahů mezi dětmi a druhým rodičem, aniž by muselo dojít ke změně výchovy.

Pracoval jsem s jednou rodinou, kde tři dcery odmítaly jakýkoli kontakt s matkou. Po osmnácti měsících, kdy mezi nimi nebyl vůbec žádný kontakt, podala matka návrh na svěření dětí do své výhradní výchovy. Soudce jí dcery dočasně svěřil do výchovy po dobu letních prázdnin, nařídil celé rodině podstoupit terapii a pečlivě usměrňoval kontakt dívek s otcem. V průběhu několika měsíců, když děti obnovily svou náklonnost k matce, se jejich kontakty s otcem postupně zvyšovaly, až trávily u obou rodičů přibližně stejné množství času. Otec v té době přestal s jejich programováním, protože si byl vědom, že by mu v případě opětovného zavržení matky byly dcery odebrány z výchovy. [WARSHAK, 2004]

17. Závěr, návrhy řešení

Tato práce by neměla smysl, kdyby zároveň nenavrhovala možná řešení. Jedná se o celý komplex návrhů, které jsou většinou procesního charakteru a v mnoha případech nevyžadují ani změnu zákona či vysoké finanční náklady. Naopak, uvedené návrhy řešení jednoznačně zrychlí a zjednoduší soudní spory – a tím je také zlevní. Ubude nespravedlivých a nevymahatelných rozsudků v rodinném právu a zvýší se větší odpovědnost **OBOU RODIČŮ** na porozvodovém uspořádání poměrů a jejich vztahu k vlastním dětem. Mnohé návrhy na zlepšení dnešního stavu jsou uvedeny přímo v textu diplomové práce, zde jsou shrnuty ty nejvýznamnější.

17.1. Legislativní opatření

17.1.1. Změna Ústavy

Jen těžko lze předpokládat, že dojde ke zlepšení situace v rodinném právu na soudech bez zásahu zvenčí. Aby mohla být nastolena při soudních jednáních základní pravidla v rodinných záležitostech, je nutné novelizovat zákon číslo 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ze dne 30. listopadu 2001 ve znění pozdějších předpisů⁵¹.

Novelizace výše uvedeného zákona v duchu zavedení pořádku a systému do českého soudnictví není možná, pokud se změnami budou muset soudci nejdříve souhlasit a pokud je nejdříve budou muset akceptovat. Aby ze strany soudců nedocházelo k neustálému vymlouvání se na ochranu jejich soudcovské nezávislosti – která je samozřejmě potřebná, ale při řešení již přidělených sporů, je nutné změnit Ústavu začlenit do ní následující bod:

Jako narušení nezávislosti soudní moci nemůže být chápána změna zákona, který řeší procesní fungování moci soudní a nezasahuje přitom do konkrétních soudních případů.

⁵¹ Reformu soudnictví nesmíme už nikdy dělat pro soudce. Musíme ji dělat pro občany této země, pro účastníky, protože to je základní poslání soudů. A teď, jak na tu reformu? Lidstvo za svou existenci vygenerovalo dvě zcela osvědčené metody, kterými od těch, které zaměstnává, dosahuje kvalitní práci. Prvou metodou je něco, co bych nazval pozitivní motivace - lépe pracuješ, budeš lépe odměněn. Druhou metodou je naopak negativní sankce - děláš zmetky, nepracuješ, budeš potrestán. Vážené dámy a pánové, byl bych rád, kdybychom si uvědomili, že ani jednu z těchto metod nesmíme uplatňovat na soudce. Při dnešní dominantní interpretaci principu soudcovské nezávislosti jsme tedy v situaci, kdy musíme hledat jiné metody. Jsem rozhodnut v okamžiku, kdy se nám podaří schválit tu novou novelu zákona o soudech a soudcích a Ústavy, zahájit diskusi k reformě soudnictví a dokonce uvažuji o tom, že bych připravil jakousi "Bílou knihu českého soudnictví", kde bych to, o čem zde hovoříme, popsal. [Stav české justice, 2003]

17.1.2. Změna zákona o soudech a soudcích

Jen těžko lze předpokládat, že dojde ke zlepšení situace v rodinném právu na soudech samo o sobě⁵². Z toho důvodu je nutné novelizovat zákon číslo 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ze dne 30. listopadu 2001 následujícím způsobem:

Návrh autora diplomové práce

§ 79

(1) Soudci a přísedící jsou při výkonu své funkce nezávislí a jsou vázáni pouze zákonem. Jsou povinni vykládat jej podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, nestranně a spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem.

(2) Nikdo nesmí narušovat nebo ohrožovat nezávislost a nestrannost soudců a přísedících.

(3) Jako narušení nezávislosti a nestrannosti soudců a přísedících není možné brát přijetí zákona Parlamentem České republiky, kterým se budou řešit procesní pravidla jejich činnosti a ta se nebudou týkat konkrétních případů, které soudci a přísedící již řeší.

(4) Pokud byl v soudcem řešené problematice již přijat judikát Nejvyšším soudem, je soudce povinen se tímto řídit. Názorový odklon od judikátu je možný, ale pouze tím způsobem, který sám judikát popisuje a povoluje.

§ 82

(1) Soudce nese odpovědnost za svou odbornou úroveň při výkonu soudcovské funkce.

(2) Jednou ročně do 31. března kalendářního roku je povinností každého soudce předložit ministerstvu spravedlnosti cestou předsedy soudu ke zveřejnění na internetových stránkách ministerstva spravedlnosti procentuální podíl případů, které mu byly vráceny v uplynulém roce odvolacím soudem z procesních důvodů.

(3) Pokud soudce nedodrží maximální lhůtu stanovenou pro daný typ rozhodování podle vyhlášky ministerstva spravedlnosti, musí o tomto sepsat podrobnou zprávu s uvedením důvodů, které ho k tomuto zdržení vedly a to předat v předsedovi soudu.

⁵² Autor je Soudce vrchního soudu v Hammu/SRN.

Problémy justice vyřešit nelze rozhodně vyřešit tím, že dosavadní účastníci a instituce budou pokračovat stejně jako dosud a budou hledat spásu v nových detailních řešeních. Další zákonodárné reformy nebo navýšení personálu u soudů by nepřinesly nic podstatného. Personální stavy odpovídají více méně vybavení rakouské a německé justice a žádný personální stav nemůže odpovídat trvale měnícím se požadavkům v celé republice. Snaha zákonodárce o řešení problému dosud nevedla k touženým výsledkům a není důvod, proč by se to náhle mělo zdařit. Změna přístupu a smýšlení je nezbytná nejen v řízení ale i v justici samé. Ta si musí uvědomit, že je se svým vybavením plně zodpovědná ze plnění svých úkolů vůči veřejnosti a musí využít k řešení problémů vnitřních rezerv. Teprve až justice prokáže, že udělala vše, co je v jejích silách, má právo vyžadovat od společnosti navýšení prostředků, ale k tomu schází řada i bolestných kroků vně justice. [SPRINGER, 2005]

17.2. Opatření týkající se procesního chodu soudnictví

17.2.1. Procesní a funkční audity českých soudů

Provedení procesních a funkčních auditů všech opatrovnických soudů v České republice a posouzení morálních a odborných předpokladů jednotlivých soudců je základním prvkem potřebným pro zlepšení práce české justice. Pokud soudce dostává zpět velké procento případů zpět z odvolacího soudu právě z procesních důvodů, není ani předpoklad, že by do budoucna soudil lépe. Při auditu je potřeba klást důraz na to, zda soudce v minulosti rozhodoval na základě spisového materiálu, anebo na základě svých rozhodovacích principů.

17.2.2. Možnost dovolání k Nejvyššímu soudu a judikatura

Zavedení plošné možnosti dovolání v oblasti rodinného práva není správným řešením, vedlo by to pouze k zahlcení soudů. Dovolání může nahradit uzákonění judikatury Nejvyššího soudu, tedy nastavení pro veřejnost konkrétních a předvídatelných pravidel. Protože soudy rozhodují o nezletilých dětech, museli by mít možnost se od judikatury odchýlit, ale přesně definovaným způsobem, tedy podrobným zdůvodněním svého kroku.

17.2.3. Roční uzávěrky soudců týkající se procesních chyb

Jednou ročně, do 31. března kalendářního roku, musí soudce odevzdat předsedovi soudu přehled o tom, kolik mu za uplynulý rok bylo vráceno případů z odvolacího soudu z **procesních důvodů**. Obdobně, jako to dnes dělají nemocnice v oblasti léčení pacientů. Velice rychle se tím zjistí, kteří soudci si vyrábí práci tím, že znovu projednávají desítky svých kauz vrácených z procesních důvodů – tedy na základě svých chyb.

17.2.4. Stanovení maximální délky soudního řízení

V opatrovnických sporech je nutné zavést termíny, do kterých soudce musí rozhodnout⁵³. I když z dotazníkového výzkumu vyplynulo, že by to mělo být rozhodování maximálně do 6 měsíců, je lepší tuto lhůtu uzákonit do jednoho roku. Jak je uvedeno dále, roční lhůta nebude „mrtvým obdobím“, kdy se čeká na vypsání soudního jednání, ale v té době rodinné týmy připraví pro soudce kvalitní podklady pro jeho rozhodnutí. Navíc tyto týmy budou s rodiči a dětmi pracovat na vyřešení jejich sporu, kdy za prioritu své práce budou mít zjištění ochoty jednotlivých rodičů dohodnout se s druhým rodičem na výchově jejich dětí. Pokud soudce lhůtu nedodrží (třeba z důvodu opravdové složitosti případu), bude povinen vypracovat zdůvodnění, které do termínu jednoho měsíce předá předsedovi soudu.

⁵³ Druhý námět také asi bude velmi kontroverzní. Je otázka, zda do procesních předpisů nevložit lhůty pro rozhodování soudů. Víím, že se bude muset velice vážit, kdy je možno takovou lhůtu, u jakého úkonu do zákona vložit a kdy by to vložení té lhůty bylo vlastně nemožné s ohledem na složitost věci a meritorní rozhodnutí soudce. Ale myslím si, že je potřeba, zejména v některých specifických řízeních, jako je konkursní řízení, jako je exekuční řízení, začít o lhůtách reálně uvažovat. [Stav české justice, 2003]

17.2.5. Zavedení principu neviný pro rodiče

Neřešit při soudních jednáních v rámci sporů o děti drobné rodinné problémy a neshody a to ponechat na rodinných týmech a mediátorech^v. Typickým příkladem je v dnešní době zbytečně řešená zájmová činnost dětí, která v některých případech protahuje soudní řízení až o roky. Ke každému rodiči je u soudu povinnost přistupovat jako k rodiči, který má dobré výchovné předpoklady – pokud z minulosti nejsou známy a zdokumentovány jeho některé výchovné prohřešky. Má-li jeden z rodičů připomínky k výchově dětí u svého partnera, má právo a povinnost toto řešit v rámci rodinných týmů anebo na OSPOD.

17.2.6. Vzdělávání soudců

V české republice nemá ministr spravedlnosti před soudci téměř žádný respekt⁵⁴. Jiné je to například ve Velké Británii, kde je ministr spravedlnosti současně nejvyšším soudcem. Řešením by také bylo vzdělávání soudců. To ale sami soudci nepřipustí a jejich pozice je a bude i nadále u nás neotřesitelná. Dokladem toho může být i zatím poslední snaha českého parlamentu o změnu zákona o soudcích, kdy v něm měla být pasáž o zpřísnění dohledu nad soudci. To ale následně Ústavní soud na podnět tehdejšího prezidenta Václava Havla zrušil. Snahu o vzdělávání soudců měl i bývalý ministr spravedlnosti Jaroslav Bureš, ten ale právě s tímto požadavkem pohořel. Jistě zajímavé by bylo vzdělávání soudců v oboru sociální pedagogiky, aby soudci neměli jen právní vzdělání, ale i pedagogické, psychologické a sociologické. A hlavně, aby se naučili tyto obory vzájemně provázat, samozřejmě za předpokladu zachování práva. V opatrovnických kauzách takové znalosti jsou pro soudce nezbytné – pokud se tedy vzdělávat chtějí⁵⁵!

⁵⁴ Myslím si, že budeme muset také diskutovat o tom, že ten předseda soudu, který odpovídá za chod soudu, by měl mít možnost přinejmenším změnit rozvrh práce tak, aby ten soudce, který to umí, to také soudil. To bude největší problém, protože vím, že to vyvolá velmi ostrou polemiku, ale přinejmenším musíme tento problém otevřít, protože se dostáváme hned k druhému problému, a to je postavení předsedy soudu. Předseda soudu je přednosta kliniky, je to manažer, organizuje práci na soudu, organizuje to za stát. A já tvrdím, když to organizuje špatně, musí být odvolán. Jinými slovy, dnešní model, kdy ministr spravedlnosti ho prakticky nemůže odvolat po nálezu Ústavního soudu z funkce předsedy soudu, do které ho jmenuje, je model, který prostě neumožní změny v justici. [Stav české justice, 2003]

⁵⁵ Tím se dostávám k další příčině, a to je bohužel podle mého soudu nedostatečná odborná úroveň soudního rozhodování. Na rozdíl od paní místopředsedkyně Němcové si nemohu dovolit komentovat jednotlivé dokonce nepravomocné rozsudky, ať už v kauze pana Macha, Grebenička nebo jiné, ale mohu vám říci, že bohužel - a některé pronikly do novin - přicházím do styku s mnohem otřesnějšími příklady, zdůrazňuji, nepravomocných soudních rozhodnutí, nerespektujících elementární ústavní principy. Jsou ojedinělé našťástí, jsou všechny řešeny řádným procesním způsobem, ale kladou přede mě otázku, zda je správný dnešní výklad principu soudcovské nezávislosti v té absolutní podobě, že za to, jak soudce rozhoduje z hlediska odborného, nemůže být nikým - kromě procesního soudního vyššího stupně - nikým přezkoumáván, natož sankcionován. Ta otázka tady je a ve třetí části svého vystoupení se k ní chci vrátit. [Stav české justice, 2003]

17.3. Další opatření

17.3.1. Zavedení poměru péče o dítě

Podrobněji je toto vysvětleno v kapitole číslo 9.3. Novelizovaný paragraf týkající se tohoto problému může znít následovně:

§ 26

(1) Před rozhodnutím, kterým se rozvádí manželství rodičů nezletilého dítěte, upraví soud jejich práva a povinnosti k dítěti pro dobu po rozvodu, zejména určí, **poměr péče rodičů o nezletilé dítě** a jak má každý z rodičů přispívat na jeho výživu.

(2) Jsou-li oba rodiče způsobilí dítě vychovávat a mají-li o výchovu zájem, může soud svěřit dítě **do poměrné péče 50:50**, je-li to v zájmu dítěte a budou-li tak lépe zajištěny jeho potřeby.

(3) Rozhodnutí o úpravě výkonu rodičovské zodpovědnosti může být nahrazeno dohodou rodičů, která ke své platnosti potřebuje schválení soudu.

(4) Při rozhodování o svěřeni dítěte do **poměrné péče rodičů** soud sleduje především zájem dítěte s ohledem na jeho osobnost, zejména vloh, schopnosti a vývojové možnosti, a se zřetelem na životní poměry rodičů. Dbá, aby bylo respektováno právo dítěte na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi a právo druhého rodiče, jemuž nebude dítě svěřeno, na pravidelnou informaci o dítěti. Soud přihlídně rovněž k citové orientaci a zázemí dítěte, výchovné schopnosti a odpovědnosti rodiče, stabilitě budoucího výchovného prostředí, ke schopnosti rodiče dohodnout se na výchově dítěte s druhým rodičem, k citovým vazbám dítěte na sourozence, prarodiče a další příbuzné a též k hmotnému zabezpečení ze strany rodiče včetně bytových poměrů.

(5) Soud vždy vezme v úvahu, kdo dosud kromě řádné péče o dítě dbal o jeho výchovu po stránce citové, rozumové a mravní.

V rámci této změny musí dojít ke změně stanovování výživného na nezletilé dítě. To se rozdělí na dvě části. Na **příspěvek na výživu nezletilého či zletilého dítěte** a na **příspěvek na další potřeby nezletilého či zletilého dítěte**. Tady musí soud postupovat tak, aby se v budoucnu rodiče nemohli vymlouvat na to, že neví, kdo má co dítěti koupit. Příspěvek na další potřeby bude dostávat od druhého rodiče k rukám ten rodič, který přijme větší poměr péče o dítě – pokud se rodiče nedohodnou jinak. Příspěvek na výživu se vypočítá podle poměru péče o dítě na základě tabulek, které je nutné pro tento případ zavést.

17.3.2. Sestavení rodinných týmů

Základním komunikačním prvkem mezi rozvádějícími se rodiči budou tzv. rodinné týmy, které s rodiči zajistí komunikaci před soudním jednáním a zajistí potřebné podklady pro soudce (nároky a potřeby dětí, výdělečné možnosti rodičů atp.). Podobné vzdělání jako soudci by měli absolvovat též ostatní členové rodinných týmů. V rámci tohoto vzdělávání je zapotřebí také zdokonalovat neustále koordinaci jednotlivců v rámci těchto týmů.

17.3.3. Více odpovědnosti pro rodiče

Řešením problému je i to, pokud se na rozvádějící manžele přeneso daleko více odpovědnosti. Nejen ve věci majetku, ale i ve vztahu k dětem. Co by například bránilo tomu, aby byla povinnost rodičů se dohodnout u psychologa, nebo před rodinnými týmy, na pravidlech výchovy dětí ještě před soudním jednáním? Neobstojí ani ten argument, že jeden z partnerů by se na tato sezení s psychologem nedostavoval. Protože pokud by tomu tak skutečně bylo, stalo by se to závažným argumentem pro soud, aby tomuto rodiči styk s dětmi výrazně omezil. Prostě odpovědně se musí chovat jak otcové, tak i matky dětí.

Vždy zůstane určité procento, které takto řešit nepůjde. Třeba proto, že se jeden rozvést nechce. To potom může řešit soud, který na takovéto případy bude mít daleko více času. A pokud ten rodič, kterému se svěří děti do výchovy, nebude respektovat dohody a bude navíc bránit dětem ve styku s druhým rodičem? Řešení je až komicky jednoduché! Do několika málo měsíců se děti svěří do péče druhého rodiče. Bez jakýchkoli soudně znaleckých posudků, bez složitých jednání.

Nedělejme z vědy ještě větší vědu. Je nezbytné v českém právu zavést pravidlo, že pokud proti rodiči z minulosti neexistují důkazy o jeho výchovných pochybeních, není zapotřebí zkoumat, zda má výchovné předpoklady pro to, aby mohl vychovávat své děti. Neustálé vypracovávání znaleckých posudků je jen další zruďnost v českém rodinném právu.

Pokud má matka pochybnosti o výchovném působení otce na děti, nic jí nebrání tomu, aby je řešila ihned v počátcích návštěvou psychologa či sociální pracovnice, kteří již ke zjištění skutečného stavu mohou podniknout potřebné kroky. Pokud si ale matka „vzpomene“ na týrání dětí otcem až u soudního jednání, měla by za případné křivé obvinění nést ty nejtvrďší tresty.

A opět jsme u tématu, které se prolíná celou touto prací. Důslednost a maximální zodpovědnost rodičů již od svatby.

Rovněž pokud budou otcové soudci bráni již od počátku soudního řízení jako občané druhé kategorie a bude jim přisuzována kolektivní vina, nikdy k nápravě nedojde!

Argumentačně zcela nevhodné a nebezpečné je to, když psychologové, sociální pracovnice či soudci zahrání důkazy do kouta prohlásí, „*ale otec neplatí výživné*“ anebo „*existuje spousta otců, kteří nemají zájem o své děti*“. To je jen zbabělý útěk od tématu. Když řeším například problematiku jablek, neřeším v tu chvíli problém hrušek. Zmíněné kauzy mají naději na vyřešení jen tehdy, když budou řešeny důsledně v té rovině, v jaké skutečně jsou.

Resumé

Problematika diplomové práce se zabývá jedním z velkých problémů současné společnosti. V dnešní době se v České republice uzavře denně přibližně 144 svateb a zároveň se ve stejný den rozvede 90 párů. Číslo rozvodovosti je značně vysoké a i když se tento trend částečně zpomalil, tendence rozvodovosti se v dlouhodobém měřítku spíše neustále zvyšuje.

Pokud se manželství rozpadá bez dětí, většinou to proběhne rychle a samotný rozvod nezanechá výraznější trvalé následky. Bohužel, ale ve většině případů jsou rozvodů účastny děti a pro ty to znamená životní zemětřesení velké trauma, ze kterého se již nikdy nemusí plně vzpamatovat. Většina dětí si negativní zážitky způsobené rozvody odnáší i do dalšího života.

Téma diplomové práce o porozvodové problematice výchovy dětí pojmenovává oblast problému, analyzuje ho a navrhuje možná řešení. Ukazuje, kde jsou slabá místa při řešení styků s dětmi a proč nastávají tak závažné kauzy. Nesnaží se ani tak o komplexní hodnocení problematiky rozvodů a porozvodové péče o děti, ale spíše ukazuje na nejproblematičtější místa.

Na přiloženém CD jsou nahrány některé styky s dětmi uskutečněné autorem diplomové práce, které ukazují, jak až může být narušen styk způsobený tzv. syndromem zavrženého rodiče. Všechny tyto styky s dětmi jsou rovněž v příloze diplomové práce přepsány do textové podoby.

Cílem práce je ukázat, že mnohé problémy nejsou dány systémovým přístupem, ale jsou spíše selháním konkrétních lidí. A také připomenout, že nejdůležitější cestou k nápravě je důslednost všech zainteresovaných osob.

Anotace

Název práce

Zjevné zločiny českých soudů a jejich důsledky na úseku rodinného práva.

Anotace

V České republice je v současné době ročně rozvedeno téměř každé druhé manželství. Největším problémem se ovšem stává porozvodová péče o nezletilé děti, které rozvody a častými tahanicemi rodičů nejvíce trpí. Soudní spory, které potom následují, velmi často trvají pět, ale i deset a více let.

Diplomová práce se pokouší co nejpřesněji pojmenovat role jednotlivých zúčastněných stran. Nejen samotných rodičů a dětí, ale především soudů, orgánu péče o děti, soudních znalců a Policie ČR. Mnohé z těchto rolí lze označit za zločinné, protože někteří zúčastnění se mnohdy nevědomě, ale často i vědomě, dopouští toho, že dopad souzení se o děti doléhá tragicky jak na rodiče, tak především na děti samotné. Jako příklady jsou uvedeny konkrétní zkušenosti autora diplomové práce a mnoha dalších lidí. Důležitou součástí je též dotazníkový výzkum, kterého se zúčastnilo 1 063 respondentů.

Klíčová slova

Rozvod, porozvodová péče o děti, soud, orgán péče o dítě, zločin, otec dětí, matka dětí, výživné, zájem dítěte, rodinné právo, soudní znalec.

Annotation

Theme of Dissertation

Flagrant Crimes of Czech Courts and their Consequences in the Field of Family Law

Annotation

Currently, in the Czech Republic, almost every second marriage is being divorced on a yearly basis. Nevertheless, post-divorce care for minor children becomes the most severe problem because these young ones suffer from both, divorce and frequent scrambles. Resulting quarrels at law protract often five to ten years; often more than that.

This dissertation tries to describe roles of particular parties concerned as exactly as possible – not only the roles of parents and children but, above all of law courts, child welfare public bodies, authorized experts, and police of the Czech Republic. Many of these positions can be branded as criminal conduct, because some participants enable – unwittingly, but frequently maliciously – that judicial proceedings tragically impact parents and children in the first place. Examples mentioned here are specific experience of both author of this dissertation and lots of people as well. Questionnaires completed by 1,063 respondents also create an important part of this dissertation.

Keywords

Divorce, post-divorce child welfare, law court, child welfare public body, crime, children's father, children's mother, alimony, interest of the child, family law, authorized expert.

Seznam použité literatury⁵⁶

1. *100+1 zahraniční zajímavosti*. 26. 10. 2004, č. 21.
2. ADAMOVÁ, Karolína, et al. *Politologický slovník*. 1. vyd. Praha: C.H. Beck, 2001. 284 s. ISBN 80-7179-469-4.
3. ADLER, Alfred. *Psychologie dětí : děti s výchovnými problémy*. 1. vyd. Praha : Práh, 1994. 155 s. ISBN 80-85809-22-2.
4. ANDRAŠKO, L. Exekutoři zabavují děti, jako by to byly lednice. *MF DNES*, 13. 5. 2006, str. A9.
5. AŠ. *Američana obviněného z vraždy pustili po 25 letech, svědek lhal* [online]. 2008 [cit. 2008-03-21]. Dostupný z WWW: <<http://www.novinky.cz/clanek/135874-americana-obvineneho-z-vrazdy-pustili-po-25-letech-svedek-lhal.html>>.
6. ANTIER, Edwige. *Dítě toho druhého : umění žít s dítětem nového partnera*. 1. vyd. Praha : Portál, 2005. 142 s. ISBN 80-7178-946-1.
7. BAKALÁŘ, Eduard. *Nové pohledy na rozvodovou tematiku : Sborník statí k problematice sociálně právní ochrany nezletilých dětí*. 1. vyd. Praha : Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky, 1993. 49 s. ISBN 80-85529-06-8.
8. BAKALÁŘ, Eduard. *Průvodce otcovstvím, aneb, Bez otce se nedá (dobře) žít*. 1. vyd. [s.l.] : Vyšehrad, 2002. 215 s. ISBN 80-7021-605-0.
9. BAKALÁŘ, Eduard. *Rozvodová tematika a moderní psychologie : studijní texty jsou zaměřeny na osud dítěte, jehož rodiče procházejí nebo již prošli rozvodem*. 1. vyd. Praha : Karolinum, 2006. 124 s. ISBN 80-246-1089-2.
10. BAKALÁŘ, Eduard, NOVÁK, Daniel, NOVÁKOVÁ, Markéta. *Průvodce rozvodem pro všechny zúčastněné*. [s.l.] : Lidové noviny, 1996. 256 s. ISBN 80-7106-157-3.
11. BAUER, Pavel. *Překladatel, který navštívil osobně prezidentskou kancelář*. preklady@abauer.cz.
12. BERGER, Vincent. *Judikatura Evropského soudu pro lidská práva*. 1. vyd. Praha : IFEC, 2003. 769 s. ISBN 80-86412-23-7.
13. BLAŽKOVÁ, J., KUBÁLKOVÁ, P. Táta na ně neplatí. Pomůže stát? *MF DNES*, 6. 5. 2006, str. A3.
14. BOUDON, Raymond, et al. *Sociologický slovník*. Přeložil Vladimír Jochmann. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého, 2004. 256 s. ISBN 80-244-0735-3.
15. *Civil code : Czech Republic*. Prague : Trade Links, 2002. 409 s. ISBN není.
16. CORNEAU, Guy. *Anatomie lásky : vztahy otec-dcera, matka-syn a jejich vliv na budoucí partnerské vztahy*. 2. vyd. Praha : Portál, 2004. 247 s. ISBN 80-7178-930-5.
17. ČANĚK, Marek. *Přepjatý formalismus a libově jsou v právním státě nepřipustné. Rozhovor s Vojtěchem Šimíčkem z Nejvyššího správního soudu* [online]. 2005 [cit. 2008-04-13]. Multikulturní centrum Praha, květen 2005. Dostupný z WWW: <www.migraceonline.cz>.

⁵⁶ Veškerá literatura zde uvedená je autorem diplomové práce prověřena a je dostupná v Moravské zemské knihovně v Brně, Kounicova 65a, 601 87 Brno, tel. 541 646 111, fax 541 646 100, e-mail: mzk@mzk.cz, web: <http://www.mzk.cz>. Představuje ucelený přehled dostupné literatury, která se podrobněji zabývá problematikou řešení v diplomové práci. Může být vodítkem a inspirací pro všechny zájemce o problematiku rozvodů a porozvodovou péči o děti. Stejně tak ji mohou využít účastníci soudních sporů a rozvádějící se či rozcházející se rodiče. Pro zájemce o srovnávání problematiky dříve a dnes je uváděna i závažnější literatura vydaná před rokem 1990. Tučně jsou uvedeny nejdůležitější zákony s komentáři v nejnovějším vydání.

18. ČERNÁ, P. *Rozvod, otcové a děti*. 1. vyd. Praha : EUROLEX BOHEMIA, s.r.o., 2001. 122 s. ISBN 80-86432-10-6.
19. ČERNOCKÝ, Karel. *Psychologický slovník: N-Ž*. 2. obnovené a rozšířené vyd. Hranice: Jindřich Těšík, 1948. 528 s. ISBN není.
20. *Český statistický úřad* [online]. 2008 [cit. 2008-03-24]. Dostupný z WWW: <http://www.czso.cz>.
21. ČTK. *Soud v Plzni se ohradil proti tajné nahrávce porady senátu*. České noviny.cz [online]. Praha: Neris s.r.o., 2006, 9.3.2006 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: http://www.ceskenoviny.cz/domov/index_view.php?id=176880. ISBN 1213-5003.
22. ČTK. *České noviny.cz* [online]. Praha: Neris s.r.o., 2005, 4.2.2005 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: http://www.ceskenoviny.cz/domov/index_view.php?d=113918. ISBN 1213-5003.
23. DAVID, Roman. *Práva dítěte : úmluva o právech dítěte a její charakteristika : mezinárodní ochrana práv dítěte a některé další dokumenty : rodina a základy rodinného práva*. 1. vyd. Olomouc : Nakladatelství Olomouc, 1999. 175 s. ISBN 80-7182-076-8.
24. DUDKOVÁ, Radka, HASTRMANOVÁ, Šárka. *Otcové, matky a porozvodová péče o děti*. Praha : Sociologický ústav AV ČR, 2007. 129 s. Sociologické studie = Sociological studies ; 07:7. ISBN 978-80-7330-124-8.
25. DUNOVSKÝ, Jiří, DYTRYCH, Zdeněk, MATĚJČEK, Zdeněk. *Týrané, zneužívané a zanedbávané dítě*. 1. vyd. Praha : Grada, 1995. 248 s. ISBN 80-7169-192-5.
26. DUROZOI, Gérard, ROUSSEL, André. *Filozofický slovník*. 1. vyd. Praha: EWA Edition, 1994. 352 s. ISBN 80-85764-07-5.
27. DVOŘÁKOVÁ ZÁVODSKÁ, Jana. *Manželství a rozvody : praktický návod jak problémy řešit a jak jim předcházet*. Praha : Linde, 2002. 104 s. ISBN 80-86131-34-4.
28. DYTRYCH, Zdeněk, PROKOPEC, J, SCHÜLLER, Vratislav. *Rodiče nezletilých dětí a rozvod*. 1. vyd. Praha : Ústav zdravotní výchovy, 1986. 1 s. ISBN není.
29. ELIÁŠ, Josef, DOLENSKÝ, Adolf. *Právní postavení mládeže v Československé socialistické republice*. 1. vyd. Praha : Academia, 1966. 427 s. ISBN není.
30. EVERETT, Craig. *Zdravý rozvod pro rodiče i děti*. 1. vyd. Praha : Talpress, 2000. 212 s. ISBN 80-7197-169-3.
31. FRÝBOVÁ, Zdena. *Z neznámých důvodů*. Praha : Šulc a spol., 2001. 592 s. ISBN 80-7244-050-0.
32. GALLAGHER, Christine. *99 způsobů, jak ho nechat trpět*. 1. vyd. Praha : Motto, 2004. 180 s. ISBN 80-7246-197-4.
33. GARDNER, Richard A. *Rozvod - a čo ďalej?*. Martin : Osveta, 1991. 223 s. ISBN 80-217-0328-8.
34. GARDNER, Richard A. *Syndrom zavrženého rodiče*. 1. vyd. Praha : Ministerstvo práce a sociálních věcí v nakladatelství JAN, 1996. 104 s. ISBN 80-85529-22-X.
35. HENSLIN, Earl R. *Otec a syn : tajemství silného pouta mezi otcem a synem*. 1. vyd. Praha : Návrat domů, 2003. 2003 s. ISBN 80-7255-068-3.
36. **HOLUB, Milana, NOVÁ, Hana, HYKLOVÁ, Jana. *Zákon o rodině : komentář a předpisy související*. 8. aktualizované a doplněné podle stavu k 1.9.2007 vyd. Praha : Linde, 2007. 752 s. ISBN 978-80-7201-668-6.**

37. HORYNA, Břetislav, et al. *Filosofický slovník*. 2. rozš. vyd. Olomouc: Olomouc s.r.o., 2002. 464 s. ISBN 80-7182-064-4.
38. HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Rodinné právo v aplikační praxi : rozvod, děti, výživné : [smlouva o vypořádání vztahů mezi manžely pro dobu po rozvodu]*. [Praha] : C.H. Beck, 2000. 41 s. Edice právních rozhledů. ISBN 80-7179-293-4.
39. HRUŠÁKOVÁ, Milana. *Rozvod a paragrafy*. 2. aktualiz. vyd. Praha : Computer Press, 2003. 103 s. Právní rady. ISBN 80-7226-981-X.
40. HRUŠÁKOVÁ, Milana, KRÁLÍČKOVÁ, Zdeňka. *České rodinné právo*. 3. přepracované a doplněné vyd. Brno : Masarykova univerzita, 2006. 398 s. ISBN 80-210-3974-4.
41. *Ilustrovaná encyklopedie: Q-Ž*. Praha: Encyklopedický dům, spol. s r.o., 1995. 496 s. ISBN 80-901647-6-5.
42. INT, han. Utopila milovanou dcerku. *Blesk*, 15. 10. 2004.
43. JANOUŠEK, A. Chránila své dítě únosem? *MF DNES*, 12. 5. 2006, str. A3.
44. JIRSA, Jaromír. *Verdikty o styku s dětmi vždy kontraproduktivní* [online]. 2004 [cit. 2004-03-24]. Dostupný z WWW: <<http://www.idnes.cz>>.
45. KINGMA, Daphne Rose. *Jak přežít rozchod : proč vztahy končí a jak přežít konec vašeho vztahu*. 1. vyd. Uherské Hradiště : Bhakti, 2006. 199 s. ISBN 80-903394-7-6.
46. KLIMEŠ, Jeroným. *Partneři a rozchody*. 1. vyd. Praha : Portál, 2005. 239 s. ISBN 80-7367-045-3.
47. *Komenského slovník naučný: Svazek X., Slovary - Żywiec*. Praha: Nakladatelství a vydavatelství Komenského slovníku naučného, 1938. 616 s. ISBN není.
48. KOPŘIVA, Karel. *Když vás trápí někdo blízký : manželské a rodinné vztahy z pohledu psychologa a právníka*. 1. vyd. Praha : Hestia, 1998. 91 s. ISBN není.
49. LENGEROVÁ, Jana. *Rozvod? : rozvod! : aneb jak, proč a jestli vůbec se rozvést bez pomoci advokáta*. 1. vyd. Praha : Road, 1992. 81 s. Erudio. ISBN 80-85385-04-X.
50. LESKOVÁ, I. Přibývá dětí, které pendlují mezi rozvedenými rodiči. *MF DNES*, 14. 4. 2005, str. A4.
51. LINKKAST, Verena. *Otcové - dcery, matky - synové : práce s rodičovskými komplexy jako cesta k vlastní identitě*. 1. vyd. Praha : Portál, 2004. 168 s. Spektrum. ISBN 80-7178-838-4.
52. MACKOVÁ, Martina. *Dostanou děti u rozvodu slovo? Rozhodují poslanci* [online]. 2008 [cit. 2008-04-09]. Dostupný z WWW: <<http://aktualne.centrum.cz/domaci/politika/clanek.phtml?id=602015>>.
53. MACH, Jan, ŠMOLKA, Petr. *Když vás trápí někdo blízký : [partnerské a rodinné vztahy a jejich krize]*. 1. vyd. Praha : Portál, 1999. 175 s. ISBN 80-7178-337-4.
54. *Malá ilustrovaná encyklopedie: A-Ž*. Praha: Encyklopedický dům, spol. s r.o., 1999. 1214 s. A-Ž. ISBN 80-86044-12-2.
55. *Malý encyklopedický slovník: A-Ž*. Václav Král. 1. vyd. Praha: Academia, 1972. 1456 s. ISBN není.
56. MANDL, Vladimír, GRŇA, Josef, HORÁK, Jaroslav. *Má-li se připustiti žaloba o obnovu řízení ve sporech o rozvod, rozluku a neplatnost manželství?*. Bratislava : [s.n.], 1930. XX s. Sjezd právníků československých, Občanský soudní řád ; otázka 3, práce 1-3. ISBN není.

57. MÁŠILKO, Vilém, VANĚČEK, Stanislav. *Výživné nezletilců v evropských právních rádech : komparativní studie se zvláštním zřetelem k úpravě výše výživného soudem*. Praha : Statistické a evidenční vydavatelství tiskopisů, 1971. 223 s. Příručky Právnického ústavu ministerstva spravedlnosti ČSR; sv. 29. ISBN není.
58. MATĚJČEK, Zdeněk. *Co děti nejvíc potřebují*. 3. vyd. Praha : Portál, 2003. 108 s. ISBN 80-7178-853-8.
59. MATĚJČEK, Zdeněk. *Nevlastní rodiče a nevlastní děti*. 1. vyd. Praha : Grada, 1999. 143 s. ISBN 80-7169-897-0.
60. MATĚJČEK, Zdeněk. *O rodině vlastní, nevlastní a náhradní*. Praha : Portál, 1994. 98 s. ISBN není.
61. MATĚJČEK, Zdeněk, DYTRYCH, Zdeněk. *Děti, rodina a stres : Vybrané kapitoly z prevence psychické zátěže u dětí*. 1. vyd. Praha : Galén, 1994. 214 s. ISBN 80-85824-06-X.
62. MOTEJL, Otakar, et al. *Rodina a dítě*. 1. vyd. Brno : Kancelář veřejného ochránce práv, 2007. 215 s. ISBN není.
63. Na vlastní oči - 08.03.2006: *Tichá dohoda*. Nova [online]. 2006 [cit. 2006-03-09]. Dostupný z WWW: <<http://www.nova.cz/tvarchiv/>>.
64. NEFF, Ondřej. *Ikarie.net : Legální zločin* [online]. Praha : Ikarie, 1997 [cit. 2006-03-09]. Text v češtině. Dostupný z WWW: <<http://www.ikarie.cz/techno/199804.html>>.
65. NOVÁ, Hana, TĚŽKÁ, Olga. *Vyživovací povinnost : praktická příručka s judikaturou a vzory*. Praha : Linde, 1995. 227 s. ISBN není.
66. NOVÁ, Hana, VALEHRACH, Karel. *Rodinné vztahy v soudní praxi*. Praha : Prospektrum, 1995. 277 s. ISBN 80-7175-030-1.
67. NOVÁK, Tomáš. *Jak přežít rozvodové peklo : malý sumář velkých rozvodových hrůz a jak je učinit snesitelnějšími*. 1. vyd. Brno : Jota, 2004. 197 s. ISBN 80-7217-294-8.
68. NOVÁK, Tomáš, PRŮCHOVÁ, Bohumila. *Předrozvodové a rozvodové poradenství*. 1. vyd. Praha : Grada, 2007. 144 s. ISBN 978-80-247-1449-3.
69. NOVÁK, Tomáš. *Rodičovské judo : dítě během rozvodového řízení*. 1. vyd. Praha : Grada, 2000. 90 s. ISBN 80-247-000-2-6.
70. NOVÁK, Vladimír. *Zákony, které se přijímají, diskriminují muže. Sociální práce Zákony, které se přijímají, diskriminují muže*. 2006, č. 2, s. 47-50. Dostupný z WWW: <<http://www.socialniprace.cz/pdf-prezentace/2006-2.pdf>>.
71. **NOVOTNÁ, Věra, BURDOVÁ, Eva. *Zákon o sociálně-právní ochraně dětí : komentář*. 3. aktualizované a doplněné vyd. Praha : Linde, 2007. 471 s. ISBN 978-80-86131-72-6.**
72. *Nový velký ilustrovaný slovník naučný*: Šošoni-Żyzrowski. Praha: Gutenberg, 1932. 320 s. ISBN není.
73. OTTO, Jan. *Slovník naučný: ilustrovaná encyklopedie obecných vědomostí*. Praha: Jan Otto, 1893. 960 s. šestý díl. ISBN není.
74. PATŠCHOVÁ, Zdenka, ORLICKÝ, Robert, ŠTĚPINA, Jaroslav. *Vyživovací povinnost podle zákona o právu rodinném*. 1. vyd. Praha : Orbis, 1956. 311 s. ISBN není.
75. PETRUŠÁKOVÁ, Jiřina. *Právní úprava výchovy dětí v rodině*. 1. vyd. Bratislava : Vydavateľstvo Slovenskej akadémie vied, 1970. 362 s. ISBN není.

76. PETRŽELKA, Karel. *Zákon o právu rodinném ; zákon o zatímních změnách v některých občanských věcech právních*. 1. vyd. Praha : Orbis, 1950. 348 s. ISBN není.
77. PLAŇAVA, Ivo. *Jak se (ne)rozvádět*. 1. vyd. Praha : Grada, 1994. 118 s. ISBN 80-7169-129-1.
78. PLECITÝ, Vladimír. ***Zákon o rodině : komentář, judikatura, prováděcí předpisy, souvisící předpisy. Podle stavu k 1.10.2007 vyd. Praha : Eurounion, 2007. 522 s. ISBN 978-80-7317-063-9.***
79. PLECITÝ, Vladimír, SALAČ, Josef. *Základy rodinného práva*. 1. vyd. Praha : Eurounion, 2001. 364 s. ISBN 80-7317-002-7.
80. PÖTHE, P. Exekuce poznamená dítě na celý život. *MF DNES*, 15. 5. 2006, str. A8.
81. PRŮCHOVÁ, Bohumila. *Slušný rozvod : [když už rozvod, tak: rychle, levně a s co nejmenším stresem]*. 1. vyd. Brno : ERA, 114. 2002 s. ISBN 80-86517-25-X.
82. *Předseda ÚS Rychetský zvažoval rezignaci* [online]. 2008 [cit. 2008-03-30]. Dostupný z WWW: <http://www.lidovky.cz/predseda-us-rychetsky-zvazoval-rezignaci-fip/ln_domov.asp?c=A080330_155202_ln_domov_nev>. ISSN 1213-1385.
83. *Příruční slovník naučný: S-Ž*. Vladimír Procházka. Praha: Academia, 1967. 933 s. ISBN není.
84. RADVANOVÁ, Senta. *Manželství a rodina v ČSSR*. 1. vyd. Praha : Orbis, 1964. 158 s. ISBN není.
85. ROZSYPAL, Karel. *Klárka a já*. 1. vyd. Brno : Tribun EU, 2008. 249 s. ISBN 978-80-7399-378-8.
86. RYŠLINK, Pavel. Zardousila syna (4) a oběsila se! *Blesk*, 1. 10. 2004.
87. SATIR, Virginia. *Kniha o rodině : [základní dílo psychologie vztahů]*. 2. vyd. Praha : Práh, 2006. 357 s. ISBN 80-7252-150-0.
88. SCRUTOR, Roger. *Slovník politického myšlení*. 1. vyd. Brno: Atlantis ve spolupráci s ECL, 1990. 184 s. Prameny. ISBN 80-7108-013-6.
89. SCHAFFER, H. Rudolph. *Rozhodujeme o dětech : psychologické otázky a odpovědi*. 1. vyd. Praha : Ministerstvo práce a sociálních věcí České republiky, 1994. 262 s. ISBN 80-85529-10-6.
90. SILVESTRI, Richard, TAUBMAN, Bryna. *Akta ex : jak se rozejít a postavit se na vlastní nohy*. 1. vyd. Praha : Motto, 2000. 2000 s. ISBN 80-7246-055-2.
91. *Slovník naučný: W-Nystöm*. Ladislav Rieger, J. Malý. Praha: I.L. Kober, 1873. 467 s. ISBN není.
92. SMITH, Heather. *Děti a rozvod*. 1. vyd. Praha : Portál, 2004. 183 s. ISBN 80-7178-906-2.
93. SOBOTKOVÁ, Irena. *Psychologie rodiny*. 2. přeprac. vyd. Praha : Portál, 2007. 219 s. ISBN 978-80-7367-250-8.
94. *Soud nechce řešit tajnou nahrávku z jednání o Kajínkovi*. Novinky.cz [online]. 2006 [cit. 2006-03-19]. Dostupný z WWW: <<http://www.novinky.cz/krimi/80429-soud-nechce-resit-tajnou-nahravku-z-jednani-o-kajinkovi.html>>.
95. SPRINGER, Paul. *Zpráva Paula Springera o české justici* [online]. 2005 [cit. 2005-11-27]. Dostupný z WWW: <<http://aktualne.centrum.cz/clanek.phtml?id=3051>>.
96. *Stav české justice. Interpelace na ministra spravedlnosti JUDr. Pavla Rychetského* [online]. 10.4.2003 [cit. 2008-04-13].

Dostupný z WWW: <<http://pravnik5.juristic.cz/239338>>. ISSN 1802-789X.

97. STÍN, Martin. *Žebrání o spravedlnost* [online]. Praha: 1.7.2004 [cit. 2006-03-10]. Text v češtině. Dostupný z WWW: <<http://www.spoleksalamoun.cz/view.php?cislocianku=2004070102>>.
98. SVÁTEK, Jan. *Komentář k zákonu o právu rodinném*. Praha : Orbis, 1954. 567 s. ISBN není.
99. ŠÁMAL, Pavel, PÚRY, František, RIZMAN, Stanislav. *Trestní zákon : komentář*. 3. vyd. Praha : C.H. Beck, 1998. 1347 s. Komentované zákony. ISBN 80-7179-162-8.
100. ŠMOLKA, Petr. Krkavčí matky. *Psychologie dnes*. Praha: Portál, 2000, roč. 6, č. 1, s. 12-13.
101. ŠMOLKA, Petr. Manželské mýty. *Psychologie dnes*. Praha: Portál, 1999, roč. 6, č. 4, s. 14-15.
102. ŠMOLKA, Petr. *Nevěra : pro podváděné i podvádějící*. 1. vyd. Praha : Grada, 2003. 111 s. ISBN 80-247-0397-1.
103. ŠTĚPINA, Jaroslav. *Rodinné právo : výklad zákona o právu rodinném s dodatkem o dědeckém právu v rodině socialistické společnosti*. 1. vyd. Praha : Orbis, 1956. 173 s. ISBN není.
104. TÄUBNER, Vladimír. *Rodiče v krizi? : malá poradna pro rodiče*. 1. vyd. Neratovice : P. Šorel, 1993. 108 s. ISBN 80-900683-7-5.
105. Televizní noviny - 08.03.2006: *Zamítnutí žádosti J. Kajínka*. Nova [online]. 2006 [cit. 2006-03-09]. Dostupný z WWW: <<http://www.nova.cz/tvarchiv/>>
106. TEYBER, Edward. *Děti a rozvod : jak pomoci dětem vyrovnat se s rozvodem rodičů*. 1. vyd. Praha : Návrat domů, 2007. 227 s. ISBN 978-80-7255-163-7.
107. TĚŽKÁ, Olga. *Vyživovací povinnost*. 1. vyd. Praha : Panorama, 1984. 300 s. ISBN není.
108. TICHÝ, Jindřich. *Kult osobnosti, moci a zvláště soudců*. Virtually [online]. 2006 [cit. 2006-03-13]. Dostupný z WWW: <<http://www.virtually.cz/index.php?art=10670>>.
109. TOWNSEND, John Sims. *Kazisvěti našeho života : jak se vyrovnat s jednáním lidí, kteří nám ničí život*. 1. vyd. Praha : Návrat domů, 2005. 183 s. ISBN 80-7255-124-8.
110. TRESMONTANT, Claude. *Otázky naší doby: Filozoficko-teologický slovník*. 1. vyd. Brno: Barrister & Principal, 2004. 480 s. ISBN 80-86598-94-2.
111. TRNKA, Vojtěch. *Děti a rozvody : studie o adaptovanosti dětí z rozvrácených rodin*. 1. vyd. Praha : Avicenum, 1974. 216 s. ISBN není.
112. VESELÁ, Renata. *Rodina a rodinné právo : historie, současnost a perspektivy*. 2. vyd. Praha : Eurolex Bohemia, 2005. 283 s. ISBN 80-86432-93-9.
113. VISHNER, Emily B. *Stepfamilies : a guide to working with stepparents and stepchildren*. New York : Brunner/Mazel, 1979. 280 s. ISBN není.
114. VODIČKOVÁ, M. České úřady připravují děti o domov. *MF DNES*, 23. 5. 2006.
115. VOREL, Roman. roman.vorel@volny.cz.
116. *Všeobecná encyklopedie ve čtyřech svazcích: Ř-Ž*. Praha: Nakladatelský dům OP Diderot, 1998. 728 s. ISBN 80-85841-37-1.
117. WARSHAK, Richard Ades. *Jak neotrávit děti rozvodem*. 1. vyd. Praha : Triton, 2004. 121 s. ISBN 80-7254-558-2.

118. WARSHAK, Richard Ades. *Revoluce v porozvodové péči o děti*. 1. vyd. Praha : Portál, 1996. 238 s. ISBN 80-7178-089-8.
119. WARSHAK, Richard Ades. *Revoluce v porozvodové péči o děti : otcovský faktor a mystika mateřství*. 1. čes. vyd. Praha : Jan, 1995. 264 s. ISBN 80-855229-16-5.
120. WARSHAK, Richard Ades. *Rozvodové jedy*. 1. vyd. Praha : TRITON, 2003. 392 s. ISBN 80-7254-439-X.
121. WEDLICHOVÁ, Iva. Jak rodina působí na dítě. *Psychologie dnes*. Praha: Portál, 1999, roč. 6, č. 1, s. 18-19.
122. WILSON, Edward O. *O lidské přirozenosti : máme svobodnou vůli, nebo je naše chování řízeno genetickým kódem?*. Praha : Lidové noviny, 1993. 247 s. ISBN 80-7106-076-3.
123. WOLF, Doris. *Když partner odchází : praktické rady k překonání osamělosti z rozchodu a rozvodu*. Praha : Ikar, 1994. 114 s. ISBN 80-85830-23-X.
124. *Zákon o právu rodinném a předpisy s ním souvisící*. 1. vyd. Praha : Orbis, 1954. 97 s. ISBN není.

Seznam právních norem zabývajících se předkládanou problematikou⁵⁷

Zákony⁵⁸:

1. **Zákon č. 1/1993 Sb.,** Ústava České republiky
2. **Zákon č. 140/1961 Sb.,** trestní zákon
3. **Zákon č. 141/1961 Sb.,** o trestním řízení soudním (trestní řád)
4. **Zákon č. 94/1963 Sb.,** o rodině
5. **Zákon č. 97/1963 Sb.,** o mezinárodním právu soukromém a procesním
6. **Zákon č. 99/1963 Sb.,** občanský soudní řád
7. **Zákon č. 40/1964 Sb.,** občanský zákoník
8. **Zákon č. 20/1966 Sb.,** o péči o zdraví lidu
9. **Zákon č. 40/1993 Sb.,** o nabytí a pozbytí státního občanství České republiky
10. **Zákon č. 117/1995 Sb.,** o státní sociální podpoře
11. **Zákon č. 100/1988 Sb.,** o sociálním zabezpečení
12. **Zákon č. 114/1988 Sb.,** o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení
13. **Zákon č. 91/1998 Sb.,** kterým se mění a doplňuje zákon č. 94/1963 Sb., o rodině, a o změně a doplnění dalších zákonů
14. **Zákon č. 349/1999 Sb.,** o Veřejném ochránci práv
15. **Zákon č. 359/1999 Sb.,** o sociálně právní ochraně dětí
16. **Zákon č. 128/2000 Sb.,** o obcích
17. **Zákon č. 301/2000 Sb.,** o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů
18. **Zákon č. 109/2002 Sb.,** o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů
19. **Zákon č. 218/2003 Sb.,** o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže
20. **Zákon č. 379/2005 Sb.,** o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami
21. **Zákon č. 108/2006 Sb.,** o sociálních službách
22. **Zákon č. 110/2006 Sb.,** o životním a existenčním minimu
23. **Zákon č. 111/2006 Sb.,** o pomoci v hmotné nouzi
24. **Zákon č. 115/2006 Sb.,** o registrovaném partnerství

⁵⁷ Základní zákony řešící rozvod a porozvodovou péči o děti jsou podtrženy

⁵⁸ Všechny zákony zde uvedené jsou platné ve znění pozdějších předpisů, pokud byly přijaty

Ostatní dokumenty

Usnesení:

25. **Usnesení** Předsednictva České národní rady č. **2/1993 Sb.**, o vyhlášení Listiny základních práv a svobod

Vyhlášky:

26. **Vyhláška** ministerstva spravedlnosti č. **37/1992 Sb.**, o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy
27. **Vyhláška** ministerstva vnitra č. **207/2001 Sb.**, kterou se provádí zákon č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů
28. **Vyhláška** ministerstva vnitra č. **300/2006 Sb.**, kterou se provádí zákon č. 115/2006 Sb. a o změně některých souvisejících zákonů, a kterou se mění vyhláška č. 207/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení a o změně některých souvisejících zákonů

Sdělení:

29. **Sdělení** Federálního ministerstva zahraničních věcí č. **104/1991 Sb.**, o přijetí Úmluvy o právech dítěte
30. **Sdělení** ministerstva zahraničních věcí č. **34/1998 Sb.**, (Úmluva o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí)
31. **Sdělení** ministerstva zahraničních věcí č. **43/2000 Sb.**, (Úmluva o ochraně dětí a spolupráci při mezinárodním osvojení)
32. **Sdělení** ministerstva zahraničních věcí č. **132/2000 Sb.**, (Evropská úmluva o osvojení dětí)
33. **Sdělení** ministerstva zahraničních věcí č. **47/2001 Sb.**, (Evropská úmluva o právním postavení dětí narozených mimo manželství)
34. **Sdělení** ministerstva zahraničních věcí č. **54/2001 Sb.**, (Evropská úmluva o výkonu práv dětí)

Pokyny:

35. Metodický pokyn ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 2.11.1995 k postupu obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při poskytování pomoci ohroženým dětem

Instrukce:

36. **Instrukce** ministerstva práce a sociálních věcí č.j. **21-122442/2000** ze dne 15.3.2000, kterou se stanoví rozsah evidence dětí a obsah spisové dokumentace o dětech vedené orgány sociálně-právní ochrany dětí a obsah spisové dokumentace o žadatelích o osvojení a o svěření dítěte do pěstounské péče
37. **Instrukce** ministerstva spravedlnosti ze dne 30.4.2004, č.j. **56/2004-MO-J**, kterou se upravuje postup justičních orgánů ve styku s cizinou ve věcech občanskoprávních a obchodněprávních
38. **Instrukce** ministerstva spravedlnosti, ministerstva vnitra, ministerstva zdravotnictví, ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a ministerstva práce a sociálních věcí č.j. **142/2007-Org**, ze dne 5.4.2007, kterou se upravuje postup při výkonu soudních rozhodnutí o výchově nezletilých dětí

Nařízení rady ES:

39. **Nařízení rady ES č. 1347/2000** ze dne 29.5.2000, o soudní příslušnosti a uznávání rozsudků ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti obou manželů k dětem
40. **Nařízení Rady ES č. 2201/2001** ze dne 27.11.2003, o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000

Deklarace:

41. **Deklarace práv dítěte** – vyhlášena dne 20.11.1959 rezolucí č. 1386 (XIV) Valného shromáždění v New Yorku

Úmluvy:

42. **Úmluva o vymáhání výživného v cizině** – vyhlášena sdělením MZV č. 33/1959 Sb., o sjednání Úmluvy o vymáhání výživného v cizině
43. **Evropská úmluva o osvojení dětí** – vyhlášena dne 24.4.1967 Radou Evropy ve Štrasburku, publikována sdělením MZV o vyhlášení Evropské úmluvy o osvojení dětí pod č. 132/2000 Sb.
44. **Evropská úmluva o právním postavení dětí narozených mimo manželství** – vyhlášena dne 15.10.1975 Radou Evropy ve Štrasburku, publikována sdělením o přistoupení ČR k Evropské úmluvě o právním postavení dětí narozených mimo manželství pod č. 47/2001 Sb.
45. **Úmluva o uznání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti** – vyhlášena sdělením č. 132/1976 Sb., o sjednání Úmluvy o uznání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti
46. **Evropská úmluva o uznání a výkonu rozhodnutí o výchově dětí a obnovení výchovy dětí** – vyhlášena dne 20.5.1980 Radou Evropy v Lucembursku, publikována sdělením MZV o vyhlášení Evropské úmluvy o uznávání a výkonu rozhodnutí o výchově dětí a obnovení výchovy dětí pod č. 66/2000 Sb.
47. **Úmluva o právech dítěte** – vyhlášena 20.11.1989 Valným shromážděním OSN v New Yorku, publikována sdělením č. 104/1991 Sb. FMZV o Úmluvě o právech dítěte
48. **Evropská úmluva o výkonu práv dětí** – vyhlášena dne 25.1.1996 Radou Evropy ve Štrasburku, publikována sdělením MZV o vyhlášení Evropské úmluvy o výkonu práv dítěte pod č. 54/2001 Sb.
49. **Úmluva o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí** – vyhlášena sdělením MZV č. 34/1998 Sb., o sjednání Úmluvy o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí
50. **Úmluva Mezinárodní organizace práce o zákazu a okamžitých opatření k nejhorším forem dětské práce** – vyhlášena dne 17.6.1999 Mezinárodní organizací práce v Ženevě, publikována sdělením MZV pod č. 90/2002 Sb.
51. **Úmluva o ochraně dětí a spolupráci při mezinárodním osvojení** – vyhlášena sdělením MZV č. 43/2000 Sb. m. s., o sjednání Úmluvy o ochraně dětí a spolupráci při mezinárodním osvojení

Seznam obrázků

Obrázek 1 – Schéma rodinných týmů	30
Obrázek 2 – Autor diplomové práce před rodným domem Sigmunda Freuda	142
Obrázek 3 – Autor diplomové práce s Jaroslavem Foglarem	144
Obrázek 4 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce.....	144
Obrázek 5 – Dopis Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce z počátku přátelství	146
Obrázek 6 – Věnování Jaroslava Foglara autorovi diplomové práce.....	146
Obrázek 7 – Autor diplomové práce s Jaroslavem Foglarem	147
Obrázek 8 – Autor diplomové práce v televizním studiu ve svém pořadu	147
Obrázek 9 – Současný stav spisu řešící problematiku dětí	152
Obrázek 10 – Vizitka pro děti, aby mohly poslat vzkaz tátovi	156
Obrázek 11 – První část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka.....	161
Obrázek 12 - Druhá část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka	162
Obrázek 13 - Třetí část soudního psychologického posudku PhDr. Tomáše Nováka	162
Obrázek 14 – Matka dětí přiznává, že z výživného chce platit své pořádkové pokuty!	163
Obrázek 15 – Návrh OSPOD na styk otce s dětmi	164
Obrázek 16 - Dostat matku dětí k soudu je často nadlidský („nadpolicejní“) výkon	164
Obrázek 17 – Zkoumání termínů nedání dětí je někdy zábavné	164

Seznam tabulek

Tabulka 1 – Věkové složení obyvatel k 31.12.2006	36
Tabulka 2 – Rozvody v České republice podle příčiny rozvratu manželství	37
Tabulka 3 – Rozvody podle počtu nezletilých dětí v letech 1975 – 2006	37
Tabulka 4 – Rozvody podle vzájemného věku manželů	39
Tabulka 5 – Úhrnná rozvodovost v Českých zemích 1919 – 2006	40
Tabulka 6 – Rozvody podle krajů a okresů	42
Tabulka 7 – Vývoj rozvodovosti ČR v mezinárodním srovnání v letech 1989 až 2000	44
Tabulka 8 – Porovnání sňatečnosti a rozvodovosti mezi ČR Evropou (1989 až 2000)	45
Tabulka 9 – Norská tabulka číslo 1	83
Tabulka 10 – Norská tabulka číslo 2	84
Tabulka 11 – Tabulka pro stanovení výživného v NDR	86
Tabulka 12 – Düsseldorfská tabulka	87
Tabulka 13 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 1	113
Tabulka 14 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 2	114
Tabulka 15 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 3	115
Tabulka 16 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 4	116
Tabulka 17 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 5	117
Tabulka 18 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 6	118
Tabulka 19 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 7	119
Tabulka 20 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 8	120
Tabulka 21 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 9	121
Tabulka 22 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 10	122
Tabulka 23 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 11	123
Tabulka 24 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 12	124
Tabulka 25 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 13	125
Tabulka 26 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 14	126
Tabulka 27 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 15	127
Tabulka 28 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 16	128
Tabulka 29 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 17	129
Tabulka 30 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 18	130
Tabulka 31 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 19	131
Tabulka 32 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 20	132
Tabulka 33 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 21	133
Tabulka 34 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 22	134
Tabulka 35 – Výsledek výzkumu u otázky číslo 23	135

Seznam grafů

Graf 1 – Bilance obyvatelstva podle pohlaví, věku a rodinného stavu k 31.12.2006	34
Graf 2 – Úhrnná rozvodovost v letech 1950-2004.....	35
Graf 3 – Sňatky a rozvody v České republice v letech 1992-2006	37
Graf 4 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 1 (mimo 4. části ot.)	113
Graf 5 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 1 (4. část ot.)	113
Graf 6 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 2	114
Graf 7 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 3	115
Graf 8 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 4	116
Graf 9 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 5	117
Graf 10 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 6	118
Graf 11 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 7	119
Graf 12 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 8	120
Graf 13 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 9	121
Graf 14 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 10	122
Graf 15 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 11	123
Graf 16 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 12	124
Graf 17 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 13	125
Graf 18 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 14	126
Graf 19 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 15	127
Graf 20 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 16	128
Graf 21 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 17	129
Graf 22 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 18	130
Graf 23 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 19	131
Graf 24 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 20	132
Graf 25 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 21	133
Graf 26 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 22	134
Graf 27 – Výsledek výzkumu v grafické podobě u otázky číslo 23	135

Internetové stránky řešící podobnou problematiku

STRÁNKY O RODINNÉM PRÁVU A JUSTICI

Ejustice – zákazníci české justice	http://www.ejustice.cz
Justice.cz – oficiální server českého soudnictví	http://www.justice.cz
Justiční kanál	http://www.justicetv.cz
Sbírka zákonů a mezinárodních smluv – ministerstvo vnitra	http://www.mvcr.cz/sbirka

STRÁNKY RODIČŮ ZABÝVAJÍCÍ SE RODINNÝM PRÁVEM

Babinet – vše pro ženy a dívky	http://www.babinet.cz
K213	http://www.k213.cz
Spravedlnost dětem - sdružení pro ochranu práv dětí, rodičů a prarodičů	http://www.iustin.cz
Tátové dětem	http://www.tatovedetem.cz
Unie otců – otcové za práva dětí	http://unieotcu.aspweb.cz/dm

OSTATNÍ INTERNETOVÉ STRÁNKY

Asociace manželských a rodinných poradců	http://www.amrp.cz/
Ministerstvo spravedlnosti	http://portal.justice.cz/ms/ms.aspx?o=23&j=33
Obsah časopisu Právo a rodina	http://www.linde-nakladatelstvi.cz/casopisy/index.php?casopis=9bc1dbf1-cb2e-4d1d-b0ee-7c2fad767557&stat=3&rok=2007

Adresy organizací řešící podobnou problematiku

- 1. Asociace manželských a rodinných poradců**
Adresa: Žižkovo nám. 168/I, 269 01 Rakovník
Telefon: +420 313 512 657
E-mail: r.poradna@quick.cz
www: <http://www.amrp.cz>
- 2. Asociace mediátorů České republiky**
Adresa: K vodojemu 4, 150 00 Praha 5
Telefon: +420 251 553 461
E-mail: amcr@amcr.cz
www: <http://www.amcr.cz/>
- 3. Česká společnost na ochranu dětí**
Adresa: Ruská 2411/87, 100 00 Praha-Vinohrady
Telefon: +420 272 736 263
E-mail: mail@ruzovalinka-praha.cz
- 4. Český helsinský výbor**
Adresa: Jelení 199/5, 110 00 Praha 1
Telefon: +420 224 372 335, +420 224 372 338
E-mail: sekretariat@helsincz.anet.cz
www: www.helcom.cz
- 5. Český výbor pro Unicef**
Adresa: Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
Telefon: +420 257 320 224
E-mail: unicef@unicef.cz
www: www.unicef.cz
- 6. Dětské krizové centrum**
Adresa: V Zápolí 1250, 141 00 Praha 4 – Michle
Telefon: +420 241 480 511, telefonická linka důvěry +420 241 484 149
E-mail: dkc@ditekrize.cz
www: www.ditekrize.cz
- 7. Institut rodinné terapie**
Adresa: FN Motol, DPK, centrum rodinné terapie pav. 15,
V úvalu 84, Praha 5
Telefon: +420 224 433 478
E-mail: info@rodinnaterapie.cz
www: <http://www.rodinnaterapie.cz>
- 8. Liga lidských práv - Centrum pro právní ochranu dětí**
Adresa: Za Poříčskou branou 12, 189 00 Praha 8
Telefon: +420 224 816 765
E-mail: deti@llp.cz
www: <http://www.llp.cz>
- 9. Nadace Naše dítě**
Adresa: Ústavní 91/95, 181 21 Praha 8
Telefon: +420 266 727 999
E-mail: nadace@nasedite.cz
www: <http://www.nasedite.cz>

10. **Občanské sdružení STŘEP**
 Adresa: Senovážná 2, 110 00 Praha 1
 Telefon: +420 224 232 261
 E-mail: strep@centrum.cz
 www: <http://www.ranapece.cz/Strep/>
11. **Podpora dětských práv**
 Adresa: U Pergamenky 3, 170 00 Praha 7
 Telefon: +420 266 722 231
 E-mail: j.knight@detskaprava.cz
 www: www.detskaprava.cz
12. **Růžová linka**
 Adresa: Ruská 87, 100 00 Praha 10, (budova UK v Praze - 3. LF, budova 19, 2. podlaží, místnost č. 308)
 Telefon: +420 272 736 263
 E-mail: eva.vanickova@lf3.cuni.cz
 www: <http://www.ruzovalinka.cz>
13. **Servis pro práva dítěte**
 Adresa: Moskevská 50, 101 00 Praha 10
 Telefon: +420 271 722 534
 E-mail: sppd@seznam.cz
 www: www.sppd.cesky-dialog.net⁵⁹
14. **Sdružení Linka Bezpečí dětí a mládež**
 Adresa: Ústavní 91/95, 181 21 Praha 8 – Bohnice
 Telefon: +420 266 727 979, linka Bezpečí + 420 800 155 555, linka vzkaz domů 800 111 113, rodičovská linka 283 852 222
 E-mail: info@linkabezpeci.cz, internet. linka lb@linkabezpeci.cz
 www: www.linkabezpeci.cz
15. **Středisko náhradní rodinné péče**
 Adresa: Jelení 91, 118 00 Praha 1
 Telefon: +420 233 356 701, +420 233 355 309
 E-mail: info@nahradnirodina.cz
 www: <http://www.nahradnirodina.cz>
16. **STŘEP - Středisko pomoci dětem a rodinám**
 Adresa: Bezručova 928, 266 01 Beroun
 Telefon: +420 311 611 551
 E-mail: strep.beroun@centrum.cz
 www: www.strep.cz

⁵⁹ V době kontroly funkčnosti webových stránek odkaz nebyl platný

Seznam a kontaktní adresy rodinných poraden⁶⁰

1. **Benešov**, Malé nám. 1700, 256 01 Benešov, tel.: 317 724 281, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
2. **Beroun**, Popelky Biliánové 221, 267 01 Králův Dvůr, tel.: 311 636 282, 311 637 615, Sponte, poradenské a terapeutické centrum
3. **Brno**, Buzkova 43, 615 00 Brno, tel.: 548 538 338, Centrum sociálních služeb, Manželská a rodinná poradna
4. **Brno**, Táborská 198, 615 00 Brno, tel.: 548 538 497, 548 539 271, Manželská a rodinná poradna
5. **Brno**, Sejkorova 6, 615 00 Brno, tel.: 548 426 611, Manželská a rodinná poradna
6. **Brno-venkov**, Opuštěná 92, 604 38 Brno, tel.: 533 304 680, e-mail: psychporadna@volny.cz, Poradna pro rodinu, manželství a dítě
7. **Brno-venkov**, Starobrněnská 7, 602 00 Brno, tel.: 542 214 547, 542 212 430, Manželská a rodinná poradna, Bethesda (církvní)
8. **Blansko**, Sladkovského 2b, 678 01 Blansko, tel.: 516 413 524, e-mail: poradna@blansko.cz, Poradna pro rodinu, manželství mezilidské vztahy
9. **Břeclav**, 1. máje 9, 691 41 Břeclav, tel.: 519 321 208, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
10. **Česká Lípa**, Konopeova 812, 470 01 Česká Lípa, tel.: 487 853 203, e-mail: poradnace@centrum.cz, Poradna pro rodinu a mezilidské vztahy
11. **České Budějovice**, Nádražní 47, 370 01 České Budějovice, tel.: 387 438 703, Středisko pro rodinu a mezilidské vztahy,
12. **Domažlice**, Branská 5, 344 01 Domažlice, tel.: 379 724 258, Rodinná poradna,
13. **Frýdek-Místek**, Politických obětí 128, 738 02 Frýdek-Místek, tel.: 558 438 600, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
14. **Havířov**, Mánesova 1103, 736 01 Havířov, tel.: 596 432 210, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
15. **Havlíčkův Brod**, Dobrovského 2915, 580 01 Havlíčkův Brod, tel.: 569 434 366, Manželské a vztahové poradenství
16. **Hodonín**, Skácelova 2, 695 03 Hodonín, tel.: 518 344 345, Manželské a vztahové poradenství
17. **Hradec Králové**, Tř. E. Beneše 1747, 500 12 Hradec Králové, tel.: 495 265 015, Psychologické poradenství pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
18. **Cheb**, Palackého 8, 350 02 Cheb, tel.: 354 422 510, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
19. **Chomutov**, Písečná 5030, 430 04 Chomutov, tel.: 474 620 005, 728 897 523, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
20. **Chrudim**, Školní nám. 11, 537 01 Chrudim 2, tel.: 469 319 632, Centrum psychologické pomoci, Rodinná a manželská poradna
21. **Jablonec nad Nisou**, U Balvanu 2, 466 01 Jablonec nad Nisou, tel.: 483 320 649, Poradna pro manželství, rodinu a mezilidské vztahy

⁶⁰ Dle <http://www.ochrance.cz>

22. **Jeseník**, Sadová 882/2, 790 01 Jeseník, tel.: 584 414 035, 731 447 453, e-mail: poradna@oku-je.cz, Poradna pro rodinu
23. **Jičín**, Denisova 1073, 506 01 Jičín, tel.: 493 522 811, Poradna pro manželství, rodinu a mezilidské vztahy,
24. **Jihlava**, Pod Příkopem 4, 568 01 Jihlava, tel.: 567 308 855, www.psychocentrum.cz, Psychocentrum - Manželská a rodinná poradna
25. **Jilemnice**, Dolení 332, 514 01 Jilemnice, tel.: 481 311 550, 731 926 891, Poradna pro manželství, rodinu a mezilidské vztahy
26. **Jindřichův Hradec**, Česká 1175, 377 11 Jindřichův Hradec, tel.: 384 361 567, Manželská a předmanželská poradna, (Dr. Tomšová)
27. **Karlovy Vary**, Blahoslavova 18, 360 09 Karlovy Vary, tel.: 353 226 296, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
28. **Karviná**, Na Bělidle 815, 733 00 Karviná, tel.: 596 317 575, 596 345 513, CPP - Rodinná a manželská poradna
29. **Kladno**, J. Palacha 1643, 272 80 Kladno, tel.: 312 292 346, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
30. **Klatovy**, Balbínova 59/1, 339 01 Klatovy, tel.: 376 326 106, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
31. **Kolín**, Školská 60, 240 02 Kolín, tel.: 321 725 151, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
32. **Kroměříž**, Riegrovo nám. 149, 767 01 Kroměříž, tel.: 573 340 131, Manželská a předmanželská poradna a linka důvěry
33. **Liberec**, Dvorská 445, 460 05 Liberec-Králův Háj, tel.: 485 108 866, 485 103 190, Centrum sociálních služeb, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
34. **Litoměřice**, Palachova 18, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 733 023, Manželská a předmanželská poradna
35. **Louny**, Sladovnická 21, 440 01 Louny, tel.: 415 655 132, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
36. **Mladá Boleslav**, Masná 55, 293 01 Mladá Boleslav, tel.: 326 322 915, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
37. **Most**, Komořanská 818, 434 01 Most, tel.: 478 622 359, Pedagogicko-psychologická poradna - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
38. **Náchod**, Hálkova 432, 547 01 Náchod, tel.: 491 427 695, Psychologická poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
39. **Nový Jičín**, Štefánikova 7, 741 00 Nový Jičín, tel.: 556 702 265, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
40. **Nymburk**, Velké Valy 995, 288 02 Nymburk, tel.: 325 513 551, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
41. **Olomouc**, Žilinská 7, 779 00 Olomouc, tel.: 585 413 540, Poradenské centrum sociálních služeb, - Poradna pro rodinu
42. **Opava**, Pekařská 4, 746 00 Opava, tel.: 553 622 764, 553 612 501, Centrum psychologické pomoci - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
43. **Ostrava**, Jahnova 12, 709 00 Ostrava, tel.: 599 455 1200121, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy

44. **Pardubice**, A. Krause 1995, 530 02 Pardubice, tel.: 466 303 688, Centrum psychosociálních služeb - Rodinná a manželská poradna
45. **Pelhřimov**, Pražská 127, 393 01 Pelhřimov, tel.: 565 323 621, Pedagogicko-psychologická poradna
46. **Písek**, Husovo nám. 2, 397 01 Písek, tel.: 382 224 720, Centrum Arkáda - Rodinná poradna
47. **Plzeň**, Klatovská 90, 301 25 Plzeň, tel.: 378 037 610, e-mail: jirkova@plzeň.eu, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy (městský ústav sociální péče)
48. **Praha 1**, Rytířská 10, 110 00 Praha 1, tel.: 731 056 178, 731 063 283, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
49. **Praha 3**, Chelčického 39, 130 00 Praha 3, tel.: 222 582 942, 731 088 527, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
50. **Praha 4**, Daškova 3073, 143 00 Praha 4, tel.: 731 056 749, 731 056 751, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
51. **Praha 5**, Klicperova 7, 150 00 Praha 5, tel.: 731 056 190, 731 031 678, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
52. **Praha 6**, Thákurova 6, 160 00 Praha 6, tel.: 731 056 726, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
53. **Praha 8**, Trojská 8, 180 00 Praha 8, tel.: 731 056 692, 731 063 416, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
54. **Praha 9**, Šromova 861, 198 00 Praha 9, tel.: 281 912 144, 731 056 735, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
55. **Praha 11**, Nad Opatovem 2140, 149 00 Praha 11, tel.: 272 941 369, 731 056 736, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
56. **Praha - východ + západ**, V. Huga 4, 150 00 Praha 5, tel.: 257 325 638, MCSSP - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy Praha-východ a západ
57. **Prachatice**, Zlatá stezka 138, 383 01 Prachatice, tel.: 602 416 177, Dr. Dagmar Hrubá (poskytuje rodinné poradenství)
58. **Prostějov**, nám. P. Bezruče 9, 796 01 Prostějov, tel.: 582 345 013, Poradna pro rodinu
59. **Přerov**, Velká Dlážka 44, 750 00 Přerov, tel.: 581 202 980, Poradna pro rodinu
60. **Příbram**, Žižkova 489, 261 01 Příbram 2, tel.: 318 622 571, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
61. **Rakovník**, Žižkovo nám. 168, 269 01 Rakovník, tel.: 313 512 657, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
62. **Rožnov pod Radhoštěm**, Letenská 1183, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm, tel.: 571 660 167, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
63. **Rychnov nad Kněžnou**, Javornická 1501, 516 01 Rychnov nad Kněžnou, tel.: 494 534 204, Psychologická poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
64. **Strakonice**, Pod Hradem 9, 386 01 Strakonice, tel.: 383 334 252, Manželská a předmanželská poradna
65. **Svitavy**, Purkyňova 14, 568 02 Svitavy, tel.: 461 532 604, Centrum psychosociální pomoci - rodinná a manželská poradna
66. **Šumperk**, Lautnerova 1, 787 01 Šumperk, tel.: 583 213 141, Poradenské centrum sociálních služeb - Poradna pro rodinu

67. **Tábor**, Klokotská 744, 390 01 Tábor, tel.: 381 252 714, 602 438 384, Rodinná poradna
68. **Tachov**, Volyňská 1544, 347 01 Tachov, tel.: 374 701 109, Rodinná poradna pro manželské a mezilidské vztahy
69. **Třebíč**, Karlovo nám. 30/41, 674 01 Třebíč, tel.: 568 846 500, Psychocentrum - Manželská a rodinná poradna
70. **Turnov**, Žižkova 2030, 511 01 Turnov, tel.: 481 540 325, 731 926 889, Poradna pro rodinu a mezilidské vztahy
71. **Uherské Hradiště**, Hradební 1250, 686 01 Uherské Hradiště, tel.: 572 555 330, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
72. **Ústí nad Labem**, Prokopa Diviše 5/1605, 400 01 Ústí nad Labem, tel.: 475 216 504, Poradna pro mezilidské vztahy
73. **Ústí nad Orlicí**, Na Pláni 1343, 562 06 Ústí nad Orlicí, tel.: 465 525 442, Centrum psychosociální pomoci - Rodinná a manželská poradna
74. **Valašské Meziříčí**, Zašovská 784, 757 01 Valašské Meziříčí, tel.: 571 672 425, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
75. **Vsetín**, Smetanova 35/1050, 755 01 Vsetín, tel.: 571 415 093, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy Vsetín
76. **Vyškov**, Smetanovo nám. 27, 682 01 Vyškov, tel.: 517 333 909, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
77. **Zlín**, U Náhonu 5208, 760 01 Zlín, tel.: 577 210 809, Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
78. **Znojmo**, Jarošova 26, 669 02 Znojmo, tel.: 515 224 317, 515 220 202, Centrum sociálních služeb - Poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy
79. **Žďár nad Sázavou**, Horní 1679/22, 591 00 Žďár nad Sázavou, tel.: 566 621 404, Psychocentrum - Manželská a rodinná poradna

Vysvětlivky a doplňky

ⁱ **Zákon ČNR č. 482/1991 Sb. o sociální potřebnosti, v platném znění, považuje ve svém ustanovení § 1 odst. 1 občana za sociálně potřebného v situaci, jestliže jeho příjem nedosahuje částek životního minima a občan si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, zejména vlastní prací. Nastane-li tudíž právem předvídaná sociální událost, občanovi vzniká právo na konkrétní druh zabezpečení.**

V tomto příspěvku se však chcí zaměřit na něco jiného. Totiž na případy, kdy občané, kteří se nacházejí ve stavu hmotné nouze, resp. z titulu sociální potřebnosti přijímají dávky sociální péče, jsou zavázáni k plnění vyživovací povinnosti. Bezpochyby tedy problém závažný.

Na první pohled se situace zdá být pro toho kterého sociálně potřebného občana snadno řešitelná. Pokud z objektivních důvodů není s to zvýšit si příjem (nad hranici životního minima) vlastním přičiněním, zejména vlastní prací, je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání příslušného územního úřadu práce, může se, v souladu se zákonem o rodině, domáhat snížení (zrušení) vyživovací povinnosti, neboť v jeho případě došlo k relevantní změně poměrů – podstatnému snížení příjmů.

Ačkoli není pochyb o tom, že dávky sociální péče jsou poskytovány skutečně pouze těm občanům, kteří pomoc státu nezbytně potřebují, přesto lze v poslední době zaznamenat řadu rozhodnutí soudů, kdy v řízení, zahájeném k návrhu toho z rodičů, jemuž byl přiznán statut sociálně potřebného občana a který se domáhá snížení (zrušení) výživného, jsou jejich návrhy soudy zamítány, popřípadě v řízení na návrh druhé procesní strany je jim výživné zvyšováno.

Shora naznačené názory jsou však, podle mého soudu, ne příliš zdařilé a lze důvodně pochybovat o jejich souladu s platným právem.

Již v samotném zákoně o sociální potřebnosti jsou obsažena přísná kritéria pro poskytování dávek sociální péče tak, aby dávky nebyly poskytovány neprávem. Novelou zákona o sociální potřebnosti došlo k zúžení okruhu nezaměstnaných občanů s nárokem na dávky sociální péče podmíněné sociální potřebností. Došlo v zásadě ke sjednocení okruhu nezaměstnaných občanů, kteří z důvodu vlastního zavinění nemají nárok na hmotné zabezpečení. Z toho vyplývá, že je-li občan příjemcem dávky sociální péče, není zde žádný zákonný podklad k tomu, aby z již tak minimálního příjmu - životního minima - občanu bylo stanoveno výživné, resp. aby soud stanovil či dokonce zvýšil výživné s použitím zákonné dikce dle § 96 odst. 1 zákona o rodině.

Závěrem lze tedy konstatovat, že statut sociálně potřebného občana dostatečně relevantně prokazuje jeho objektivní nemožnost plnit vyživovací povinnost, resp. prokazuje, že nastala relevantní změna v jeho poměrech. Proto vycházel-li by příslušný soud v řízení o výživě z těchto notoricky známých skutečností, musel by v uvedených případech dospět k výroku, jímž by zrušil (snížil) vyživovací povinnost toho kterého sociálně potřebného občana.

[ASPI, K problematice vyživovací povinnosti u sociálně potřebných občanů (PRa. 94, 11: 11)]

ⁱⁱ **Prostředky právní ochrany v případech, kdy rodič má soudní rozhodnutí o úpravě styku s nezletilým dítětem, avšak v jeho realizaci je mu bráněno.**

Výkon rodičovské zodpovědnosti u rodiče, který nemá nezletilé dítě v přímé výchově a disponuje omezenějšími výchovnými možnostmi.

Právní úprava výkonu rozhodnutí vymezena ust. § 272 až § 273a občanského soudního řádu. Vedle právní úpravy v OSŘ je postup soudu upraven také instrukcí Ministerstva spravedlnosti, Ministerstva vnitra a životního prostředí, Ministerstva zdravotnictví a sociálních věcí a Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy č. 698/88-L z 30.12.1988.

Podmínky zahájení výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí a příslušnost soudu.

Dvě fáze samotného postupu soudu po zahájení řízení o výkon rozhodnutí.

Trestněprávní sankce v případech, že došlo k bezvýslednému použití opatření v občanském soudním řízení směřujících k výkonu rozhodnutí soudu nebo soudem schválené dohody o výchově nezletilých dětí podle § 273 OSŘ. Bezvýslednost použitých opatření dána tehdy, jestliže po uložení i jen jediné pokuty pachatel maří výkon rozhodnutí nebo když zabrání úmyslným jednáním odnětí dítěte.

Náhrada škody vzniklá zbytečnou cestou rodiče k uskutečnění styku se svým nezletilým dítětem, výhody a nevýhody tohoto právního nástroje.

Sporný výklad ustanovení § 27 odst. 2 novely zákona o rodině speciálně dopadající na porušování rozhodnutí soudu o styku rodiče s dítětem., resp. konkrétní opatření postihující případy bránění oprávněnému rodiči ve styku s dítětem.

Otázka, zda řízení o novém rozhodnutí o výchovném prostředí musí předcházet uložení jedné či více pokut podle § 273 OSŘ .

Procesní postup při aplikaci ust. § 27 odst. 2 věty druhé zákona o rodině v praxi soudů..

Možnost nového rozhodnutí o výchovném prostředí v souvislosti správním nárokem prarodičů a sourozenců na úpravu styku s dítětem.

Řízení o novém výchovném prostředí v duchu ustanovení § 27 odst. 2 zákona o rodině jako nové posouzení výchovného prostředí zohledňující primárně zájem dítěte a nevylučující ponechání dítěte v dosavadním výchovném prostředí.

Bránění ve styku s dítětem jakožto zásah do osobnostních práv druhého rodiče.

Preferování dohody rodičů dle rodinněprávní úpravy před úpravou soudní s ohledem na zájmy a vývoj dítěte.

Anotaci zpracoval JUDr. Josef Kunášek, advokát Praha.

iii Pokud dojde k dlouhodobému vyloučení jednoho z rodičů ze styku s nezletilými dětmi, který to následně pociťuje jako újmu na svých rodičovských právech, nelze tento důsledek přičítat nezletilým dětem a přiznání výživného ze strany vyloučeného rodiče pak není v rozporu s dobrými mravy.

Z odůvodnění.

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně mimo jiné změnil rozsudek okresního soudu v části upravující výživné pro nezletilé děti tak, že otci výživné na nezletilé děti zvýšil počínaje dnem 1. 9. 1998. Nedoplatek na výživném za dobu od 1. 9. 1998 do 18. 5. 1999 uložil okresní soud otci splácet na každé z nezletilých dětí po 200 Kč měsíčně vedle běžného výživného k rukám matky pod ztrátou výhody splátek, počínaje výživným za srpen 1999.

Výrok o výživném byl odůvodněn tím, že výživné nebylo již několik let upravováno a za tuto dobu vzrostly potřeby dětí. Soud vycházel ze zjištění stabilně velmi dobrého příjmu na straně otce, zatímco příjem matky je v souvislosti se zdravotními problémy omezen. Výživné bylo zvýšeno od 1. 9. 1998 s odkazem na zvýšené potřeby dětí na počátku školního roku. Proti výroku o výživném v tomto rozsudku podal otec včas odvolání.

Otec ve svém odvolání proti výroku o výživném soudu prvního stupně vytýkal, že nezohlednil ustanovení § 96 odst. 2 ZOR , podle něhož výživné nelze přiznat, jestliže by bylo v rozporu s dobrými mravy. Poukázal na to, že po celou dobu matčina negativního ovlivňování dcer proti němu je jejich vztah k jeho osobě jednoznačně odmítavý, bez jakékoliv úcty a respektu, tedy odporující § 35 ZOR . Podle otce nezbyvá proto nic jiného, než aby výživné bylo stanoveno na stejné symbolické úrovni, jakou soud prvního stupně přiřadil vztahu nezletilých dětí k němu. Otec je dle svého odvolání ochoten na výživu nezletilých dětí přispívat jen v takovém rozsahu, v jakém mu je umožněno vykonávat svá práva, tedy stýkat se s nimi.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek po doplnění dokazování změnil podle § 220 odst. 2 OSŘ výrok o nedoplatku na výživném, protože ke dni jeho rozhodování se staly splatnými další částky zvýšeného výživného. Námitku otce týkající se výživného neakceptoval. Ustanovení § 96 odst. 2 ZOR sice uvádí, že výživné nelze přiznat, pokud by to bylo v rozporu s dobrými mravy, avšak toto ustanovení nedopadá na souzený případ. I když je otec dlouhodobě vyloučen ze styku s nezletilými dětmi a pociťuje to jako újmu na svých rodičovských právech, nelze tento důsledek rodičovského působení ze strany obou rodičů přičítat nezletilým dětem. Právě jim ovšem patří výživné, které má otec platit. Z dokazování soudu prvního stupně vyplývá, že to není jenom matka, která se podílí na současné situaci, ale určitý vliv na vytvoření této situace měl i otec. Pak nemůže být v rozporu s dobrými mravy přiznání výživného dětem ze strany otce.

[5 Co 2661/99] [PrRo. 2000, 7: 323]

^{iv} **Seminární práce autora diplomové práce na téma „Sociální nekomunikace“**

Moje úvaha o sociální komunikaci bude mít asi trochu smutnější nádech. Týká se dětí. Nebo abych byl přesnější, porozvodové komunikaci s jejich mámou. I já bohužel patřím k otcům, kteří již léta nemohou vidat své děti. Troufám si říct, že málokterý otec se dětem snažil předat toho tolik, co já. A v tom byl právě ten kámen úrazu. Chce-li se jedna ze stran tomu druhému pomstít, není nic snazšího, než tak učinit prostřednictvím dětí. Je mi jasné, že tento příspěvek by měl být spíše součástí seminární práce z oblasti práva či psychologie, ale přece jen komunikace i v tom případě hraje podstatnou roli.

Děti jsem neměl u sebe tři roky, i když nám soud upravil styk již v roce 1996. Tehdy jsem dostal možnost stýkat se se svými dětmi v poměrně nadstandardním čase. Co naplat, to nebylo dodržováno a musela být proto z mé strany podána žaloba za nerespektování rozsudku Městského soudu v Brně. A jak to už tak bývá zvykem v českých luzích a hájích, soudní spor se táhne již pět let. Ještě než se dostanu k vlastní sociální komunikaci a nekomunikaci, malá odbočka jiným směrem.

Nejsem člověk, který by rád volil silná slova v hodnocení druhých, či při řešení svých problémů. Také si nemyslím, že problém spočívá v ženách. Vždy je to jen o slušnosti. Slušní lidé jsou na stranách žen i mužů, stejně tak jsou na obou stranách darebáci. Je to jako v politice. Není to o pravici či levici, je to jen o slušnosti. A nyní uvedu to, co je asi v rozporu s tím, čím začínal tento odstavec. Ohlédnou-li se zpět o několik let, tak musím konstatovat, že moje bývalá žena je horší než fašisti. A proč? Ti před pásy svých tanků hnali jako živé štíty Židy a cizí národy. A moje bývalá žena? Ta žene před svými „pomyslnými tanky“ své děti a připravuje jim to nejhorší dětství, jaké jim jen připravit může. O zneužívání dětí k jejímu boji proti mně výmluvně svědčí i psychologický posudek vypracovaný znalcem. Smutné je, že já s nikým přitom bojovat nechci. Co na to soud? Ten si vzal z posudku jen jednu větu o tom, že děti jsou na mámu zvyklé.

Samozejmě jsem před očima soudu a sociální pracovnice tím nejhorším já. Já přece neustále ruším klid dětí neustálými soudními spory a tahanicemi. Vybavuje se mi pořád případ malého Honzika, pro kterého si otec přišel s exekutorem. Tento případ rozvířil před nedávnem vášně díky jeho poměrně široké publicitě. Kdybych se zeptal zde, kdo s tímto otcem souhlasí, že si pozval exekutora na převzetí svého syna, asi bych se většinou setkal s odmítavým postojem.

Podívejme se ale na případ z trochu jiného úhlu. Mnoho let se Honzík se svým otcem nemohl stýkat, protože si to prostě jeho máma jen nepřála. A ona byla také tou, která nekomunikovala. Otec proto podnikl radikální krok, o případu se začalo mluvit a soud udělil matce pokutu v řádu desetitisíců. Ještě jí pohrozil i vězením. A jak celý případ dopadl? Honzík chodí normálně za svým tátou, jezdí s ním na ryby, prostě si užívá i druhého rodiče. Já si nemyslím, že by v tomto případě pomohly sociální pracovnice či psychiatři. Prostě dítěti byla dána možnost volby tím, že stát konečně začal plnit svou funkci, ke které patří rovněž i represe – pokud někomu nestačí normální komunikace. Nepoužiji termínu sociální, ale použiji termínu slušná.

Možná ještě pořád netušíte, co tento případ má společného se sociální komunikací. Vydržte prosím, ještě další malý odskok. Tentokrát do zahraničí. V USA, jakmile rodič odmítne vydat dítě druhému rodiči, nastoupí exekutor. Navíc – úderem hodiny, kdy si má pro dítě přijít druhý rodič, se první k němu nesmí přiblížit na vzdálenost menší než tři sta metrů, jinak je zatčen policií. Nerespektování rozsudku se tam nevyplácí, soudy totiž často přistupují k rozhodnutí o změně výchovy, a to především tehdy, když jeden rodič dítě proti druhému štvál. V Německu zase soudy řeší spory o děti přednostně a okamžitě kontrolují, zda je jejich rozhodnutí respektováno. Ve Velké Británii platí, že jakmile se rozhodování týká dětí, nesmí se spor protahovat déle než rok. Rozsudek si nedovolí nikdo nerespektovat, protože mu za to hrozí vězení. A skutečně do něj někteří rodiče jdou. V této souvislosti připomenu, že se náš soud v Česku táhne již pět let a bývalá žena nekomunikuje ani se mnou, ani se soudem. Vlastně se soudem ano – od doby, kdy jí začal reálně hrozit postih. Za tu dobu již ale děti budou brzo dospělé ...

A vida, ono to jde. Stačí se jen porozhlédnout po okolí. Mezi typicky české vlastnosti patří to, že již příliš mnoho let přebíráme ze zahraničí to špatné místo toho, abychom převzali i to dobré.

Z politického a právního hlediska žijeme v určitém režimu. Uvedené slovo se v minulosti zprofanovalo v souvislosti se socialismem. Je to ovšem odborný termín, který můžeme aplikovat i na tuto dobu. A já si myslím, že až jednou někdo bude vypočítávat zločiny tohoto režimu, ve kterém nyní žijeme, asi se mnoho lidí bude divit. Že jsem zpátečnický? Omyl. Stačí se podívat na naše silnice, kolik je na nich mrtvých. Je to lidmi? Ano, je. Ale kdyby se stát postaral o to, aby se řidičům - hazardérům odebíral řidičský průkaz právě v případech hazardérství, bylo by méně mrtvých. A to v moci režimu rozhodně je!

Půjdeme dál. Co kdyby někdo spočítal počet mrtvých, kteří si sáhli život jen díky protahujícím se soudům, které nedokázaly včas vyřešit jejich oprávněné nároky? Co kdybychom se začali zajímat o počty bezdomovců, kteří přišli o byt na základě protiprávní či trestné činnosti někoho jiného – a soudy opět nepomohly, policie už vůbec ne? Nechci, aby tato práce byla obžalobou současného režimu. Jeden případ si přesto neodpustím, týká se totiž mého tématu. Jde o případ otce, který byl již tak zoufalý, že se nesmí vidat se svými dětmi, že se rozhodl na svůj případ upozornit neplacením výživného. Upozornil na sebe opravdu důrazně. Byl zatčen a umístěn do vazby, kde si vzal život. Prostě to již psychicky neunesl. Nepomohla mu ani komunikace, o kterou se zoufale snažil. Nikdo s ním prostě nechtěl mluvit. On byl tím rebellem, který mnohým jen přiděluje práci. A soudy se dále zaštiťují tím, že oni přece rozhodují v zájmu dětí.

Nyní je čas na to, abych uvedl, proč předkládám tuto práci v předmětu Sociální komunikace. Hodně případů by se vyřešilo, kdyby lidé mezi sebou komunikovali. To je obecně známo. Ale u nás se vžil ten názor, že pokud nekomunikuji vůbec a pokud nechodím k soudům, tak si mohu dělat, co chci. Je přitom smutným faktem, že to v Česku opravdu platí.

Existuje řešení? Existuje a je jednoduché. Pokud někdo skutečně komunikovat nechce? Nerespektuješ například styk druhého rodiče s dětmi? Nejdříve dostaneš vysokou pokutu, a pokud se to do měsíce nespraví, půjdeš do vězení. A věřte, že by se to mezi rodiči – „odpůrci“ rozneslo neskutečně rychle. Jenže potom by nastal jiný problém. Soudy by měly o poznání méně práce, zjistilo by se, že jejich případy nebyly zas až tak moc složité, mohlo by se začít mluvit v tomto smyslu i o jejich platech. Prostě by se sáhlo na podstatu novodobé šlechty, která uměle živí svou potřebnost. Nebo by se někdo mohl podívat, jak že to funguje v tolik mnohdy zatracované Americe. Tam jsou zákony jednodušší a každý ví, co smí a co nesmí. U nás k tomu přistupuje ještě to, že si je člověk může dovolit nerespektovat, že nepřijde tvrdý postih, který by měl za následek okamžité řešení. I teorie relativity je otázkou pár písmenek.

Musím se usmívat, když někdo řekne obezličku, že problém je v tom, že se dva nedokážou dohodnout. Někdy to pravda je, ale mnohdy je to o tom, že se jeden odmítá bavit úplně a tomu druhému potom zbývá pouze monolog. Stejně, jako v této zemi chybí dodržování pravidel a zákonů, jako chybí morálka, tak chybí i kvalitní komunikace. A také okamžitý trest za to, když někdo nechce komunikovat vůbec. Anebo když při komunikaci vědomě lže. Pokud se to u nás spraví, potom má cenu mluvit vůbec o nějakých pravidlech v komunikaci. Nemůžete hrát fotbal, když soupeř vezme míč do rukou a odnese vám ho do brány. Co naplat, že je to v rozporu s pravidly. Stačí, když vás označí takovýto „hráč“ za nepřízřusobivého, který se chce jen hádat a zatěžuje tím své okolí. Nepoctivý hráč nemusí komunikovat vůbec. Za ním stojí čin, i když byl proti pravidlům. V Česku je to normální. Lidé si už zvykli. A to je smutné!

Hodně lidí dnes obdivně pohlíží na Evropskou unii. Málo lidí si ovšem uvědomuje, že je to spolek vlčáků, kteří vědí, že jejich spojenectví je ekonomicky výhodné. Aby takové společenství ale mohlo fungovat, musí v něm pravidla opravdu platit a jednotlivé státy musí komunikovat. Myslím si, že pokud se v této zemi v oblasti práva, morálky a komunikace nestane nic radikálního v nejbližší době, tak si nás tak akorát Evropská unie rozebere na náhradní díly.

v O mediaci

Mediace je metoda rychlého a kultivovaného mimosoudního řešení konfliktů a sporů za asistence třetí neutrální strany - mediátora, který vede jednání sporných stran tak, aby mohly vytvořit vzájemně přijatelnou dohodu. Jedná se o neformální proces řešení konfliktu, ve kterém jsou obě strany přítomny dobrovolně.

Cílem mediačního procesu je vyvážená, reálná, konkrétní, časově vymezená, dosažitelná a měřitelná dohoda. V případě, kde to zákon vyžaduje, je mediační dohoda předkládána soudu ke schválení. Mediátor pomáhá stranám zlepšit momentální situaci a zaměřit se na podstatné věci v budoucnosti.

Mediační sezení probíhá obvykle po dobu tří hodin a ve složitějších případech je zapotřebí v průměru šesti až osmi takovýchto sezení. Strany mají možnost kdykoliv mediaci ukončit.

Mediátor je profesionál v oblasti efektivního vyjednávání, který řídí proces mediace, s případnou specializací v oblasti projednávaného tématu. Pro uchování své neutrality není mediátor ve sporu nikterak zájmově nebo mocensky angažován, tj. není obhájcem ani poradcem zúčastněných stran, nerozhoduje o jejich případné vině či nevině. Jeho role spočívá v profesionálním vedení procesu a oboustranné podpoře účastníků tak, aby našli konstruktivní řešení a překonali sporné otázky v průběhu diskuse.

Úkolem mediátora je zprostředkovat mezi stranami oboustrannou výměnu informací, které doposud vzájemně nevnímaly či si je nemohly z nejrůznějších důvodů sdělit. Dále jim napomáhá v definování společných a rozdílných zájmů a na základě toho usnadňuje stranám nalezení oboustranně přijatelných řešení ve všech předmětech jednání. Mediátor také pracuje s emocemi stran, napomáhá k jejich oboustrannému respektování a zajišťuje tak vzájemné porozumění prožívání a vnímání dané situace.

Mediátor akreditovaný AMČR splňuje všechna odborná kritéria, profesní standardy a je vázán jejím etickým kodexem, který jasně definuje jeho práva a povinnosti vůči zúčastněným stranám.

Jak taková mediace vypadá

V přípravné fázi mediačního procesu jsou stranám vysvětleny principy a výhody mediace, tak aby měli všechny potřebné informace, které potřebují k rozhodnutí mediaci podstoupit nebo ji odmítnout. Většinou se tak děje po telefonu a jen ojediněle formou osobního setkání. Někdy se na mediátory obrátí jen jedna ze stran a potřebuje naši pomoc při přesvědčování druhé strany k tomu, aby se mediace zúčastnila. V tom případě kontaktujeme sami druhou stranu.

Po souhlasu obou stran s mediací je domluven termín, výše honoráře a místo prvního společného mediačního sezení, které trvá většinou tři hodiny.

Při zahájení vlastního mediačního procesu mediátoři strany přivítají, vysvětlí postup mediačního jednání, úlohu mediátorů a získají souhlas stran se základními pravidly jednání. Poté dostane, dle zásad mediace, první prostor ta strana, která o mediaci požádala jako první. Pak mediátoři naslouchají druhé straně. Cílem této fáze je shromáždit informace, orientovat se v tom jak strany situaci vidí a prožívají, co potřebují, co a jak moc je pro ně důležité. Na základě společných a odlišných zájmů stran určí mediátoři program jednání. Cílem další fáze je pomoci každé ze sporných stran pochopit, jak vnímá situaci ve vybraném bodě jednání druhá strana, ověřit si, zda rozumí a chápou zájem a pocity toho druhého.

V dalším kroku pomáhají mediátoři stranám hledat možná řešení, v jednotlivých bodech jednání, tak aby byla přijatelná pro obě strany. Shrnou to, na čem se strany dohodly a sepíší se stranami dohodu, která je vyvážená, konkrétní, reálná, časově vymezená, dosažitelná a měřitelná. Strany a mediátoři pak dohodu podepíší. V případě, že mediační jednání bude pokračovat, je součástí dílčí dohody datum, čas a předmět jednání dalšího mediačního setkání.

Zdroj: <http://www.amcr.cz/>

Přílohy

Seznam příloh:

Příloha 1 - Přepisy videonahrávek styků s dětmi uskutečněné podle rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4.11.1996, č.j. 22 P 54/98.....	2
Příloha 2 - Dopis dědečka dětí, zaslaný na orgán sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 23.11.1998 – který se jím nijak nezabýval (kromě jeho založení do spisu).	35
Příloha 3 - Termíny, kdy jsem nedostal děti – a soud to odmítl řešit	36
Příloha 4 – Dopisy zasílané autorem diplomové práce na OSPOD s prosbou o pomoc při zajištění styku s dětmi. Všechny zde uvedené (kromě prvního) jsou od září 1998 do konce roku 1999. Orgán péče o dítě prakticky nikdy nepomohl, i když podobné dopisy zasílali též moji rodiče – dědeček a babička dětí. Uvedené dopisy, spolu s popisem případu a nahrávkami dětí, jsou výborným příkladem pro studium toho, jak vzniká syndrom zavrženého rodiče.	41
Příloha 5 - Dokument vytvořený v roce 1998 ukazuje, jak matka naplánovala dětem kroužky v době, kdy měly být se mnou – s tátou, a to následně používala u soudu jako argument, proč se mnou nemohou chodit – mají kroužky a já jsem ten „zlý“, který jim v tom brání!	96
Příloha 6 - Textové názory respondentů dotazníkového výzkumu.....	97
Příloha 7 - Usnesení Vlády České republiky ze dne 10. listopadu 2004 č. 1108, o kterém se pojednává v diplomové práci na str. 20.....	114

Materiály v příloze uvedené jsou příkladem pro studium toho, jak vzniká syndrom zavrženého rodiče. Doporučuji následující postup při jejich studiu:

1. Seznámit se s termíny, kdy jsem protiprávně nedostal děti (př. č. 3).
2. Prostudovat si dopisy se žádostmi, které jsem posílal na OSPOD (př. č. 4). V následujícím období následovaly další desítky dopisů a podání, ale ani to nestačilo k tomu, aby se dalo v České republice prosadit právo. V tom nejsou samozřejmě započítány dopisy a doplnění podané na soud, kterých byly rovněž desítky.
3. Přečíst si dopis dědečka dětí, který byl zaslán na OSPOD v počátku problémů (př. č. 2).
4. Porovnat dny v týdnu, kdy matka děti přihlásila do kroužků s dny, kdy jsem měl s nimi určen styk (př. č. 5). A výsledek?
5. Nyní si prostudovat v textové podobě – případně přehrát přiložená videa na CD, jak po tom všem dopadly některé moje styky s dětmi (př. č. 1)
6. Zkušenosti respondentů dotazníkového průzkumu hovoří podobně (př. č. 6).
7. A nepomůže ani usnesení Vlády České republiky (př. č. 7).

Přílohy číslo 1, 2, 3, 4 a 5 = syndrom zavrženého rodiče

Příloha 1 - Přepisy videonahrávek styků s dětmi uskutečněné podle rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 4.11.1996, č.j. 22 P 54/98

		Účastníci styků
úterý	5. dubna 2005	
čtvrtek	7. dubna 2005	
sobota	16. dubna 2005	Táta: Mgr. Karel Janský (otec)
úterý	3. května 2005	Alenka: Alena (dcera)
čtvrtek	5. května 2005	Radka: Radka (dcera)
úterý	31. května 2005	Dědeček dětí: Karel Janský
čtvrtek	2. června 2005	
sobota	11. června 2005	
úterý	14. června 2005	
čtvrtek	16. června 2005	
sobota	25. června 2005	
úterý	28. června 2005	

Obrázek 1 - Táta s dětmi z období, kdy se jejich matce ještě se nepodařilo dětem pokřivit hodnoty

Obrázek 2 - Dědeček (účastník videonahrávek) s dětmi z období, kdy se jejich matce ještě se nepodařilo dětem pokřivit hodnoty

Tabulka 1 – Styk s dětmi 5. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo?
2	Alenka	Nepůjdu s Tebou nikam a už se ani nemusíš namáhat sem chodit!
3	Táta	Alčo, co to má za počkej ... co to má za význam? Pojď sem.
4	Alenka	Ne, nepůjdu. Nemusíš sem chodit vůbec. Ani, ani v úterý, ve čtvrtek, ani v sobotu ráno. Vůbec!
5	Táta	Ale proč ne? Kde je ...
6	Alenka	Protože Tě tady nikdo nechce!
7	Táta	A kde je Radka? Pojď sem. Kde je Radka?
8	Alenka	Radka je někde se školou.
9	Táta	A proč Ty nechceš?
10	Alenka	Protože Tě nesnáším! ... Jo, a ráno sem nemusíš chodit v osm. Jo?
11	Táta	Proč?
12	Alenka	A vůbec nemusíš chodit.
13	Táta	A proč ne? Počkej. A kdy tedy mám přijít?
14	Alenka	Už nikdy!
15	Táta	Už nikdy?
16	Alenka	Jo.
17	Táta	A co to má za význam? To myslíš vážně?
18	Alenka	Ano, to myslím vážně.
19	Táta	A to Ti někdo řekl a nebo to máš ze sebe, tady toto?
20	Alenka	To mám ze sebe.
21	Táta	A to si myslíš, že je správný?
22	Alenka	Pro mě jo.
23	Táta	A za babičkou a za dědečkem taky nechcete jít?
24	Alenka	Babička s dědečkem za náma taky nechtějí jít.
25	Táta	Jo? A když tady dědeček byl?
26	Alenka	Tak, jako já se s ním taky už ani vidět nechci.
27	Táta	A proč? Co Ti udělal? ... Co? ... No tak řekni mi to! ... Řekni mi to! ... Alčo.

Délka nahrávky: 00:01:26 minut

Tabulka 2 – Styk s dětmi 7. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo, Rád'o. ... Půjdem?
2	Alenka	Ne a už jsem Ti to říkala minule.
3	Táta	Alčo, ale proč ne?
4	Alenka	Tak to, to nevíš?
5	Táta	Ne. Nevím to. Tak jsem snad váš táta a chci jít s váma ven. Ne?
6	Alenka	Tak pokud to nevíš, tak to se pak nemáme vůbec o čem bavit.
7	Táta	Rád'o.
8	Radka	Nepůjdu!
9	Táta	A proč nepůjdeš.
10	Radka	Protože nechci! Už Ti to tady říkáme celou dobu!
11	Táta	A to je jediný důvod, že nechceš?
12	Radka	Ty moc dobře víš, co je to za důvod.
13	Táta	Nevím. Nevím.
14	Alenka	Tak když nevíš, tak to je smůla!
15	Táta	No tak holky. Tak se se mnou alespoň můžete bavit, ne? ... Alčo.
16	Alenka	Ne
17	Táta	Co?
18	Alenka	Nechcem s Tebou jít a nechod' sem ani ve čtvrtek, ani v úterý, ani v sobotu. Už jsem Ti to říkala!
19	Alenka	Stejně Ti řekneme, že nepůjdeme.
20	Táta	A co mám vyřídit babičce?
21	Alenka	Babička se o nás taky nestará!

Délka nahrávky: 00:01:00 minut

Tabulka 3 – Styk s dětmi 16. 4. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo ... Radko ... Tak jdem?
2	Radka	Ne.
3	Táta	Tak holky, promluvme si o tom už konečně.
4	Alenka	Není o čem, ani o ničem mluvit.
5	Táta	Proč nechcete mluvit o ničem? ... Co?
6	Alenka	A o čem chceš mluvit Ty?
7	Táta	O tom, jaký bude náš vztah. ... To si myslíš, že takhle je to udržitelný celou dobu?
8	Radka	Já si to nemyslím. Já si myslím, že by bylo nejlepší, kdybys sem vůbec nechodil. Protože stejně s Tebou nikdy nepůjdeme.
9	Táta	A předtím jste mohly chodit? V čem byl rozdíl?
10	Radka	To bylo předtím
11	Táta	Ale v čem byl rozdíl? ... Co?
12	Radka	To bylo předtím.
13	Táta	No počkej, tak mi řekněte alespoň, v čem je rozdíl. ... Alčo.
14	Alenka	To si nepamatuješ, cos nám udělal? Za posledních - nevím jakou dobu?
15	Táta	S tím bytem myslíš na Jiráskové?
16	Alenka	No nejen s bytem
17	Táta	A co jinýho?
18	Alenka	Tak pokud to nevíš, tak to si teda fakt nemáme o čem povídat.
19	Táta	Počkej, počkej. Tak pokud vím, tak s bytem nebyla moje vina za prvé a za druhé jsem potřeboval někde bydlet.
20	Radka	Aha, takže jsi nás nechal zavřený v autě, protože jsi potřeboval někde bydlet.
21	Táta	Kdy jsem vás nechal zavřený v autě? Radko, já vás mám předávat mámě. A pokud vím ...
22	Radka	to je zajímavý, žes nás nepředal a nechals nás zavřený v autě.
23	Táta	Tebe jenom.
24	Radka	Aji Alču jednou.
25	Táta	Alčo, kdy to bylo?
26	Radka	A teď jsi to sám přiznal, že jsi tam zavřel i mě.
27	Táta	Tebe jsem zavřel, protože máma nechtěla Tě převzít a poslala sestřenu, tetu, tak jsem Tě chtěl dát do auta, abych šel si promluvit s mámou, aby si Tě převzala
28	Radka	A proč by si mě jako musela převzít máma? Když Alča byla nemocná? A musela být u ní.
29	Táta	Protože to je moje povinnost. Každý má svoje povinnosti. A to byla moje povinnost

- Tě předat mámě.
A neříkej, že máma nemohla z pokojíku přejít jenom ke vstupním dveřím. To byl takový problém?
- 30 Radka No tak si se mnou alespoň nemusel mlátit o zed'.
- 31 Táta Já jsem s Tebou nemlátil o zed'!
- 32 Radka Jo, mlátil.
- 33 Táta Radko a kdy bych s Tebou mlátil? Přece vyšla sestřena a já jsem Tě vzal do náruče a nesl jsem Tě do auta.
To už si přibarvuješ tady toto.
- 34 Radka Ne to si Ty špatně pamatuješ.
- 35 Táta Dobře, a kdy jsem teda zavřel Alču do auta? Alčo, kdy jsem Tě zavřel do auta?
- 36 Alenka To bylo ještě jindy a zavřel jsi nás obě.
- 37 Táta Zavřel jsem vás obě?
- 38 Alenka Hmm
- 39 Radka A co jsem dělal? Nebo jak dlouho jste byly zavřeny v autě?
- 40 Alenka No pokud si to nepamatuješ, tak se spolu nemáme pak o čem bavit.
- 41 Táta Počkej, počkej, počkej Alčo. Pojd' sem! Alčo! Tak mi alespoň ...
Když se mnou nechcete jít, tak se alespoň se mnou bavte. Alespoň to udělejte pro mě.
- 42 Radka Tady není o čem.
- 43 Táta Řekni mi Alčo ... Tak třeba člověk někdy udělá i chybu. Ale potřebuje vědět, co ta chyba byla. A to na ...
- 44 Radka Když člověk udělá tolik chyb jako Ty, jestli se tomu dá říkat chyby, tak už se není o čem bavit.
- 45 Táta Tak počkej, zatím jste mi řekly s bytem a to jsem vám vysvětlil, že já jsem tam ...
- 46 Alenka Nevysvětlil jsi nám nic. Takže tys ... Hm, to je jedno.
- 47 Táta Počkej, co na tom nechápete. Řekni mi, co na tom nechápete. Zkuste mi to říct.
- 48 Alenka Spíš ty to nechápeš.
- 49 Táta Počkej. Tak Alčo. Víš co to je komunikace? Že lidi se mezi sebou baví.
- 50 Radka Jenže my se s Tebou nechceme bavit.
- 51 Táta A není to náhodou Radko to, že se se mnou nechcete bavit, a tím pádem si hledáte jakoukoli záminku?
Není to způsobeno tím? Tak pojd'te si chvilku sednout a promluvit si o tom.
- 52 Radka My s Tebou nechceme nikam jít.
- 53 Táta Ale já s vámi chci jít.
- 54 Radka Ale my ne!
- 55 Táta Takže to už budete navždy bez táty, jo?
- 56 Radka Klidně!
- 57 Táta Alčo.
- 58 Alenka No bez takového, jako jsi Ty, tak klidně.
- 59 Táta Proboha, víte, co sami říkáte?
- 60 Radka Jo!

- 61 Alenka No samozřejmě, jinak bysme to neřikaly! Ale Vy ne.
- 62 Táta Ale uvědomte si, že tátu máte jenom jednoho!
- 63 Radka My bysme radši neměli žádnýho!
- 64 Táta Radko, to myslíš fakt vážně, tady toto?
- 65 Radka Jo.
- 66 Táta A nechcete se třeba jít podívat na Jiráskovu, jak to tam vypadá?
- 67 Radka Ne.
- 68 Táta Alčo?
- 69 Alenka Ne (projev se zavřenou pusou a kroucení hlavou na znamení, že ne)
- 70 Táta Tak vždycky nám bylo spolu dobře, potom máma ...
- 71 Radka Kdo to říká, že nám vždycky bylo spolu dobře?
- 72 Táta A nebylo, když jsme jezdili po výletech, když jsme jezdili do Louček, to nám nebylo dobře?
- 73 Radka Nebylo, když jsi nás zavřel do auta! A nechtěl jsi nás pustit ven.
- 74 Táta Ale jestli ... Já nevím kdy to bylo vůbec!
- 75 Radka Tak to máš asi špatnou paměť.
- 76 Táta A jak dlouho jste tam byly zavřeny? ... Jak dlouho Radko?
Tak jsem třeba někde zastavil u obchodu, šel jsem něco koupit, vy jste počkali v autě a to bylo to zavření v autě?
- 77 Radka Ne to bylo před, ještě na Jiráskové před našim domem a nechtěl jsi nás dát mamce, nechal jsi nás zavřený v autě.
- 78 Táta Obě dvě?
- 79 Radka Jo, obě dvě!
- 80 Táta A proč bych vás nedal mamce?
- 81 Radka To se zeptej sám sebe, tys to udělal, ne my.
- 82 Táta A proč jste to neřekly někdy dřív? To říkáte teď poprvé.
- 83 Radka My už jsme ti to říkaly alespoň stokrát!
- 84 Táta Ne, říkala jsi Radko, že Tebe jsem nechal zavřenou.
A počkej, a pokud vím, tak to ani toto není pravda, protože v okamžiku, když jsem Tě nesl do auta, tak teta Tamara začala hystericky křičet a mamka vyběhla dolů. To znamená, že já jsem za Tebou ani nezavřel dveře v tom autě.
Takže jsi nebyla zavřena v autě, to není žádná pravda.
- 85 Radka Byla. Já moc dobře vím.
- 86 Táta Dobře. Jinak. I kdyby to byla pravda, i kdyby to co říkáte, byla pravda ...
- 87 Radka Je to pravda.
- 88 Táta Tak to už zůstane navždy mezi náma? Tady toto? Překážka, abychom šli spolu někam? Nebo abychom se spolu stýkali?
Co? Tak se mnou alespoň mluvte. Řekněte mi to. Třeba potom zjistím, že sem nemá cenu chodit.
Ale když se se mnou ani nebavíte, tak ... A já nevím, neznám důvody.
- 89 Radka Vidiš, teď říkáš, že to máme odsunout stranou, ale jak jsme s Tebou chodili, tak to už

- stranou odsunout nemůžeme tak.
- 90 Táta Počkej, nemůžete odsunout, že jsme spolu se stýkali, nebo co?
- 91 Radka Jo. A že jsi nás nechal zavřený v autě. To podle Tebe můžeme odsunout stranou, ale zase jako jestli jsme s Tebou někde byly,
to odsunout nemůžeme, to hnedka mluví za všechno. Co že s Tebou musíme jít i teď-
ka.
- 92 Táta Počkej, teď jsem Ti ...
- 93 Radka Jako prostě, my s Tebou prostě nechceme jít.
- 94 Táta Teď jsem Ti Radko ale opravdu nerozuměl.
To znamená, že vám se nelíbilo, když jsme spolu jezdili třeba do Louček a na výlety?
To se vám nelíbilo?
- 95 Radka Ne.
- 96 Táta Alčo.
A předtím na té Jiráskové, když to bylo na Jiráskové, jak dlouho jsem vás nechal
zavřený v tom autě?
Pokud vím, tak jsme vždycky přece přijeli, ještě jste byly smutný z toho, že se mu-
síme rozloučit, ale vždycky jste šly hned domů.
A kam jsem šel já teda v tom případě, když jsem vás nechal zavřený v autě? Holky.
Nepřibarvujte si některé věci.
- 97 Radka My si nic nepřibarvujeme, to spíš Ty.
- 98 Táta Dobře. Ale myslíte si třeba, že vůči babičce a dědečkovi je to fér, tady toto?
- 99 Alenka A proč sem pleteš babičku s dědečkem?
- 100 Táta No protože se na vás těší a chtěli by vás vidět. Dědeček tady byl, nebavily jste se
s ním a babička nemá vůbec odvahu sem přijít.
Když na ni budete zlý.
- 101 Radka My na nikoho nejsme zlý.
- 102 Táta A toto není zlý?
- 103 Alenka Ale pokud vím, tak i ta paní doktorka, nebo co říkala, že sem vůbec nemáš nějaký
prarodiče plést.
Že snad jde jen o nás a o Tebe a ne o prarodiče.
- 104 Táta To, co říká paní doktorka, to je věc, kterou si vyřídím já s ní.
Ale je to vaše babička a dědeček, to znamená, já nevím, proč bych to nemohl sem
plést? Když ...
- 105 Radka Protože to je jen mezi náma a Tebou.
- 106 Táta To není pravda! To není pravda. Tak snad existuje pojem rodina a širší rodina, ne?
A babička s dědečkem do širší rodiny patří. A teta Naďa tam nepatří do toho? Vy
sami ani nevíte, o co všechno přicházíte.
Co budete dělat dneska? Holky. Tak co, půjdem si na chvilku někam sednout, popo-
vídat si?
- 107 Radka Ne. Už jsme Ti to řekly.
- 108 Táta A to takhle budou vždycky ... Takhle vždycky budou probíhat ty styky, jo? Nebo
když za vámi přijdu.
- 109 Radka Když za náma nepřijdeš, tak tak probíhat nebudou. Jinak jo.
- 110 Táta No ale já za váma chci přijít.

- 111 Radka Jenže my s Tebou nechceme nikam jít.
- 112 Alenka Tak se třeba vrátíme k tomu bytu. Tys neměl kde bydlet. Ale po celý tři roky Ti bylo úplně jedno, kde bydlíme my.
Vůbec ses o nás nestaral. Hlavně, že tys měl kde bydlet. Ale my jsme ti byly úplně ukradeny.
- 113 Táta Ale jak? To jste mně nebyly ukradeny. Ale Alčo, tak mi řekni, co jsem měl dělat?
Vy jste z toho bytu odešly. Tak proč jste odcházely?
- 114 Alenka Protože vydržet tam s Tebou, to by bylo prakticky nemožný!
- 115 Táta Proč? No a teď na druhé straně říkáš, že jsem se nestaral o vás? Tak jako co jsem měl víc udělat?
Mohly jste se kdykoli vrátit. To že jste odešly, to byl váš problém. Nemyslíš?
- 116 Radka Ne, nemyslím.
- 117 Táta A co jsem vám tak špatnýho dělal, v tom bytě?
- 118 Radka Rozbíjel okna, (dalšímu slovu není rozumět)
- 119 Táta Když jsme spolu bydleli, tak jsem vám rozbíjel okna, jo?
- 120 Radka My jsme spolu nebydleli.
- 121 Táta Nebydleli? A než jsem odjížděl do Ameriky, tak jsme spolu nebydleli? Co?
Proboha, vždyť jste se tam narodily, vždyť jste tam bydlely od mládí. Když jste byly malé, tak jste tam byly. A já jsem tam byl s váma.
- 122 Radka To Tě teďka neomlouvá, my jsme byly úplně malé.
- 123 Táta Tak do roku 1998 jste tam bydlely se mnou. A to bylo špatný?
- 124 Alenka No a hlavně že sis pořád hrál na komplu a o nás se nestaral.
- 125 Táta O vás jsem se nestaral?
- 126 Alenka Nestaral.
- 127 Táta Alčo!
- 128 Alenka No, dyk si to pamatuj. Furt jsi seděl u toho počítače a s náma sis vůbec nechtěl nic, prostě.
Takže jako pokud toto je už ale dávno, takže to sem myslím nemusíme plést.
To, co se stalo pak, to je mnohem horší. A možná by Ti to mohlo nějak dojít, že to je ten důvod, proč s Tebou nechceme se stýkat,
ani nic jinýho.
- 129 Táta Takže ten byt.
- 130 Alenka To není jenom byt.
- 131 Táta Takže ale ten byt, že nemůžete bydlet na Jiráskové, je hlavní důvod, jo?
- 132 Alenka To nikdo neřekl. To zase říkáš jenom Ty.
- 133 Táta Já se jenom ptám. Tak co je ten hlavní důvod?
- 134 Alenka Tak to jestli nevíš, tak to teda fakt nemá cenu se vůbec o něčem bavit.
- 135 Táta Tak řekly jste mě dva důvody zatím. Řekly jste mně ten byt a řekly jste mně, že jsem vás nechal zamčený v autě.
- 136 Alenka Pokud to nechápeš prostě, tak to fakt nemá se o čem bavit, s Tebou, nikdo!
- 137 Táta Takže kvůli těmto ... počkej ... jenom aby mně to došlo, v tom případě. Takže kvůli těmto dvěma věcem.

- Kvůli tomu bytu a kvůli tomu, že jsem vás nechal zavřený v autě. Kvůli tomu se mnou nechcete jít. Je to tak?
- 138 Alenka To nikdo neřekl.
- 139 Táta Tak proč se mnou nechcete jít?
- 140 Alenka Protože já se zlým člověkem nikam chodit nemíním.
- 141 Táta Se zlým člověkem? A v čem jsem zlej?
- 142 Alenka Ano.
- 143 Táta V čem jsem zlej?
- 144 Radka Ve všem.
- 145 Táta Holky, když mně řeknete pádnej důvod, proč se mnou nechcete jít, tak, tak sem chodit nebudu.
- 146 Radka My jsme Ti jich pár řekly.
- 147 Táta Tak Alča mně řekla, Alča mně řekla, že to není pravda. Že to není kvůli tomu bytu a kvůli tomu, že jsem vás nechal v autě.
Tak co si mám z toho vybrat?
- 148 Alenka Tak to samozřejmě není ten hlavní důvod.
- 149 Radka Ono je toho i víc.
- 150 Táta A co je teda dalšího?
- 151 Radka Ty to nevíš?
- 152 Táta Tak mně to řekněte a já potom třeba přestanu chodit. No, nevím to.
A není ... než tady takhle stát ... není kratší mi ty důvody říct?
- 153 Radka To lepší by bylo, kdybys sem vůbec nechodil.
- 154 Táta Tak mi řekněte ty důvody a já sem třeba chodit nebudu.
- 155 Radka Třeba.
- 156 Táta Tak, ale když neznám ani ty důvody?
- 157 Radka Ty je znáš
- 158 Táta Řekly jste mně byt a to, že jsem vás nechal zavřený v autě.
- 159 Radka Pokud se nepamatuješ, co jsi nám všem ... co si nám všechno udělal, tak fakt není o čem se bavit.
- 160 Táta A nemyslíš si, že je to příliš abstraktní?
- 161 Radka Ne, nemyslím.
- 162 Táta Ty obecně řekneš, že pokud já to nevím, tak když to nevím ...
- 163 Radka Tys nám to udělal, tak to máš vědět.
- 164 Táta Ale co jsem vám udělal, tak mi to řekněte! A já sem chodit nebudu třeba. Alčo. Holky.
- 165 Radka My s tebou prostě nikam (tomuto slovíčku není rozumět) nepůjdem.
- 166 Táta Takže to je spíše takový truc.
- 167 Radka Jak jsi na to přišel?
- 168 Táta No protože, když mně neřeknete žádný důvody, tak mně ...
- 169 Radka Když je víc.
- 170 Táta Ano

- 171 Radka No vidíš, když je víš.
- 172 Tاتا Potom je vím, protože mi pořád říkáte, protože se mnou nechcete jít, tak to je ten důvod. Je to tak?
- 173 Radka To nikdo neřek.
- 174 Tاتا Tak vy mi tady něco říkáte a pak najednou řeknete, to nikdo neřek? Tak co to má za význam?
- 175 Radka Nemá to žádný význam, tak sem nemusíš chodit.
- 176 Tاتا Tak pojďte, pojedeme se projet na lodičky do krasu.
- 177 Radka Jenže my nechceme!
- 178 Tاتا Dobře, tak co mohu udělat pro to, abyste se mnou šly?
- 179 Radka Nic, my s Tebou nepůjdem.
- 180 Tاتا Alčo. Co můžu pro to udělat?
- 181 Alenka Už nic.
- 182 Tاتا A to vám není ani trochu líto?
- 183 Radka Ne.
- 184 Alenka Tobě to líto není?
- 185 Tاتا No mně to líto je!
- 186 Alenka Tak proč ses k nám vždycky nechoval dobře? Aby Ti to líto být nemuselo.
- 187 Tاتا Ale já nevím, že bych se k vám choval někdy špatně. A pokud se týká té Jiráskové, tak ... holky, pokud vím, tak to když jsem se třeba dostal domů oknem, tak jste u toho nikdy nebyly. Vždycky jsem to dělal, když jste byly ve škole.
- 188 Radka No ale přiznáváš, žes to udělal.
- 189 Tاتا No udělal, samozřejmě. Protože máma mě neoprávněně nepustila domů.
Holky, to je ten případ. Kdyby se se mnou máma bavila, tak se to všechno mohlo nějak vyřešit.
Ale v okamžiku, kdy se přestala se mnou úplně bavit, tak jak se to mohlo řešit? A to stejný teď děláte vy!

Poznámka: Setkání trvalo 20 minut, z toho 17:12 minut je nahráno. V nahrávce není, jak holky odcházejí ke dveřím od předsínky před bytem, odemykají si a odcházejí domů. V nenahrané části toho již ale moc neřekly, rozhodně ne nic nového.

Tabulka 4 – Styk s dětmi 3. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Kolik je hodin?
2	Táta	Cože?
3	Alenka	Kolik je hodin? Nemáš tady náhodou být ve čtyři? V pět já se s Tebou nebavím.
4	Táta	A ve čtyři by ses se mnou bavila?
5	Alenka	Už nikdy! A už jsem nedolézej, ani nic jinýho! Nikdo Tě tady nechce!
Poznámka:		Tento den jsem přišel pro děti v 16:00 hod., ale nikdo mi neotevřel. Proto jsem přišel ještě jednou v 17:00 hod.
Délka nahrávky:		00:00:23 minut

Tabulka 5 – Styk s dětmi 5. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Rád'o?
2	Radka	Nepůjdu.
3	Táta	A proč ne?
4	Radka	Protože nechci.
5	Táta	Já jsem teď potkal Alču. Tak jseš sama doma stejně, tak pojď, pojď se mnou.
6	Radka	A proč? ... Jenom protože jsem sama doma, tak to teda s Tebou nepůjdu. Ani kdybych nebyla sama doma. Ani kdybych byla sama doma, prostě s Tebou nikdy nepůjdu. No.
7	Táta	Ale proč?
8	Radka	Protože nechci!
9	Táta	A nechci, to je důvod?
10	Radka	No to je důvod. A Ty ten důvod moc dobře znáš.
11	Táta	Alča se vrací. Tak si alespoň pojďte někam sednout na chvílku, a popovídáme si o tom.
12	Radka	Jdi si sednout sám. Já s Tebou nikam nejdu.
13	Táta	Alčo, pojď sem. Alčo! Pojď sem! ... Slyšíš?
14	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nejdu, bavit se s Tebou nemíním, už vůbec nechci, aby jsi sem chodil! A nemusíš nám lézt až do bytu. Tady Ti nepatří vůbec nic.
15	Táta	Já Ti něco беру z bytu?

Délka nahrávky: 00:01:17 minut

Tabulka 6 – Styk s dětmi 31. 5. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, tak co? Půjdem?
2	Radka	Ne.
3	Alenka	Ne.
4	Táta	Holky.
5	Alenka	Ne.
6	Táta	Podívejte, jak je venku krásně. Pojd'te se podívat do Botanické zahrady. Co? Radko. Tak se alespoň usmějte.
7	Alenka	Na Tebe?
8	Táta	A proč ne? Tak mi řekni, co to má za význam tady takhle stát. Pojd'te chvilku ven. Tak pojd'te do cukrárny. Alčo.
9	Alenka	Ne!
10	Táta	A co teď budete dělat?
11	Alenka	A co se staráš.
12	Táta	Tak já se ptám. Tak jsem snad váš táta, tak se můžu zeptat, ne?
13	Radka	Ale my Ti nemusíme odpovědět.
14	Alenka	Rozhodně něco zábavnějšího, než kdybychom měly být s Tebou.
15	Táta	A proč? Když půjdeme do Botanické zahrady, to je něco špatného? Nebo se půjdeme podívat na přehradu? Kam chcete jít? ... Tak holky. ... Jedna nebo druhá. Tak co? Řekněte.
16	Radka	Už jsme Ti to řekly. Nepůjdem.
17	Táta	Tak řekly jste to tenkrát. Tak třeba teď půjdete, ne?
18	Radka	Dnes už jsme Ti to taky řekly.
19	Táta	Tak co mám vám nabídnout, abyste šly?
20	Radka	My s Tebou stejně nepůjdem.
21	Táta	Tak půjdeme něco koupit?
22	Radka	Ne.
23	Táta	Alčo.
24	Alenka	Ne.
25	Táta	Co chcete koupit?
26	Radka	Od tebe nic.
27	Alenka	Co bys nám koupil?
28	Táta	Tak řekni co.
29	Alenka	Nic.
30	Táta	Co?

- 31 Alenka Nic.
- 32 Táta Tak asi něco chcete, ne?
- 33 Radka Jo, ale ne od Tebe.
- 34 Táta A to není jedno, od koho to je? Když to budeš mít?
- 35 Radka Ne, není.
- 36 Táta Tak co byste chtěly koupit?
- 37 Radka Nic.
- 38 Táta Alčo.
- 39 Alenka *(kroučí hlavou na znamení ne)*
- 40 Táta Co Ty chceš koupit? Po čem toužíš?
- 41 Alenka Nic od Tebe.
- 42 Táta Tak ale něco přece chceš si koupit, ne?
- 43 Alenka Říkám nic od Tebe!
- 44 Táta Ale něco chceš si koupit, tak řekni co! Abych věděl, třeba Ti to koupím. ... Co? Ráďo.
- 45 Radka Ne.
- 46 Táta A na Jiráskovu se nechcete podívat?
- 47 Radka Ne.
- 48 Táta Radko, proč? ... Měly jste tam pokoj přece.
- 49 Radka Měly. Ted' už nemáme.
- 50 Táta A pamatujete si alespoň, jak to tam vypadalo? ... Alčo. Co?
- 51 Alenka Já jo.
- 52 Táta Jo, že ten zadní pokoj byl váš? Nechcete se tam fakt jít podívat? ... Alčo.
- 53 Alenka *(kroučí hlavou na znamení ne)*
- 54 Táta Přece nebudeme pořád jitřit starý rány. ... Co? ... No ne, vážně. Řekněte. Co bych vám měl koupit? Co byste chtěly koupit?
- 55 Alenka A proč nám chceš najednou něco kupovat?
- 56 Táta No, chci vám něco koupit. Tak řekněte.
- 57 Alenka Ale proč?
- 58 Táta "Ježíšimarja", tak jste moje děti, tak vám chci něco koupit. Tak co chcete?
- 59 Alenka Za poslední čtyři roky jsi nám nic nekoupil, a tak najednou nám chceš něco koupit? *(Kousek nesrozumitelné), tak se jenom ptám.*
- 60 Táta A za poslední čtyři roky jste někdy se mnou byly? ... Tak co, to mám koupit a
- 61 Alenka Ted' s Tebou taky nejsme.
- 62 Táta Třeba na Vánoce jsem vám koupil plnou krabici ovoce, banány, dobroty ... plná krabice toho byla.
Ani jste si pro to nechtěly přijít. Tak přece já nebudu něco kupovat a pak co?
Pak to vyhodím do popelnice?
Tak pojd'te se mnou a já vám něco koupím, co budete chtít.
- 63 Radka Nic od Tebe nechceme a nepůjdeme s Tebou. Už jsme Ti to řekly alespoň tisíckrát.

- 64 Táta Tak j se ptám, jestli chcete něco koupit a
- 65 Radka Ne, nechceme! Právě že nechceme!
- 66 Táta Tak nemuss hned takhle vyjzdt.
- 67 Radka J nevyjzdm!
- 68 Táta Tak se slune ptám, jestli chcete něco koupit.
- 69 Radka No a já Ti slune odpovdm, že nechceme!
- 70 Táta Tak dobře. Take koupit nic nechcete. Tak co.
- 71 Radka Nic nechceme od Tebe.
- 72 Táta Alo.
- 73 Alenka *(kroutí hlavou na znamen ne)*
- 74 Táta Co?
- 75 Alenka *(kroutí hlavou na znamen ne)*
- 76 Táta Tak mi alespoň řekněte, jak pokračujete ve škole. Alo.
- 77 Alenka *Proč Tě to zajímá?*
- 78 Táta No protože mě to zajímá! Tak mi to řekni.
- 79 Alenka *(kroutí hlavou na znamen ne)*
- 80 Táta Radko. A Ty jak ve škole? ... Co? ... Tak to se jako nebudeme bavit vůbec o ničem?
Holky. Tak u přece nejste malý, ne? ... Alo ... Tak pojdte alespoň chvilku ven si
popovídat.
Tak co, pjdeme na chvilku ven, a tady tak nestojíme?
- 81 Radka Nepjdem.
- 82 Táta Alo.
- 83 Alenka *(kroutí hlavou na znamen ne)*
- 84 Táta Tak pojdte chvilku tady ven na lavičku, si sednout.
- 85 Radka U jsme Ti to řekly že nepjdem a ani nechcem jít.
- 86 Táta Tak třeba si popovídat mžeme, ne? A pak mžete jít domů zase.
- 87 Radka *To sice mžeme, ale nemusíme, my nechceme.*
- 88 Táta Tak samozrejme, samozrejme nemusíte, ale *(V pozadí se ozvj cizí hlasy njak paní)*
- 89 Alenka **No, nemusíme. My nechceme. Take nepjdem.**
- 90 Táta Ale co když j chci.
- 91 Radka No ale my nechceme.
- 92 Táta Tak mi alespoň řekněte, co máte doma za zvirtka.
- 93 Alenka **Proč?**
- 94 Táta Tak. ... Co máte doma zivyho? Alo. *(V pozadí se ozvj cizí hlasy)*
- 95 Alenka **A proč to chceš vědět? (V pozadí se ozvj cizí hlasy)**
- 96 Táta No protože bych to chtěl vědět. Tak jako ... mě to zajímá.
J třeba teď si chci koupit kočku.
- 97 Radka Tak si ji kup. my Ti v tom nebráníme.
- 98 Táta Však j neříkám, že mi v tom brnte.

- 99 Alenka No vidíš.
- 100 Táta Tak já se jenom ptám. Já vám říkám, co chci, co budu mít já. Tak se ptám, co budete mít vy. Alčo.
Tak přece říct mi to můžete, ne? Co? Takže to mi taky ani neřeknete? To je tajný?
- 101 Radka Jo.
- 102 Táta A i to, kam chodíte sportovat? Nebo co děláte za sport?
- 103 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 104 Táta Radko. Co děláš za sport? Co? Tak mi to řekni.
A na tu Jiráskovu se opravdu nechcete jít podívat? Radko.
Tak člověk se rád chodí podívat tam kde byl. Nebo kde bydlel.
Spolu jsme se také byli podívat v Příboře. Alča sice nebyla, ale tys byla Radko.
Tady nemusíš jezdit nikam daleko. Tady se můžeš jít podívat kousek.
- 105 Radka To můžu. Ale nepůjdu s Tebou.
- 106 Táta Tak jako mám Ti dát klíče, abys tam šla sama, jo?
- 107 Radka Radši než s Tebou.
- 108 Táta Alčo. A na zmrzlinu půjdete? Alčo. Na zmrzlinu. Dobrou.
- 109 Alenka *(kroutí hlavou na znamení ne)*
- 110 Táta Můžeme si ke zmrzlině dát medovník.
Tak co byste chtěli, abych pro vás udělal? Alčo.
- 111 Radka Abys tady nechodil a nechal nás prostě na pokoji.
- 112 Táta A kdy abych sem nechodil?
- 113 Radka Vždycky.
- 114 Táta To je jako nikdy?
- 115 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 116 Táta A pak budete spokojeny?
- 117 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 118 Táta Alčo, Ty taky budeš spokojena, když sem nikdy nepřijdu? Tak mi to řekni.
- 119 Alenka No, jo.
- 120 Táta A to si myslíte, že je správný?
- 121 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 122 Táta Alčo, co Ty na to. Radka říká, že "Ehm". A Ty?
- 123 Alenka Já taky říkám, že ano!
- 124 Táta A proč to. Co to má za význam tady toto. Proč to tak má být?
- 125 Radka Ty ses nás ptal, co chceme. My jsme Ti řekli, že jako nechcem, abys sem chodil.
A Ty zase pořád proč a já nevím co. Takže stejně.
- 126 Táta Tak dobře, tak se nebavme o tom proč, co a jak a pojd'te ven a pojd'te se projít.
- 127 Radka Teď jsme Ti řekly, že s Tebou nikam jít nechceme.
- 128 Táta Tak se projdeme a nebudeme se vůbec bavit. Jenom budeme chodit.
- 129 Radka My jsme Ti řekly, že s Tebou nikam jít nechceme a nechceme se s Tebou ani bavit.
- 130 Táta Tak to se budem pořád tady otravovat?

- 131 Radka Nemusíme, když sem nebudeš chodit.
- 132 Táta A když sem budu chodit?
- 133 Radka Tak jo. Protože s Tebou stejně nikdy nepůjdem.
- 134 Táta Holky. Necítíte samy, že je v tom něco divného?
- 135 Radka Ne.
- 136 Táta Radko. To si opravdu myslíte, že je to v pořádku, tady toto?
- 137 Radka Já jo.
- 138 Alenka A tys někdy přemýšlel, jestli Tvoje chování je vůči nám v pořádku?
- 139 Táta Ano.
- 140 Alenka A na cos přišel?
- 141 Táta Na co jsem přišel? Že je.
- 142 Alenka Hmm, tak to jsi na to přišel špatně.
- 143 Táta Holky, ale to, že jste odešly z Jiráskové, to byla vaše záležitost.
Já jsem přece nikomu z vás neřikal, že musíte odtam odejít.
Takže já jsem vám nic špatného neudělal. A pokud jsme u toho chování, tak co chcete, když jsme
v podstatě, já nevím, čtyři nebo pět let spolu nebyli? Co?
Berete to alespoň na vědomí, že jsme spolu tak dlouho nikam nešli? Alčo.
- 144 Alenka Hmm.
- 145 Táta Tak k tomu něco řekni.
- 146 Alenka Mně to nějak nevadilo.
- 147 Táta Tak ptali jste se mě, jestli moje chování vůči vám bylo v pořádku.
Tak jak mohlo být chování vůči vám v pořádku, když jsme spolu nikde nebyli? Tak
- 148 Radka *Nesrozumitelné*
- 149 Táta Radko!
To se budeme neustále vracet zpátky ke starým věcem? Co?
- 150 Radka Když byly hodně zlé, tak jo.
- 151 Táta Já o žádných zlých nevím.
- 152 Radka Hmm. Co třeba, jak jsi se mnou praštil o zed'.
- 153 Táta Když jsem s tebou praštil o zed'?
Nepraštil jsem s Tebou o zed'.
- 154 Radka Jo, praštil!
- 155 Táta Nepraštil!
Vzal jsem tě do náruče a chtěl jsem Tě dát jenom do auta a teta se začala se mnou přetahovat
a tak jsem.
- 156 Radka Tak jsi se mnou praštil o zed'.
- 157 Táta Tak jsem Tě dal do auta! A pak přiběhla mamka! Která tě nechtěla převzít.
Ale nepraštil jsem s Tebou o zed'. Víte, co mě zajímá?
Když takhle tady přijdu, já nevím, za dva roky, tak co si ještě vymyslíte, z toho starýho,

- co jsem vám kdy udělal.
- 158 Radka My jsme si nikdy nic nevymyslely. To je všechno pravda.
- 159 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 160 Táta Asi tak pravda, jako když Alču kousl ten pes do obličejce, co?
- 161 Alenka To teda byla pravda.
- 162 Táta Jo?
- 163 Alenka Jo.
- 164 Táta A jak to, že jsi tam neměla nic, na obličejce?
- 165 Alenka *Usmívá se*
- 166 Táta No ne, řekni mi to.
- 167 Alenka *Neznamená to, že vždycky když Tě kousne pes, že tím (kousek nesrozumitelné)*
- 168 Táta *Směje se.*
A měla jsi nějaké zranění v obličejce?
- 169 Alenka *Ty jsi to nepamatuješ? (pořád se usmívá)*
- 170 Táta No, já se Tě ptám. Měla jsi nějaké zranění v obličejce? Co na to říkala mamka?
- 171 Alenka *Tak jestli si to nepamatuješ, (krčí rameny)*
- 172 Táta Tak to musel být nějaký bezzubý pes. *(směje se)*
- 173 Radka *Tak to je směšný.*
- 174 Táta Už asi neměl žádný zuby. Holky, i kdyby, i kdyby co bylo, tak přece patříme k sobě, ne?
A už víte, kam, půjdete ze školy potom? Kam chcete jít? Co chcete dělat? Rád'o. ... Alčo.
Tak pojd'te holky chvilku ven.
- 175 Radka My jsme Ti řekly, že nepůjdem.
- 176 Táta Ještě jste mi neodpověděly, co chcete dělat ze školy potom.
- 177 Radka My Ti to ani nemusíme odpovídat. A ani Ti to neodpovíme.
- 178 Táta No nemusíte, ale můžete.
- 179 Radka *No ale neřekneme Ti to!*
- 180 Táta Tak nepůjdeme koupit nějakou knížku?
- 181 Radka Ne.
- 182 Táta Alčo, nechceš knížku nějakou?
- 183 Alenka Ne.
- 184 Táta Radko, Ty nechceš knížku?
- 185 Radka Ne.
- 186 Táta A co čtete rády? Co máte rády, když čtete? Radko, co ráda čteš? Radko, co ráda čteš!
Haló, jsme doma?
- 187 Radka Jo, jsme!
- 188 Táta Alčo, Ty jsi doma? Tak co ráda čteš!
- 189 Alenka *Neřeknu Ti to!*
- 190 Táta Tak proč mi to nechceš říct? Třeba Ti koupím nějakou pěknou knížku.

- Jak mám poznat, co mám koupit za knížku?
- 191 Radka Tak žádnou nekupuj.
- 192 Táta Tak já vám třeba koupím nějakou knížku, kterou nebudete chtít.
- 193 Radka No, ale když nám koupíš nějakou knížku, kterou budeme chtít, tak si ji stejně nevezmeme.
- 194 Táta To budou ta písnička v tom tak jedovatý? V té knížce? Radko.
- 195 Radka Ne, ale bude jedovatý to, žes to dal Ty!
- 196 Táta A o prázdninách se mnou pojedete někam?
- 197 Radka Ne.
- 198 Táta Tak Radka zůstane doma a Alčo, Ty pojedeš?
- 199 Alenka Ne.
- 200 Radka Kdo říkal, že zůstanu doma? Já jenom nepojedu s Tebou!
- 201 Táta A kam pojedete teda? ... Když nepojedete se mnou. Ráďo. ... Tak holky. Takže se raději mám zeptat ve škole, jak se vám daří? Co? Třeba se od paní učitelky dozvím víc než od vás. Alčo. Co? A proč odmítáte to, abych vám něco koupil? Chcete třeba něco koupit na oblečení?
- 202 Radka Ne.
- 203 Táta A Ty po něčem netoužíš, pěkným na oblečení, Radko?
- 204 Radka Ne.
- 205 Táta Netoužíš?
- 206 Radka Ne.
- 207 Táta Alčo, ty také po něčem netoužíš na oblečení?
- 208 Alenka Ne. ... Nebo rozhodně ne od Tebe
- 209 Táta Takže, kdyby to koupil někdo jiný, tak to bereš? Co? Tak pojd'te, pojd'te se mnou, vybereme někoho na ulici a požádáme ho, aby to koupil.
- 210 Radka To fakt určitě koupí.
- 211 Táta Tak já mu na to dám peníze. Co?
- 212 Radka To bude pak zase stejně koupený za Tvoje peníze.
- 213 Táta Tak já mu ty peníze dám, tomu člověku, a řeknu, aby to koupil. A dám mu nějakou korunu navíc, aby z toho také něco měl.
- 214 Alenka To máš tolik peněz?
- 215 Táta No tak, když chci vám něco koupit? A vy to nechcete ode mě, tak já mu dám peníze, dám mu něco navíc, aby to mohl koupit. Tak co, berete?
- 216 Radka Ne.
- 217 Táta Je to dobře vymyšlený?
- 218 Radka Ne.
- 219 Táta Alčo.
- 220 Alenka Ne.
- 221 Táta Tak mně porad'te, jak to vymyslet. Já už jsem v koncích. ... S nápada.

- Tak teď mně řekněte, jak mám vám něco koupit, nebo to mám koupit a poslat to poštou? Radko.
- Když to pošlu poštou, tak to přijmete?
- 222 Radka Ne. My jsme Ti řekli, že si od Tebe nic nevezmem.
- 223 Táta Alčo, Ty to přijmeš poštou?
- 224 Alenka Ne.
- 225 Táta Teda, vy jste tvrdohlavý. Po kom to máte? Co? Radko. Po kom to máš? Tu tvrdohlavost. Co?
- A co jste dnes obědvaly? Já jsem měl zeleninový salát s těstovinami. Radko, co tys měla? Radko!
- 226 Radka Co Tě to zajímá.
- 227 Táta No zajímá mě to, Řekneš mi to?
- 228 Radka Ne.
- 229 Táta Alčo, co tys měla na oběd?
- 230 Alenka Neřeknu.
- 231 Táta Dobře, existuje něco, co mi alespoň řeknete?
- 232 Radka Jo.
- 233 Táta No, tak co? Sem s tím.
- 234 Radka *(směje se a říká)* Abys šel pryč. To už jsme Ti řekly alespoň tisíckrát, jestli Tě to zajímá.
- 235 Táta Alčo, co Ty mně řekneš teda?
- 236 Alenka Já radši nic.
- 237 Táta A nezdá se vám to trochu divný, že já se tady snažím, nabízím co jde a vy to všechno odmítáte?
- 238 Radka Zdá.
- 239 Táta Zdá se Ti to divný?
- 240 Radka Ehm, po tom, co jsi nám všechno udělal, a že jsi nám třeba nedával dárky a nebo že nám tady najednou toho nabízíš, to se mně teda teď nezdá.
- 241 Táta A kdy jsem vám nedával dárky? A vy jste si pro ně přišly? Když jsem vám loni něco koupil,
- tak jste ani nechtěly jít pro to.
- 242 Radka Tys nám nic nekoupil.
- 243 Táta Koupil.
- 244 Radka Ne, nekoupil.
- 245 Táta Ptal jsem se vás, jestli chcete si přijít pro dárky. Nechtěly jste. A.
- 246 Alenka Tak kdybys něco koupil, tak bys nám to snad donesl, ne?
- 247 Táta Tenkrát jsem vám tady donesl ledňáčky a nechaly jste je na zemi.
- Alčo, jak vám něco můžu dávat, když jsme spolu skoro pět let nebyli?
- 248 Alenka No tak nám nic nedávej!
- 249 Radka Proč nám to tady všechno nabízíš, když nám to stejně nedáš, takže.
- My bysme to ale stejně nevzaly, takže.
- 250 Táta Tak vidíš, teď říkáš sama, že byste to ode mě nevzaly.

- 251 Radka No nevzaly! Ale když nám to tady nabízíš, Ty bys nám to stejně nedal.
- 252 Táta Jak bych vám to nedal! Já bych vám to dal.
A když jsme byli spolu, tak jsem vám nekupoval dárky? Ne?
A kdo dostal třeba ten dětský pokojíček, ten růžový? Ten jsem vám nedal?
Nebo když jsme kupovali Barbíny? Radko.
Alčo, proč jste si nevzaly ten pokojíček třeba, když jste odcházely? Co?
Radko, proč jste si ho nevzaly? Tak alespoň, když tady tak stojíme, tak mi alespoň odpovídejte.
- 253 Alenka Protože byl od Tebe.
- 254 Táta Protože byl ode mě? No, to je dobrý teda.
- 255 Alenka Když od Tebe nic nechceme? (*krčí rameny*)
- 256 Táta Dobře. Tak mi ještě jednou řekněte, co chcete abych udělal, aby to mezi náma bylo dobrý. Alčo.
- 257 Alenka Už nic.
- 258 Táta Rád'o. Co chceš, abych pro Tebe udělal, aby to bylo mezi náma dobrý.
- 259 Radka Nic.
- 260 Táta Takže nemám šanci?
- 261 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 262 Táta Alčo.
- 263 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 264 Táta Ano?
- 265 Alenka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 266 Táta A o čem si budem tady povídat příště? Radko.
- 267 Radka My si nepovídáme. My Ti jenom říkáme, že s Tebou nikam nepůjdem a nic od Tebe nechcem.
- 268 Táta Tak pojed'te.
- 269 Alenka Ne.
- 270 Táta Do cukrárny, na medovník.
- 271 Radka Nechcem.
- 272 Táta Tak jaký máte zákusek rády? Já si dám medovník. Co vy? Alčo.
- 273 Alenka Já si nedám nic a nikam nepůjdu s Tebou.
- 274 Táta Tak stejně budete doma, tak co. Nebo se budete učit? Rád'o. No tak.
Tak snad na procházku aspoň můžeme jít spolu, ne?
- 275 Radka Ne
- 276 Táta Umíte něco jiného, než ne? ... Co? ... Rád'o. ... Haló? Jseš doma ještě? Rád'o, jsi doma? Haló.
A víte, že máte na Jiráskové zařízený svůj pokoj? Který jsem vám já zařídil? Alčo.
Ten velký pokoj jsem pojmenoval hnědý pokoj, ten váš pokoj je modrý pokoj, ten původní,
a ten, co je do zahrady, vedle kuchyně, je žlutý pokoj. V tom žlutém pokoji je to všechno do žluta,
žlutý koberec, žluté povlečení, v tom vašem pokoji, kde jste byly, tam je všechno do

- modra
a už jsem říkal, velký pokoj je do hněda a koupelna je do červena.
Já říkám červená koupelna, modrý pokoj, žlutý pokoj, hnědý pokoj, nezajímá vás to?
- 277 Radka Ne
- 278 Táta Se tam podívat?
- 279 Radka Ne
- 280 Táta Alčo, a Tebe?
- 281 Alenka Ne.
- 282 Táta Ani vás nezajímá, jak jsem vám to tam zařídil? Abyste tam mohly být se mnou?
Když budete se mnou?
- 283 Radka Jenom co nechápu, proč jsi nám to tam zařizoval, když víš, že s Tebou stejně nepůjdem.
- 284 Táta Tak já to ještě pořád nevím. Já to pořád nevím, protože jste mi neřekly žádnou logickou
úvahu, proč nepůjdete. Tak holky.
- 285 Radka Nepůjdem.
- 286 Táta Alčo.
- 287 Alenka Nepůjdu.
- 288 Táta A mobil máte? Svůj vlastní? Alčo.
- 289 Alenka Proč?
- 290 Táta Já se ptám. Jestli máte mobil. Máš?
- 291 Alenka A já se ptám, proč?
- 292 Táta No, já bych to chtěl vědět.
Že bychom si třeba, že bych vám mohl někdy zavolat. Radko. Ty máš mobil? Co?
Tak třeba bych vám mohl zavolat a vy byste mně do telefonu řekly, jestli půjdete
a nebo nepůjdete,
abych sem nemusel chodit.
- 293 Radka To bude zase pohodlnější pro Tebe. Jenže my s Tebou vůbec nechceme mluvit.
Ani přes telefon.
- 294 Táta Tak já vám pošlu smsku. Co? Tak máte telefon nebo nemáte?
To si myslíš, že se zboží svět, když mně to řeknete?
- 295 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 296 Táta Tak přece mně můžete říct, jestli máte svůj mobilní telefon, ne?
- 297 Radka Můžeme, ale nemusíme.
- 298 Táta Tak já vím, že nemusíte.
- 299 Radka Hmm, ale nemusíme, takže neřekneme.
- 300 Táta Alčo.
- 301 Alenka Neřeknu.
- 302 Táta Mně připadáte jako tajemný hrad v Karpatech.
- 303 Alenka Proč?
- 304 Táta Tam se taky člověk nic nedozví.

- 305 Radka Asi ses od nás už něco dozvěděl, že s Tebou nepůjdem a nechcem se s Tebou bavit a že sem nemusíš ani chodit.
- 306 Táta To jsem se toho teda dozvěděl. To ti povím. Ale já bych se třeba chtěl dozvědět něco víc ještě.
Tak když mi nechcete ani říct, co vám mám koupit? Tak co
- 307 Radka My jsme Ti řekly, že od Tebe nic nechceme.
- 308 Táta Ale já pořád vám chci něco koupit.
- 309 Radka No ale my od Tebe pořád nic nechceme.
- 310 Táta A to vy máte tolik peněz, že ode mě nic nechcete?
- 311 Alenka To máš
- 312 Táta Alčo.
- 313 Alenka tolik peněz, že tak můžeš nabízet?
- 314 Táta Cože?
- 315 Alenka To máš tolik peněz, že tak můžeš nabízet?
- 316 Táta Já se Tě neptám na mě. Já se Tě ptám, jestli máte tolik peněz, že nic nechcete. Radko.
- 317 Radka Když Ty nám taky nic nechceš říct, tak my Ti to taky říkat nebudem.
- 318 Táta Tak asi když vám chci něco koupit, tak na to mám peníze, ne?

Poznámka:

Setkání trvalo 40 minut, z toho 35:25 minut je nahráno. V nahrávce není, jak holky odcházejí ke dveřím od předsínky před bytem odemykají si a odcházejí domů. Holky mi odmítly na závěr odpovědět i na mé rozloučení se s nimi.

Tabulka 7 – Styk s dětmi 2. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, jdem?
2	Radka	Ne.
3	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nepůjdu.
4	Táta	Počkej, pojd' sem. Pojd' sem Alčo.
5	Alenka	Ne.
6	Táta	Babička čeká na telefonu. Máte ji zavolat.
7	Alenka	Ne.
8	Táta	Babička čeká na telefonu, máte ji zavolat.
9	Alenka	Ne, já ji volat nebudu.
10	Táta	Radko.
11	Radka	Ne. <i>obě holky odcházejí domů</i>
12	Táta	Je to z mého telefonu, vy nic neplatíte. ... Tak snad babičce zavolat můžete, ne? Alčo, řekly jste, že se mnou nepůjdete. Ale snad babičku ignorovat nemusíte.
13	Alenka	Nepůjdeme s Tebou, nebudu volat, nic.
14	Táta	Proč nebudeš volat babičce, Co ji mám říct? To je slušnost takhle odejít? Ani nepozdravit? Co, holky?

Délka nahrávky: 00:00:46 minut

Tabulka 8 - Styk s dětmi 11.6.2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak holky, jedu na výlet. kdo jede se mnou? Alčo, haló! Jsme doma? Alčo. Rád'o, jsme doma? Pojďte. Alčo. Vy se se mnou nebudete bavit vůbec?
2	Alenka	Ne.
3	Táta	Radko.
4	Radka	Ne.
5	Táta	Pojďte, já chci jet na Pálavu.
6	Radka	Nechcem.
7	Táta	A kdy jste byly naposledy na Pálavě? Alčo.
8	Alenka	A proč se ptáš?
9	Táta	Tak mě to zajímá. To je tak něco špatného se ptát? Kdy jste byly na Pálavě ... naposledy? ... Tak holky! Vy jste teď ještě spaly? Co? Radko. Tak co Alčo, půjdeš?
10	Alenka	Ne.
11	Táta	Radko, Ty?
12	Radka	Ne.
13	Táta	A to vadí, že spolu pojedem na výlet?
14	Radka	Mně jo.
15	Táta	A Tobě?
16	Alenka	Mně taky.
17	Táta	Tak pojďte. Koupíme něco dobrého na cestu a pojedem.
18	Radka	My Ti řekly, že nepojedem.
19	Táta	Alčo.
20	Alenka	Ne, já s Tebou nikam nepůjdu.
21	Táta	Pojď, já chci sbírat kytky před Pálavou. Na Pálavě ne, ale pod Pálavou.
22	Radka	Tak si sbírej, my Ti nebráníme.
23	Táta	Tak třeba se něco přiučíte, ne? Co? Tak se alespoň na mě podívej Radko. To přece není slušný se takhle otočit a bavit se s někým. Alčo.
24	Alenka	Ne, já nikam nepůjdu s Tebou.

- 25 T
- 26 A
- 27 T
- 28 R
- 29 T
- 30 A
- 31 T
- 32 A
- 33 T
- 34 A
- 35 T
- 36 R
- 37 T
- 38 R
- 39 T
- 40 R
- 41 T
- 42 A
- 43 T
- 44 R
- 45 T
- 46 R
- 47 T
- 48 A
- 49 T
- 50 A
- 51 T
- 52 R
- 53 T

Délka nahrávky: 00:08:10 minut

Tabulka 9 – Styk s dětmi 14. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Ahoj Rád'o, tak co, půjdeš?
2	Radka	Ne.
3	Dědeček	Ahoj Radko.
4	Radka	Dobrý den.
5	Dědeček	Dneska sama?
6	Táta	Rád'o, alespoň dědečkovi odpovíš, ne?
7	Dědeček	Bývalo zvykem slušně vychovaných lidí se slušně chovat ke starším lidem. I kdybych byl cizí úplně. To není hezký takhle. Odmítat komunikovat. Nebo si myslíš, že je to dobrý, takhle správný?
8	Radka	<i>Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)</i>
9	Dědeček	Jo, tak to myslíš špatně teda. To myslíš špatně. Mně bylo také 12 a 14 roků. A choval jsem se trochu jinak. Ne trochu, ale hodně. No, babička je v nemocnici, to až za ní přijedu a budu jí teda povídat, tak to bude mít radost, teda.
10	Táta	Tak co Rád'o, půjdeš s náma za babičkou?
11	Radka	Ne.
12	Táta	A proč ne?
13	Radka	Protože nechci.
14	Táta	A kde je Alča?
15	Radka	To Tě nemusí zajímat!
16	Táta	To mě nemusí zajímat?
17	Radka	Ne, nemusí.
18	Táta	Mě to ale zajímá. Tak to bys měla říct, ne?
19	Radka	Ale já to neřeknu.
20	Táta	A to je něco tajného?
21	Radka	<i>Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)</i>
22	Dědeček	Až jednou vyrostete a až dostanete rozum, tak se budete za to stydět, jak jste se chovaly.
23	Radka	Já se teda rozhodně stydět nebudu.

- 24 Dědeček No, budeš, budeš. Třeba bys chtěla, aby ses dožila také těch 73 jako já
a abys měla na co vzpomínat. Jak ses chovala jako děčko.
To si myslíš, že o vás táta nestojí, když se tady sedm let rve o to, aby se
s váma mohl stýkat?
(Kousek nesrozumitelné)
- 25 Táta No nic Radko, tak co? Půjdeš s náma za babičkou?
- 26 Radka Ne.
- 27 Táta A co teď budeš dělat?
- 28 Radka To tě nemusí zajímat.
- 29 Táta Jak mě to nemusí zajímat? Ale mě to zajímá!
- 30 Radka Ale já Ti to neřeknu.
- 31 Táta Ty jseš sama doma? ... Co? ... Tak alespoň odpověz Radko. ... Slyšíš?
- 32 Radka No tak co, já s Tebou nepůjdu ani kdybych sama byla doma, ani kdybych
nebyla sama doma!
- 33 Táta A proč jseš tak zlá?
- 34 Radka Nejsem zlá.
- 35 Táta A to není zlý tady toto?
- 36 Dědeček Ale jseš. Jseš hodně zlá.
- 37 Radka Ne, nejsem zlá.
- 38 Dědeček Jste obě dvě zlý.
- 39 Radka Ne, nejsme.
- 40 Dědeček To ještě teda nevíš, co je teda zlý a co je dobrý.
Na to budeš muset ještě pár roků počkat až k tomu dojdeš.
- 41 Radka Já moc dobře vím, co je zlý.
- 42 Dědeček *(Začátek nesrozumitelné)* ...když jste byly o hodně mladší a mluvili jste s náma ji-
nak.
Měly jste radost, že jste si pouštěly Sněhurku u nás, že jsme byli na procházce,
jak jste se takhle mohly změnit? A tomu říkáš, že je to dobrý?
- 43 Radka *Něco jako "Ehm" (z intonace to vyznívá jako kladná odpověď na otázku)*
- 44 Dědeček To není dobrý, to je hnusný.
- 45 Radka Není.
- 46 Dědeček Takhle jsme se nikdy nechovali. Když já jsem byl s babičkou v Jehnicích, druhou
jsem už nepoznal, byl jsem v Jehnicích a u ní jsem byl tak 365 krát v roce.
Když jsem šel ze školy, první zastavení bylo u babičky. A i když jsem byl na
vojně třeba, přijel jsem, prvně jsem šel k babičce, vždycky.
A Ty se chováš takhle? Že se nestydíš!

- 47 Radka Nestydím.
- 48 Dědeček No, asi jseš teda s hanbou jedna ruka, jak se říkávalo. Když se nestydíš.
*(Začátek nesrozumitelný) ...na Tvůj věk jseš už hodně otrlá už.
Říkám Ti, až dospěješ a dostaneš rozum, tak se za to budeš stydět.*
- 49 Radka Já mám teďka rozumu dost.
(Radka odchází od venkovních dveří přes chodbu domů)
- 50 Dědeček No, máš být na co hrdá.
- 51 Táta To je slušný takhle odcházet? To nám neřekneš ani nic?
- 52 Radka Ty ses taky k nám nikdy nechoval slušně.

Délka nahrávky: 00:06:28 minut

Tabulka 10 – Styk s dětmi 16. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Táta	Tak co Alčo? Pojď jsem Alčo, je tady dědeček.
2	Dědeček	Alčo.
3	Táta	Alčo, je tady dědeček.
4	Dědeček	To není slušné od Tebe!

od otevření dveří Alenka utíká pryč směrem ke dveřím od bytu

Délka nahrávky: 00:00:12 minut

Tabulka 11 – Styk s dětmi 25. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Já s Tebou nikam nepůjdu.
2	Táta	Holky, tak počkejte. Tak si promluvte se mnou. Pojďte sem na chvílku.
3	Alenka	O čem?
4	Táta	Proč nepůjdete?
5	Alenka	No nepůjdeme s Tebou.
6	Táta	Tak chvílku alespoň počkejte.
7	Alenka	Proč? Když s Tebou nechci jít, tak tady nemusím čekat.
8	Táta	Holky. ... Alčo, proč jsi před tím dědečkem tak utekla?
9	Alenka	Cože?
10	Táta	Proč jsi před tím dědečkem tak utekla?
11	Alenka	Tak já se s ním tady bavit nechci.
12	Táta	A kde se s ním chceš bavit?
13	Alenka	Nikde.
14	Táta	Není Ti to fakt alespoň trošku blbý Alčo?
15	Alenka	Ne.
16	Táta	To si takhle budeme hrát pořád na kočku a myš? ... Nebo já nevím na co?
17	Alenka	Tak už sem nechod' a ... <i>(kousek nesrozumitelné)</i> .
18	Táta	Radko.
19	Radka	Já s Tebou nikam nepůjdu.
20	Táta	Jste tvrdohlavý. Holky. Tak pojd'te alespoň na chvílku ven. Pojd'te se projít.
21	Radka	Nepůjdem a už jsme Ti to řekly.
22	Táta	Tak mi ještě řekněte, co mám udělat pro to, aby jste šly.
23	Radka	Nic.
24	Táta	Holky, každá nenávisť má svoje hranice přece. A vy už jste ty hranice překročily mnohonásobně.
25	Alenka	A Ty asi ne.
26	Táta	Já?
27	Alenka	Ty!
28	Táta	A co vám dělám tak zlýho? Jenom to, že sem pro vás chodím? Co?
29	Alenka	Ale to Ty víš pro ne. Prostě já s tebou nikam nejdu!

obě holky odcházejí domů

30 Táta Radko. Alčo.

Délka nahrávky: 00:02:37 minut

Tabulka 12 – Styk s dětmi 28. 6. 2005

Číslo výroku	Kdo ho pronesl	Obsah výroku
1	Alenka	Nikam s Tebou nepůjdu.
2	Táta	Alčo, pojd' sem, kam jdeš? <i>dále na záběru Alenka utíká pryč směrem k tramvaji</i>

Délka nahrávky: 0:00:18 minut

Příloha 2 - Dopis dědečka dětí, zaslaný na orgán sociálně-právní ochrany dětí, ze dne 23.11.1998 – který se jím nijak nezabýval (kromě jeho založení do spisu).

Úřad městské části Brno-střed
odbor sociálních věcí-odbor péče o dítě
do rukou pi.Maláčové
Měnínská 4
602 00 B r n o

Oznamuji Vám některé skutečnosti, týkající se dětí Karla Janského a , bytem , Brno. Z výroků dětí Alenky a Radky při pobytu u nás je zřejmé, že je jejich matka záměrně poštvává proti jejich otci Karlu Janskému s cílem narušit vzájemný vztah dětí s otcem. Aniž bychom s manželkou dětí jakkoliv provokovali, spontánně reprodukuje informace, které mají od své matky . Uvádím některé výroky:

- mamka říkala, že taťka je hajzl
- mamka říkala, že taťka zabil babičku
- mamka říkala, že konečně od nás taťka vypadne
- mamka mluví o tátovi pořád škaředě, abysme ji uvěřili, že je táta zlej a nechodili s ním
- Alenka: - mamka mluvila o tátovi tak škaředě, že to slovo ani nemůžu říci Radka: - tak to řekl Alenka - máma říkala, že táta je parchant
- máma říkala, že táta krade, že je zlodej
- máma říkala, že až budu velká, tak nemám mít děti, že bych mohla mít stejně zlého manžela, jako je táta
- mamka říkala, že by byla ráda, aby taťka v Americe umřel

U posledně uváděného výroku upozorňuji na určitou souvislost. Před odjezdem syna do USA manželka hovořila telefonicky s Alenkou. Ta si stěžovala, že jí bolí hlavička, že táta jede na dlouho do Ameriky a že má strach, aby jí tam neumřel. Alenka také říká, že může telefonem volat kamarádkám, ale ne tátovi a babičce. Podotýkám, že syn Karel se za celou dobu manželství a od rozvodu až dodnes nikdy o paní vulgárně nevyjádřil, nebylo by to v souladu s jeho povahou. Jednání se ve svých důsledcích obrací proti ní. Děti říkají, že neví, komu mají věřit. Alenka dokonce v souvislosti s fyzickým napadením otce prohlásila „já mám mamku ráda, ale nevěřím jí.“

K tomuto oznámení nás vedly obavy z narušení psychického vývoje dětí.

Karel Janský

V Brně dne 23.11.1998.

Příloha 3 - Termíny, kdy jsem nedostal děti – a soud to odmítl řešit

sp. zn.: 22 P 54/98

Žalované termíny, kdy se měl realizovat styk dětí s otcem

Termín	Den v týdnu	Narizení výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
24.10.1998	sobota		4.11.1998	6.11.1998		Karel Janský, st.	
27.10.1998	úterý		4.11.1998	6.11.1998	27.10.1998	Karel Janský, st.	
29.10.1998	čtvrtek		4.11.1998	6.11.1998	29.10.1998	Olga Janská	
7.11.1998	sobota		26.11.1998	26.11.1998	7.11.1998	Olga Janská	
10.11.1998	úterý		26.11.1998	26.11.1998	10.11.1998	Karel Janský, st.	
12.11.1998	čtvrtek		26.11.1998	26.11.1998	12.11.1998	Olga Janská	
24.11.1998	úterý		15.2.1999	16.2.1999	2.12.1998		Nedostal jsem bezdůvodně Radku
26.11.1998	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	2.12.1998		
10.12.1998	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	10.12.1998		
25.12.1998	první svátek Vánoční		15.2.1999	16.2.1999	6.1.1999	Soňa Stratilová	
7.1.1999	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	7.1.1999		
21.1.1999	čtvrtek		15.2.1999	16.2.1999	28.1.1999		
4.2.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	11.2.1999		
18.2.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	16.2.1999	Karel Janský, st.	
18.2.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	18.2.1999	Karel Janský, st.	
27.2.1999	sobota		23.3.1999	24.3.1999	1.3.1999		
2.3.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	2.3.1999		
4.3.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	4.3.1999		
13.3.1999	sobota		23.3.1999	24.3.1999	14.3.1999		
16.3.1999	úterý		23.3.1999	24.3.1999	16.3.1999	Olga Janská	
18.3.1999	čtvrtek		23.3.1999	24.3.1999	18.3.1999	Olga Janská	
27.3.1999	sobota		30.6.1999	2.7.1999	27.3.1999		
30.3.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	30.3.1999		
1.4.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	1.4.1999		
4.4.1999	Velikonoční neděle	ano	30.6.1999	2.7.1999	4.4.1999		
10.4.1999	sobota	ano	30.6.1999	2.7.1999	10.4.1999		
13.4.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	13.4.1999		
15.4.1999	čtvrtek		30.6.1999	2.7.1999	15.4.1999		
13.5.1999	čtvrtek		30.6.1999	2.7.1999	13.5.1999		Nedostal jsem bezdůvodně Radku
22.5.1999	sobota		30.6.1999	2.7.1999	22.5.1999		
25.5.1999	úterý	ano	30.6.1999	2.7.1999	25.5.1999		
27.5.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	27.5.1999		
8.6.1999	úterý	ano	30.6.1999	2.7.1999	8.6.1999		
10.6.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	10.6.1999		
19.6.1999	sobota	ano	30.6.1999	2.7.1999	20.6.1999		
22.6.1999	úterý		30.6.1999	2.7.1999	22.6.1999		
24.6.1999	čtvrtek	ano	30.6.1999	2.7.1999	24.6.1999		
3.7.1999	sobota	ano	2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		Předáno do spisu u jednání jako příloha podání - přehled termínů uveden v dopisech na OPD, projednáváno u jednání, matka na tyto dny byla soudem dotazována
6.7.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		ditto
8.7.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	12.7.1999		ditto
17.7.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
20.7.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
22.7.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	22.7.1999		ditto
17.8.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
19.8.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
28.8.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	28.8.1999		ditto
31.8.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
2.9.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
14.9.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
16.9.1999	čtvrtek	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
28.9.1999	úterý	ano	2.12.1999	2.12.1999	29.9.1999		ditto
30.9.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
12.10.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
14.10.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
23.10.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
26.10.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
28.10.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
6.11.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
9.11.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
11.11.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
20.11.1999	sobota		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
23.11.1999	úterý		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
25.11.1999	čtvrtek		2.12.1999	2.12.1999	1.12.1999		ditto
4.12.1999	sobota		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999	Pavel Bauer	
7.12.1999	úterý		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999		
9.12.1999	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	10.12.1999	Pavel Bauer	
18.12.1999	sobota		28.3.2000	29.3.2000	21.12.1999		Nahlášeno na Policii ČR
21.12.1999	úterý		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		
23.12.1999	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		
25.12.1999	první svátek Vánoční		28.3.2000	29.3.2000	26.12.1999		Nahlášeno na Policii ČR
1.1.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	10.1.2000		Nahlášeno na Policii ČR
6.1.2000	čtvrtek		28.3.2000	29.3.2000	10.1.2000		
18.1.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	24.1.2000		
20.1.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	24.1.2000		
29.1.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	31.1.2000		
1.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.2.2000		
3.2.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.2.2000		
15.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
17.2.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
26.2.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	27.2.2000		
29.2.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.3.2000		

1 z 5

87 termínů soud projednal a 314 termínů soud vůbec neprojednal, nejsou v rozsudku konkrétně uvedeny, pouze jako "období"

Termín	Den v týdnu	Narizen výkon rozhodnutí 8.8.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
2.3.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	7.3.2000		
4.3.2000	čtvrtek	ano	30.3.2004	30.3.2004			
11.3.2000	sobota	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
14.3.2000	úterý	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
16.3.2000	čtvrtek	ano	28.3.2000	29.3.2000	23.3.2000		
28.3.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
30.3.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
11.4.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
13.4.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
25.4.2000	úterý	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
27.4.2000	čtvrtek	ano	12.5.2000	15.5.2000	30.4.2000		
6.5.2000	sobota	ano	12.5.2000	15.5.2000	12.5.2000		
20.5.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	22.5.2000		
23.5.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	30.5.2000		
25.5.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	30.5.2000		
3.6.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
6.6.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
8.6.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
17.6.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
20.6.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
22.6.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
1.7.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
4.7.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
6.7.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
15.7.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
18.7.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
20.7.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
24.7.2000	prázdniny		31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		24.7.00-13.8.00 po dobu tří týdnů
15.8.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
17.8.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
28.8.2000	sobota	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
29.8.2000	úterý	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
31.8.2000	čtvrtek	ano	31.8.2000	4.9.2000	31.8.2000		
9.9.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
12.9.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
14.9.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
23.9.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
26.9.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
28.9.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
7.10.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
10.10.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
12.10.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
21.10.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
24.10.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
26.10.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
4.11.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
7.11.2000	úterý	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
9.11.2000	čtvrtek	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
18.11.2000	sobota	ano	21.11.2000	21.11.2000	21.11.2000		
21.11.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
23.11.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
2.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
5.12.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
7.12.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
16.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
19.12.2000	úterý		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
21.12.2000	čtvrtek		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
25.12.2000	první svátek Vánoční		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		
30.12.2000	sobota		16.3.2000	20.3.2000	16.3.2001		další termíny v tomto podání byly opraveny podáním ze dne 25.10.01, soudy doručeno 25.10.01
6.1.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			Opravené termíny za rok 2001
9.1.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
11.1.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
20.1.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
23.1.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
25.1.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
3.2.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
6.2.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.2.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
17.2.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
20.2.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
22.2.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
3.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
6.3.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.3.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
17.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
20.3.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
22.3.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
31.3.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
3.4.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
5.4.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
14.4.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
15.4.2001	Velikonoční neděle		25.10.2001	25.10.2001			
17.4.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			

Termín	Den v týdnu	Narizen výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Žádost o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
19.4.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
28.4.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
1.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
3.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
12.5.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
15.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
17.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
26.5.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
29.5.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
31.5.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
9.6.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
12.6.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
14.6.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
23.6.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
26.6.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
28.6.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
7.7.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
10.7.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
12.7.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
21.7.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
24.7.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
26.7.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
28.7.2001	prázdniny		25.10.2001	25.10.2001			28.7.01-11.8.01 po dobu tří týdnů
18.8.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
21.8.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
23.8.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
1.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
4.9.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
8.9.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
15.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
18.9.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
20.9.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
29.9.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
2.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
4.10.2001	čtvrtek		25.10.2001	25.10.2001			
13.10.2001	sobota		25.10.2001	25.10.2001			
16.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
18.10.2001	úterý		25.10.2001	25.10.2001			
27.10.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
30.10.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
1.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
10.11.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
13.11.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
15.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
24.11.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
27.11.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
29.11.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
8.12.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
11.12.2001	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
12.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
13.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
22.12.2001	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
25.12.2001	první svátek Vánoční		11.7.2003	11.7.2003			kryje se s úterkem 25.12.01
27.12.2001	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
5.1.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
8.1.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
10.1.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
19.1.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
22.1.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
24.1.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
2.2.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
5.2.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
7.2.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
16.2.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
19.2.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.2.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
2.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
5.3.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
7.3.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
16.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
19.3.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.3.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
30.3.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
31.3.2002	Velikonoční neděle		11.7.2003	11.7.2003			
2.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
4.4.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
13.4.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
16.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
18.4.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
27.4.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
30.4.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
2.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
11.5.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
14.5.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
16.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			

Termín	Den v týdnu	Narizen výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádot o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
25.5.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
28.5.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
30.5.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
8.6.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
11.6.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
13.6.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
22.6.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
25.6.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
27.6.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.7.2002	prázdniny		11.7.2003	11.7.2003			1.7.02-21.7.02 po dobu tří týdnů
6.7.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
9.7.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
11.7.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
20.7.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
23.7.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
25.7.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
3.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
6.8.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
8.8.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
17.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
20.8.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
22.8.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
31.8.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
3.9.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
5.9.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
14.9.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
17.9.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
19.9.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
28.9.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
1.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
3.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
12.10.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
15.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
17.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
26.10.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
29.10.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
31.10.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
9.11.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
12.11.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
14.11.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
23.11.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
26.11.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
28.11.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
7.12.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
10.12.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
21.12.2002	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
24.12.2002	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
25.12.2002	první svátek Vánoční		11.7.2003	11.7.2003			
26.12.2002	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
4.1.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
7.1.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
9.1.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
18.1.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
21.1.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
23.1.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.2.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
4.2.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
6.2.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
15.2.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
18.2.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
20.2.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
4.3.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
6.3.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
15.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
18.3.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
20.3.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
29.3.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
1.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
3.4.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
12.4.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
15.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
17.4.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
20.4.2003	Velikonoční neděle		11.7.2003	11.7.2003			
26.4.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
29.4.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
1.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
10.5.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
13.5.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
15.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
24.5.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
27.5.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
29.5.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
7.6.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
10.6.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			

Termín	Den v týdnu	Narizení výkon rozhodnutí 8.6.04	Zalováno dne	Předáno na soud	Zádosť o pomoc OPD ze dne	Svědék	Poznámka
12.6.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
21.6.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
24.6.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
26.6.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
1.7.2003	prázdniny		11.7.2003	11.7.2003			1.7.03-21.7.03 po dobu tří týdnů
5.7.2003	sobota		11.7.2003	11.7.2003			
8.7.2003	úterý		11.7.2003	11.7.2003			
10.7.2003	čtvrtek		11.7.2003	11.7.2003			
19.7.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
22.7.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
24.7.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
2.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
5.8.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
7.8.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
16.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
19.8.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
21.8.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
30.8.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
2.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
4.9.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
13.9.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
16.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
18.9.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
27.9.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
30.9.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
2.10.2003	čtvrtek		15.10.2003	15.10.2003			
11.10.2003	sobota		15.10.2003	15.10.2003			
14.10.2003	úterý		15.10.2003	15.10.2003			
16.10.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
25.10.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
28.10.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
30.10.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
8.11.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
11.11.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
13.11.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
22.11.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
25.11.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
27.11.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
6.12.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
9.12.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
11.12.2003	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
20.12.2003	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
23.12.2003	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
25.12.2003	první svátek Vánoční		22.1.2004	23.1.2004			kryje se se čtvrtkem 25.12.03
3.1.2004	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
6.1.2004	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
8.1.2004	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
17.1.2004	sobota		22.1.2004	23.1.2004			
20.1.2004	úterý		22.1.2004	23.1.2004			
22.1.2004	čtvrtek		22.1.2004	23.1.2004			
31.1.2004	sobota		27.2.2004	27.2.2004			
3.2.2004	úterý	ano	27.2.2004	27.2.2004			
5.2.2004	čtvrtek	ano	27.2.2004	27.2.2004			
14.2.2004	sobota		27.2.2004	27.2.2004			
17.2.2004	úterý	ano	27.2.2004	27.2.2004			
19.2.2004	čtvrtek	ano	27.2.2004	27.2.2004			
28.2.2004	sobota		30.3.2004	30.3.2004			
2.3.2004	úterý	ano	30.3.2004	30.3.2004			
13.3.2004	sobota		30.3.2004	30.3.2004			
16.3.2004	úterý	ano	30.3.2004	30.3.2004			
18.3.2004	čtvrtek	ano	30.3.2004	30.3.2004			
27.3.2004	sobota	ano	30.3.2004	30.3.2004			
1.4.2004	čtvrtek	ano	3.5.2004	3.5.2004		Pavel Bauer	
10.4.2004	sobota	ano	3.5.2004	3.5.2004		Michaela Dásková	
11.4.2004	Velikonoční neděle	ano	3.5.2004	3.5.2004		Michaela Dásková	
13.4.2004	úterý	ano	3.5.2004	3.5.2004		Jaroslava Kühnelová	
15.4.2004	čtvrtek	ano	3.5.2004	3.5.2004		Dagmar Procházková	

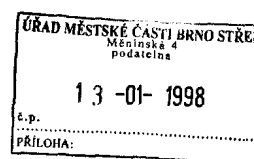
Karel Jemel

Příloha 4 – Dopisy zasílané autorem diplomové práce na OSPOD s prosbou o pomoc při zajištění styku s dětmi. Všechny zde uvedené (kromě prvního) jsou od září 1998 do konce roku 1999. Orgán péče o dítě prakticky nikdy nepomohl, i když podobné dopisy zasílali též moji rodiče – dědeček a babička dětí. Uvedené dopisy, spolu s popisem případu a nahrávkami dětí, jsou výborným příkladem pro studium toho, jak vzniká syndrom zavrženého rodiče.

Janský

Úřad městské části Brno – střed
odbor sociální
Měnínská 4

602 00 Brno

V Brně, 11. ledna 1998

Věc: Žádost o pomoc při styku s dětmi

Vážený,

dne 4. listopadu 1996 bylo u Městského soudu v Brně rozvedeno pod č.j. 19 C 144/96-28 moje manželství. Tento rozvod nabyl právní moci dne 12. prosince 1996.

Podle rozsudku mám mimo jiné nárok mít u sebe své dvě děti první svátek vánoční v každém roce od 8.00 hod. do 19.00 hod. Již druhý rok mně má bývalá žena děti nedala (toto mně mohou dosvědčit i svědkové) a odjela s nimi neznámo kam. Já jsem děti již před vánočními připravoval na to, že si uděláme hezký den a že také pojedeme pro dárky k dědečkovi, babičce a tetě (moji rodiče a sestra). Děti jsem nedostal ani první sobotu a neděli v roce 1998, kdy jsem měl na ně opět nárok.

Protože se snažím děti připravovat na to, že budeme v určitý čas spolu, působí na ně schválnosti mé bývalé ženy velmi negativně. Žádám vás proto o pomoc při zjednání nápravy, aby se podobné situace již příště nemohly opakovat. Děkuji.

S pozdravem

Karel Janský

Mgr. Karel Janský
 Jiráskova 10
 602 00 B R N O

Úřad městské části Brno - střed
 odbor sociálních věcí
 Měnínská 4
 602 00 B R N O

421 00 Brno 21	201
R 010572 495 R	12.60Kč
11.09.98 0.008kg	17863 87 4
Placeno v hotovosti: 12.60Kč	
Odesílatel Mgr. Karel Janský	
Jiráskova 10, BRNO	
602 00	
Období Kč	
Období soc. věcí, ÚMČ	
Brno-střed, Měnínská	
BRNO	
602 00	
Cena Kč	
Druh záskytu	Výplně
Hmotnost	
Pozámka	Placeno v hotovosti
Podací číslo	

11-036 (II-98) PTC, a.s. Praha

V Brně, 9. září 1998

Věc: Žádost o pomoc při styku s dětmi

Vážení,

Dne 4. listopadu 1996 bylo u městského soudu v Brně rozvedeno pod č.j. 19 C 144/96-28 moje manželství. Tento rozvod nabyl právní moci dne 12. prosince 1996.

V době od 1.7. do 1.9.1998 jsem byl pracovníčně na služební cestě v USA, což jsem mé bývalé ženě řádně předem oznámil. Po mém návratu mně má bývalá žena znemožnila vstup do bytu a když jsem si přišel pro děti ve čtvrtek dne 3.9.1998 v 16.00 hod., tak nebyla doma. Nepřišla ani do 17.00 hod., na což mám dva svědky. Vzhledem k tomu, že se podobné případy opakuji častěji, žádám vás o pomoc při zjednání nápravy, aby se podobné situace již příště nemohly opakovat. Má bývalá žena mi již několikrát oznámila, že se postará o to, abych já děti nikdy víc neviděl.

S pozdravem

Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno

V Brně, 25. října 1998

Úřad městské části
Brno - střed
odbor sociálních věcí
pí Maláčová
Měnínská 4
602 00 Brno

Věc: Žádost o pomoc při styku s dětmi

Vážení,

od rozvodu mého manželství jsem se několikrát na vás obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já dostal určen poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou. Naposledy jsem vám o tom psal dne 9. září 1998. Potom jsem byl na neschopence díky zranění, které mně bylo způsobeno fyzickým napadením při vstupu do bytu na Jiráskové ulici číslo 10, kde mám trvalé bydliště.

Ing. Jana Janská mně dala děti naposledy 12. září 1998, ale řádně mně je nepředala. Před dům na Jiráskové ulici číslo 10 jsme dojezdi se svědkem v 7.45 hodin. Čekali jsme v autě na osmou hodinu, ale malou chvíli po příjezdu se otevřely dveře od domu a děti samy vyběhly z domu, a přeběhly přes frekventovanou silnici. Ing. Jana Janská mně děti řádně nepředala a navíc jim nedala s sebou základní hygienické vybavení. Starší dcerka neustále plakala, že nemá s sebou brýle, bez kterých špatně vidí. Pokusil jsem se pro ně jít za Ing. Janou Janskou, ale ta se se mnou odmitla o čemkoliv bavit.

Když jsem se svědkem děti dne 13. září 1998 chtěl vrátit, Ing. Jana Janská děti nepřebrala, místo toho je strčil do bytu cizí člověk, který ani není jejich dědečkem (současný manžel bývalé tchyně, pan Chládek). Ten stál mezi dveřmi a znemožnil mně rozloučení se s dětmi a předání dárků, které jsem jim přivezl ze služební cesty z USA. Řekl mi, ať dětem nepletu hlavu, ať jim dám pokoj, že na ně negativně působím, na má slova, že chci dětem předat dárky mi řekl ať si naseru a políbím mu prdel. Po těchto slovech zabouchl dveře.

Dne 24. 10. 1998 jsem si opět se svědkem přišel pro děti. Ing. Jana Janská škvírou ve dveřích zamávala jakýmsi papírem, který jsem si nemohl ani přečíst. Když jsem si ho chtěl přečíst, tak mi za zavřenými dveřmi oznámila, že na doklad o tom, že jsou děti nemocné nemám nárok. Za chvíli přišla z venku prý její kamarádka, která mně oznámila, že se nyní bu-

deme vídat častěji, že se mnou bude ode dneška vyřizovat předávání mých dětí. Požadovala, abych odešel, přičemž mě ohrožovala svým psem, který neměl náhubek.

Z výše uvedených skutečností žádám o prošetření, zda byly **obě děti** v době od 24. do 25.10.1998 skutečně vážně nemocny a zda jejich nevydání v řádném termínu stanoveným soudem bylo oprávněné. Také žádám o upozornění Ing. Jany Janské na skutečnost, že mně děti musí předávat osobně a osobně si je ode mně přebírat. Já se napříště odmítám bavit ve věcech týkajících se mých dětí s cizími osobami.

Tímto vám také dávám na vědomí, že pokud si příště Ing. Jana Janská děti nepřevzme osobně, tak s nimi odjedu a předám jí je až tehdy, kdy o jejich osobní převzetí projeví sama zájem.

Dále žádám o pomoc týkající se nevhodné výchovy mých dětí ze strany Ing. Jany Janské. Ta jím čím dál častěji tvrdí, že jsem zabil jejich prababičku, že jsem hajzl a podobně. Tyto a další, mnohem horší výrazy děti nyní samy používají a vykládají svému okolí.

Pokud by náhodou Ing. Jana Janská namítala, že delší dobu se nezajímám o děti tak uvádím, že jsem byl od 1.7. do 1.9. pracovně v USA, což jsem Ing. Janě Janské řádně dopředu oznámil a od 14.9.1998 jsem byl z důvodu zranění způsobeném fyzickým napadením na neschopence. To, že si v tomto období nebudu brát k sobě děti jsem Ing. Janě Janské také řádně oznámil dopředu doporučenými dopisy.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Přílohy:

1. Místopřísežné prohlášení paní
1998
 2. Místopřísežné prohlášení pana Karla Janského
1998
- ze dne 14. září

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno

V Brně, 27. října 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měninská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Místopřísežné prohlášení pana Karla Janského ze dne 27. října 1998
2. Dopis MUDr. Zdeňky Adamové, ošetřující lékařky Alenky a Radky Janských

Vážení,

od rozvodu mého manželství jsem se několikrát na vás obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Naposledy to bylo dne **25. října 1998**. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Nejdříve vám oznamuji, že jsem se setkal s ošetřující lékařkou dětí MUDr. Zdeňkou Adamovou (Obilní trh 9, 602 00 Brno, ☎ 75 23 91). Ta mně sdělila, že **Alenka v sobotu 24. října a v neděli 25. října 1998 nebyla podle jejich záznamů nemocná**, proto je podle mě nedání mně dětí ze strany Ing. Jany Janské opět neoprávněné. Navíc jsem přesvědčen, že jsem v již zmíněné době mohl dostat i Radku, protože nebyla nijak vážně nemocná. Tolik tedy k minulému oznámení ze dne 25. října 1998.

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996. **Nikde v něm není uvedeno, že bych nemohl dostávat děti v době, kdy jsou lehčeji nemocné.** Upozorňuji, že **nástup dětí do auta s topením netrvá déle než dvě minuty a výstup také netrvá déle než dvě minuty.** Já jsem otec dětí a nechci si brát děti jenom tehdy, kdy jsou dokonale zdravé. Chci se aktivně podílet na jejich výchově a mimo hraní si s nimi a chození na výlety se s nimi také chci učit, starat se o ně v době nemoci atd.

Žádám vás proto, aby byla Ing. Jana Janská upozorněna na to, že pokud neurčí ošetřující lékařka dětem, že nemohou být převezeny ze zdravotních důvodů na léčení do mé péče, že mně musí děti vydat tak, jak určil soud. Dopis ošetřující lékařky přikládám.

Rovněž žádám, aby byla Ing. Jana Janská upozorněna na to, že mně musí dávat děti bez toho, aniž by sama určovala, zda jsou schopny k převozu ke mně ze zdravotních důvodů.

Jsem otec dětí Alenky a Radky Janských a nevidím nejmenší důvod k tomu, abych se o děti nemohl postarat v jakékoliv jejich situaci. Na děti má špatný vliv nepravidelnost a já se je snažím naučit, aby věděly, kdy mají jít se mnou. **Obě děti jsou na mně silně citově vázány a bránění jim ve styku se mnou má na jejich psychiku špatný vliv.** Já osobně kladu důraz na to, abych Ing. Janě Janské vždy oznámil předem, že si děti ze zdravotních nebo pracovních důvodů nevezmu.

Dne 27. října 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. se svědkem pro své děti. Zazvonili jsme a ke dveřím přišel osmdesátiletý dědeček Ing. Jany Janské. Ten se nám pokoušel otevřít, ale za chvíli zjistil, že je zamčený a že nemá klíče. Řekl nám, že Ing. Jana Janská není doma, že odešla s kamarádkou. V **16.15 hod.** jsem přes dveře zaslechl obě děti a zavolal jsem je ke dveřím. Mluvil jsem s nimi až do **16.30 hod.**, kdy je zmíněný dědeček ode dveří zahnal. **Z rozhovoru s dětmi a z následných zjištěních vyplynulo:**

1. Dcerka Alenka je zdravá a byla v podělí (26.10.1998) i v úterý (27.10.1998) ve škole. Nic tedy nebránilo tomu, abych ji dostal ke styku dne 24.10., 25.10. i 27.10.1998.
2. Dcerka Radka byla také již zdravá a normálně jsem si s ní povídal přes dveře. Pro styk platí to stejné, jako je uvedeno u Alenky v bodě 1.
3. S dětmi byly doma na návštěvě další dvě cizí děti, se kterými se prý Alenka s Radkou honily po bytě. Děti nemohly být tedy tak vážně nemocné, když nemusely ležet v posteli. Cizí děti jsme slyšeli a potom jsme je i viděli zvenku, když se na nás dívaly z okna. Podle Alenky měla přijít ještě jedna teta s dcerou Andrejkou.
4. Alenka nám řekla, že za mnou s Radkou nesmí chodit. Řekla také, že ve čtvrtek prý chodí s mamkou nebo s babičkou do cvičení. Jsem proto zvědavý, jak bude probíhat další styk s dětmi právě v tyto dny odpoledne. **Dopředu upozorňuji, že Ing. Jana Janská nemá právo dětem v době, kdy je mám na starosti já plánovat žádnou jinou činnost bez mého vědomí.** Žádám vás tedy, aby i na toto byla Ing. Jana Janská upozorněna. Pokud to bude navíc opravdu potřeba, mohu s nimi chodit do cvičení já sám jako jejich otec.

Ing. Jana Janská se domů nedostavila ani do 16.30 hod., proto jsme odešli. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně č.j.: 19 C 144/96–28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996. Navíc Ing. Jana Janská podle mého názoru tímto svým svévolným chováním ohrožuje zdravý vývoj dětí, které mají právo na styk se svým otcem a pro které je nemožnost se se mnou stýkat neúměrným psychickým zatížením, protože já jim vždy připomínám, kdy budou opět se mnou. **Porušování výše uvedeného rozsudku předávám i k soudnímu pojednávání.**

Nezávisle k výše uvedeným skutečnostem vám také sděluji, že na základě změny zákona č. 94/1963 o rodině, která vstoupila v platnost 1. srpna 1998 **budu žádat soud o střídovou péči dětí Aleny a Radky Janských.** Na rozdíl od Ing. Jany Janské jsem já chtěl děti vždy a **mám nadále trvalý zájem o jejich aktivní výchovu.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Na vědomí: MUDr. Zdeňka Adamová, Obilní trh 9, 602 00 Brno

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno

V Brně, 29. října 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnináská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Místopřisežné prohlášení paní Olgy Janské, ze dne 29. října 1998

Vážení,

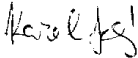
od rozvodu mého manželství jsem se na vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Naposledy to bylo dne **27. října 1998**. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk.

V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996.

Dne 29. října 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. **Ing. Jana Janská se domů nedostavila ani do 16.30 hod. a proto jsem odešel.** Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
tel: 0603-001 588

V Brně, 7. listopadu 1998

Úřad městské části Brno-střed
odbor sociálních věcí - péče o dítě
paní Meláčková
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: zaslání kopií dopisů

Přílohy: Dopis Ing. Janě Janské ze dne 7.11.1998

Dopis Řediteli Základní školy, Náměstí míru 3, 602 00 Brno

Dopis MUDr. Zdenky Adamové, Obilní trh 9, Brno ze dne 3.11.1998

Vážení,

v příloze vám zasílám pro informaci dopis, který jsem zaslal Ing. Janě Janské dne 7.11.1998. Rovněž sděluji, že jsem konzultoval se dvěma právními zastupci, zda mám právo bydlet v bytě na Jiráskově ulici číslo 10, kam mně Ing. Jana Janská odmítá přístup. Bylo mně sděleno, že právo na bydlení v tomto bytě mám a že klidně mohu pozvat záměčníka, aby byt otevřel. Zatím jsem to neudělal, protože nechci vystavovat děti zbytečnému psychickému zatížení. Proto vše řeším právní cestou. Protože mně ale vznikají dojížděním za náhradním ubytováním značné osobní a finanční ztráty, požádal jsem soud o předběžné opatření. Z výše uvedeného je patrné, že já mám zájem o právní cestu řešení a pokud Ing. Jana Janská zdůvodňuje nedávání dětí mým případným vniknutím do bytu, tak jde o pouhou záminku, kterých již bylo několik. Příště se takhle mohu dozvědět, že nemohu dostat děti, protože v Brazílii mají státní svátek. To je myšleno s nadsázkou, ale dosavadní vývoj tomu připomíná.

Přiklám také dopis řediteli ZŠ, který jsem odeslal 7.11.1998 a dopis, který jsem dostal od MUDr. Zdenky Adamové.

S pozdravem

Karel Janský

mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
tel: 0603-001 988

V Brně, 7. listopadu 1996

Úřad městské části Brno-střed
odbor sociálních věcí - péče o dítě
paní Maláčová
Klášnická 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy: Místopřísežné prohlášení paní Olgy Janské,
ze dne 7. listopadu 1996

Vážení,

od rozvodu mého manželství jsem se na vás několikrát obrátil o pomoc při styku s dětmi. Styk je určen rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 4.11.1996, č.j. 19 C 144/96-28, práv. moc ze dne 12.12.1996.

Dnes, tj. 7. listopadu 1996 jsem si opět přišel v 8.00 se svědkem pro své děti. Prohlášení svědka přikládám. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Ing. Jana Janská nepřišla domů ani do 8.30 hod, proto jsme odešli. Během celé soboty jsme i několikrát telefonovali na tel.číslo Ing. Jany Janské /42 31 41 63/, ale ta ho nikdy nezvedla.

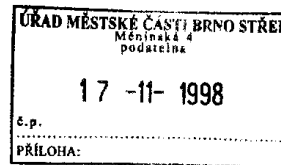
Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak to porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 10. listopadu 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnická 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Místopřísežné prohlášení pana Karla Janského
10. listopadu 1998

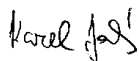
Vážení,

od rozvodu mého manželství jsem se na vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Naposledy to bylo dne 7. listopadu 1998. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996.

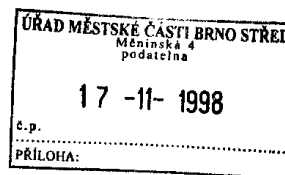
Dne 10. listopadu 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 12. listopadu 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Místopřisežné prohlášení paní Olgy Janské
12. listopadu 1998

Vážení,

od rozvodu mého manželství jsem se na vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Naposledy to bylo dne **10. listopadu 1998**. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyt právní moci dne 12.12.1996.

Dne 12. listopadu 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zavonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 2. prosince 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnická 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Usnesení Městského soudu v Brně ze dne 22.10.1998 **s razítkem právní moci**
2. Dopis Ing. Janě Janské ze dne 2.12.1998

Vážená paní Maláčová,

Dne 26. listopadu 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. **Dne 24. listopadu 1998** jsem dostal jenom starší Alenu s tím, že Radka je nemocná. Podle mého názoru jde ale zase jenom o krok mé bývalé ženy k tomu, aby poštvála děti proti mně. Na to usuzuji podle toho, že za dva dny, ve čtvrtek, již nebyla s mladší Radkou doma. **Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

Naposledy jsem měl obě děti ve dnech 21. a 22.11.1998. Bývalá žena mně je sice dala, ale to co jsem se od dětí dozvěděl bylo děsivé. O tom Vás již informoval můj otec. Je strašné, když v době, kdy si holky vytváří představu o rodině je jim vštěpováno, aby nikdy neměly děti. Stejně přitom kdysi postihlo i mou bývalou ženu a ta mě dodnes nenávidí za to, že jsem ji přivedl do jiného stavu. Dodnes i mezi cizími lidmi prohlašuje, že děti jsou na světě jenom proto, že já jsem si chtěl pojistit byt a proto jsem ji přivedl do jiného stavu. Sám jsem se přitom na začátku našeho vztahu nabídky na svůj byt musel vzdát. Ona sama měla v minulosti takové psychické potíže, po kterých se podle mého názoru měla léčit. Z toho co děti vyprávěly mně i mým rodičům mám obavy, protože zde by podle mého názoru mohlo docházet k psychickému týrání dětí. Holky mně například doslova řekly následující:

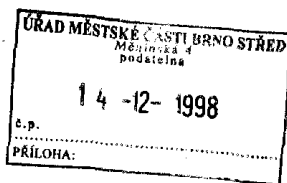
„... Mamka říkala, že až budeme velké, ať nemáme nikdy děti, protože bychom možná měly stejně zlého manžela jako jsi ty.“ ... „Mamka nám říkala, že by byla hrozně ráda, kdybys v Americe umřel“...

Podotýkám, že když mám holky u sebe, tak nepocítuji mezi nimi a mnou žádné napětí. Jenom mají holky až panickou hrůzu z toho, ..“*abych to neřekl mamce*“... Své bývalé ženě jsem začátkem listopadu nabídl střídavou péči našich dětí, ta ale ani na můj dotaz neodpověděla. Proto jsem nucen žádat děti do vlastní péče. Také upozorňuji, že Městský soud v Brně potvrdil, že mně dosud nebyl nabídnut odpovídající byt a tím pádem bylo mé vystěhování nezákonné. Já se budu vracet bydlet na Jiráskovu ulici číslo 10 a mám strach, že by mohlo docházet ze strany mé bývalé ženy ke mstě na dětech. Já ale nemám kde jinde bydlet a nemohu za psychické stavy mé bývalé ženy...

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 10. prosince 1998

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

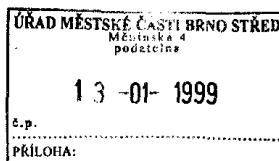
Dne 10. prosince 1998 jsem si opět přišel v 16.00 hod. do bytu na Jiráskové ulici číslo 10 pro své děti. Zvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Ústně i písemně jsem již Ing. Janě Janské nabídl jednání, ale ona se se mnou odmítá o čemkoliv bavit. To je ale negativní postoj z její strany i vůči dětem, protože děti mně rádně nepředává, nejsem schopen z ní například dostat, zda děti něco nepotřebují, např. ze zdravotního hlediska atd.

Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornili, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně. Děkuji.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 6. ledna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měninská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Dopis Ing. Janě Janské ze dne 15.12.1998
2. Místopřísežné prohlášení paní
3. Místopřísežné prohlášení pana Karla Janského

Vážená paní Maláčová,

Dne 25. prosince 1998 jsem si přišel po Štědrém dnu v 8.00 hod. pro své děti.
Přítomen byl i svědek, jehož prohlášení přikládám. Zazvonili jsme, ale nikdo nebyl doma. Ing. Jana Janská nepřišla s dětmi ani do 9.00 hod., kdy jsme odjížděli. To, že mně Ing. Jana Janská odmítá vydávat děti den po Štědrém dnu se již stalo pravidlem. Sám jsem jí přitom zaslal 15. prosince 1998 dopis, jehož kopii rovněž přikládám. V něm jsem oznámil, že si nepřijdu 24. prosince 1998 pro děti, abych jim kvůli třem hodinám se mnou netrhal Štědrý den. Jednalo se moji dobrou vůli. S dětmi jsem chtěl trávit celý následující den. Samy děti mně následně řekly, že nebyly nemocné a že za mnou chtěly jít.

Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

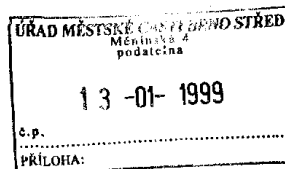
Děti jsem předem připravoval na to, co budeme ten den dělat a kam všude si pojedeme pro dárky. Mám čím dál tím větší důvodné podezření z toho, že by u Ing. Jany Janské mohlo jít o psychické týrání našich dětí. Mám také strach z toho, že by jim mohla i fyzicky ublížit jen proto, aby nechodily se mnou. Pomalu se totiž začínají podle mého názoru naplňovat dřívější výhrůžky Ing. Jany Janské. Upozorňuji, že Ing. Jana Janská se v minulosti léčila v důsledku vážných psychických poruch na psychologii a na psychiatrii a podle mých informací je potřeba, aby se takto nemocní lidé léčili i v následujících letech. Podle mého názoru by Ing. Jana Janská měla být pod dozorem lékařů, aby se nemohly opakovat stavy např. z let 1990 až 1991. V jejím chování čím dál tím více pozoruji příznaky, které předcházely jejímu psychickému zhroutilí v roce 1990 a 1991. **O psychický vývoj a život svých dětí začínám mít čím dál tím větší strach.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Břmo
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 7. ledna 1999

Úřad městské části Břmo - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Břmo

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996. Jednalo se vlastně o dohodu schválenou Městským soudem v Brně. **Ing. Jana Janská nikdy neprojevila zájem o změnu této dohody. Samy děti tvrdí, že je babička (matka Ing. Jany Janské) schválně vodí přes jejich nesouhlas ve čtvrtek do cvičení, aby nemohly jít se mnou.**

Dne 7. ledna 1999 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

Také upozorňuji na skutečnost, že jsem již nucen odpovídat na zvědavé otázky dětí slovy, že máma nemluví pravdu atp., protože jinak nemohu vyvrátit její některé řeči a příkazy dětem, jako že např. nemají poslouchat babičku a dědečka, tzn. moje rodiče. Situace dospěla již do tak kritických rozměrů, že Vás žádám o nařízení psychologického vyšetření dětí Aleny a Radky Janských.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 28. ledna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

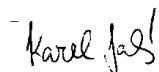
od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Styk s dětmi mně byl určen rozsudkem Městského soudu v Brně dne 4.11.1996 pod č.j.: 19 C 144/96-28, který nabyl právní moci dne 12.12.1996. Jednalo se vlastně o dohodu schválenou Městským soudem v Brně. **Ing. Jana Janská nikdy neprojevila zájem o změnu této dohody.**

Dne 21. ledna 1999 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Zazvonil jsem, ale nikdo nebyl doma. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

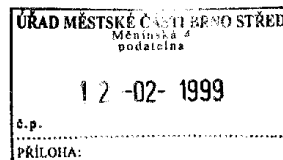
Na výše uvedený čtvrtek jsem se domlouval s dětmi, že půjdeme plavat. Ing. Jana Janská navíc dětem tvrdí, že výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně již neplatí, údajně prý platil jenom tehdy, když byly malé. Žádám Vás, abyste upozornila Ing. Janu Janskou na to, že rozsudek Městského soudu v Brně upravující styk s dětmi platí v plném rozsahu. Sám jsem jmenovanou upozornil na to, že pokud by měla zájem o změnu styku s dětmi, jsem ochoten se o tom bavit a případně i dny změnit. Ing. Jana Janská se ale o čemkoliv se mnou odmítá bavit, a to i za přítomnosti advokátů či za Vaší přítomnosti. S jejím svévolným chováním a s neopodstatněným výkladem rozsudku Městského soudu v Brně nesouhlasím.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 11. února 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Příloha: 1. Usnesení Městského soudu v Brně, č.j.: 30 C 229/98-16 ze dne 27.1.1999

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 4. února 1999 jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Po zazvonění u domovních dveří mně Ing. Jana Janská řekla, že jsou děti nemocné a na můj požadavek, aby mně ukázala potvrzení od doktorky beze slova zavěsila domovní telefon. Uznávám, že děti mohou být nemocné, ale po dřívějších zkušenostech nemohu Ing. Janě Janské věřit. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

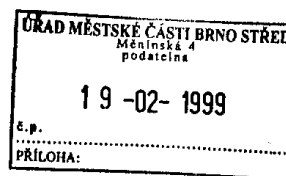
V příloze Vám rovněž zasílám kopii Usnesení Městského soudu v Brně, č.j.: 30 C 229/98-16 ze dne 27.1.1999, které jsem dnes obdržel. Výše uvedené Usnesení Městského soudu v Brně je **VYKONATELNĚ podle § 171 odst. 1 obč. soudního řádu uplynutím 3 dnů od jeho doručení bez ohledu na to, zda bude podáno odvolání.** Kopii Vám zasílám jako reakci na tvrzení mojí bývalé ženy, že mně nedává děti proto, abych nevníkl do bytu. Podobné Usnesení již vydalo také exekuční oddělení Městského soudu v Brně. To jsem Vám již zaslal dne 2.12.1998.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 16. února 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí -- péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 16. února 1999 (v úterý) jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma. Z toho usuzuji, že děti nejsou nemocné a že je to jenom další krok Ing. Jany Janské k tomu, aby mně přestala dávat děti. Uznávám, že děti mohou být nemocné, ale po dřívějších zkušenostech nemohu Ing. Janě Janské věřit. Navíc, pokud by děti byly nemocné tak, že by nemohly jít se mnou, nemohla by s nimi Ing. Jana Janská nikam chodit sama. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

Pokud bude Ing. Jana Janská argumentovat tím, že se mně bojí dávat děti proto, abych nevníkl do bytu, tak tato argumentace je zcestná, protože podle Usnesení Městského soudu v Brně, č.j.: 30 C 229/98-16 ze dne 27.1.1999 mám nadále právo bydlet v bytě na Jiráskově ulici číslo 10. Výše uvedené Usnesení Městského soudu v Brně je **VYKONATELNÉ podle § 171 odst. 1 obč. soudního řádu uplynutím 3 dnů od jeho doručení bez ohledu na to, zda bude podáno odvolání.** Ing. Jana Janská mně protiprávně nadále brání ve vstupu do bytu, vystěhovala mně neznámo kam mé osobní věci, oblečení, obutí, pracovní věci atd. a dodnes mně je odmítá vydat.

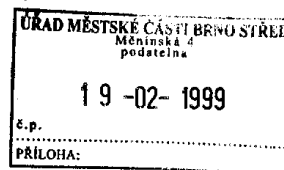
Abych předešel dalším lživým argumentacím, upozorňuji, že jsem si v termínu 13. a 14.2.1999 nebral děti ze zdravotních důvodů. Na tuto skutečnost byla Ing. Jana Janská dopředu informována telegramem (svědek Naděžda Kotoulová, Kachlíkova 7, Brno-Bystrc, případně moje ošetřující lékařka).

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 18. února 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

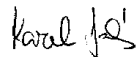
Dne 18. února 1999 (ve čtvrtek) jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma. Z toho usuzuji, že děti nejsou nemocné a že je to jenom další krok Ing. Jany Janské k tomu, aby mně přestala dávat děti. Uznávám, že děti mohou být nemocné, ale po dřívějších zkušenostech nemohu Ing. Janě Janské věřit. Navíc, pokud by děti byly nemocné tak, že by nemohly jít se mnou, nemohla by s nimi Ing. Jana Janská nikam chodit sama. Žádám, abyste Ing. Janu Janskou upozornila, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.

Na návštěvě u Vás jste mně řekla, že Ing. Jana Janská tvrdí, že jsou děti nemocné. Jak to ale, že často nebývají v době údajné nemoci doma! V posledních dnech u dveří zvoním i několikrát denně, abych naplnil mé právo bydlet dané rozsudkem Městského soudu v Brně, ale Ing. Jana Janská bývá s dětmi doma až ve večerních hodinách!

Ještě jednou upozorňuji, že zásadně nesouhlasím s postupem Ing. Jany Janské v tom, že ona přihlašuje děti do kroužků v době, kdy já mám s nimi určen styk. Jsem otec dětí Aleny a Radky Janských a já je také mohu vést do kroužků. Navíc mám zájem, aby se toho naučily co možná nejvíce. Opětovně zasílám Ing. Janě Janské dopis, ve kterém nabízím dohodu ohledně kroužků dětí. Prohlašuji také, že jsem ochoten po domluvě přijít k Vám do kanceláře a domluvat se za Vaší přítomnosti. Také jsem ochoten diskutovat o zájmech dětí za přítomnosti našich advokátek. Věřím, že tato má vůle je dostatečně vyjádřena a žádám, aby jste podle toho posuzovala, kdo se nechce domluvit.

Můj původní rozsah styku s dětmi vznikl na základě dohody stvrzené Městským soudem v Brně a Ing. Jana Janská ho jednostranně porušuje a psychicky tak podle mého názoru týrá naše děti, kterým tvrdí, že jsem lhář, protože tento rozsudek prý již neplatí. **Od Ing. Jany Janské je nedávání dětí ve čtvrtek pouze zástěrkou, protože mně děti mnohdy nedává ani úterky, soboty a neděle, po vánocích a již dvakrát jsem musel rušit objednanou dovolenou.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 1. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Příloha: 1. Dvě fotografie dětí (prosinec 1998 a leden 1999)

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 27. února 1999 (v sobotu) jsem si opět přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma a nikdo nepřišel ani do **9.30 hod.**, kdy jsem odcházel.

Situace je již naprosto neúnosná, Ing. Jana Janská mně nedává děti v úterky, čtvrtky, soboty a neděle, o Velikonocích, zásadně mně je nedává ani po Štědrém dnu a již dvakrát jsem musel o prázdninách rušit zaplacenou dovolenou. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.**

ROVNĚŽ VÁS ŽÁDÁM, ABYSTE MĚ A ING. JANU JANSKOU PŘEDVOLALA PÍSEMNĚ NA ODBOR SOCIÁLNÍCH VĚCÍ! Pokud se takováto schůzka uskuteční, budu rád a jistě přispěje ke klidu našich dětí. Z dosud mnou zaslanych dopisů je jistě zřejmé, o čem by se mělo jednat. **Odmítne-li se Ing. Jana Janská schůzky zúčastnit, bude jasné, kdo je zdrojem problémů a kdo odmítá jakoukoliv domluvu!** Potom již nikdo nemůže říkat, že my se nemůžeme domluvit. **Tím se celý problém jenom zjednoduší** a pozvánka bude podkladem pro soudní jednání. Já sám jsem návrh domluvit se inicioval ústně a písemně bez výsledku několikrát!

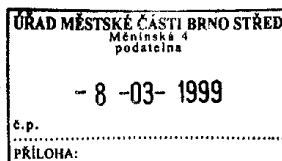
Také Vás žádám, abyste nečekala, až Ing. Jana Janská děti za Vámi přivede, a předvolala je i mě opět PÍSEMNĚ! Ze strany matky jde podle mého názoru o protahování návštěvy u Vás, aby na děti mohla působit v klidu delší dobu proti mně a aby se jejich nedáváním přerušila mezi dětmi a mnou citová vazba, která byla doposud dosti silná. Podle dřívějších vyjádření dětí je např. matka obléká v době, kdy je nemám na starosti a děti mně potom vyčítají, že již několikrát byly oblečené a těšily se na mě a já jsem prý pro ně nepřišel. Prý plakaly a musely se zase vysvléct. To ale není pravda, vždy jsem si děti vyzvedl ve stanovený termín a v době mé nemoci jsem se řádně a dopředu vždy písemně omluvil!

Ing. Jana Janská ráda uvádí, že mám na děti špatný vliv, že se ode mě vrací rozrušené, že trpí mou přítomností atd. Z její strany to je ale naprosto nepodložené a nepravdivé tvrzení! Navíc štváním dětí proti mně podle mého názoru dochází ze strany matky k psychickému týrání dětí. I když to není důkaz, jako malý doklad vztahu dětí ke mně Vám posílám dvě fotografie, z **prosince 1998 a z ledna 1999.** Zcela určitě na nich nejsou děti vystrašené mou přítomností.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 2. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 2. března 1999 (v úterý) jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma a tak mně byl opět znemožněn styk s dětmi. **ŽADÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.**

Ještě Vám chci popsát incident, který jsem Vám nahlásil osobně dne 1.3.1999. Ráno jsem přišel k bytu v 7.15 hod. a zazvonil jsem, aby mě Ing. Jana Janská pustila do bytu, jak jí to ukládá usnesení Městského soudu v Brně. Nepustila mě, ale za chvíli vyšla z bytu její sestřenice s Alenkou, která byla silně rozrušena a neměla daleko k pláči. Dcera mně řekla, že tam nemám už nikdy chodit, že mě máma do bytu stejně nepustí a že mně má dále vyřídít, že si pro ni a Radku již nikdy nemám chodit, že se mnou už nesmí chodit, máma to prý zakázala.

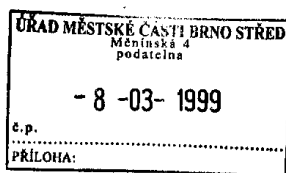
Slyšel jsem přes dveře i mladší dceru Radku. Ta zase chtěla jít na záchod a bývalá žena jí přikázala, že může jít, ale prý ... "běda, jestli na něho zavoláš!" ...

Z obou incidentů bylo mně jako tátovi hrozně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 4. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

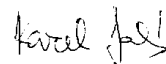
Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

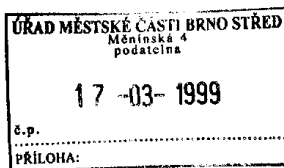
Dne 4. března 1999 (ve čtvrtek) jsem si opět přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma a tak mně byl opět znemožněn styk s dětmi. **ZÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje výše uvedený rozsudek Městského soudu v Brně.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 14. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 13. března 1999 (v sobotu) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale nebyl doma a tak mně byl opět znemožněn styk s dětmi. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

Ing. Jana Janská nebyla doma s dětmi již v pátek večer. Z toho je patrné, že záměrně odjela pryč, aby mně nemusela dát děti. Pokus převzít děti jsem uskutečnil i několikrát během soboty a neděle, ale vždy bezvýsledně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

ÚŘAD MĚSTSKÉ ČÁSTI BRNO STŘED Měnská 4 podatelna 17 -03- 1999 č.p. PŘÍLOHA:
--

V Brně, 16. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Příloha: Usnesení Městského soudu v Brně ze dne 3.3.1999, č.j.: 26E 652/99-4

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 16. března 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel, i když byla slyšet přes dveře zapnutá pračka. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

Ing. Jana Janská není doma s dětmi od pátku 12.3.1999. V pondělí 15.3.1999 jsem šel tedy navštívit do školy starší dceru Alenku, ale ta tam nepřišla. Navštívil jsem tedy ve školce mladší dceru Radku, která měla z mojí návštěvy velkou radost. Mimo jiné mně povídala, že jim máma řekla, že se teď budou muset přede mnou skrývat. Podle mého názoru to je reakce na dosud nepravomocný rozsudek, kterým Ing. Janě Janské byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a 1 650 Kč za náklady řízení. Co sleduje oním skrýváním se nevím, ale mám vážné obavy o děti. V době jejího bývalého léčení se na psychologii a na psychiatrii mně bylo řečeno, že pokud se nebude dlouhodobě léčit, tak se jí mohou její psychické stavy vrátit i v mnohem horší podobě. Potom by podle mého názoru byly ohroženy i životy našich dětí. Pokud budete potřebovat, tak níže uvádím adresy lékařek, u kterých je možno získat podklady o tom, zda by zdravotní stav Ing. Jany Janské mohl ohrozit životy našich dětí

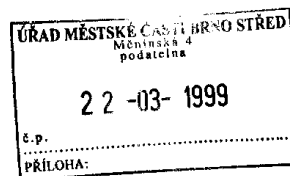
- Zdravotní materiály z psychiatrické ordinace od **Dr. Dany Horanské**, Psychiatrické oddělení, Masarykova 37, 602 00 Brno
- Zdravotní materiály z psychologického oddělení porodnice od **Dr. Bendové**, Psychologické oddělení porodnice, Obilní trh, 602 00 Brno

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 18. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy:

1. Výzva Městského soudu v Brně ze dne 8.3.1999, č.j.: 22 P 54/98-113
2. Dopis Ing. Janě Janské ze dne 17.3.1999

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 18. března 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. ŽADÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

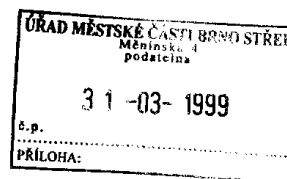
V úterý 16.3.1999 jsem šel navštívit do školy starší dceru Alenku. Chvilí jsem s ní mluvil před vyučováním. Na rozdíl od Radky byla daleko více stresovaná a většinou jenom odpovídala v tom smyslu, ... *táto, to Ti nesmím říct, máme to zakázané* ... Podle mého názoru jsou naše děti systematicky vedeny proti mně a psychicky týrány. Není mně také jasné, jak chce Ing. Jana Janská řešit jí ukládané pokuty, protože nebude-li respektovat ani výzvu v příloze tohoto dopisu, přijdou na řadu další pokuty uložené Městským soudem v Brně. Mám strach, aby neudělala zoufalé kroky, které by mohly ohrozit zdraví nebo životy našich dětí.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 27. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniná 4, 602 00 Brno

Věc: **Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi**

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

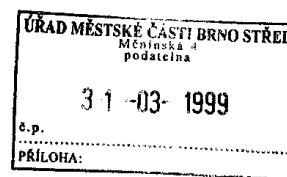
Dne 27. března 1999 (v sobotu) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. Od bytu jsem odcházel v 9.00 hod. **ŽADÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 30. března 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniuská 4, 602 00 Brno

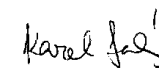
Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

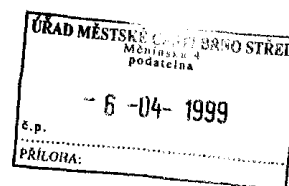
Dne 30. března 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 1. dubna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 1. dubna 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽADÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 4. dubna 1999

ÚŘAD MĚSTSKÉ MČ Brno podatelna
6 -04- 1999
č.p.
PŘÍLOHA:

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

Dne 4. dubna 1999 (velikonoční neděle) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. ŽADÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

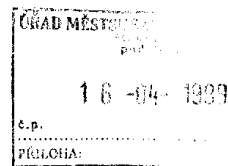
Pokud vezmu v úvahu pouze dobu, kdy je mně soudem určen styk s mými dětmi, tak jsem své dcery ještě na velikonoční neděli neměl nikdy! Na vině je pouze Ing. Jana Janská se svým systematickým nedodržováním rozsudku Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 10. dubna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

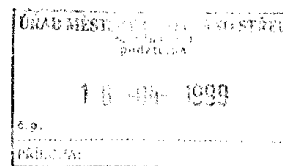
Dne 10. dubna 1999 (v sobotu) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsu-**
dek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 13. dubna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měninská 4, 602 00 Brno

Věc: **Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi**

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

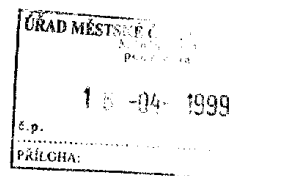
Dne 13. dubna 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsu-
dek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 15. dubna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: **Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi**

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale čím dál tím častěji bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

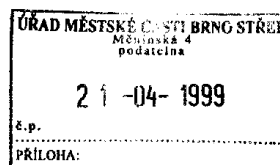
Dne 15. dubna 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 21. dubna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o pomoc při doručení dopisu

Příloha: 2 x dopis Ing. Janě Janské ze dne 21. dubna 1999

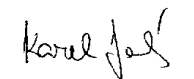
Vážená paní Maláčová,

podle rozsudku Městského soudu v Brně jsem povinen oznámit své bývalé manželce, Ing. Janě Janské, kdy si o prázdninách vezmu k sobě děti. Dnes jí toto zasílám doporučeným dopisem. Žádám Vás tímto, abyste jí zaslala přiloženou kopii stejného dopisu. Tím by se měla zvýšit pravděpodobnost, že si alespoň jeden dopis na poště vyzvedne.

Také Vám sděluji, že jsem v pondělí **19. dubna 1999** mluvil se starší dcerou Alenkou u doktorky (byla tam s bývalou manželkou) a s mladší dcerou Radkou, kterou jsem navštívil ve školce. Radka byla celkem v psychické pohodě, ale Alenka byla silně rozrušená a neustále jenom na vše opakovala „... to Ti táto nesmím říct, to mám zakázané ... Podobně ale mluvila i Radka. Ta navíc říkala, že se bojí o mně doma mluvit, že by se máma moc zlobila. Také mně řekla, že když zvoním u bytu, tak je prý máma zažene do zadního pokoje a nesmí ani promluvit. Prý jim zakazuje v té chvíli jít se i napít a nebo jít na záchod. Prý musí počkat, až odejdu.

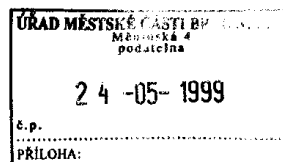
Protože mám mít děti tuto sobotu a neděli, navštívím je ve škole a ve školce ještě v pátek **23. dubna 1999**, abych jim to připomněl. Podle mě již holky ztratily představu o tom, kdy se mnou mají být.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 13. května 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 13. května 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

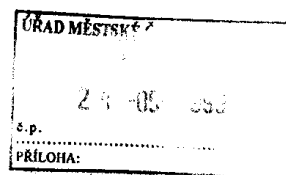
Vím, že v té době byla starší dcera na škole v přírodě, ale mladší dcera měla jít se mnou. Také sděluji, že v termínech 24.4 – 25.4., 27.4., 29.4. (poprvé ve čtvrtek!), 8.5., 9.5. a 11.5.1999 jsem holky dostal. I když vše proběhlo bez jakýchkoliv problémů, již začínám pociťovat jakési odcizení mých dcer od sebe. Bývalá žena se je například snaží přesvědčovat, že když budou chodit se mnou, tak že „nebudou s Petřkou a Agátou“, a je to prý bude mrzet. Jde o dcery její sestřenic. Na mých holkách je také silně vidět že neví, komu mají věřit a jsou z toho nešťastné.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 22. května 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 22. května 1999 (v sobotu) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

Takové situace se po našem rozvodu opakují prakticky stále, kdy někdy mně děti dá, ale častěji nedá. Protože mně holky říkaly, že máma jim povídá, že se musí přede mnou skrývat, a mnohdy musí odcházet z domu dříve, než já přijdu, tentokrát jsem přišel na Jiráskovu 10 již ráno v **7.15. hod.** Měl jsem obavy po dalším nedání dědi, že bych je opět nedostal. Stihl jsem je než „utečou“, ale nikdo mně neotevřel ani do doby **8.15. hod.**, kdy jsem od bytu odcházel. Protože mě navíc bývalá žena odmítá vpustit stále do bytu a vrátit mně moje osobní věci, vrátil jsem se k bytu ještě ten den večer s Policií ČR, ale Ing. Jana Janská neotevřela ani jim. Jenom jim sdělila, že pokud po ní něco chtějí, tak že jí mají předvolat. Policií ČR byl z toho poté sepsán zápis, který by měl být uložen u spisu **č.j. MRBM-2369/ZAB-TČ-98.**

Jenom pro upřesnění dodávám, že o tom, že mám právo bydlet v bytě na Jiráskově ulici číslo 10 rozhodl soud pravomocně v datech **22.10.1998, 3.3.1999 a 7.4.1999**, vykonatelně dne **27.1.1999** a dosud nepravomocně dne **27.4.1999.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 25. května 1999

ÚŘAD MĚSTSKÉ ČÁSTI Měštnská 4 podačelna
31-05-1999
č.p.
PŘÍLOHA:

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měštnská 4, 602 00 Brno

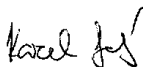
Věc: **Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi**

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

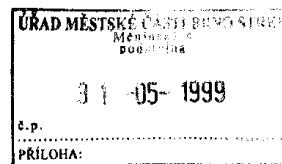
Dne 25. května 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 27. května 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měninská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

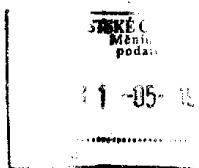
od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 27. května 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 28. května 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Stanovisko k dopisům Ing. Jany Janské

- Přílohy:**
1. 3 x dopis zasláný Ing. Janskou na OPD ze dne 16.2., 18.2. a 1.3.1999
 2. Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi z 16.2.1999 a místopřisežné prohlášení mého otce Karla Janského ze dne 16.2.1999
 3. Návrh otce na nařízení výkonu rozhodnutí ze dne 23.3.1999

Vážená paní Maláčová,

Dne 27.4.1999 rozhodl Městský soud v Brně pod č.j. 26 E 2639/98-52 svým usnesením, že se zamítá návrh Ing. Jany Janské, aby soud provedl výkon rozhodnutí vyklizením mě do bytu III. kategorie na ulici Jircháře 11. Dne 17.5.1999 podala proti tomuto usnesení Ing. Jana Janská odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto.

Součástí odvolání Ing. Jany Janské je i velké množství příloh. Obsahy některých mě doslova šokovaly. Protože v přílohách byly i tři kopie dopisů určeným Vám, jsem nucen na ně reagovat.

Dopis z 16.2.1999 (viz příloha)

1. Ing. Janská, tvrdí, že jsem se ve dnech 30.–31.1.99 evidentně nevěnoval péči svým dcerám. Toto se nezakládá na pravdě. Ing. Janská by měla vysvětlit, jak jsem byl upozorněn na nachlazení starší dcery Alenky, když ona sama mně děti, stejně jako i v jiných případech, řádně nepředala. Ing. Janská odmítá se mnou mluvit a v sobotu 30.1.1999 jsem děti dostal tak, že je „vypustila“ ke vchodovým dveřím u domu, kde jsem je také našel. Ing. Janská mě o žádných zdravotních potížích mých dcer nepoučila! Nachlazení Alenky jsem přesto zjistil od ní samotné a podle toho jsem i přizpůsobil program a nasadil léky, **aniž jsem přesně věděl, jaké léky dostala od své matky, Ing. Janské.**
2. Pokud Ing. Janská uvádí i další případy tak žádám, aby toto doplnila o konkrétní data, v obecné rovině se dá napsat cokoliv a druhého tím pošpinit.
3. S dětmi jsem nikdy nepřijel později než o pět minut, spíše jezdím přesně. A to i přesto, že mnohdy musím jet z různých nouzových ubytování, kde jsem nucen díky Ing. Janské přebývat.
4. Měl jsem v minulosti dvě malé nehody s autem, jednu v Ostravě, kdy jsem si nevědomky půjčil auto, které nebrzdilo, a jednou, kdy jsem v Brně dostal smyk na mokré vozovce. Nikomu se nic přitom nestalo. Ing. Janská není ten oprávněný člověk, který by měl určovat, jestli mám jezdit autem, či nikoliv.
5. Mladší dcera zapomněla při jednom výletu se mnou rukavici v autě a já tuto skutečnost zjistil až asi za dva dny. **Hned při dalším styku s dětmi jsem předmětnou rukavici mladší dceři dal.** To, že další styk byl až za delší dobu, je vinou Ing. Janské, protože mně děti nedala v řádných

termínech určených Městským soudem v Brně. Navíc, kdyby mně Ing. Jana Janská řádně předávala děti a zase je řádně přebírala, jak jí to ukládá rozsudek Městského soudu v Brně, ihned by zjistila, že mladší dceři Radce chybí po návratu domů rukavice!

6. Ing. Janská by měla konkrétně vysvětlit, jak jí kvůli mému nezodpovědnému jednání často uchází mzda. Jen na okraj, Městský soud v Brně již pravomocně rozhodl, že Ing. Janská za svoje konání musí zaplatit 15 000 Kč státu a k vydobytí nákladů řízení na částku 1 650 Kč + 575 Kč byl nařízen výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy Ing. Janské. To, že musí platit tak vysoké částky si způsobuje jen ona sama svým jednáním. Moje další žaloba na udělení pokuty již byla navíc podána.

Dopis z 18.2.1999 (viz příloha)

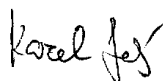
1. Jenom pro upřesnění dodávám, že o tom, že mám právo bydlet v bytě na Jiráskové ulici číslo 10 rozhodl soud pravomocně v datech 22.10.1998, 3.3.1999 a 7.4.1999, vykonatelně dne 27.1.1999 a dosud nepravomocně ještě dne 27.4.1999. Ing. Jana Janská nadále porušuje platná rozhodnutí Městského soudu v Brně, za což již pravomocně dostala pokuty 5 000 Kč a 10 000 Kč. Byl jsem nucen na ni podat i trestní oznámení, které bylo vedeno na Policii ČR pod spisovou značkou **MRBM-2369/ZAB-TČ-98** a nyní je vedeno u Městského úřadu vyšetřování pod spis. značkou **MVV 372/10-99**. Co se týká dětí, byla Ing. Janská Městským soudem v Brně již vyzvána, aby se dobrovolně podrobila pravomocnému soudnímu rozhodnutí. O navádění dětí ze strany Ing. Janské jsem Vám již napsal dost dopisů a jsem kdykoliv ochoten svá tvrzení doložit svědeckými výpověďmi a zopakovat je třeba i při konfrontaci s Ing. Janskou.
2. Tvrzení, že jsem si nepřišel 16.2.1999 pro děti je účelové a nezakládá se na pravdě. Ve svém spise máte z tohoto data ode mne stížnost i se svědeckým svědkem. Kopie těchto dopisů ale také příkládám.
3. Věřím, že děti jsou z celé situace nešťastné a vím že říkají, že neví, komu vlastně mají věřit. Za to je ale plně odpovědná Ing. Janská, která nerespektuje pravomocná rozhodnutí soudu.

Dopis z 1.3.1999 (viz příloha)

1. V dopise z tohoto data jsou uvedena asi nejzávažnější fakta.
Nesnažím si vynutit násilím vstup do bytu agresivním chováním, ale pouze zvoněním u bytu na Jiráskové ulici číslo 10 se snažím domoci svého práva. Ing. Janská uvedla v dopise jako zdůvodnění mého údajného agresivního snažení si násilím vynutit vstup do bytu pasáž usnesení Městského soudu v Brně, kteřá se netýká provedení výkonu. Upozorňuji, že až po provedení výkonu bych neměl právo dožadovat se vstupu do bytu na Jiráskové ulici číslo 10. O provedení nebylo do dnešního dne, tj 28.5.1999 Městským soudem v Brně rozhodnuto!
V jedné pasáži je napsáno, že někomu něco dlužím jako fakt a není tam uvedeno komu bych měl co dlužit, kdo tam chodí a kdo telefonuje. I kdyby ale někdo tvrdil, že mu něco dlužím, musel by to prokázat. Byla by to ovšem jen jeho věc a případně moje. Navíc jsem nikdy nebyl pravomocně odsouzen, ale Ing. Janská jednoznačně píše o mé údajné trestné činnosti.
Nikdy jsem nebyl za žádnou trestnou činnost pravomocně odsouzen, nikdy jsem se nepodílel a ani nepodílím na žádné trestné činnosti. To je spíše přáním Ing. Janské, která figuruje v mém soudním případě jako svědek, který svědčil proti mně a měnil své výpovědi. Ing. Janská slovním spojením ... "a další následně pošlu" ... zcela zřetelně navozuje domněnku, že existuje další nespecifikované množství dokumentů o mé údajné trestné činnosti. Dále píše ... "a dalším soudním řízením, která jsou s ním v současné době pravděpodobně vedena" ..., což může navodit zase různý počet soudních řízení, které by pravděpodobně proti mně mohly být vedeny.

Ing. Janská zaslala spolu s posledním dopisem nepravomocné a zrušené rozsudky. Za toto zaslání a za skutečnosti uvedené ve druhém a třetím dopise jsem podal trestní oznámení. Tento dopis píšu proto, abych uvedl na pravou míru podle mého názoru naprosto nepravdivé informace, které Vám byly doručeny.

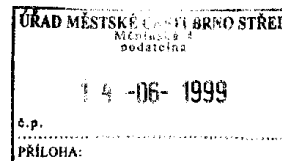
S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 8. června 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 8. června 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

V sobotu a v neděli 5.-6.června 1999 jsem děti měl. Nevím ale už opravdu, jak zastavit neustálé navádění dětí proti mně. Nyní například bývalá žena vykládá dětem, že nemá peníze, protože kvůli mně musela odejít ze zaměstnání. Neznám sice, proč opravdu musela odejít, ale já s tím určitě nemám nic společného! Také bych potřeboval poradit, jak zabezpečit, aby mně dala bývalá žena děti o prázdninách. V takovéto situaci si nemohu ani zajistit levnější dovolenou předem. **Již dvakrát jsem musel rekreaci odříkat! I z toho mně vznikají zbytečné finanční ztráty!**

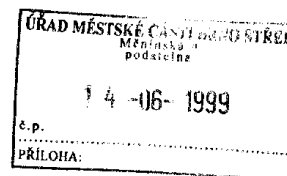
Starší dcera mně také sdělila, že jí máma přihlásila v úterky do skautu. Žádám, abyste ji upozornila na to, že k tomu nemá právo. Takže v úterky budou děti chodit do skautu, ve čtvrtky do cvičení a v soboty na výlety. A na tátu jaksi nezbude čas! Je také otázkou, co děti dělají například v ostatní dny. Nemám naprosto nic proti tomu, aby děti chodily do kroužků apod. Ale již několikrát jsem bývalé ženě navrhoval případné změny termínů, kdy si je budu brát k sobě. Také si děti „nepůjčují na hraní“, ale jsem jejich táta a chci se podílet na jejich výchově! Nevím proto, proč bych je do kroužků nemohl vodit já a pak je zase vyzvedávat. Klidně to může být do kroužků, které navrhne Ing. Janská – pokud s tím budou děti souhlasit. Já si musím podle termínů daných soudem uzpůsobit svůj život. Mnohdy mám celkem dost volného času v době, kdy nemám mít děti a v době kdy je mám mít, musím odříkat práci. I pro Ing. Janskou je to ale stejná povinnost! Je to podle mého názoru jenom naplňování její výhrůžky, že se postará o to, abych děti již nikdy neviděl. A s tímto zásadně nesouhlasím!

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 10. června 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

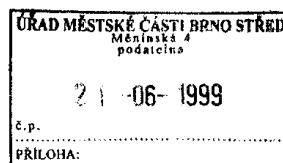
Dne 10. června 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 20. června 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

Dne 19. června 1999 (v sobotu) jsem si přišel v 8.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. **ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,** že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

Když jsem odjížděl autem z Jiráskové ulice, tak jsem volal v **8.30 hod.** Ing. Janské mobilním telefonem. Zvedla to její sestřenice Tamara Buganská a ta mně sdělila, že děti prý se mnou nechtěly jít a proto prý Ing. Janská s nimi odjela. Prý mi také není nic do toho, kam s nimi jela.

Mé stanovisko k této záležitosti je následující. Se svými dětmi mám ten nejlepší vztah. Tamaře Buganské po dřívějších zkušenostech naprosto nevěřím a jenom lituji, že v současné době má díky svým morálním kvalitám (podle mého hodnocení!) poměrně silný vliv na moje děti. Ing. Janská zase má podle rozsudku Městského soudu v Brně č.j. 19 C 144/96-28 ze dne 4.11.1996, nabyto právní moci dne 12.12.1996, za **p o v i n n o s t ... „nezl. Alenu a Radku ke styku s otcem řádně a včas připravit“** ... Nemůže tedy říct, že děti se mnou nechtějí jít. Navíc, pokud by to byla pravda, má plné právo se s tímto problémem obrátit na soud či na orgán péče o dítě. To neučinila a naopak se snaží o to, aby si s dětmi nějaký odborník nemohl popovídat. Jenom si vzpomeňte, kolikrát jste se snažila Vy ji přimět k tomu, aby přivedla děti na pohovor! Také upozorňuji na to, že Ing. Janská byla doma v pátek 18.6.1999 ve **23.00 hod.!** Je zarážející, že by odjela v sobotu ráno **do 8.00 hod.** a nechala svoji sestřenici samotnou doma!

Ing. Janská v poslední době poměrně často tvrdí, že se mnou děti nechtějí jít. Ale ještě nikdy, když jsem si pro ně přišel, jim nedovolila, aby mně to řekly samy, byť třeba přes dveře. Alenka s Radkou tvrdí, že buďto přede mnou musí s mámou utikat než přijdu a nebo musí být ticho v zadním pokoji a nesmí jít ani na záchod. Když někdy opravdu již musí (párkrát jsem za dveřmi slyšel, jak někdo jde potichu na záchod) – nesmí ani promluvit, ... „**protože by je prý máma zmlátila**“ ...

Znovu opakuji, že mám podezření, že jsou moje děti Alenka a Radka psychicky týrány. Podle jejich sdělení jim také Ing. Jana Janská a její sestřenice Tamara Buganská (má také dvě dcery, Petru a Agátu) velmi často připomínají, že když půjdou s tátou, tak že nebudou s Petkou a Agátou a přijdou o spoustu zajímavých věcí, které pro ně připravují právě na dobu, kdy děti mají jít se mnou.

Také připomínám, že se na Vás neobracím z toho důvodu, že bych chtěl někoho pomluvit či poškodit. Činím tak z toho důvodu, že mně k tomu dává právo zákon o rodině č. 94/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a o změně a doplnění dalších zákonů. Tam se v § 41, odst. 2 praví, že **... „popřípadě je-li dítě ohroženo, je každý z nich oprávněn dovolat se pomoci orgánů sociálně právní ochrany dětí“...** a v § 50, odst. 1 je uvedeno, že **...“na vážné porušení práv a povinností rodičů může v zájmu dítěte kdokoliv upozornit orgán sociálně právní ochrany dětí“...**

Upozorňuji, že **není** podle §25, odst. 4 **respektováno právo mých dětí na péči obou rodičů a udržování pravidelného osobního styku s nimi.** Podle stejného odstavce upozorňuji, že **podle mého názoru není Ing. Janská schopna dohodnout se na výchově dítěte s druhým rodičem.** A to i přes to, že existuje pravomocné rozhodnutí soudu, kterým byla schválena dohoda o styku s dětmi Alenou a Radkou mezi mnou jako otcem a Ing. Janskou jako matkou. Já sám jsem se o setkání s Ing. Janskou pokoušel neúspěšně několikrát osobně, prostřednictvím Vás a pomocí doporučených dopisů. Za nedávání dětí již dostala napomenutí soudu dne **8.3.1999** pod č.j. **22 P 54/98-113. Další žaloba týkající se nedávání dětí je již u Městského soudu v Brně podána!** Navrhuji v ní aby soud nařídil výkon rozhodnutí podle § 273 odst. 1, případně § 273 odst. 2 o.s.ř.

Podle mého názoru je podle § 27, odst.2 zákona o rodině mně, jako oprávněnému rodiči **opakovaně bezdůvodně bráněno ve styku s dětmi.** A to i přes to, že podle § 34, odst. 1 zákona o rodině **rodičovská zodpovědnost náleží oběma rodičům.**

Dále podle mého názoru Ing. Janská podle § 44, odst. 2 zákona o rodině **nevykonává řádně své povinnosti vyplývající z rodičovské zodpovědnosti** a podle mého názoru podle § 44, odst. 3 zákona o rodině **Ing. Janská zneužívá svou rodičovskou zodpovědnost.** Podle mého názoru je podle § 46, odst. 2 zákona o rodině **vážně ohrožena výchova dětí Aleny a Radky Janských!**

Podle mého názoru je naplněna moje obava podle § 48, odst. 1 zákona o rodině v tom, že je ohrožen život a zdraví dětí Aleny a Radky Janských a jsou podle mého názoru **soustavně pošlapována jejich práva na styk se svým otcem.** Po zkušenostech ze sdělovacích prostředků mám **vážné obavy, aby si děti nesáhly na své životy z důvodu rozpolcenosti názorů na své rodiče, protože otce mají rády a matka ho před nimi neustále očerňuje a pomlouvá. Podle mého názoru již přestává legrace! I když nejsem lékař, upozorňuji na Syndrom zavrženého rodiče, který může ohrozit zdraví a život mých dětí!**

Upozorňuji, že Ing. Janská se **lécila na psychiatrii a podle mých laických pozorování se Ing. Janské vrací stejné příznaky, jako před lety.** Tehdy mně bylo její ošetřující lékařkou sděleno, že se její stavy mohou vracet, pokud se soustavně nebude léčit! Já přitom nemám žádné informace o tom, že by se Ing. Janská od roku 1991 dále léčila! Mám vážné podezření, že by její případná nemoc podobná té z počátku 90tých let mohla vážně ohrozit naše děti.

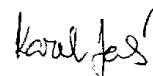
Děti jsou podle mého názoru i psychicky týrány tím, že jim Ing. Janská sděluje nepravdy o mém právu bydlet na Jiráskové ulici číslo 10. Připomínám její vlastní vyjádření popsané v jejím dopise adresovaném Vám ze dne **18.2.1999.** ... **“děti byly tehdy velmi vyděšeny a dlouho nemohly usnout“...** ... **“obě děti byly opět tak vyděšené, že plakaly strachy a říkaly, že se táty bojí“...** Pokud je to pravda, mělo by se podle mého názoru zamezit opakovaným příhodám! Za to, že musím opakovaně zvonit u dveří bytu na Jiráskové ulici číslo 10 je plně zodpovědná Ing. Janská, viz další odstavec.

V této souvislosti opětovně připomínám, že Městský soud rozhodl o tom, že mám právo bydlet v bytě na Jiráskové ulici číslo 10 dne **22.10.1998** pod č.j. 26 E 2639/98-29 (**PRAVOMOCNĚ**). Dále soud rozhodl stejně svým předběžným opatřením dne **27.1.1999** pod č.j. 30 C 229/98-16, proti kterému se Ing. Janská odvolala a které potvrdil Krajský soud dne **17.5.1999** pod č.j. 19 CO 246/99. Za nedodržování rozhodnutí soudu dostala Ing. Janská dne **3.3.1999** pokutu ve výši 5 000 Kč a k vydobytí nákladů řízení soud nařídil výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy (**PRAVOMOCNĚ**). Stejně soud rozhodl dne **7.4.1999** pod č.j. 26E 652/99-8, kdy ji uložil pokutu ve výši 10 000 Kč (**PRAVOMOCNĚ**). Další rozsudek je ještě nepravomocný, proto ho zatím nebudu uvádět – podrobnosti sdělím po nabytí právní moci. **Další žaloba týkající se nevpustění do bytu je již u Městského soudu v Brně podána!**

Vše co jsem uvedl jsou mé obavy. Obrátil jsem se i na soud, ale protože tam to trvá delší dobu, obracím se i na orgán péče o dítě o pomoc. Mé obavy vzrůstají i díky tomu, že Ing. Janská odmítá s dětmi navštívit právě tento orgán k pohovoru, i když podle mého názoru jsou moje děti podle § 48, odst. 2 s ohledem na svůj věk a rozumovou vyspělost samy schopny vyjádřit svobodně svůj názor a poznatky.

Navrhuji, aby byly při případném pohovoru s dětmi položeny i takové otázky, jak oba jejich rodiče o sobě navzájem před nimi mluví a co jim kdo „doporučuje“ říkat a co zase zakazuje! Žádám, aby byly při pohovoru použity i mé dřívější dopisy, ve kterých já (i moji rodiče) sdělujeme, co nám děti řekly. Děti by se měly vyjádřit i k takovým řečem, jako že jsem prý vrahem jejich prababičky.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 22. června 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

Dne 22. června 1999 (v úterý) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované zvonění neotevřel. ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

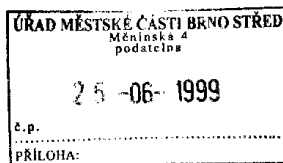
Ve stejný den jsem byl na Městském soude v Brně, kde jsem si chtěl vyzvednout duplikát upozornění, které dostala Ing. Janská za nedávání dětí (z 8.3.1999, č.j.: 22 P 54/98-113). Omylem jsem ho někdy musel přiložit někam jako kopii. Na Městském soude jsem ho dostal, ale zároveň mně bylo řečeno, že se Ing. Janské dosud nepodařilo uvedené upozornění doručit. O doručení se pokoušela i justiční stráž, ale bezvýsledně. Pokud si chcete vyměnit zkušenosti v doručování pošty Ing. Janské, doporučuji se kontaktovat na kancelář č. 70 v I. poschodí Městského soudu v Brně. **Také upozorňuji, že jsem doposud pokaždé zastihl Ing. Janskou alespoň jednou týdně na Jiráskové ulici číslo 10, i když nikdy neotevřela. Z toho plyne, když je úložní doba zásilek 15 dnů, že si musela brát ze schránky alespoň oznámení o uložení zásilky a poštu tedy úmyslně nepřebírá.**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 24. června 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

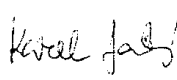
Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

Dne 24. června 1999 (ve čtvrtek) jsem si přišel v 16.00 hod. pro své děti. Nikdo ale přes opakované klepání neotevřel (Ing. Janská vypnula domácí zvonek). ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 12. července 1999

ÚŘAD MĚSTSKÉ ČÁSTI BRNO STŘED Měšinská 4 podatelna
12 -07- 1999
s. p.
PRÍLOHA:

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Přílohy: *Dopis Ing. Janě Janské ze dne 10. července 1999*

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

V následujících dnech jsem opět nedostal děti, nikdo mně ani neotevřel:

Dne 3. – 4. července 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)

Dne 6. července 1999 v 16.00 hod. (úterý)

Dne 8. července 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)

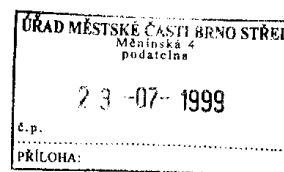
ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 22. července 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

V následujících dnech jsem opět nedostal děti, nikdo mně ani neotevřel:

Dne 17. – 18. července 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)

Dne 20. července 1999 v 16.00 hod. (úterý)

Dne 22 července 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)

ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 28. srpna 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měšinská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

V následujících dnech jsem opět nedostal děti, nikdo mně ani neotevřel:

Dne 17. srpna 1999 v 16.00 hod. (úterý)

Dne 19. srpna 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)

Dne 28. – 29. srpna 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)

ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO,
že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

Poslední nedání dětí je vyloženo sprostým aktem Ing. Janské, protože jsem se s nimi dopředu domlouval na tom, jak budeme spolu slavit jejich narozeniny. V době, kdy jsem je měl u sebe na dovolené, jsem je na to připravoval, dopředu jsem jim ani nedával dárky. **Upozorňuji, že jsem Ing. Janské poslal dne 10. 7. 1999 dopis, ve kterém jsem ji oznámil, že respektuji to, že s dětmi bude chtít jet někam o prázdninách. Stačilo mně pouze oznámit, že v určité dny si pro děti nemám chodit. Nestalo se tak, proto považuji dny o prázdninách, kdy mně protiprávně děti nedala (viz dopisy ze dne 12. 7., 22. 7. a dnešní), za porušení rozsudku Městského soudu v Brně a přidávám tyto termíny ke své žalobě.** Já jsem si musel přizpůsobit celé prázdniny styku s dětmi a většinou jsem stál před zamčenými dveřmi. Ing. Janská by si konečně měla uvědomit, že mít děti ve vlastní péči přináší také určité povinnosti!

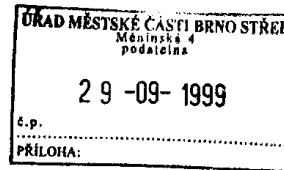
V období od 26. 7. do 15. 8. 1999 jsem děti měl. I když to bylo po delším časovém období, vše proběhlo bezvadně, i když starší dcerka onemocněla. Pokud by měla k tomuto období moje bývalá žena nějaké připomínky, a pokud by je Vám sdělila, rád bych se k nim vyjádřil. Pokud náhodou s mojí bývalou ženou budete mluvit – se mnou to naprosto odmítá – řekněte jí prosím, aby mně předávala děti osobně. Je to nevhodné, když si děti беру na delší dobu a nemohu se ani zeptat, na jejich současný zdravotní stav a například na to, jestli nejsou proti nějakým lékům alergičtí. Mně se osobně nelíbí to, že mně děti předávají její kamarádky a nebo samy čekají na mě na ulici. Pokud mají mít děti řádnou výchovu, musí se na ni alespoň částečně domlouvat otec s matkou. U mě žádný komunikační problém není, já jsem ochoten se s bývalou ženou bavit kdykoliv.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 29. září 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

V následujících dnech jsem opět nedostal děti, nikdo mně ani neotevřel:

Dne 31. srpna 1999 v 16.00 hod. (úterý)
Dne 2. září 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)
Dne 14. září 1999 v 16.00 hod. (úterý)
Dne 16. září 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)
Dne 28. září 1999 v 16.00 hod. (úterý)

V následující dny došlo také k porušení rozsudku Městského soudu v Brně

Dne 11. – 12. září 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)
Dne 25. – 26. září 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)

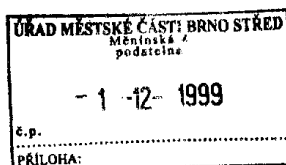
Vždy v sobotu mně Ing. Janská poslala před dům jen mladší dceru Radku s lístečkem, že si mám starší dceru Alenku vyzvednout v ZOO, kam ji přihlásila do kroužku. To beru jako hrubé porušení jejích povinností, protože opět přihlásila děti do kroužku, když měly jít se mnou. Již předtím je přihlásila do cvičení a do skautu. Její arogance šla až tak daleko, že já si mám děti vyzvedávat v 8.00 hod, ona mně Alenku v tuto hodinu nedává a sama ji vodi na 9.00 do kroužku. Tedy v době, kdy jsem ji měl mít již já! A já si ji mám vyzvednout v 11.00 hod. Nemám nic proti kroužkům mých dětí, sám s nimi do některých rád budu chodit, ale Ing. Janská kroužky zneužívá k tomu, abych se já nemohl stýkat se svými dětmi! **Navíc se dá prokazatelně naplánovat volný čas našich dětí tak, aby stihly být i s oběma svými rodiči!** Ing. Janská se nepokusila ani o žádnou změnu naší dohody schválené soudem, i když jsem jí to několikrát písemně nabízel. Místo toho stále intenzivněji narušuje moje styky s dětmi. Výše uvedené soboty a neděle nám například překazila výlety do Dvora Králové nad Labem a do Prahy.

ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 1. prosince 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: **Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi**

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

V následujících dnech jsem opět nedostal děti:

1. Dne 30. září 1999 v 16.00 hod. (čtvrtek)
2. Dne 12. a 14. října 1999 v 16.00 hod. (úterý a čtvrtek)
3. **Dne 23. až 24. října 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle) – nedostal jsem starší dceru Alenu**
4. Dne 26. a 28 října 1999 v 16.00 hod. (úterý a čtvrtek)
5. **Dne 6. až 7. listopadu 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)**
6. Dne 9. a 11. listopadu 1999 v 16.00 hod. (úterý a čtvrtek)
7. **Dne 20. až 21. listopadu 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)**
8. Dne 23. a 25. listopadu 1999 v 16.00 hod. (úterý a čtvrtek)

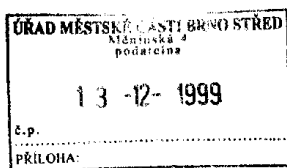
ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10
602 00 Brno

☎ (0603) 801 588

V Brně, 10. prosince 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnská 4
602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás již mnohokrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou, Ing. Janou Janskou.

V následujících dnech jsem opět nedostal děti, nikdo mně ani neotevřel. A to ani po soudním jednání, které proběhlo dne 2.12.1999.

Dne 4. – 5. prosince 1999 v 8.00 hod. (sobota a neděle)

Dne 7. a 9. prosince 1999 v 16.00 hod. (úterý a čtvrtek)

Žádám Vás, abyste Ing. Janu Janskou písemně upozornila na to, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje platný rozsudek Městského soudu v Brně.

Dne 4. prosince 1999 jsem si přišel pro děti. Na mé klepání Ing. Janská neotevřela (zvonek má vypnutý). Proto jsem šel nedání dětí nahlásit na Obvodní oddělení Policie ČR, kde je toto zaznamenáno v dozorčí knize. K bytu jsem se vrátil v 8.30 hod i se svědkem. Ing. Janská jenom přes dveře řekla, že děti jsou nemocné, ale žádný doklad mně nebyl předložen. Ing. Janská mně neumožnila ani údajně nemocným dětem předat Mikuláše, ani dárky za přání k mým narozeninám (shodou okolností jsem měl dne 4.12. narozeniny).

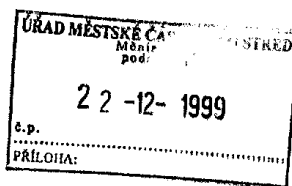
Dne 7. a 9. prosince 1999 se ani přes dveře nikdo neozval, i když byla Ing. Janská slyšet, jak mluví.

S pozdravem

Příloha: 1. Dopis svědka Ing. Pavla Bauera ze dne 9.12.1999

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 21. prosince 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnínská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. **V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.**

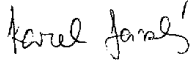
V následujících dnech jsem opět nedostal děti:

1. Dne **18. a 19. prosince 1999** v 8.00 hod. první den (**sobota a neděle**)

Silně jsem v sobotu od 8.00 hod. klepal na vchodové dveře bytu na Jiráskově ulici číslo 10 a i když jsem slyšel hlasy, nikdo mně neotevřel, ani mě neinformoval, co je s dětmi! Událost jsem proto v 8.15 hod. nahlásil na Polici ČR, obv. odd. Brno-Žabovřesky

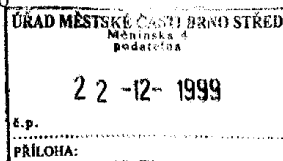
ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU V SOULADU S § 43 ODS. 2 A) ZÁKONA O RODINĚ PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 21. prosince 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měnińska 4, 602 00 Brno

Věc: Zaslání na vědomí stížnosti na Polici ČR

Příloha: 1. Stížnost na Polici ČR ze dne 21.12.1999 s jejími přílohami

Na vědomí: 1. Městský soud v Brně, k č.j.: 22 P 54/98

Vážená paní Maláčová,

předem se omlouvám, ale cítím jako povinnost Vás informovat o pokračování vyšetřování události, která se stala dne 24.10.1999 na Jiráskové ulici číslo 10, kdy mně bylo Tamarou Buganskou zabráněno v řádném předání dětí jejich matce.

Při této příležitosti Vás žádám, abyste **ING. JANU JANSKOU V SOULADU S § 43 ODS. 2 A) ZÁKONA O RODINĚ PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že musí dodržovat platný rozsudek Městského soudu v Brně týkající se způsobu předávání dětí – aby mně je příště již nepředávali cizí lidé. Já sám je cizím lidem předávat nebudu!**

S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Mgr. Karel Janský
Jiráskova 10, 602 00 Brno
☎ 0603 – 801 588

V Brně, 26. prosince 1999

Úřad městské části Brno - střed
odbor sociálních věcí – péče o dítě
paní Maláčová
Měniňská 4, 602 00 Brno

Věc: Žádost o opětovnou pomoc při styku s dětmi

Vážená paní Maláčová,

od rozvodu mého manželství jsem se na Vás několikrát obrátil se žádostí o pomoc při styku s dětmi, dcerou Alenou a Radkou Janskými. Děti byly svěřeny do péče matky a já jsem dostal určen s nimi poměrně široký styk. V řádném styku s dětmi je mně ale většinou bráněno mou bývalou ženou Ing. Janou Janskou.

V následujících dnech jsem opět nedostal děti:

1. Dne **21. prosince 1999** v 16.00 hod. (úterý)
Silně jsem v úterý od 16.00 hod. klepal na vchodové dveře od bytu na Jiráskové ulici číslo 10, a i když jsem slyšel hlasy, nikdo mně neotevřel, ani mě neinformoval, co je s dětmi!
2. Dne **23. prosince 1999** v 16.00 hod. (čtvrtek) a **25. prosince 1999** v 8.00 hod. (**PRVNÍ VÁNOČNÍ SVÁTEK**)
Silně jsem v oba dny klepal na vchodové dveře od bytu na Jiráskové ulici číslo 10 a nikdo mně neotevřel, ani mě neinformoval, co je s dětmi! Událost jsem proto **25.12.1999** v 8.20 hod. nahlásil na Polici ČR, obv. odd. Brno-Žabovřesky.
Od 23.12.1999 jsem Ing. Janskou s dětmi doma nezastihl, i když jsem se o to pokoušel několikrát opakovaně! Večer se v bytě ani nesvítilo, Ing. Janská s dětmi musela někam na svátky asi odjet! V tom případě děti ale nemohly být nemocné! **Od svěřeni dětí do péče Ing. Janské jsem v období vánočních svátků děti neviděl zatím nikdy!**

ŽÁDÁM VÁS, ABYSTE ING. JANU JANSKOU V SOULADU S § 43 ODS. 2 A) ZÁKONA O RODINĚ PÍSEMNĚ UPOZORNILA NA TO, že když mně odmítá vydávat děti, tak že porušuje rozsudek Městského soudu v Brně.

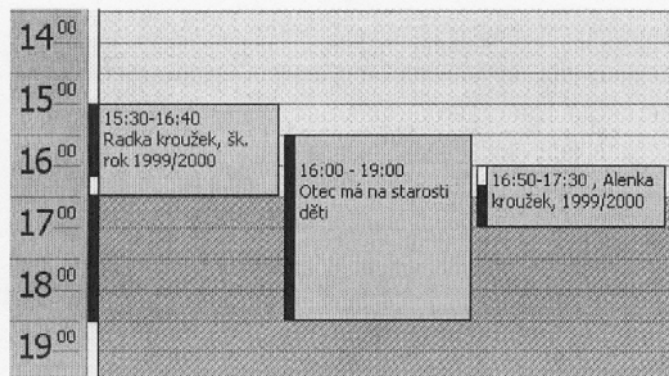
S pozdravem

Mgr. Karel Janský

Příloha 5 - Dokument vytvořený v roce 1998 ukazuje, jak matka naplánovala dětem kroužky v době, kdy měly být se mnou – s tátou, a to následně používala u soudu jako argument, proč se mnou nemohou chodit – mají kroužky a já jsem ten „zlý“, který jim v tom brání!

Kroužky dětí od 1.9.1998

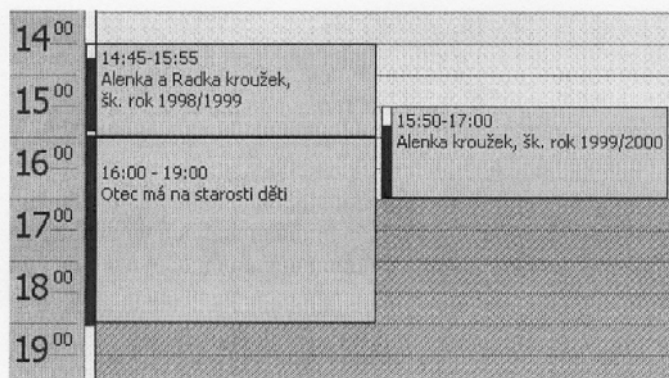
úterý

Alena
školní rok 1998/1999 - ne
školní rok 1999/2000 - ano

Radka
školní rok 1998/1999 - ne
školní rok 1999/2000 - ano

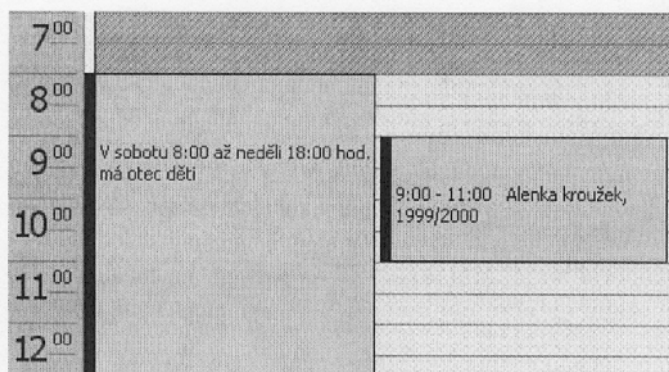
čtvrtek

Alena
školní rok 1998/1999 – ano (bez krytí)
školní rok 1999/2000 - ano

Radka
školní rok 1998/1999 – ano (bez krytí)
školní rok 1999/2000 - ne

sobota

Alena
školní rok 1998/1999 - ne
školní rok 1999/2000 - ano

Radka
školní rok 1998/1999 - ne
školní rok 1999/2000 - ne

Příloha 6 - Textové názory respondentů dotazníkového výzkumu

Poznámka autora diplomové práce:

Názory respondentů jsou uvedeny pouze se základní jazykovou úpravou, aby nebyl narušen jejich smysl, kterým jejich autoři chtěli sdělit své názory a zkušenosti. Jinak nebyly nijak textově a obsahově upravovány. Pokud u příspěvku byl uveden kontakt na respondenta, tento je uložen u autora diplomové práce.

1. Střídavá péče by měla být normální po každém rozvodu. Soudci by měli nést plnou zodpovědnost za svoje rozhodnutí a ne mít "definitivu". V opatrovnických věcech by měl být poměr soudců a soudkyň stejný. Zodpovědnost by měli mít i soudní znalci. Nemělo by se soudit na základě lži. Soudy by neměly podporovat sobecké a nezodpovědné matky, narkomanky a alkoholičky, či jinak patologicky se projevující matky. Slušní otcové ani rozvody postižené děti by neměli být okrádání, jak se dosud běžně děje. Rodina by opět měla být základem státu.
2. Předně vysvětluji, že dotazníkovou otázku č. 1) vyplňuji jako prarodič, ač z ostatních otázek je zřejmé, že jste prarodičům prostor nedali. Otázka č. 1) je však postavena tak, že - ač jsem prarodič - splňuji kritéria Vaší otázky, neboť jsem současně i rodič dítěte, který prožil soud o děti. Ano, můj syn prožil (a stále ještě prožívá) soud o syna. Styk s otcem (mým synem) a nezletilým (mým vnukem) se uskutečňuje již od roku 1997 toliko na základě předběžného opatření v úzkém rozsahu jedné sudé soboty (tedy 2x za měsíc) od 9,00 hod. do 18,00 hodin.
3. Můj spor o dítě dosud probíhá. Městský soud mi na odvolání udělil střídavou péči, tedy jsem byl velmi spokojený. Obvodní soud ale krátce na to vydal předběžné opatření z nesmyslných důvodů, takže spokojený nejsem. Nyní čekáme na odvolání u městského soudu.
4. Dobrý den, řešil jsem úpravu styku s mojí dcerou soudní cestou až v době cca 5 let po rozvodu, do té doby fungoval náš styk na dohodě rodičů a s dcerou jsem se vídal denně, kdy jsem ji odpoledne vyzvedl z MŠ (později ZŠ) a odvedl matce domů. Tuto dohodu počínaje nástupem dcery do 3. třídy ZŠ r. 2006 matka jednostranně zrušila. V říjnu 06 jsem podal návrh na úpravu styku, první stání proběhlo v lednu 07 a rozsudek I. stupně byl vynesena koncem května 07. Soud I. stupně mně (mimo běžného styku o víkendech a prázdninách) umožnil dceru během týdne v PO a ST nadále vyzvedávat z družiny a trávit s ní čas do 17:00, pak jsem jí měl předávat matce. Matka se odvolala, důvod: že soud I. stupně pochybil, že předávání dítěte ve škole není vykonatelné, což městský soud pravomocným rozsudkem z ledna 2008 potvrdil a můj styk s dítětem v pracovním týdnu zcela zrušil. Po cca 1,5 roce soudů (5 stání) jsem se tedy dozvěděl, že jsem o styk se svým dítětem během týdne požádal špatnou formou a že jsem měl žádat o styk např. od ÚT 18:00 do ČT 18:00 a pak by mi pravděpodobně bylo vyhověno. Matka nám od 10/2007 alespoň dovolila se s dcerou vídat v týdnu ve středu od 14 do 16:30, kdy chodíme hrát badminton. Pokud tato mimosoudní dohoda vydrží, už do dalšího soudního sporu určitě nepůjdu, je to nesmírně psychicky zatěžující pro všechny strany a velmi byl tímto sporem zasažen můj

vztah s dcerou (díky cílené manipulaci ze strany matky). Pokud by Vás zajímali bližší informace, anonymně Vám je poskytnu.

5. Soudy i OSPOD nepostupují ani v rámci platné nedostatečné legislativy, soudci neprotokolují řádně a řízení manipulují, střídavou péčí odmítají s protizákonným "argumentem": "střídavá péče nemůže být určena, pokud se rodiče nedohodli" - bez toho aby zjišťovali, proč se matky nechtějí dohodnout a blokují střídavku – v rozporu se zákonem = právem dítěte na oba rodiče a rovností rodičů i účastníků řízení. Výslechy dětí jsou vedeny bez průkazného audio záznamu a OSPOD, znalci i soudci je manipulují návodnými otázkami i protokolací.
6. Domnívám se, že z rozvedených rodičů (hlavně otců) by se neměla rekrutovat zvláštní skupina s velmi specifickými povinnostmi a zacházením (šikanováním ze strany státních orgánů) - ve srovnání s rodiči z tzv. úplných rodin.
7. Na některé otázky jsem nemohla odpovědět, jelikož se otec sám přestal s dětmi stýkat před sedmi lety a nenavázal od té doby s nimi kontakt. Co se týče výživného, o zvýšení jsem žádala, když děti nastoupily do ZŠ a změnily se finanční poměry otce. Soud probíhal osm let. Zřejmě se měly děti po osmi letech dooblékat, dojíst, dovyužít aktivit. Prostě naše soudnictví je velmi chabé.
8. Otázky ve Vašem dotazníku by měly být přizpůsobeny tak, aby mohli dotazník vyplňovat také prarodiče, protože ti hrají při rozvodu rodičů vnuků podstatnou roli.
9. Svě děti jsem neviděl téměř 15 let, ačkoli je soudně upraven styk, matka vždy hledala důvod, proč jsem s dětmi nemohl být. Při rozvodu jim byly 3 roky, jsou to dvojčata. Buď bylo nemocné jedno, nebo druhé (proto mi nemohla svěčit to druhé). Dokonce byla soudem upozorněna na možnost pokuty, ale vůbec nic se nestalo. Dnes jsou děti velké, svého otce neznají, vědí jen to, co jim pověděla maminka, že otec o ně nemá zájem. Selhali sociální pracovníci, soudy. Je to beznadějně a jako otec jsem bezmocný.
10. V otázce č. 8 bych přidala variantu: rodič se s dítětem nestýká z důvodu svého nezájmu.
11. Musela jsem vydržet 47! Soudních stání, děti do mé péče, rozvod, alimenty, majetek, bydlení atd. Následky psychické mám dodnes a to rozvod proběhl pomalu před dvaceti lety. Vinu dávám panu soudci, který stání mnohokrát odkládal a bývalému muži, který byl alkoholik a vše také protahoval a hlavně lhal a já musela dokazovat, že nemá pravdu. Dodnes říkám, že jsem byla jako pingpongový míček mezi soudem, sociálkou a policií. Dodnes na děti dluží 30 tisíc, našťástí jsou dospělé a je to zamnou. Také mi ubližovalo neskutečné vymáhání alimentů, půl roku musíte čekat, pak jednou dala sociálka za muže, on zaplatil jednou a vše šlo dokola, opět neplatil, opět čekat půl roku atd. Dnes je to asi jinak, nevím.
12. Podle mého názoru jednají soudci ve většině případů neobjektivně a dle jejich momentálního rozpoložení.
13. Soudce je příliš omezen zákonem v možnostech volby styku rodiče s dítětem. Každý případ by se měl posuzovat individuálně a ne podle toho jak mu to umožňuje vyhláška nebo zákon. Chtěl jsem se se synem častěji stýkat, ale z mého návrhu nezbylo skoro nic. Matky mají u soudu příliš

velké zastání!!! Otcí je před samotným řízením varianta stálé péče o dítě ze všech příslušných institucí (sociálka, psycholog) vymlouvána slovy „Dítě nemáte šanci získat. Přednost má matka.

14. Pro soud je Váš problém a spor se jeví jako nedůležitá, spíše obtěžující složka jeho náplně.
15. Vysoudit dítě nebyl problém, protože jsem se rozváděl až po 9 letech, kdy nás manželka opustila a tak byl rozvod a svěřeni dítěte bez problému.
16. Váš dotazník nezohledňuje všechny možné případy. Např. když má rodič dítě svěřeno do péče a nejeví o něj zájem, nelze dotazník řádně dle skutečnosti vyplnit (bod 8 a 9).
17. Můj soud již byl předem rozhodnut. Jednání bylo vedeno jednostranně. Zaujatá soudkyně a sociální pracovnice ačkoliv jsem nebyl ten, kdo rozvrátil manželství.
18. Někteří soudní zaměstnanci zapomínají na to, že jsou taky lidi a ne nástroj k bičování těch, kteří žijí další život s novou rodinou po rozvodu.
19. Když jsou rodiče rozumní, jde všechno jednoduše. Takovou mám osobní zkušenost. Rozvod proběhl na 1. stání, včetně dohody o výši výživného. Děti se s otcem vídají skoro každý týden a polovinu prázdnin. A i když nemá nijak velké příjmy, přispívá jim i na jejich aktivity. Zažila jsem i opačný případ v rodině mého bratrance, kdy jeho žena po rozvodu nechtěla dítě půjčit ani babičce a dědečkovi, i když věděla, že je to jejich jediné vnouče. Myslím si, že to nemá v hlavě v pořádku, protože ani dítě ani rodiče přece nemůžou za to, že si oni dva nerozumějí a nedokážou se domluvit.
20. Pracuji jako sociální pracovnice SPOD a skoro denně se nacházím u soudních jednání, kde se řeší spory rodičů o děti, výživné a většinou se jedná pouze o vyřizování si vzájemných sporů rodičů a většinou se za slovy "Vždyť já to dělám pro své dítě" skrývá pomsta jeden druhému. Pokud již dojde k jednání, kdy jde opravdu o zájem dítěte, jsou rodiče schopni se dohodnout na čemkoliv i na super střídavé péči a vzájemné toleranci jeden před druhým. Vždy musí dojít i k psychologickému rozchodu/rozvodu rodičů a potom to teprve bude "fungovat".
21. Rozvod na 1. stání, i když byly ve vztahu 2 nezletilé děti a matka dětí s rozvodem nesouhlasila, otec dětí 6 měsíců nežil ve společné domácnosti, mám podezření na předpojatost soudu ovlivněného právním zástupcem otce dětí, nevymahatelnost pravidel komunikace mezi rozvedenými rodiči v zájmu jednotné výchovy.
22. Přítel se rozvádí, nemají ani určené kdo bude mít v péči dcerku (6let), i když je v současné době v péči matky, která nemá pro její výchovu moc dobré podmínky. Stíhá partnery, poslední partner, u kterého se svojí dcerou žila, ji sexuálně obtěžoval. Teď to vyšetřuje policie a sociálka. Přítel si chtěl vzít dcerku do své péče, dcerka ho velmi zbožňuje, chtěla by být s ním, ale sociální pracovnice řekla, že než se to vyřeší, tak bude dcerka se svojí matkou, a matka musí opustit současného partnera, který je ve vyšetřování. Můj přítel, tak musel opustit svůj byt, aby ona měla kam jít s jejich dcerou. Nechápu ani já, ani přítel, proč sociálka rozhodla takhle nesmyslně, vždyť můj přítel má lepší podmínky pro výchovu dcerky (stálé zaměstnání, svůj vlastní byt, kde dcerka vyrůstala a má tam již svůj vlastní pokoj, velmi dobrá citová vazba k dcerce atd.) Stále se to řeší a zatím bezvýsledně.

23. Myslím si, že hodně věcí se dá urychlit a zjednodušit dobrým advokátem, když to nejde dohodou rodičů. Já jsem ho měla a jsem mu velice vděčná. Bez něho by to bylo o hodně delší řízení a s mnoha nervy navíc.
24. Má zkušenost by asi vydala na několik stránek, pokusím se ji zkrátit. Partner, se kterým jsem byla těhotná - chtěné těhotenství - mě vystěhoval, protože si prý rozmyslel další soužití se mnou i potomkem. Pak jsem se tedy soudila o otcovství, ale on ho jedenkrát popřel, a pak se obsílám vyhýbal. Několikrát jsem se k soudu dostavovala, abych obnovila soudní stíhání, a po třech letech mi bylo sděleno, že bude lépe, když na celou situaci zapomenou, protože bych stejně zpětně nic nedostala a v budoucnu by mi onen expřítel dělal jen problémy. To mi sdělila soudkyně při posledním stání, na které jsem se jako vždy dostavila jen já. No a pak mi na sociálním úřadu bylo vystaveno, že je v zájmu mém i dítěte aby otec nikdy nebyl nalezen. Takže v rodném listě má syn, kterému je nyní pět let kolonku otec neznámý. Protože pokud otec nepodepsal papír do porodnice, nemohl být jako otec uveden. Tak to je jen moje připomínka k soudům. Také byste měli mít kolonky na případy svobodných matek, to je též docela zajímavé téma. Děkuji i já vám, pokud jsem vám alespoň částečně pomohla.
25. Neměla jsem problém ohledně stanovení výše alimentů, či svěřením dětí do péče. Mám obrovský problém s tím, že mi bývalý manžel alimenty nedává nebo jen v necelé výši. Zde je vymahatelnost a pružnost soudu strašná.
26. Práce soudu, jako ve všech oborech, je hodně o lidech. Soudní systém je špatný a většina soudců jej změnit nemůže, tak kašlou na svoji práci, je jim šumák jak rozhodnou a kdy jde pouze o to, aby pokud možno odůvodnění rozsudku nemohl napadnout odvolací orgán, tudíž nevrátil jim ho zpět jako špatně rozhodnutý. Vůbec nejde soudci o lidi, jsou na jednání nepřipraveni, vůbec jim nejde o spor jako takový, nedá se, ale zevšeobecňovat, je to v lidech někteří soudci by tuto práci dělat neměli!!!! Hlavně občansko-právní věci trvají klidně 10let, žádná doba, katastrofa.
27. Soudní spor o úpravu styku dcer se mnou se táhl tak dlouho, že starší dcera mezitím dospěla (na začátku jí bylo 8 let), takže vyrostla bez táty a mladší dcera má tak vymytý mozek, že není schopna se se mnou setkat. Je to žalostné, kam až to soudy nechali dojít. Daly prostor matce psychicky likvidovat mé dcery a nikterak jí za to nepotrestaly. Zákony nejsou špatné, ale pokud nebude existovat jejich vymahatelnost, jsou zbytečné. Několikrát bylo předběžným opatřením stanoveno, kdy a jak se mám s dcerami stýkat, ale matka nikdy pravomocné nařízení nerespektovala. Já jsem mohl jen podávat návrh na výkon rozhodnutí, těch jsem podal 30, ale nepomohlo to. Přišel jsem o děti a děti přišly o tátu. A soudy tomu přihlížely.
28. Já sama jsem se svými dětmi nezažila soudní spor, s manželem jsme se dohodli mimosoudně, ale s mým současným partnerem jsem zažila mnoholetý soudní spor o děti, který skončil dle mého názoru katastrofálně. Jen díky mnoholetému soudnímu řízení a neschopnosti soudu vymoci plnění pravomocného rozsudku, otec své děti v podstatě ztratil. Jedna z dcer je již dospělá (od 8 let vyrůstala bez otce) a druhá, dnes 16-ti letá, není schopna se s otcem stýkat, protože, ačkoli ho vůbec nezná (od 3 let ho neviděla), je natolik zmanipulovaná matkou, že setkání s otcem by jí psychicky ublížilo. Otec podal cca 30 návrhů na výkon rozhodnutí, ale bohužel, nikdo nedonutil

matku plnit pravomocný rozsudek a vodit děti na setkání s otcem. Tím bylo matce umožněno totálně vymýt mozek dětem.

29. Mám svoje děti v opatrovnictví a nikdy bych to nijak neměnil. Myslím, že české soudy hodně dávají děti matkám, i když je kolikrát otec lepším, a víc milujícím rodičem – a to by se mělo změnit.
30. Rozvod sice u mne proběhl rychle, protože jsem se s bývalým manželem domluvila na všem, ale... To, že hlásil u soudu, že mi nechce moc platit alimenty, mě dostalo, vždyť je to jeho dítě! Když nechce platit, ať ho nechá být a nedělá ze sebe otce. Syna má jako hračku, když ho má u sebe. Veškeré styky musel mít písemně od soudu, což se pořád jen odkládalo a prodlužovalo. Dítě po rozvodu rodičů trpělo, mělo psychické problémy a také problémy ve škole. Otce tohle nezajímalo, šel si za svým. Dostávala jsem syna z toho dlouho a dalo by se říct, že se mi to na 92 procent povedlo úspěšně. Sice otcové u soudu hlásají, jak dítě chtějí, perou se o ně, ale časem sami zjistí, že je to pro ně zátěž a styky s dítětem omezí. A na závěr. Když už bych byla soudce a rozhodovala o svěřeni do péče nebo o výši alimentů, tak si rozhodně nebudu půl hodiny při výslechu obou rodičů malovat kolečka, trojúhelníčky a čtverečky na papír a druhou rukou mít podpřenou hlavu jak v hospodě. Soudce by měl vyslyšet obě strany a zkusit spravedlivě rozhodnout. Tohle jsou jen mé životní zkušenosti. Omlouvám se, ale jsem ráda, že jsem to ze sebe dostala aspoň anonymně...
31. Bývalý manžel dostal dceru do péče, i když je alkoholik, rok mi znemožňoval ji vidět!!! Obstaral si posudek od známého psychologa, donutil dceru lhát u soudu a na základě její výpovědi mi nebylo zapláceno dlužné výživné za 6 let. Měl pouze 4 složenky na 1.000,- Kč za celých 6 let a soud rozhodl, že mi vždy platil a to 3.000,-Kč. Nyní je dceři 16 a vždy když má být nějaké soudní jednání tak ke mně nepřijede, napíše mi, že to právník zakázal. Otec pro svoji opilost nebyl schopen dceru odvézt do nemocnice, musela zavolat kamarádku – a nikoho to nezajímá. Celá léta mi vyhrožoval, že mě o dceru připraví, že má peníze a povedlo se mu to! Celý rok soud vůbec nenařídil jednání. Můj dojem – má dost peněz na podplacení soudce.
32. Dobrý den. Můj případ je trochu atypický. Při rozvodu jsme se prakticky bezproblémově dohodli na svěřeni dcery i výši alimentů i intervalech mých návštěv. Po jednom roce přestala matka dohodu o navštěvování respektovat. Trvalo mi přes soudy a policii rok a půl než jsem svoji dceru znovu viděl. Psychické škody, jaké napáchalo toto odloučení, nejsou dodnes napraveny, cca 2,5 roku. Jediným důvodem nápravy bylo, že matka byla podmíněně odsouzena. V případě, že by Vás zajímaly detaily, uvádím svůj e-mail. Jinak Vám přeji mnoho úspěchů s diplomovou prací. Věřím, že přispěje ke zlepšení problematiky dětí v rozvedených manželstvích.
33. Dalo by se říct, že se soudem jsem neměl až tak velké problémy. Spíše se mi nelíbí práce soc. pracovníku. Některé, spíše starší ženy se přiklánějí k ženám a navrhují výživné i ve střídavé péči hlavně mužům. I když muž prokáže, že na výši tohoto stanoveného výživného nemá prostředky, soc. pracovníci (pracovnice) to nezajímá, i když muž prokáže, že žena má jiný příjem, než prokáže u soudu. V tom to okamžiku jsem nebyl spokojen ani se soudem, protože i jeho to nezajímalo. Takže teď budu muset dávat návrh na změnu výživného. Nevím, jestli vás tento názor zajímá, ale chtěl jsem jen, abyste věděli, co třeba vadí mně. Soud by měl, též přihlížet k tomu, jaký

je důvod rozvodu a ne aby jeden s partnerů, který se snažil, aby manželství fungovalo a přišel k rozvodu, jak se říká, slepý k houslím, byl ještě potrestán. Bolí to.

34. Mám v péči 2 nezletilé syny, kteří se svými potřebami při výkonnostním sportu a jinými aktivitami + potřebami běžného vybavení (oba jsou na svůj "dětský" věk nadprůměrně vysocí) dostávají daleko za horizont výživného stanoveného dle majetkových poměrů bývalého manžela. Proč má být jejich sportovní nadání a studijní předpoklady limitovány schopností a nadáním nezkuamat skutečné majetkové poměry?
35. Pokud se milující otec zajímá o život dítěte a matka si to nepřeje, tak soudkyně naprosto jednoznačně rozhodují ve prospěch matky a otce se snaží za každou cenu kriminalizovat a odradit od dalšího vymáhání spravedlnosti!
36. Měla jsem 2 rozvody a s tím spojené svěřeni dítěte do péče. A jedno jen svěřeni dítěte do péče. Se soudem jsem neměla žádné problémy, jen delší doba, než mi přišlo předvolání. Bylo to stresující jak pro mě, tak i pro děti. Děti vycítí, že se něco děje. Hodně štěstí v dalším životě.
37. Nikdy jsem nebyl u soudu, ani se nerozvedl, velmi se snažím být nestranný v jakýchkoliv sporech, i v následujícím případě!! Případ kolegyně, který jsem sledoval 8 let tahanic po soudech jen proto, že soudce je ustrašený alibista a neustálá odvolání otce dětí (který na jednání nechodil, jen stresoval bývalou ženu cestováním přes kus republiky) umožnila otci neplatit výživné a deplat děti strachem za to, že jednoznačně chtějí žít s matkou. Soud a zákony, lhostejnost a apatie sociálních pracovníků se v tomto případě se staly spoluvínkem a nástrojem otce k vykonání pomsty na matce a dětech. Jsem učitel s 20 letou praxí, a přesto nechápu, proč já hlídám šikanu na školní chodbě, když stát a jeho soudní systém napomáhal 8 let otci vyhýbat se minimální povinnosti platit 2 000 Kč a šikanuje matku za to, že chrání a vychovává sama oběť dvě děti. Dotazník má chybu, nelze označit více možností v rámci jedné otázky. Závěrem - dítě má žít tam, kde se cítí v bezpečí, kde je více lásky a obětavosti. Názor dítěte je ZÁSADNÍ ve sporu, komu bude svěřeno do péče, a morálně nezpochybnitelný nárok dítěte na kvalitní život (psychika je důležitější než barevná televize a PC) by neměl dovolit nikomu rozhodovat o kvalitě života dítěte stejným postupem, jakým se dva sousedi soudí o rezavý plot nebo manželé o škodu 105. Pokud otec nechce matce předat doklady k dětem či nepodepíše odhlášku z trvalého bydliště a jiné dokumenty, pak on je vítěz na mnoho let a matka šťvanou zvěří, prosebníčkem u soudu i na sociálce. Stát má hájit práva slabých - v tomto případě dětí a ne být klackem pomsty a uražené ješitnosti. Přál bych si, aby o životě dítěte rozhodovalo přednostně samo dítě a taky lidé, kteří v dětech vidí lidské bytosti a ne jen jednacím číslo soudního spisu, který "vlastně tak moc nespěchá ". Ten rodič, jenž dennodenně pečuje o dvě děti a platí jim vše (léky, brýle, kroužky, potřeby) a dává pocit lásky, bezpečí podle mne zaslouží více zastání od společnosti, než druhý rodič, který věnuje energii jen tomu, aby se vyhnul placení zlozů a zahlcuje soud "podněty", že při přebírání dětí měly tyto na sobě obnošené boty. S úctou podporuji právo dětí a odpovědných rodičů na důstojný život.
38. Dobrý den, když jsem se rozváděla, byl to velký stres. Bylo stresující jak jednání se sociálním úřadem, tak samotný soud. Soudkyně se vyptávala na přesné částky, za kolik nakupuji dítěti jídlo a jelikož můj syn měl v té době 7 měsíců, nedokázala jsem tam v tu chvíli spočítat, za kolik pe-

něž toho za den sní a pak začala soudkyně řešit i naše manželství. Soud o dítě pro mě byl tedy hrozný, i když jsme s manželem byli na všem dohodnutí. Sociální pracovnice nám dala velice dobrý posudek, ale soudkyni to nestačilo a přitom, aniž by viděla naši domácnost, nebo náš vztah k synovi, tak pořád něco namítala. To byl opravdu hrozný zážitek.

39. Děkuji za Váš zájem objasnit část zločinů proti lidskosti páchaných českými soudy.
40. Pravidelný, smysluplný a pro dítě obrovsky přínosný kontakt jsem si po bezdůvodném odchodu manželky vymohl a udržel. Z počátku jsem však dcerku rok nesměl vidět prakticky vůbec. Vztah s dítětem jsem pak obnovil a udržel přes fanatický odpor matky. V současnosti (po šesti letech doslova boje) je kontakt pravidelně udržován. Však za cenu obrovského vypětí sil i financí – a zápasu o duši dítěte – dá se to přirovnat k boji o život na špičce nože. Pozn.: Manželka pobývá už 5,5 roku v azylových domech – podle zjištění znalců a dnes už tří rozsudků – **BEZDŮVODNĚ** (konstatoval mj. i soud i znalci). Chci tedy upozornit na **ZNEUŽÍVÁNÍ AZYLOVÝCH DOMŮ** k rozvodu a rozbití rodin - podle mých zkušeností je tam takových žen spousta. Dotace na jednu takovou maminku v azyláku jsou tak 15 a více tisíc měsíčně. Fanatické tažení mé manželky tedy zatím zaplatil stát tak cca 1,3 mil. korun!!! O další značné finanční prostředky byla připravena např. rodina dlouhými a nesmyslnými soudními spory - manželka se přímo fanaticky brání na čemkoliv dohodnout. Je to mj. zručná taktika - když by se rodiče byli schopni dohodnout, mohla by být např. nařízena střídavá výchova, která je v tomto případě dle znalců v zájmu dítěte. Apod. Apod.
41. Soud o dítě je zdoluhavý, psychologický posudek je ovlivněný tím, že psycholog přece dostává zakázky od soudu (a že to není za malé částky!), takže vyhoví soudci a napíše posudek pro něj, ne pro dítě! Chybí soudci, soudí soudkyně = matky, které přirozeně svěřují děti matkám, aniž uznají, že i otec je skvělý rodič! Chybí vstřícnost ke střídavé péči, sociální pracovnice straní výhradně matkám. Střídavá péče by měla být mnohem častějším jevem, pokud o ni druhý rodič stojí, měla by být doporučena! Ne obráceně – zahrnuta, když si ji matka nepřeje!
42. Můj rozvod proběhl v klidu, neměli jsme advokáty ani svědky. Nikdy jsem neměl problémy, co se týká styku s dítětem, syn u mě byl skoro každý víkend a navíc měl i klíče od mého bytu.
43. Mám tu nejhorší zkušenost s postupem soudů vůči odloučeným otcům. Podle mne jde o ryzí teror a diskriminaci mužů se snahou o jejich genocidu. Mám dceru, se kterou jsem se po celé její dětství nemohl stýkat. Od jejich 18 ti let, tedy přibližně od roku 2000, proti mně soudní moc zahájila likvidační štvanci a neváhala při tom použít všech, i nezákonných, prostředků. 8 let se nepřetržitě bráním trestnímu stíhání a exekucím na základě neúměrné výše výživného, které mi bylo stanoveno 2 roky zpětně, a to za situace, kdy dcera řádně nestuduje: Po 4 letech flákání na jedné střední škole, ze které ji vyloučili pro podvody, nastoupila na další střední školu od prvního ročníku. Nyní jí je 25 let a je ve 4. ročníku středního vzdělávání. Za tu dobu jsem byl 2 roky nezaměstnaný a veškeré mé návrhy na snížení výživného či zrušení vyživovací povinnosti soud odmítl jako neodůvodněné, přestože podporovat takovou formu příživnictví a vydírání u mládeže odporuje všem mravním zásadám člověka. Zločinecké praktiky justice v opatrovnictví mají za cíl rozbít rodinu a nastolit represivní totalitu feministické ideologie, pro niž je matka nedotknutelná majitelka dětí a muž otrokem povinným živit jí i její děti bez jakýchkoliv práv k nim a bez

možnosti založit novou rodinu. Jedná se podle mne o mstu feminizované justice na mužích za to, že nefunguje rovnoprávný model rodiny poté, co byl zničen model patriarchální. Tady vůbec nejde o zájmy a práva dítěte. Ta jsou pošlapávána tím, že je dětem upírána řádná otcovská výchova ve funkční celistvé rodině, která se rozpadá právě díky feministické ideologii současné moci a potírání přirozené role otce v rodině. Přesnější informace mohu poskytnout.

44. Pro řádné a nemanipulovatelné vedení opatrovnických řízení je nutné zavést protokolaci a audiozáznam, jako je to používané v trestním právu a umožnit účastníkům řízení vidět protokolaci na displeji. Je nutné soudce tvrdě postihovat za nevyhnutelná pochybení, 2x a dost a zkušební doba jako u čekatele - viz Německo.
45. Soudci, opatrovníci i znalci jsou nedostatečně vzděláni v otázce střídavé péče a jsou často zavadně školeni pseudoodborníky a teoretiky jako je pí. Hrušáková, pí. Nová, p. Holub a tito navíc tvoří vadné výklady zákona či nové bezprávní diskriminační normy.
46. Já sám jsem o syna bojoval od jeho věku 4 let. Původně jsme chtěli provozovat střídavou péči, ale pak mě bývalá partnerka obešla a zažádala OSPOD o sepsání dohody o svěřeni syna do její péče. Neměl jsem tehdy žádnou šanci. O střídavou péči jsem bojoval dál. Podal jsem návrh na svěřeni dítěte do péče mojí (jelikož na střídavou péči je absurdně proti zájmu dítěte nutný souhlas obou). Syn do mé péče svěřen nebyl, i když první posudek vyzněl jasně – syn viděl budoucnost pouze ve společnosti otce. Pak následoval revizní posudek – tam syna viděli pouze 15 minut, stálo mě to 20 000,- Kč a výsledek popřel totálně posudek první, dělaný po 2 pracovní dny. Holt, v Praze jsou větší odborníci – za 15 min. Pak se vše začalo u soudu zamotávat, a když pak soudkyně položila matce otázku, proč není ochotna vyhovět střídavce, neměla, co říci. Střídavka probíhá prakticky dodnes s tím, že syn na matku postupně tak tlačil, že s ní již 3 měsíce prakticky nebydlí a komunikuje jen v mezích nutnosti. Nikdy jsem jej proti matce neočkoval, ona jeho se svou matkou stále. Výsledek celkem jak z kazuistiky – opatrovnice, především ta poděbradská – neudělala pro pohodu dítěte nic, soudy taktéž, až na to společné přelíčení, kde pomohla invokativa mého právníka. Je to bohužel takový šlendrián, boj právníků a základní právo dítěte na nějaké svobodné vyjádření tady není. Záleží na lidech, třeba jsou jinde OSPOD lepší, ale já mám spíše špatnou zkušenost. Pokud jsou oba rodiče považováni za rovnoprávné (a nejsou-li to vyloženě asociálové), měla by být střídavka nadřazena jejich porozvodovým emocím. Tak by se zabránilo mocenským snahám zvýhodněných rodičů - u nás spíše matek. Dnes, když synovi řeknu, že by měl matku alespoň na chvíli navštívit, tak skoro začne zvracet. Tak se náš stát stará o práva a dodržování Úmluvy o právech dítěte. Ano, podepsaná je snad již od roku 1990, ale její výklad si interpretuje každý, jak se mu to hodí. Obcházet se dá všechno.
47. Vzhledem k tomu, že jsem matka plnoleté, leč studující (tj. nezaopatřené) dcery, která se po domluvě s oběma rodiči rozhodla žít ve společné domácnosti se mnou. Nemám k tomuto dotazníku mnoho připomínek. Snad jen mohu dodat, že vzhledem k tomu, že otec je inteligentní člověk, který znal a doposud zná nejen citovou vazbu, která je utvořena společným soužitím naší rodiny (tj. od narození dcery do jejich 17,5let) a navíc zná potřeby a standard našeho dítěte, tak spor o výživném jsme nevedli a akceptoval můj návrh na vyšší výživného. (Jedná se u obou rodičů o jedno dítě. Asi by tomu bylo jinak v případě výše výživného pro více dětí, a to v jejich " ne-

prospěch"). A následně, kdyby otci výše výživného nevyhovovalo a nebyl by schopen platit "tento příspěvek", jistě bychom se dohodli na nižší částce, ale s dohodou o "jednorázové" finanční podpoře z jeho strany, a to v době začátku školního roku /na školní potřeby a učebnice, které si studenti na střední škole platí sami a následně i školné, atd./ nebo v naléhavých případech během roku. No, je mnoho atributů, které by měly být zhodnoceny, ale nejdůležitější je VŽDY sám jedinec... samo dítě, které "cítí, vidí, slyší..." a dovede posoudit - kde je mu "tepleji", kde bude v bezpečí... Ale tím nijak nemusí ten rodič, který "nedostane dítě do své péče citově strádat"... Dušička dítěte je čistá, a pokud se soudy nebudou zatěžovat "více financemi rodičů" ALE "citovými potřebami dětí", TAK POTOM? Potom to opět budou PÁNI SOUDCI a ne "administrativní sbor soudních pracovníků"...

48. Rodiče se mi rozvedli, až když mi bylo 18let. Netušila jsem, že mají nějaké problémy. Snažil se táta i máma, aby mi nic nechybělo a nic nepoznala. Dodnes jim jsem za to vděčná. Pokud mám nějaký problém, mohu se vždy na každého z nich obrátit. Nejzajímavější na tom je, že opět bydlí spolu a mají se zase rádi, jako by nikdy rozvod neproběhl. Nyní mám sama dvě děti a chápu, jaké by to bylo bez nich nebo co by pro ně znamenalo tahání se o ně. Je mi hodně líto těch dětí, co to prožívají přímo s rodiči. Někdy mi přijde, že právě soudy můžou udělat víc.
49. Moje poznámky: ad 10) soud vůbec neřešil můj styk s dítětem, svěřil ho do výhradní péče matky; ad 11) zatím nemůžu odpovédět, ale bude to "ano"; ad 12) nechtěl jsem se rozvádět, trval jsem na zachování manželství a řešení problémů, a když už rozvod, tak střídavou péčí; u mého soudu chyběl mužský element a jeho pohled na věc, veškeré osazenstvo byly zatrpklé nepohlazené ženy, pro které je muž největší nepřítel.
50. Navrhuji:
1. Časově limitovat platnost předběžného opatření zákazu styku s dítětem v mém případě platilo dva roky, tj. prakticky až do zletilosti dítěte. Potom už soudkyně věděla, že pro mě nemá smysl se odvolávat, a že vím, že i kdybych se formálně odvolal, zbytečně a bez výsledku bych přilíval olej a tak na poslední měsíc ukončila případ potvrzením předběžného opatření.
 2. Proškolit soudce ze "syndromu zavrženého rodiče" a z toho, jak na něj reagovat.
 3. Systém sociálně právní ochrany dítěte neslouží dítěti, ale matce. Je třeba ho od základu reformovat.
 4. Zavést instituci např. stavovskou komoru soudních znalců z oblasti psychologie, která by dbala nad kvalitou posudků a kvalifikací znalců a zavést příslušnou specializaci znalců. Toto musí být víc pod kontrolou, nestačí možnost oponentního posudku. V současné době fungují u mnohých psychologů "továrny na posudky" a aby psychologové dostali od soudců více zakázek a "továrnu" tak udrželi v chodu, snaží se dodat takový posudek, který vyhovuje soudci tak, aby se kauzy rychle a bez problému zbavil.
51. Jelikož jsem bez advokáta proti vůli matky vyhrál po téměř 4 letech s pomocí pana Patery spor o svěření dcery do střídavé péče, postrádám v dotazníku i tuto možnost odpovědi. Budu velmi rád, pomůže-li Váš dotazník ke zlepšení práce soudů.

52. Myslím, že soud by měl ze všeho nejdřív, nařídít (i když třeba jeden z rodičů o ni ani nestojí) střídavou péči tak, že se rodiče budou u dětí střídat v původním bytě a pak sledovat, jak to děti zvládají. Nelíbí se mi odchody matek z domova vláčejice s sebou děti pryč s výhrůzkami, že otec je už nikdy neuvidí. Po třech letech se soudem pak sám otec uzná, že nemá cenu děti stěhovat zase zpět.
53. Dobrý den, jen krátce na úvod. Jsem rozvedený otec, mám dvě děti (syna a dceru) a tyto děti byly svěřeny do péče exmanželky, která se o ně v době před rozvodem starala v menší míře, a děti na ni byly také méně fixovány. U slyšení byly obě, obě chtěly bydlet se mnou, ale nebydlí. Byly deportovány 60km od mého bydliště a já si pro ně jezdím (syna vidím 3 víkendy v měsíci, dceru 2 víkendy v měsíci. Mimo to 5 týdnů o letních prázdninách a vánoční a jarní prázdniny v sudém roce). Rozvod se konal z popudu exmanželky, protože si našla milence. To dlouho popírala. Zato byly v žádosti o rozvod uvedeny lži, že exmanželka všechno platí a o děti se stará sama. Opak byl pravdou - to jsem taky dokázal. Exmanželka na mně rovněž vymyslela obvinění ze sexuálního zneužívání dětí - to jsem rovněž vyvrátil. Toto se bohužel děje velmi často a ani soudy ani OSPOD se nad tím nepozastávají. Je to prostě takový "rozvodový folklór". Každý si může říkat beztrestně cokoli. V dotazníku by mělo být více možností pro jednotlivé otázky. Např. v otázce, kdo natahuje soudní řízení je jasné, že to dělají jak nezodpovědní rodiče, tak i OSPOD, tak i soudci (soudkyně) neschopní rozhodnout a stát si za svým rozhodnutím (přijmout odpovědnost). Pak to vypadá tak, že se soudci i s banalitami obracejí na znalce, kteří líčení natahují (já čekal na znalecký posudek na děti rok) a stejně jsou mnohdy zaujatí a zcela nevěrohodní. V tomto státě bojujete s větrnými mlýny. Pokud chce někdo vymoci právo i u jakékoliv banality, je to běh na dlouhou trať. Mně např. trvalo více jak jeden rok, než jsem z VZP vydoloval přehled léčebných výkonů na své děti, byť na to mám jako zákonný zástupce právo. VZP mi vyhověla až po zásahu veřejného ochránce práv. Škola dcery se mnou nehodlá komunikovat o prospěchu dítěte. Atd. A tak bych mohl pokračovat.
54. Soudobé opatrovnické řízení je jen pouhý výnosný kšeft pro psychology a advokáty-zájem dítěte je vůbec nezajímá. Sociální pracovníce udělali z Orgánu sociálně-právní ochrany dětí Orgán sociálně-právní ochrany matek.
55. "Střídavá péče" by měla být z hlediska zachování stejného práva rodičů na výchovu jejich dítěte a zachování práva dítěte na výchovu oběma rodiči STANOVENA AUTOMATICKY po rozvodu rodičů. Bylo by na rodičích/soudu, aby se dohodli/bylo rozhodnuto, jakým systémem budou střídavou péči praktikovat. To znamená nezatahovat dítě do soudních sporů, psychologických vyšetření apod. Pokud by 1 strana trvala na soudním rozhodnutí případu, byl by nařízen psychologický posudek (pouze rodičů - z důvodu nestresování dítěte) a pokud by oba rodiče byli shledáni vhodnými k výchově dítěte bez jakékoli právní, sociální nebo společenské "vady", bylo by rozhodnuto o střídavé péči. Dítěti stačí z vlastní zkušenosti vysvětlit, že rodiče budou bydlet každý jinde, ono se bude u nich střídat anebo model "zachování původního bytu dítěti" a rodiče by se střídali u dítěte - nejmenší stres pro dítě. Současně JE NUTNÉ co nejdříve učinit zákonnou přítrž tomu rodiči, který si dítě přivlastní do své péče bez vědomí a souhlasu druhého rodiče, odstěhuje ho z původního bydliště a používá dítě jako rukojmí do vyřešení případu. I když se můj

soudní spor táhne již 4. rok (díky soudům, které nás opakovaně vyslychají z již vyslyšeného, z městského soudu se po 3,5 letech vrátil náš případ zpět k obvodnímu, i když zde byly splněny veškeré podmínky ke střídavé péči a vše začíná po 3,5 letech znovu - u stejné soudkyně, která byla absolutně proti střídavé péči), naše dcera (v absolutní péči matky) roste a stárne a možná již nikdy nebudu moci ovlivnit její výchovu, vzdělání, koníčky... Přesto Vám děkuji velmi za to, že děláte tuto práci pro blaho nastoupivších generací - třeba pro, mojí dceru. Protože současné protiotcovské praktiky soudkyň, sociálních pracovníc a celého právního systému je po komunismu a fašismu nejhorším zvěrstvem v dějinách lidstva. S pozdravem a přáním úspěšného dokončení absolventské práce. Otec 11leté dcery, kterou nemám možnost ani vychovávat, ani se s ní stýkat jako "normální" člověk a její otec.

56. České opatrovnické soudy nesoudí podle zákonů, ani podle práva, na nichž jsou čeští soudci nepostizitelně nezávislí, nýbrž podle předsudků, podle nichž muž nemá v zásadě právo na výchovu svých vlastních dětí a stává se tak díky zločinné činnosti českých opatrovnických soudů občanem čtvrté kategorie a ubohou loutkou v rukou té, která se na základě toho, že mu legálně zneвозмоžnila podílet se na výchově svých dětí, stává i paní nad jeho dalším osudem.
57. Nespokojený během soudního sporu jsem byl zejména s tím, že soudkyně i sociální pracovníce vycházejí z pochybné premisy, že "dítě patří matce", a otcí pak prokazují "dobrodiní", když mu dovolí se s dítětem občas stýkat. Jako stěžejní podmínky pro svěřeni dítěte do střídavé péče udávají soudkyně a sociální pracovníce souhlas obou rodičů a jejich schopnost vzájemné dohody. Pokud tyto dvě podmínky nejsou splněny, svěruje se dítě automaticky do péče matky, i když je to ona, kdo (účelově) jakoukoli dohodu mezi rodiči blokuje či odmítá.
58. Já i moje maminka, kteří mou dcerku/vnučku nevidíme, jsme se oba dva obrátili na ESLP ve Štrasburku.
59. Soužití lidí se po tisíciletí vyvíjelo - a zatím pro vývoj, výchovu a vypěstování dobrých návyků dětí pro život, až na výjimky, byla rodina - kompletní a vícegenerační. Vyrůstal jsem v takové - 80 - 90% času výchovy nás 3 děti prováděli rodiče mojí maminky (tehdy 65 - 80 letí oba). Tento model tzv. "vědecký" světonázor ve svém egoistickém zájmu zlikvidoval (jako zpátečnické) a nahradil nevyzkoušenou "společenskou výchovou", mnohdy prováděnou pochybnými jedinci. Výsledky - kdo nemá růžové brýle nebo jinou vadu pozorování - musí vidět.
60. Střídavá péče by měla být nařizována naprosto přednostně u všech řízení a teprve potom, co se zjistí, že jeden z rodičů není ochoten nebo schopen se o dítě starat přikročit ke svěření do péče jednoho. Mělo by okamžitě zmizet 3leté doplacení výživného. Rodič, který má svěrené dítě do vlastní péče, by měl zdůvodnit, jak peníze využil, především u vyšších částek. Pokud rodič, který má svěrené dítě, soustavně brání ve styku s druhým, dítě by mělo být s okamžitou platností svěřeno druhému rodiči. Soudy by měly mít stanoveny termíny na svá konečná rozhodnutí. Policie a soudy by měly být garanty vymahatelnosti práva, vždyť rozhodují o osudech lidí.
61. Nejlepší je se jakémukoli soudnímu jednání vyhnout. Přistoupit k němu až tehdy, když jsou vyčerpány veškeré možnosti jiných řešení. Soudním jednání se vše jenom vyhróti a mezi rodiči se vybudí nenávisť. Je to tak hlavně proto, že soudní pracovníci (hlavně pracovníce) přistupují k ce-

lé záležitosti trestním způsobem a místo toho, aby situaci řešili maximálně citlivě, situaci ještě více vyhrotí. Soud tedy není při současném způsobu práce soudců tím nejvhodnějším místem na řešení sporů o děti. Tyto záležitosti k soudu vůbec nepatří. Když už bych se dostal k soudu, tak bych osobně řešil celou záležitost tak, že bych vylíčil svůj problém a zdůraznil bych, že se nehodlám o dítě tahat, nebo je dokonce brát druhému rodiči a že dítě potřebuje pro svůj zdárný vývoj oba rodiče, a to v co největší míře. Zcela bych odmítl jakékoli vymezování styků s dítětem a trval bych na naprosto rovnocenném podílu na výchově. Pokud by se soudu nechtělo toto akceptovat, předal bych mu neprodleně předem připravené protokoly o převzetí veškeré, a jakékoli odpovědnosti za vývoj, zdraví a život mého dítěte a důrazně bych trval na tom, aby mě tyto protokoly podepsali. Jedině takovým a dalšími podobnými velice důraznými, ale slušnými způsoby, by se snad dalo docílit změny v této citlivé a choulostivé oblasti. Handrkovat se o dítě by mělo být pod úroveň každého normálního člověka. Dalo by se toho napsat ještě více, ale když mně přijde na mysl termín soud a ještě k tomu v souvislosti se sporem o dítě, tak začnu okamžitě silně zvracet, a proto musím neprodleně končit. Zdravím a přeji hodně úspěchů při obhajobě dizertační práce a hlavně při nacházení způsobů řešení výše zmíněné problematiky.

62. Dobrý den. Některé otázky jsou položeny špatně. Po svých zkušenostech se soudy bych je položil určitě jinak. Takto nevypovídají o jednostranné "práci" soudů. Vymahatelnost práva v tomto neprávnickém státě z pohledu rodiče (tedy otce), který nemá nárok získat dítě do své péče, je nulová. Narážím na státem podporovaný feministický, komunistický a nepřekonatelný odpor matky, ospodky, soudního znalce a soudkyně. Je rozhodováno ne v zájmu dítěte, ale v zájmu matky. Střídavá péče byla kategoricky zamítnuta z důvodu, že se s matkou nedokážeme domluvit. Skutečnost je ovšem taková, že matka se domluvit nechce, protože ona nemusí. Matka, totiž nemusí nic. Neustále porušuje soudní rozhodnutí, ale i přes mé stížnosti se jí nic nestane. Vždy se to svede na "zájem dítěte". Je to ubíjející, ponižující a nespravedlivé. Ale kdo by chtěl po našich soudech spravedlnost a pravdu. Kam se hrabe mafie za našimi soudy. Kdo by naše neomylné polobohy (soudce, tedy soudkyně) hnal k zodpovědnosti? Taková síla v této republice není a tak páchají zločiny nejvyššího řádu na našich dětech a porozvodových vztazích. Ale vždy tvrdí, že v zájmu dítěte a ve jménu zákona. Spoléhá na znalecký posudek, ale to bylo zklamání. Psycholog byl jen patolízal soudkyně, který čeká na kšeft za pár desítek tisíc, což jsem zaplatil pouze já, nikoliv s matkou napůl, což řekla soudkyně. Byla to lekce, abych dal matce pokoj. Po přečtení soudního spisu už věděl, jak posudek napíše. Ani jsem nemusel absolvovat celodenní sezení. A to měl x titulů před a za jménem. Čekal jsem na něj půl roku, protože byl nemocný. Soudkyně dobře věděla, proč na něj má čekat. Chce se mi z toho zvracet. Všechny je měli po sametové frašce postavit před zed' a zastřelit. Přeji hodně štěstí v boji s větrnými mlýny.
63. K otázce 5 a 16: Otázka je špatně formulovaná, péče o dítě rozhodl soud do dvou měsíců, kontakt k dítěti nebyl schopen rozhodnout ani po 3 letech. K otázce 20 a 21. Nejde o majetek. Pro určování výživného má například Německo model dle příjmu, Norsko model dle nákladu na dítě. Rozdíl je v tom, že Německo dle tabulek podle příjmu a věku dítěte určuje alimenty, Norsko určuje alimenty dle věkových skupin dítěte a potřeby dítěte, která je pro každou věkovou skupinu

stejná, nezávisle na majetku/příjmu rodiče/rodičů. Tyto náklady si rodiče teprve dělí dle výše příjmů v % jejich platu (oba příjmy = 100%).

64. Justice je největší mafii v této zemi. Je zkorumpovaná. Likviduje vztahy mezi dětmi a otci, kryje týrání dětí matkami. Svoji dceru jsem neměl 6 let dle platného rozsudku. Je tu zneužívání psychologie a psychiatrie, pracovnice OSPOD jsou nekvalifikované, kdybych použil slovo krávy, urazil bych ona užitečná zvířata. V této zemi je týráno 40 000 dětí ročně. Kryje je zkorumpovaná policie, justice, FOD, ombudsman, ministerstvo vnitra, ministerstvo spravedlnosti, ministerstvo práce a sociálních věcí, Čhv. Pokud byste měl zájem o materiály, mohl bych poskytnout a otevřít Vám oči, co je v této zemi možné.
65. Střídací péče by měla být samozřejmá po každém rozvodu. Soud by neměl podporovat sobecké a nezodpovědné matky, též alkoholičky, narkomanky a matky s patologickými rysy v chování. Děti postižené rozvody, ani slušní otcové, by neměli být okrádáni, jak je dosud zvykem. Soudci by měli být nestranní a nekorumpovatelní. Měli by mít plnou odpovědnost za svoje rozhodnutí a ne "definitivu". Počet soudců v opatrovnických věcech by měl být stejný jako počet soudkyň. Rovněž znalci by měli mít plnou odpovědnost. Nemělo by se soudit na základě lží.
66. Soudy řeší vše standardizovaným způsobem, kdy otec nemá žádné právo, vyjma povinnosti platit výživné. Základní problém je, že se v soudních řízeních promítají podprahové negativní emoce soudkyň a nejrůznějších znalkyň vůči mužům - otcům a že tyto ženy vše řeší z pohledu práva matky a nikoli z perspektivy dětí, která je nejdůležitější - a že rodiče mají stejnou a nedělitelnou odpovědnost za děti, jíž nemohou disponovat žádné soudy.
67. Soud by měl vyvodit důsledky (opatření) ze snahy rodiče, který účelově protahuje soudní řízení, navádí dítě k nelásce k druhému rodiči, podplácí si ho různými způsoby. Sociální pracovníci by měly být v kontaktu s učiteli při posuzování vztahu dítěte k rozvádějícím se rodičům - tedy v prostředí, které účelově neovlivňuje jejich vztah (těšíš se, že půjdeš s tatínkem - maminkou-bruslit? Na hory? Apod., proč se netěšíš?).
68. Veškerá rozhodnutí jsou vždy konána v tzv. Zájmu dítěte, ALE nikdo vlastně neví, co to je?!?! Ptal jsem se na Min. spravedlnosti i na Min. práce a soc. věcí a oba mne sdělili, že pojem „Zájem dítěte“ ani nelze jasně specifikovat. A tak se ČR stále snaží o něco, o čem nemá ani ponětí a ani neví, jaký je cíl onoho snažení. Pak se zákonitě stává, že tento pojem je zneužíván. To je děs a běs.
69. Pokud by české soudy a soc. pracovníci odváděli práci tak, jak jim ukládá zákon /a někdy i svědomí/, určitě by to bylo ku prospěchu věci. Ubylo by stresujících dětí a partner, který bojuje o svá práva, by se nemusel obracet na mezinárodní soudy. Vždyť soud, který trvá 10 i více let je skutečně už jen fraška.
70. Máme tři děti, bývalá manželka jedno z nich odlišuje, s ním se stýkat nesmím.
71. Soudci by se měli začít vzdělávat a procházet atestacemi, podobně jako lékaři.
72. Stovky empirických průzkumů za posledních cca 20 let jednoznačně dokazují, že ženy se partnerského a domácího násilí dopouštějí dokonce o něco více, než muži. Jako východisko ke zkoumání uvádím:

<http://www.angryharry.com/esYouThinkThatOnlyMenareViolent.htm>, www.agresorka.cz,
<http://www.rovnopravnost.cz/zpravy/domaci-nasili-je-rodu-zenskeho-557/>

73. Že pachatelem násilí či týrání v rodině je většinou muž. Příkladem budiž všem zabeđeným třeba to, že zabití dětí rodičem páchají 2x až 3x častěji matky. Ale pomineme-li tuto krajní zřůdnost, vezměme třeba rozvodové statistiky. Drtivá většina dětí rozvody trpí. Rozpad rodiny je tedy týráním dětí. To sice současná společnost jen velmi těžko akceptuje, ale je to nesporné. Přitom však z cca 70 % případů se rozvádí ženy. Jinými slovy, právě matky trápí své děti rozvody 2x častěji, než otcové. Přitom právě matkám je zjevně naprosto nesmyslně dávana hlavní zodpovědnost za výchovu dalších generací – prostě naprostý úlet doby, který nemá historii v naší, či srovnatelné civilizaci obdoby.
74. Při určování výživného je docela i zábava a to dost neuvěřitelná. V dobu, kdy toto probíhalo, jsem byl nezaměstnaný, jelikož přes zimu nebyla práce. Moje podpora byla určena na 1 600 Kč a soudkyně, která mi určovala výživné, mi určila v tu dobu výživné 2 400 Kč na dvě děti a pokud se budu chtít odvolat, tak i půl roku zpětně. Nehledě, že jsem žil s novou rodinou, se 3 dětmi. Dneska je již jiná situace, ale jako dobrý fór mi to tenkrát nepřipadalo.
75. Automaticky má dítě dva rodiče a to musí soud respektovat, jinak páchá zločin proti lidské přirozenosti. Dítě rozvedených, nebo zkrátka rodičů, kteří nežijí ve společné domácnosti, má podle mezinárodní úmluvy o právech dítěte stejná práva, jako by žilo se svými rodiči v jedné domácnosti. To znamená, že především se musí zaručit ta přímá péče + přímé nakupování bez jakéhosi výživného. Jinak se samozřejmě musí alimenty snížit, pokud je ve styku bráněno proti dobrým mravům a zase snížit, pokud rodič zajišťuje péči a nákupy potřeb osobně, ačkoliv ho nemá v péči. Snaha musí být o společnou střídavou péči, jinak to jde vždy mimo zákon o rodině a mezinárodní pakty. Je vám to doufám jasné.
76. Jakou stokorunu více? Vždyť oni soudí úplně opačně. Jsi mimo. Když oba rodiče mají opravdu stejné předpoklady pro výchovu dětí, soud by měl rozhodnout jenom podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, na kterou stranu se přikloní. Ale ne na základě jakéhosi stereotypu, či zda jeden rodič má na platu o stokorunu více!
77. Nedivme se! V padesátých letech se začalo s propagací – děti matkám. Dále v roce 1983 vydala Státní populační komise tajný příkaz soudům - Děti matkám. Účel byl ten, aby se stát podílel co největší měrou na výchově socialistických dětí. Bylo nutno vytlačit otce z rodin, kteří jsou od přírody vzpurnější. Matkám se daly výhody, protože ženě stačí peníze od státu, kterému přenechá velký podíl na výchově svých dětí v podobě jeslí až škol. Vytvořil stát spokojenost žen tím, že vytvořil Kult ženy. Změnily se zákony, ale myšlení soudců je v obyčejích potlačovat práva dětí, otců a prarodičů jedné strany. Proč se zabývat zákony, když praxe funguje již tolik dlouhých let.
78. Setkal jsem se s několika znalci, kteří již odmítají dělat znalecké posudky v opatrovnických věcech, s tím, že se odmítají podílet na prznění společnosti a především dětí. Důvod byl ten, že soudy přímo ovlivňovaly znalce, jak má znalecký posudek vypadat. Pokud si uvědomíme, že jeden soudce dá například za měsíc jednomu znalci vypracovat 10 znaleckých posudků a těch sou-

dů je v okolí víc, je to lukrativní komerční věc pro znalce, spíše pseudoznalce, kteří servilně spolupracují se soudy a znalecké posudky jsou téměř naprosto shodné, kde se mění pouze jména. Znalecký posudek v průměru za 10 000 Kč. Snadný výdělek za cenu podvodu, které soudy kryjí a vytváří mafiánské praktiky.

79. Např. včera jsem byl na soudním jednání ve věci péče o děti – nešlo o mé jednání. Rodiče byli přesně dohodnuti – zdálo by se, že půjde o bezkonfliktní rozchod. Však do jejich dohody začala během jednání zasahovat a doslova rozvracet nejprve sociální pracovnice (opatrovník) a posléze soudkyně. Přitom k tomu nebyl žádný objektivně čestný a rozumný důvod. Tak jsem oznámil soudu pořízení zvukového záznamu z jednání. Soudkyně z toho byla značně rozhozená – zuřila.
80. Dnes jsem se účastnil jako pozorovatel opatrovnického soudu u KS Hradec Králové. Když jsem oznámil, že budu pořizovat zvukový záznam, tak předsedkyně senátu začala zjišťovat moji totožnost. Když jsem to odmítl, byl jsem přivolanou justiční stráží vyveden! Takto funguje mafie v Hradci Králové u soudu! Ještě štěstí, že sám jsem bezdětný a svobodný. Dlouho ještě určitě budu. Soudkyně pohrdají platnými zákony a zcela žijí ve svém fašistickém světě.
81. Také jsem absolvovala rozvod a majetkové vypořádání u soudů v Brně. Tyto kauzy trvaly 12 let a pokud bych je neukončila sama přistoupením na dohodu, která pro mne znamenala absolutní vzdání se svých nároků tak se soudíme dále ještě dalších 10 let jenom proto, že soudkyně za 10 let trvání sporu byla stále na začátku, tj. stále nebyl vypracován znalecký posudek na odhad majetku, syn mezitím dospěl a žije svůj život, takže sem se vzdala majetku jenom proto, že sem dále nebyla schopna platit svému advokátovi. Tento mne za dobu trvání sporů stál 200 tis. korun. Neskutečná zkušenost se spravedlností. Myslela jsem si, že už nikdy o tom nebudu mluvit, protože ten, kdo to nezažije, neuvěří! Ve své pracovní pozici docházím k soudním jednáním s klienty a je mně většinou zle z fungování justice samé. Z naprostého nezájmu a lhostejnosti k lidským osudům!! Chce to totální změnu. Snad několikátá generace to možná změní, v současnosti zde vládne totální džungle!!!!
82. Vážený pane, problematika, kterou se snažíte analyzovat ve své diplomové práci je takového zruďného rozsahu, že není možné ji postihnout v těch pár stránkách, které máte k dispozici. A nejedná se pouze o problém s nepostižitelnými soudci/soudkyněmi. Celá naše společnost je v neskutečném morálním rozkladu, který má za následek zločiny proti lidskosti (to se jinak nazvat nedá), které jsou páchany na našich dětech, na rodičích a prarodičích.
- Na pojmenování zločinných skutků osob zúčastněných v rozvodovém mlýnku na maso Vám snad budou příspěvky obětí našeho rozvodového holocaustu stačit. Na dokumentaci jednotlivých zlých skutků, které by neměly upadnout v zapomnění, by se musel zřídit vyšetřovací ústav. Zcela nepochopitelné pro mě je to, že rodič mající v péči děti, je proti vůli rodiče, který je v péči nemá, může svěřit do výchovy svému partnerovi. Pokud si chce kdokoli osvojit dítě z ústavu, musí projít velice těžkým martyriem.

Jako partner rozvedeného rodiče se ale k jeho dětem dostanete zcela bez problémů. Takto je možné, že mé děti žijí s člověkem, který je bije, u soudu tvrdí, že je to jeho způsob výchovy a nikomu to nevadí. Já si mohu stěžovat třeba na lampárně...

83. Poradny - jsou tam vesměs feministky, OSPOD - jsou tam vesměs feministky, které odmítají opustit zažité dogma, že dítě je majetkem matky. Radí matkám jak psát žádosti, falšují zápisy ve spisové dokumentaci, evidují pouze to, co se jim hodí. Znalci, spíše znalkyně - vypracování posudků trvá měsíce. Posudky píše tak, aby nenamíchli soudkyně a nepřišli tak o zakázky. Advokáti - snaží se většinou rodiče rozeštvávat, místo aby je vedli ke smíru (můj advokát byl jeden z mála, kteří se tak nechovají).

Se soudci se to snaží moc nerozházet, protože soudí spory (nař. obchodní spory), kde se jedná o velké peníze, a soudci nejsou nestranní. Soudci - děti je nezajímají, byť v jejich zájmu rozhodují. Naprosto ignorují řešit spory selským rozumem. Jakoukoli zcela jasnou záležitost přesouvají na znalce. Jsou arogantní a nepostižitelní. Jsou mstiví. Zákon, který mají prosazovat, porušují.

Soudní zapisovatelky - jsou naprosto nekvalifikované. Píší do zápisu nesmysly. Je zcela běžné, že měsíc po líčené dostanete zápis, ve kterém tvrdíte věci, které jste vůbec netvrdili. Úředníci (VZP, OSPOD, školy atd.) - naprosto ignorují fakt, že rodič je i po rozvodu stále rodičem a zákonným zástupcem dětí. Ministerstva - k zákonům vydávají vnitřní směrnice - výklad zákonů je mnohdy v rozporu s těmito zákony. Lidé v této zemi - lhaní je běžný jev.

To, že je většina otců u rozvodového řízení obviněna z domácího násilí a ze zneužívání dětí je považováno za běžný rozvodový folklór (paní Otáhalová z OSPOD mi řekla, že papír snese všechno). Přitom lhaní a smyšlená obvinění, to jsou jasné prvky, které by měly vést k diskvalifikaci rodiče z péče o děti. Zajímalo by mě, kolik otců je neprávem obviněno z domácího násilí a ze zneužívání dětí. Dle mého názoru to bude takové procento, že bychom měli být považováni za národ násilníků a úchylů.

Feminizace společnosti - ženy jsou masírovány médii o své výlučnosti, nadřazenosti a nezastupitelnosti. Pokud je manžel přestane bavit, je zde k dispozici dobře fungující mechanismus, který jim zajistí bezproblémový rozvod, získání veškerého majetku vybudovaného během manželství, dětí a tím pádem i nemalé dotace ve formě alimentů až do 18 let dětí.

Organizace typu Klokánek - tyto organizace dostávají obrovské prostředky z našich daní a mají takové postavení, že jsou schopny Vám zcela svévolně a bez soudního rozhodnutí zasahovat do práv Vašich a práv Vašich dětí. Paní Vodičková je feministka a dle svého přesvědčení jedná.

84. Stanovování výše výživného je dle stávajícího zákona zcela špatné. Všechny děti jí stejně, mají obdobnou velikost bot apod. Řešení vidím jedině ve stanovení výživného dle věku dítěte, a to 0-6 let, 6-15 let, 15-18 let. Matky přestanou být zlatokopkami, když budou vědět, co dostanou. A doufám, že i se bude brát v úvahu povinnost výživy z druhé strany, takže snad nejvyšší výše výživného nebude pro povinného rodiče vyšší, než je v České republice existenční minimum pro dospělého, samostatně žijícího občana ČR.

Jsem všemi deseti pro tabulkové výživné. Dále, aby se zjednodušil § 85 zákona o rodině, část třetí - do té doby, než je samo schopno se žít změnit na: do 18 let. Navíc to bude s mezinárodní úmluvou o právech dítěte, kterou ČR podepsala a která říká, že dítětem se rozumí lidská bytost mladší 18 let. A my tam máme: platí n a d í t ě do té doby, než je schopno samo se žít. Proč

ubližovat těm čilejším, kteří se o sebe dokážou postarat dříve, než jsou dospělí a proč zákonem rozmazlovat ty, co tyjí v pohodlíčku z tohoto zákona.

Pozor! V ČR není stanovena hranice - tzn. při dobrém právníkovi a věčné přípravě na povolání je v ČR povinen platit rodič - ale i prarodič, což je další nestvůrnost - až do smrti svého potomka. Nebo své - ale to asi nastupují prarodiče, pokud žijí. Další hrůza je v § 98 - se slovy... tři roky zpět. Logiku to má při stanovení prvního výživného, jinak, osobní zkušenost - se vám za život potomka čtyřikrát vrátí v podobě, že jste neplatič. Probíhá to takto: Po prvním rozsudku matka zažádá o 100 % navýšení výživného.

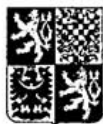
Když probíhá tento soud o navýšení, soud rozhodne... tři roky zpět... tak popře své vlastní předchozí rozhodnutí - což je sranda, jak brat pak soudy vážně - ale což je podstatné pro platicího rodiče, vyrobí z něj ze zákona n e p l a t i č e. Když do 3 dnů nezaplatí protistraně částku, kterou dle rozhodnutí soudu posílal 3 roky řádně, včas a v plné výši, tato protistrana čtvrtý den podá trestní oznámení a dítěti cpe do hlavy - tvůj táta je kriminálník.

Toto když se prožije 4x než dítě dospěje - i když jak patrně z předchozího, v ČR se nedospívá z hlediska VÝŽIVY - Z HLEDISKA VRAŽDY ANO, COŽ JE TAKÉ ZAJÍMAVÉ - má rodič, většinou otec, zcela po životě.

Je to nejen nespravedlivé, ale totálně likvidující jedince, který přispěje k rozšíření naší populace - pokud měli tu smůlu, že narazili na zlatokopku, která chce být bez muže, ale s dítětem. Sperma banka je drahá a navíc ji neposílá alimony. Jsou těchto žen statisíce! Jste mladí - a tak si dejte pozor, ať případ mého syna není i vaším příběhem. Je pak jen na rodině, kolikrát má sílu vyvíkat nešťastníkovi smyčku z krku. Dítě už samozřejmě neuvidí - anebo jako kluci p. Fialy říkají - My tátu nechceme. S díky za přečtení! Je to celé pravda. Zamyslete se! (Poznámka: autorem příspěvku je žena)

Příloha 7 - Usnesení Vlády České republiky ze dne 10. listopadu 2004 č. 1108, o kterém se pojednává v diplomové práci na str. 20.

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

USNESENÍ

VLÁDY ČESKÉ REPUBLIKY
ze dne 10. listopadu 2004 č. 1108

k podnětu Rady vlády České republiky pro lidská práva k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči

Vláda

I. b e r e n a v ě d o m í podnět Rady vlády pro lidská práva k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči uvedený v části I materiálu 1034/04;

II. u k l á d á

1. 1. místopředsedovi vlády a ministru práce a sociálních věcí a místopředsedovi vlády a ministru spravedlnosti

a) průběžně provádět ve smyslu podnětu uvedeného v bodě I tohoto usnesení opatření směřující k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči,

b) informovat do 31. prosince 2004 zmocněnce vlády pro lidská práva a předsedu Rady vlády České republiky pro lidská práva o prováděných opatřeních směřujících k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči,

2. ministryním školství, mládeže a tělovýchovy a zdravotnictví poskytovat součinnost při provádění opatření směřujících k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči.

Provedou:

1. místopředseda vlády a
ministr práce a sociálních věcí,
místopředseda vlády a ministr spravedlnosti,
ministryně školství, mládeže a tělovýchovy,
zdravotnictví

Předseda vlády
JUDr. Stanislav G r o s s . v . r.

Podnět Rady vlády pro lidská práva k zajištění práva dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči

Článek 9 odst. 3 Úmluvy o právech dítěte stanoví, že „státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte odděleného od jednoho nebo obou rodičů udržovat pravidelné osobní kontakty s oběma rodiči, ledaže by to bylo v rozporu se zájmy dítěte“. V praxi není však uvedené právo dítěte poměrně často respektováno. Na tuto skutečnost upozornil i Výbor pro práva dítěte ve svých závěrečných doporučeních z ledna 2003. V doporučení č. 43 a) Výbor zdůraznil, že je nutné „urychleně zkvalitnit odbornou podporu a poradenství pro rodiny zajištěním kvalifikovaných pracovníků a prostředků a zajistit, aby děti mohly zůstat ve styku s oběma rodiči v souladu s články 3, 6 a 12 Úmluvy o právech dítěte“.

Neustále vzrůstá počet případů, kdy rodič dítěte, kterému bylo dítě svěřeno do výchovy, znemožňuje druhému rodiči styk s dítětem, nebo naopak, kdy rodič nevrátí dítě rodiči, kterému je dítě svěřeno do výchovy. V takovýchto situacích často příslušné orgány nepostupují operativně a důsledně. Problémem zejména zůstává nedůsledný postup státních orgánů a soudů při vymáhání pravomocných rozhodnutí soudů, jímž je upraven styk rodičů s dítětem. Toto jednání rodičů představuje psychickou újmu nejen pro rodiče, který je od dítěte oddělen, ale zejména pro dítě, které je ve většině případů na tohoto rodiče citově vázáno. Jedním z nejzávažnějších sociálně patologických jevů provázejících rozpady rodin je syndrom zavřeného rodiče, vyvolaný u mnoha dětí v důsledku popuzení proti jednomu z rodičů. Nezřídka tak dochází k porušování práv dítěte na udržování pravidelného osobního kontaktu s oběma rodiči. Velkou překážkou pro nalezení řešení, které by zohledňovalo práva dítěte a práva rodičů na vzájemný kontakt, představuje neschopnost rodičů dohodnout se na výchově a úpravě styku.

Uvedené problémy se nevztahují pouze na situace rozchodu nebo rozvodu rodičů, ale také na případy svěřeni dítěte do péče jiné fyzické osoby, pěstouna nebo do ústavní výchovy.

Po prostudování dostupných informací o zkušenostech jiných evropských zemí je možné konstatovat, že problémy s výkonem rozhodnutí o kontaktu dětí s rodiči jsou i v jiných zemích (Holandsko, Francie, Velká Británie atd.) a jsou velmi obdobné. Na rozdíl od České republiky si však v některých zemích tento problém státní orgány i odborná veřejnost uvědomují a snaží se o jeho zmírnění - provádějí výzkumy o problému, věnují úsilí na školení dotčených profesionálů (soudců, sociálních pracovníků atd.), uvádějí v život projekty široce přístupné rodinné mediace atd.

Lze říci, že právní prostředky ochrany práva kontaktu dítěte s rodiči obsažené v českém právním řádu jsou v zásadě dostatečné, zcela nedostatečná je však jejich aplikace, a to z hlediska :

- využívání prostředků výkonu rozhodnutí
- z hlediska délky a efektivity dotčených řízení
- obeznamování soudů, kolizních opatrovníků i znalců s problematikou
- využívání mimosoudních možností urovnání sporů.

Výše uvedené skutečnosti potvrzuje i rozhodnutí o oznámení č. 946/2000 Výboru pro lidská práva CCPR/C/75/D/946/2000 ohledně stížnosti českého státního občana. Výbor uvedl "Přestože soudy opakovaně uložily předkladatelově manželce za nerespektování předběžných opatření upravujících styk předkladatele s jeho synem pokutu, tyto pokuty nebyly ani plně vymáhány, ani nebyly nahrazeny jinými opatřeními, jež by zajistila předkladatelova práva. Za těchto okolností a s přihlédnutím k značným průtahům v různých stádiích řízení, došel Výbor k názoru, že právům předkladatele nebyla ve smyslu článku 17 Paktu (rozuměj Mezinárodního paktu o občanských a politických právech) ve spojení s článkem 2 odst. 1 a 2 Paktu poskytnuta účinná ochrana. V důsledku toho se Výbor domnívá, že jemu předložené skutečnosti prokazují porušení článku 17 ve spojení s článkem 2 Paktu. a dále, že „V souladu s článkem 2 odst. 3 písm. a) Paktu je Vysoká smluvní strana povinna poskytnout předkladateli účinný právní prostředek nápravy, který by měl zahrnovat opatření k zajištění urychleného prosazení soudních rozhodnutí týkajících se styku mezi předkladatelem a jeho synem. Vysoká smluvní strana je rovněž povinna zabránit podobným porušením v budoucnosti.“

Nedostatečně jsou využívány zejména následující instituty:

1) právní

- § 26 odst. 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině ve znění pozdějších předpisů, podle něhož může soud svěřit dítě do společné, popřípadě střídavé výchovy obou rodičů, je-li to v zájmu dítěte,
- § 27 odst. 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož opakovaně bezdůvodné bránění oprávněnému rodiči ve styku s dítětem je považováno za změnu poměrů, vyžadující nové rozhodnutí o výchovném prostředí dítěte,
- § 272 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., Občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, týkající se výkonu rozhodnutí o výchově nezletilých dětí,

2) mimoprávní

- možnost řešení sporu prostřednictvím rodinné mediace,
- terapie dítěte a rodiny se syndromem zavrženého rodiče.

Rada proto, na základě řečeného doporučuje:

1. ministroví práce a sociálních věcí, aby ministerstvo v rámci metodické a kontrolní činnosti ve vztahu k podřízeným orgánům sociálně-právní ochrany dětí zaměřilo pozornost zejména na:

- kvalifikované seznámení sociálních pracovníků se syndromem zavrženého rodiče,
- ověřování znalostí o problematice syndromu zavrženého rodiče v rámci prokazování zvláštní odborné způsobilosti,
- dodržování zákonem stanovených povinností sociálních pracovníků:
- pracovat s rodinou (vlastní či náhradní), kde existují příznaky nebo podezření na vznikající syndrom zavrženého rodiče a poskytnout všem zúčastněným poučení o následcích manipulace s dítětem, následcích při neumožňování styku s rodičem či jeho nevracení ze styku a o existenci rodičovské zodpovědnosti u obou rodičů, poučit je o právu dítěte na častý a pravidelný styk se svým rodičem, který s ním nežije ve společné domácnosti,
- podávat z vlastní iniciativy podněty k soudu či obci k uložení výchovných opatření podle § 43 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině ve znění pozdějších předpisů, v zájmu zajištění práva dítěte na kontakt s oběma rodiči a jeho řádnou výchovu,
- doporučovat a zprostředkovat odborné zařízení ke konzultacím a zařízení vhodné pro terapii dítěte a jeho rodiny se syndromem zavrženého rodiče,
- informovat o manipulaci ze strany rodičů (případně těch, kdo mají dítě svěřeno do výchovy) či o podezření na syndrom zavrženého rodiče příslušný opatrovnícký soud a povinnost podávat v řízení podněty cílené k zamezení obdobnému jednání do budoucnosti,
- podporu vytváření podmínek pro využití možnosti mediační služby v řízení o výchově dítěte,
- podporu zřizování a fungování specializovaných pracovišť pro diagnostiku a terapii dětí (rodin) se syndromem zavrženého rodiče,
- na ochranu práva dítěte v pěstounské péči udržovat osobní kontakty s biologickými rodiči, pokud to není v rozporu s jeho zájmy.

2. ministři spravedlnosti, aby

- vypracoval seznam soudních znalců s uvedením jejich specializace a výslovným vyznačením odborníků na syndrom zavrženého rodiče,
- zajistil seznámení soudců s existencí nových specializovaných pracovišť pro diagnostiku a terapii dětí (rodin) se syndromem zavrženého rodiče, dětí týraných atd.,
- učinil kroky ke zkrácení souvisejících soudních řízení při vědomí toho, že záležitosti styku rodičů a nezletilých dětí je třeba řešit s maximálním urychlením,
- vypracoval postup a zajistil výcvik pro soudní vykonavatele s cílem provádět výkon rozhodnutí ve věcech dětí tak, aby dítě bylo co nejméně traumatizováno.

Adresa: Úřad vlády ČR, Nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1, PSČ 118 01 |

VLADA.CZ